
Uzak Yıldızlar
Bir Ay Günlüğü Kitabı
Bro*Sis
Büyü devam ediyor...
marissa meyer
New York Times çoksatarı yazar

Uzak Yıldızlar

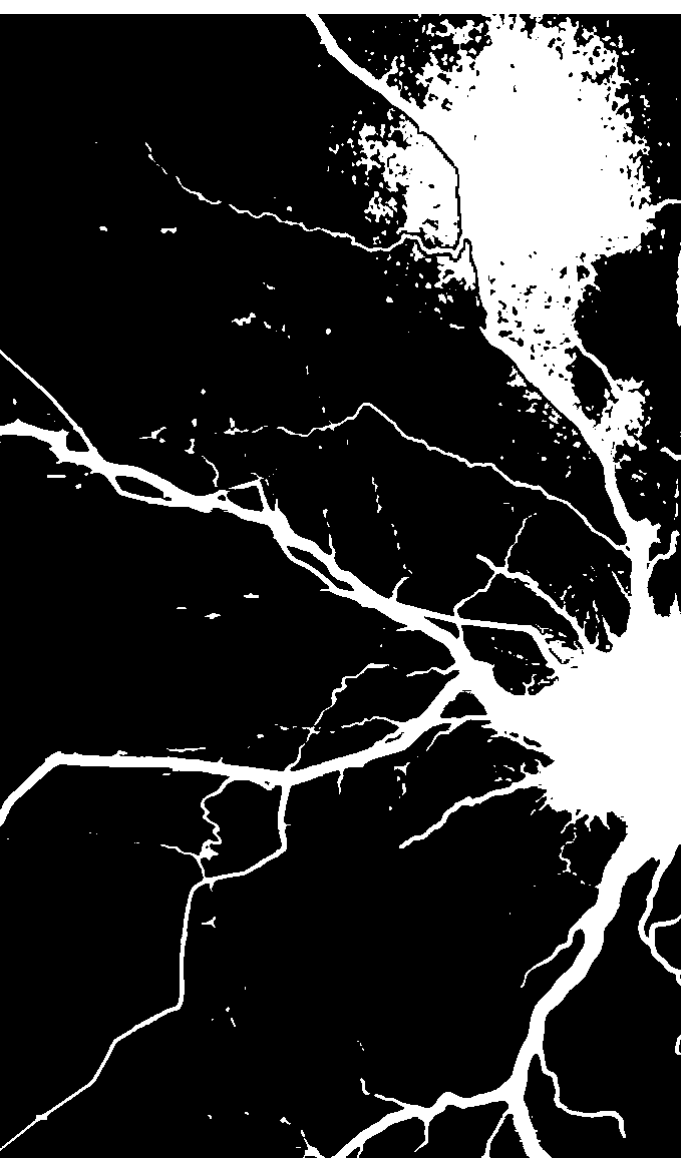
Bir Ay Günlüğü kitabı

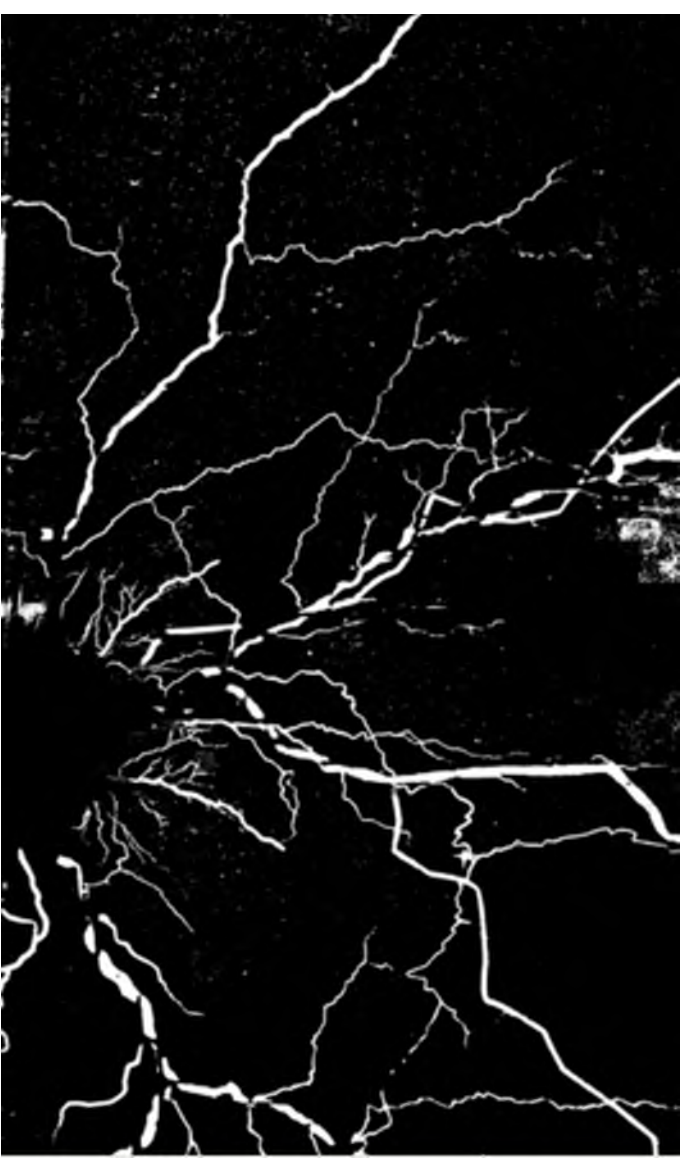
**ONLAR FARKLI MASALLARIN KAHRAMANIYDI.
AYNI YILDIZLARIN ALTINDA BENZER
BİR GELECEĞİN DÜŞÜNÜ KURDULAR.**

Ay Günlükleri evreninde pek çok muhteşem, şiddet dolu ve romantik hikâye gizli. Ve tabii sırlar da. Cinder, Yeni Pekin'e nasıl geldi? Kraliçe'nin askeri Wolf, nasıl oldu da genç bir adamdan bir katile dönüştü? Prenses Winter ve saray muhafızı Jacin, onları bekleyen geleceği ilk ne zaman fark etti?

Beşi daha önce hiç yayınlanmamış dokuz hikâye ve *Alice Harikalar Diyarında*'nın Kupa Kraliçesi'ni konu alan bir sonraki Marissa Meyer romanı *Kalpsiz*'den, yine daha önce hiç yayınlanmamış bölümler içeren *Uzak Yıldızlar*, çok satan ve bununla da kalmayarak çok sevilen "Ay Günlükleri" serisinin okurları için vazgeçilmez bir kitap.

Uzak Yıldızlar

Bir Ay Günlüğü kitabı

marissa meyer

İngilizceden Çeviren: Elif Nihan AKBAŞ - Seçil ERSEK ÜMİTVAR

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ARTEMİS

ABG/270
AB/560
AÇ/809
A/55

UZAK YILDIZLAR
MARISSA MEYER
Orijinal Adı: *Stars Above*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgın Sönmez
İngilizceden Çeviren: Elif Nihan Akbaş - Seçil Ersek Ümitvar
Editör: Yeliz Üslü
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Mebruke Bayram

SENEM

1. Basım: Ekim 2016
ISBN: 978 - 605 - 304 - 131 - 3
Sertifika No: 10905

MARISSA MEYER & Rampion Books © 2016

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Sloane ve Delaney'ye...

İçindekiler

KORUYUCU	1
ARIZALAR	47
KRALİÇE'NİN ORDUSU	75
CARSWELL'İN ŞANSLI OLMA REHBERİ	109
GÜN IŞIĞINDAN SONRA	149
PRENSES VE MUHAFIZ	171
KÜÇÜK ANDROİD	229
MEKANİK USTASI	275
ESKİ BİR ŞEY, YENİ BİR ŞEY	297

Конфуций

MICHELLE PARMAĞINI TABLET EKRANINDA KAYdırıp torununun o sabah gönderdiği fotoğraf albümüne göz attı. Luc, Scarlet'ı Louvre Müzesi'nin yıkıntılarını görmeye götürmüştü ve Scarlet paramparça olmuş heykellerin ve hâlâ yerli yerinde duran enkazın onlarca fotoğrafını çekmişti. Kocaman yün paltolarına sarınmış Luc ve Scarlet'ın, tek kolu eksik bir heykelin yanında çekilmiş bir fotoğrafı bile vardı. Taş kadın heykeli, grubun üçüncü üyesi gibi görünüyordu.

Michelle, albümde Luc ve Scarlet'ın birlikte olduğu bu tek fotoğrafa geri dönüp duruyordu. Luc'un yüzünde her zamanki uzak ifadesi olmasına rağmen -hep bilge bir hava takınmaya çalışırdı- Scarlet'ın coşkulu bir gülümsemesi vardı. Gözleri parlıyordu, ön dişlerinden biri eksikti, kıvırcık, kızıl saçları paltosunun yakasının içinde kalmıştı. Mutlu görünüyordu.

Luc, bir kez olsun, çabalıyordu ve bu, Michelle'in içini ısıtmıştı. Torunundan her zaman gelen postalardan farklıydı ve bu değişiklik hoşuna gitmişti. Annesi gittiğinden beri çocuğun zor-

lu bir ev hayatı olmuştu... Hayır, Michelle onun öncesinde de zor olduğunu biliyordu. Başından beri, oğlunun babalığa uygun olmadığını biliyordu. Fazla kibirli ve bencildi ve genç karısı da en az onun kadar kötüydü. İlişkileri tutkuluydu, dramatikti ve kötü biteceği başından belliydi. Çıkmaya başladıkları zamandan beri sürekli tartışıyorlardı –büyük kavgalardı; çığlıklar, kırılan tabaklar ve çok kez komşuların polisi çağırmasıyla sonuçlanan türden. Karısının hamile olduğunu açıkladıklarında Michelle onlar adına sevinmiş gibi görünmek için çok çabalamıştı. Evliliklerinin felaketle sonuçlanması kaçınılmazdı ve Michelle o zavallı çocuğun bu evliliğin kurbanı olacağını biliyordu.

Genelde Scarlet'ın yazdıklarının satır aralarını okuması gerekiyordu çünkü Luc ona hiçbir şey anlatmıyordu. "*Sıkıldım ve babamın eve gelmesini bekliyorum*"; "Luc yine barda ve altı yaşındaki kızı evde yalnız" demekti. Ya da "*Doğum günü hediyem için teşekkür ederim. Babam havalar güzelleşince beni lunaparka götüreceğine söz verdi*"; "Luc yine kızının doğum gününü unuttu ve bahar geldiğinde kızının da ona verdiği sözü unutmasını umuyor" anlamına geliyordu. Veya "*Komşumuz akşam yemeği için yine türlü getirdi –bu hafta üçüncü kez. Çok fazla patlıcan koyuyor ve ben patlıcandan NEFRET ediyorum. Ama babam kabalık ettiğimi söyledi ve beni odama gönderdi*"; aslında "Luc bu hafta yemek parasını kumarda kaybetti ama en azından bu nazik komşu onlara ilgi gösteriyordu –tabii Luc'un gülümsemesinden etkilenmiş ve henüz onun omurgasız bir serseri olduğunu anlamamış da olabilir" demekti.

Michelle içini çekti. Oğlunu seviyordu ama ona olan saygısını uzun zaman önce kaybetmişti. Kendisinde de suç olduğunu

kabul etmesi gerektiğini biliyordu. Ne de olsa oğlunu o yetiştirmişti. Belki de onu çok şımartmıştı ya da yeterince şımartmamıştı. Belki oğlunun, hayatında ona yol gösterecek bir babaya ihtiyacı vardı. Belki de–

Aniden kapı çalınca şaşırdı. Gözlerini, bu yıl on cümleden fazla etmediği oğlunun karanlık yüzünden kaldırdı. Muhtemelen komşu çocuklarından biri, bir yardım organizasyonunu haber verecekti ya da kasabadan birisi kümeslerinden birkaç yumurta isteyecekti.

Tableti en sevdiği okuma koltuğunun yanındaki masaya bıraktı, ayağa kalktı ve yatak odasından çıkıp her zaman aşina olduğu şekilde gıcırdayan dar merdivenlerden çiftlik evinin dar giriş holüne indi. Delikten bakmadan menteşeleri eskimiş sokak kapısını araladı.

Kalbi duracak gibi oldu. Bir an için hayat durdu.

Michelle bir adım geri atıp kapıya tutundu. "*Logan.*"

Bu isim onda bir asteroid çarpışması etkisi yarattı, ciğerlerini havasız bıraktı.

Logan ona bakıyordu. *Logan.* Onun Logan'ı. Üstünde dolaşan Logan'ın bakışları, hatırladığı kadar yoğun ve derindi fakat gözlerinin etrafında daha önce orada olmayan çizgiler vardı. Otuz yıldan fazla olmuştu.

"Merhaba, Michelle."

Sesi, Michelle'in yıllar önce hayran olduğunun daha yorgun bir hâliydi ama hâlâ Michelle'in içini anılar, yalnızlık ve sıcaklıkla doldurmaya yetiyordu.

"Böyle ansızın çıkageldiğim için çok özür dilerim," dedi Logan, "ama yardımına çok ihtiyacım var."

AY'A YAPILACAK BİR ZİYARETTE DÜNYALI DİPLOmatlara katılması istendiğinde hem gurur duymuş hem de korkmuştu –bu nesillerdir bir ilkti. Görev için seçilen dört pilottan biriydi ve on yaş kadar farkla aralarındaki en genç kişiydi. Her ne kadar yola çıkmadan önce görevden bahsettiği insanlar ona, bunu aklından geçirdiği için dahi deliymiş gözüyle bakmış olsa da, bu, onun için bir onurdu.

"Ay mı?" diye sormuşlardı hayretle. "Ay'a gidiyorsun... İsteyerek? Ama... Seni öldürürler. Beynini yıkarlar ve seni Dünyalı bir köleye çevirirler. Bir daha asla geri gelemezsin!"

Onlara sadece gülmüş ve uyarılarını duymazdan gelmişti; Aylılar'la ilgili korku hikâyelerinin somut gerçeklerden ziyade batıl saçmalıklara dayandığından emindi. İyi ve kötü Dünyalılar olduğu gibi iyi ve kötü Aylılar olacağına inanıyordu. Hepsinin canavar olması mümkün değildi.

Ayrıca, o sadece bir pilottu. Siyasi tartışmalara ya da önemli toplantılara katılmayacaktı. Görevin amacının ne olduğunu dahi bilmiyordu. Bir ay sürecek ziyaret boyunca Artemisia'nın meşhur lüksünün tadını çıkaracaktı ve evine, anlatılacak bir sürü hikâyeyle dönecekti. Saçma sapan şehir efsanelerinin böylesi tarihi bir olayda yer almasına engel olmasına izin vermeyecekti.

Artemisia'ya vardıktan çok kısa süre sonra izin almıştı ve bu bembeyaz şehrin, beklediğinden çok daha fazlasını sunduğunu keşfetmişti. Yemyeşil bahçeler ve avlular beyaz taş binaların arasındaki boşlukları dolduruyordu. Görkemli malikânelerin

üzerinde uzun ağaçlar yükseliyordu –bazıları neredeyse şehrin üstüne kaplayan kubbeye dek ulaşıyordu. Her sokaktan müzik taşıyordu ve hiçbir kadeh şarapsız kalmıyordu. Tanıştığı herkes tasasızdı ve etrafına kahkahalar saçıyordu. Bir şekilde, hiç söylemesine gerek kalmadan, herkes onun Dünyalı olduğunu biliyordu ve şehirdeki tüm zengin tüccar ve aristokratlar ona hayatının en güzel zamanını geçirtmeyi kendi görevleri gibi görüyordu.

Oradaki dördüncü gününde şehrin ana meydanındaydı, çok yakışıklı bir adamla kocaman bir güneş saatinin etrafında dans ediyordu ve o sırada ayağını kenara çok yakın basıp yere düştü. Acı içinde bağırdı ve bileğini incittiğini o anda anladı. Dans partneri manyetik bir havaya kaldırma makinesi -sedyeye benzer bir şey- çağırdı onu en yakın kliniğe götürdü.

Logan'la orada tanıştı.

Logan doktordu, ondan birkaç yaş büyüktü ve Michelle daha o anda Logan'ın, tanıştığı diğer Aylılar'dan farklı olduğunu anlamıştı. Daha ciddiydi. Bakışları daha düşünceliydi. Ama daha önemlisi, o... *kusurluydu*. Logan bileğine bakarken Michelle onu inceledi. Fazla iri değildi. Açık kumral, dağınık saçlar... Yanağında bir ben vardı ve gülümsediğinde bile ağzının bir tarafı aşağı doğru kıvrılıyordu. Yine de yakışıklıydı, en azından Dünyalı standartlarına göre, ama Ay'da...

Michelle ancak o an, Ay'da tanıştığı herkeste olan o cazibenin Logan'da *olmadığını* anladı.

Logan bacağını alçıya almayı önerdi ama Michelle kafasını iki yana sallayıp itiraz etti.

"Daha hızlı iyileşir," dedi itiraz karşısında şaşıran Logan.

"Dar yerlere hapsolmayı sevmiyorum," dedi Michelle.

"O zaman bu biyo-kubbenin altına hapsolmaktan nefret etmiş olmalısın." Logan bileğini eski usül bandajla nazikçe sarmaya başladı. Michelle ileriki yıllarda Logan'ı düşündüğünde, onun nazik ellerini ve nasıl ustaca çalıştıklarını anımsayacaktı.

"Burası çok güzel," dedi. "Kendimi hapsolmuş hissetmiyorum."

"Ah, evet. Çok güzel bir hapishane inşa ettik."

Michelle ilk defa bir Aylı'dan Ay'la ilgili tatsız bir yorum duyuyordu.

"Evini bir hapishane gibi mi görüyorsun?"

Logan'ın gözlerinde bir ışık titredi, Michelle'le göz göze geldi. Uzun, çok uzun süre sessiz kaldı. Soruyu cevaplamak yerine, en sonunda fısıltıyla sordu, "Dünya'da gökyüzünün mavi alakarganın kanatlarının renginde olduğu doğru mu?"

O günden sonra Michelle, aristokratlar ve onların havalı giysileriyle ilgilenmedi (özellikle de Logan ona güneş saatinde dans ettiği adamın aslında büyükbabası yaşında olduğunu söyledikten sonra). Michelle'in Ay'da kaldığı süre boyunca Logan'la ikisi mümkün olduğunca her anı birlikte geçirmişti. İkisi de bunun geçici bir ilişki olduğunu biliyordu. Michelle için geri sayım bittiğinde Dünya'ya dönmesi gerekecekti ve Logan'ın da onunla gelebileceğine dair hiçbir umut beslemiyordu. Ay'dan göç kanunları çok katıydı –Ay, vatandaşlarının gitmesinden hoşlanmıyordu ve Dünya da Aylılar'ın gelmesini istemiyordu.

Belki de aşkları bu kısa süre için fazla yoğundu. Her şeyden konuşuyorlardı –politika ve huzur ve Dünya ve Ay ve takımyıldızlar ve tarih ve mitoloji ve çocukluk ninnileri. Logan ona Ay'daki hükümetin dış bölgelerde kalan yoksul vatandaşlarına nasıl davrandığıyla ilgili söylentileri anlatmış, Artemisia'nın

Michelle'in gözündeki cazibesini yerle bir etmişti. Michelle ona bir gün ordudan emekli olup küçük bir çiftlik alma hayalinden bahsetmişti. Logan ona şehirde Samanyolu'nu en iyi görebileceği yeri göstermişti ve ilk seviştikleri gece meteor yağmuru olmuştu.

Michelle'in gitme vakti geldiğinde, birbirlerine veda hediyeleri vermediler. Gözyaşı dökülmedi ve vedalaşılmadı. Logan onu son bir kez öpmüştü ve Michelle, Dünya'ya dönmek üzere gemisine binmişti. Bu, Dr. Logan Tanner'ı son görüşüydü.

Yaklaşık iki ay sonra hamile olduğunu anladığında, bir yolunu bulup Logan'ı çocuğundan haberdar etmek aklından bile geçmemişti. Zaten bir önemi olmayacağından emindi.

"BİZE AYLAR ÖNCE ONUN ÖLDÜĞÜNÜ SÖYLEDİler," dedi Michelle. Avucunu kiralık hava aracının arka tarafındaki at battaniyelerinin altına gizlenmiş yaşam dondurma ünitesinin cam kapağına dayadı. Öğürmemeye çalışıyordu. Kolay kolay midesi bulanmazdı ama bu kadar üzücü ve korkunç bir şeye hiç bu kadar yakın olmamıştı. Vücuduna bakılacak olursa çocuk daha üç dört yaşlarında olmalıydı. Bir cesedi andırıyordu –biçimi bozulmuştu ve yanık izleriyle kaplıydı. Hâlâ hayatta olması bile inanılmazdı. "Birtakım söylentiler dolaşıyordu... Komplo teorisyenleri onun hayatta olabileceğini ve Levana'nın bunu gizlemeye çalıştığını söylüyordu. Ama onlara inanmamıştım."

"Güzel," dedi Logan. "İnsanların onun öldüğüne inanmalarını istiyoruz, özellikle de Kraliçe'nin. Ancak o zaman güvende olabilir."

"Prenses Selene," diye fısıldadı Michelle. Gerçek gibi görünmüyordu. Bunların hiçbiri gerçek gibi görünmüyordu.

Logan, Dünya'daydı. Prenses Selene yaşıyordu. Logan onu *buraya* getirmişti.

"Yangın yüzünden mi oldu?"

"Evet. Çocuk odasında yangın çıktı. Levana kaza olduğunu söylüyor ama... Ben planlı olduğuna inanıyorum. Bence Levana tahta çıkabilmek için onun ölmesini istiyordu."

Michelle'in midesi bulandı ve kafasını iki yana salladı. "Emin misin?"

Logan'ın karanlık gözleri camın ardına hapsedilmiş Prenses'e döndü. "Ay'da kibrit ve mum nadir bulunur. Kubbelerin altında her türlü hava kirliliğini ciddiye alırız. Bir dadıda neden mum olsun ya da gün ortasında, çocuk odasında neden mum yaksın anlamıyorum." İçini çekti ve Michelle'in gözlerine baktı. "Bir de bir meslektaşım var. Dr. Eliot. Prenses'i ilk o muayene etti ve öldüğünü açıklayıp onu saraydan çıkardı. Hızlı düşünmesi Prenses'in hayatını kurtardı." Bakışlarını kaçırdı. "İki hafta önce onu kraliyete ihanet etmekle suçladılar ama suçunun ne olduğu açıklanmadı. Ona bilgi almak için işkence ettiklerini ve sonra da öldürdüklerine inanıyorum. İşte o zaman kaçmam gerektiğini anladım. Selene'yle ikimizin kaçması gerekiyordu."

"Başka kim biliyor?"

"Ben... Emin değilim. Bir adam daha var, Sage Darnel. Biyomühendislik dalında çalışıyordu. Oradan ayrılmadan önce

benden şüphelenmeye başlamıştı. Gerçeği ortaya çıkartabilecek sorular soruyordu, ama... Bir şey öğrendi mi yoksa sadece tahminde mi bulunuyordu bilmiyorum. Belki de paranoyaklık ediyorumdur."

"Biliyorsa... Müttefik mi yoksa..."

Logan kafasını salladı. "Bilmiyorum. Kendimizi Artemisia'in akıl oyunlarına öyle kaptırdık ki kim rejimden memnun kim Levana'dan benim kadar nefret ediyor emin olamıyorum." İçini çekti. "Şu anda yapabileceğim bir şey yok. Ortadan kaybolduğum için mutlaka şüpheleneceklerdir ama orada kalamazdım. *Selene* orada kalamazdı." Tankın içinden ona katıldığını söyler gibi bir sırıltı geldi.

"Ya seni aramaya gelirlerse?" Michelle'in kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Durumun ağırlığı omuzlarına çökmüştü. Kraliçe Levana galaksideki en güçlü kadındı. Logan'ın teorileri doğruysa Prenses'in peşini asla bırakmazdı. Prenses'e yardım eden herkesin de başı derde girerdi.

"Beni burada bulabileceklerini sanmıyorum," dedi Logan ancak ifadesi ikna edici değildi. "Farklı uzay gemilerine binip geldim ve Dünya'ya geldiğimden beri altı hava aracı değiştirdim. Ayrıca beni tanımamaları için gördüğüm herkesi kandırdım."

"Peki ya ikimizin..." Michelle *ilişki* kelimesinde takılıp kaldı. "... Arasındaki bağlantı? Ben oradayken bunu gizlememiştik."

"Çok uzun zaman önceydi ve Ay'da herkes o kadar çok kısa ilişki yaşıyor ki kimsenin bize dikkat ettiğini sanmıyorum."

Kısa ilişki. Bunu çok rahat söylemişti ve Michelle birden canı yanınca şaşırdı.

Logan'ın ifadesi yumuşadı. Yorgun ve çok zayıf görünüyordu ama Michelle'e göre hâlâ yakışıklıydı. Hatta belki şimdi gençken olduğundan daha yakışıklıydı. "Güvendiğim tek kişi sensin, Michelle. Onu başka nereye götürebilirim bilmiyorum."

Doğru sözcükleri seçmişti. Michelle'in acısı geçti. Derin bir nefes aldı ve tekrar çocuğa baktı. "Evim küçük," dedi. "Onu bu şekilde saklayamam–"

Tereddüt etti. Ev ikinci dönemde yapılmıştı. Dördüncü Dünya Savaşı'ndan sağ çıkmıştı. Michelle yutkundu.

"Bomba sığınağı," dedi. "Hangarın altında bir bomba sığınağı var, jeneratör falan her şeyi var."

Logan dudaklarını beyaza dönene kadar birbirine bastırdı. Yüzünde pişmanlık vardı, ama aynı zamanda umut. Bir süre sonra başıyla onayladı. "Onu burada tutmakla kendini tehlikeye attığının farkındasın, değil mi? O, bu gezegendeki en değerli insan."

Nedense bu yorum Michelle'in aklına torunu Scarlet'ı getirdi. Scarlet, karşısında duran Prenses'ten sadece birkaç yaş büyüktü.

Scarlet –*Logan*'ın torunu.

Ağzını açtı, sonra konuşmaktan vazgeçti.

"Özür dilerim," dedi Logan, onun tereddüdünü yanlış yorumlayıp. "Senden bunu istediğim için özür dilerim."

"Ne yapacaksın?" dedi Michelle.

"Prenses kendini toparlayana ve sen onunla ilgilenecek duruma gelene kadar sana yardım edeceğim. Sonra da saklanacağım, ta ki... Ta ki Prenses bu sıvının içinden çıkacak yaşa gelene kadar."

Michelle ona nerede ve nasıl saklanacağını ve ne zaman geri döneceğini sormak istedi.

Ancak bunların hiçbirini sormadı. İçgüdüleri ona şimdilik bunları bilmemenin daha iyi olacağını söylüyordu. Bilmemek daha *güvenliydi*.

"Peki Prenses uyandığında ne olacak?"

Logan'ın gözleri geleceği görmeye çalışır gibi uzağa baktı. Bu çocuğun dönüşeceği kadını gözünün önüne getirmeye çalışıyordu.

"O zaman ona gerçeği açıklayacağım," dedi, "ve tahta geçmesine yardım edeceğim."

SCARLET, PARİS VE TOULOUSE ARASINDA GİDİP gelen Maglev trenine daha önce onlarca kez binmiş olmasına rağmen, tek başına seyahat etmenin farkını fazla küçümsemişti. Trene bindiği andan itibaren kaskatı kesilmişti. Bilete verecek fazla parası yoktu, bu yüzden en ucuz kompartımandaydı ve koltuklar çok rahatsızdı, özellikle de böyle uzun bir yolculuk için. Yanına birinin oturup nereye gittiğini, anne babasının nerede olduğunu ve yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormasından korkuyordu. Bu ihtimale karşı kafasında bir konuşma hazırlamıştı. Büyükannesini ziyarete gidiyordu ve istasyonda onu karşılayacaklardı. Elbette anne babası nerede olduğunu biliyordu. Elbette onu bekleyen birileri vardı.

Fakat elbette kimse onu beklemiyordu.

Tren yeni bir istasyona girdi ve Scarlet, yeni yolcular bindiği sırada yanında duran sırt çantasını sıkıp elinden geldiğince suratsız görünmeye çalıştı. En iyi *bana bulaşmayın* enerjisini yaydı.

İşe yaramıştı. Kimse yanına oturmadı ve tren yeniden yola koyulduğunda Scarlet rahat bir nefes verdi.

Sırt çantasının üst cebinin fermuarını açtı, tabletini çıkardı ve kablosuz kulaklıklarını kulaklarına tıktı. Belki biraz müzik dinlemek ona yaptığı şeyi unutturabilirdi.

Paris'ten ayrılmıştı. Bir daha oraya asla geri dönmeyecekti. Büyükannesiyle yaşayacaktı ve kimse onu durduramazdı.

Babasının onun yokluğunun farkında olduğundan dahi emin değildi. Muhtemelen fark etmemişti. Muhtemelen hâlâ sarhoştu ve kendinde değildi.

Gözlerini kapadı ve müzik kulaklarına dolarken rahatlamaya çalıştı, fakat faydası yoktu. Trenin hareketlerinin, yolcuların sohbetlerinin, yaklaşan durak anonslarının, her şeyin fazlasıyla farkındaydı. Tabletinden gelecek sesi bekliyordu –nerede olduğunu öğrenmek isteyen babasından bir mesaj. Ya da eve dönmesi için yalvaran endişeli bir ses. Ya da polisin kayıp çocuk alarmı.

Albümü baştan sona dinledi ve hiçbir uyarı gelmedi.

Yanından geçip giden şehirleri, tarlaları ve tepelerin üstünde gözden kaybolan üzüm bağlarını, ufukta batan güneşi izledi ve hiçbir uyarı gelmedi.

Vakit geçtikçe kompartıman kalabalıklaştı. En sonunda, takım elbiseli bir adam yanına oturdu ve Scarlet'ın vücudu baştan ayağa kasıldı. Neyse ki adam onunla konuşmaya ya da sorular sormaya çalışmadı, tabletinden haberleri okudu ve en sonunda

sızdı. Ama Scarlet çanta çalan ya da çocuk kaçıran insanlarla ilgili yeterince hikâye duymuştu ve gardını düşürmedi.

Albüm başa döndü. Kompartımanın ön tarafındaki ekran bir sonraki durağın Toulouse olduğunu gösteriyordu ve Scarlet'ın karnına yeni bir kramp saplandı. Yanından geçebilmek için adamı uyandırmak zorunda kaldı, adam şaşırdı ve yine az daha durağını kaçırdığıyla ilgili bir şeyler mırıldandı. Sonra bir kahkaha attı. Scarlet, adamın gözlerine bakmadan, çantasının saplarını sımsıkı tutarak yürüdü.

"Hey, ufaklık."

Scarlet basamakları inip platforma atladı.

"Ufaklık!"

Adımlarını hızlandırdı, damarlarında panik ve adrenalin dolaşıyordu. İhtiyaç duyması hâlinde ona yardımcı olacak biri var mı diye bakındı. Üniformalı biri ya da bir android ya da–

"Ufaklık, bekle!" Bir el Scarlet'ın omzunu tuttu ve Scarlet çığlık atmaya hazırlanarak arkasını döndü.

Bu, takım elbiseli adamdı. "Bunu koltukta bıraktın," dedi, su şişesini uzatıp.

Scarlet nabzının hemen yavaşladığını hissetti ve hiç teşekkür etmeden şişeyi alıp arkasını döndü. Platformda koşarak asansörlere yöneldi. Aşırı tepki verdiği için utanmıştı ve cesareti kırılmıştı. Tek başınaydı ve kimse nerede olduğunu ve hatta kayıp olduğunu bilmiyordu. Büyükannesinin evine ulaşana dek kendini güvende hissedeceğini sanmıyordu ve o zaman da büyükannesini, orada kalabilmek için ikna etmesi gerekecekti.

Boş bir uçan taksi bulup bindi ve büyükannesinin adresini verdi. Ekran ondan yolculuk ücretini onaylamasını istedi ve ona

göz kırpan rakam, karnının ağrımasına neden oldu. Neredeyse biriktirdiği bütün para bitecekti.

Scarlet güçlükle yutkunarak bileğini okuttu ve ödemeyi onayladı.

PRENSES'E YAKLAŞIK İKİ SENEDİR MICHELLE BAkıyordu ve günlük işler artık birer alışkanlık hâline gelmişti. Günlük listesinde tek tek üstünden geçilen görevler... Hayvanları besle. Yumurtaları topla. İneği sağ. Prensesin durumunu kontrol et ve tankın içindeki sıvıyı ayarla.

Çocuk büyüyordu. Şimdi beş yaşında olacaktı –beş *yaşında*, diye hatırlattı Michelle kendi kendine. Bunca ay geçtikten sonra bile, kızı hangarın altına kilitlediği bir ceset gibi görmemekte zorlanıyordu.

Ceset değildi, ama tam olarak canlı da değildi. Makineler her şeyi onun yerine yapıyordu. Nefes alıyordu. Kan pompalıyordu. Beynine elektrik sinyaller gönderiyordu. Logan ona, Prenses uyandığında üç yaşında bir çocuğun beynine sahip olmaması için, beynini sürekli uyarmanın önemli olduğundan bahsetmişti. Söylediğine göre Selene orada hareketsiz yatarken beynine her türlü bilgi ve hatta yaşam tecrübesi yükleniyordu. Michelle bunun nasıl olduğunu anlamıyordu. Bu çocuktan hayatı boyunca uyuduktan sonra geri dönüp kraliçe olmasını nasıl bekleyebildiklerini aklı almıyordu. Fakat geri döndüğü zaman bu, Logan'ın vazifesi olacaktı. İnsanların bu çocuğun

kime dönüşeceğini öğrenmeleri için daha önlerinde uzun yıllar vardı.

Michelle, Selene'nin yaşamsal değerlerini kayıt ettikten sonra jeneratörle çalışan ışıkları kapattı. Bir nevi hastane odası ve laboratuvara dönüştürdükleri bomba sığınağı, tankın soluk mavi ışığıyla aydınlanıyordu. Michelle tabletini kemerine taktı ve yukarıdaki hangara çıkan merdiveni tırmandı. Hangarla ahır arasında götürüp plastik kasalardan birini aldı –hangarla ahır arasında gidip geldiğini gören olursa diye faydalı bir bahaneydi. Bomba sığınağı ve misafiri bir sırdı, tehlikeli bir sırdı ve kesinlikle tedbiri elden bırakamazdı.

Çakıl taşlı yola çıkıp evin önünde bekleyen taksiyi gördüğünde aklından bunlar geçiyordu. Misafir beklemiyordu. Hiçbir zaman misafiri olmamıştı.

Omuzlarını dikleştirip kasayı kalçasına dayadı. Çakıl taşları ayağının altında eziliyordu. Uçan aracın camından içeri baktı, fakat içerisi boştu ve verandada onu bekleyen kimseyi göremiyordu.

Michelle kasayı bırakıp tek silahını -paslı bahçe makası- aldı ve sokak kapısını açtı.

Donup kaldı.

Holdeki merdivenlerin dibinde, bacaklarının altına koyduğu sırt çantasıyla, Scarlet oturuyordu. Michelle'in Louvre fotoğraflarından hatırladığı yün paltoyu giymişti ama artık omuzlarını fazla kasıyordu ve büyümekte olan kıza iki beden küçük görünüyordu.

"Scarlet?" dedi Michelle, bahçe makasını girişteki masaya bırakıp "Burada ne işin var?"

Scarlet'ın yanakları kızardı, çilleri belirginleşti. Ağlamak üzere görünüyordu ama gözyaşları akmıyordu. "Seninle yaşamaya geldim."

"BU DA DİKKAT ÇEKMEK İÇİN YAPTIĞI ŞEYLERden biri!" diye bağırdı Luc. Burnu ve yanakları kırmızıydı, kelimeler ağzından bölük pörçük çıkıyordu. Dışarıdaydı ve Michelle ekrandan, Luc'un soğuk gece havasına karışan nefesini görebiliyordu. "Onu trene bindir ve buraya gönder."

"O daha yedi yaşında," dedi Michelle, etrafındaki duvarların inceliğini aklında bulundurarak. Şüphesiz, Scarlet babasının bağırışlarını aşağıdan bile duyabiliyordu. "Buraya kadar tek başına sağ salim gelmesi bile bir mucize."

"Peki ne yapmamı bekliyorsun? Uçağa binip onu almaya mı geleyim? Sabah işim var. Daha *yeni* işe girdim–"

"O senin *kızın*," dedi Michelle. "Senden baba olmanı, onu önemsediğini göstermeni bekliyorum."

Luc homurdandı. "İyi bir ebeveyn olmayı senden mi öğreneceğim? Çok komiksin, anne."

Bu yorum karnına bir yumruk gibi indi. Michelle kaskatı kesildi. Midesindeki sancı öyle keskindi ki iki büklüm olacak gibi hissetti.

Oğlu küçükken onun yanında olamamak en büyük pişmanlığıydı. Yeni doğmuş bebeğiyle askeri kariyeri arasında bir denge kurmaya çalışan bekâr bir anneydi –kariyeri potansiyel vadediyordu. Ancak o dengeyi kuramadığını uzun süre önce fark et-

mişti. Zamanı geri döndürme şansı olsaydı... Ama yapamazdı. Luc'un hatalarında kısmen onun da payı olmasına rağmen, sevgili Scarlet'ın aynı şekilde ihmal edilmesine göz yumacak değildi.

Kafasını tabletten öte tarafa çevirdi. "Elbette bu gece burada kalabilir. Onu tek başına trene bindirip gönderecek değilim."

Luc homurdandı. "İyi. Yarın bir çaresini düşüneceğim."

Michelle gözlerini sımsıkı kapadı. Bomba sığınağının gizli kapısını hayal etti. O mavi ışıklı tankın içindeki yarı-canlı kızı. Yüzü olmayan bir kadının -*Dr. Eliot*- bilgi almak ve Prenses Selene'ye ne olduğunu öğrenmek için işkenceye maruz kalışını.

Yutkundu.

"Belki de burada kalmalı," dedi ve gözlerini açtı. Tekrar ekrana baktığında kararını çoktan vermişti. "Belki de ona ben bakmalıyım, en azından... Sen tekrar ayaklarının üstünde sağlam durana kadar." Bunu söylerken bile, bir gün gerçekleşeceğinden şüpheliydi.

Scarlet daha fazlasını hak ediyordu. Ortada olmayan bir anne ve ilgisiz bir babadan daha fazlasını. Scarlet, Luc'a sunulandan daha fazlasını hak ediyordu.

"Bunu yarın konuşuruz," dedi Luc. Sesi hâlâ öfkeliydi ama bir rahatlama tınısı da hissediliyordu. Michelle bu konuda oğlunun ona direnmeyeceğini anlamıştı.

Michelle bağlantıyı kesti ve tableti yatağına bırakıp merdivenleri indi.

Scarlet kabuklu bezelye -sezonun ilk bezelyesi- kâsesinin karşısında masada oturuyordu. Boş kabuklar tepeleme bir yığın hâlinde yanında duruyordu ve Scarlet'ın parmaklarının arasında açılmış bir bezelye kabuğu vardı.

Michelle içeri girerken Scarlet ağzına bir bezelye attı. Bezelye tanesi dişlerinin arasında ezildi.

Tasasız görünmeye çalışıyordu, Michelle bu ifadeyi anında tanımıştı. Kabul etmek istemese de, bu kendisinin de sık sık takındığı bir ifadeydi.

"Kalabilirsin," dedi Michelle.

Bezelye tanesinin çıtırtısı kesildi. "Sonsuza kadar mı?"

Michelle, Scarlet'ın karşısına oturdu. "Belki. Babanla konuşacağımız şeyler var, ama... En azından şimdilik benimle kalabilirsin."

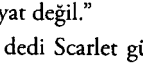
Scarlet'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı –buraya geldiğinden beri Michelle onun ilk defa gülümsediğini görüyordu. Ama Michelle elini kaldırdı.

"Beni iyi dinle, Scar. Burası bir çiftlik ve yapılması gereken çok fazla iş var. Biliyorsun ben yaşlanıyorum ve senden bana yardımcı olmanı bekleyeceğim."

Scarlet heyecanla kafasını salladı.

"Sadece yumurtaları toplamak gibi eğlenceli şeylerden bahsetmiyorum. Gübreleri havalandırmak ya da çitleri boyamak gibi şeyler. Kolay bir hayat değil."

"Umurumda değil," dedi Scarlet gülümsemeye devam ederek. "Ben burada kalmak istiyorum. Seninle olmak istiyorum."

BÜYÜKANNE, "İYİ Kİ DOĞDUN, SEVGİLİ SCARLET," diye şarkı söyleyerek limonlu pastayı masaya getirdi. Pastanın

beyaz kremasının üstünde on bir mumun alevi dans ediyordu. "Mutlu yıllar, canım."

Scarlet gözlerini kapatıp düşündü. Bütün gün bu anı beklemişti. Yani, aslında daha çok, büyükannesiyle yaşamaya başladığından beri her doğum gününde yaptığı leziz limonlu pastayı bekliyordu ama dilek tutmanın da özel bir anlamı vardı.

Batıl inançlı değildi ama dilek tutmanın verdiği olasılık hissini seviyordu.

Umarım...

Bütün gün düşünmüş olmasına rağmen karar verememişti. Düzgün bir dilek bulmak zordu. Değerli bir dilek.

Geçen hafta kümese giren avcı hayvan neyse, onun yüzünden daha fazla tavuk kaybetmemek? Geçen yıl ve ondan önceki yıl olduğu gibi babasının, doğum gününü bir daha unutmaması? Padgett Dubois'nın, çilleriyle dalga geçmekten vazgeçmesi ya da Gil Lambert'in onu fark etmesi?

Hayır. Bunların hiçbiri yeterince özel değildi.

Çok uzun vadeli olduğunu biliyordu ama...

Umarım büyükannem bir gün bana uçmayı öğretir.

Gözlerini açıp öne eğildi ve tek bir nefesle tüm mumları söndürdü. Büyükannesi onu alkışladı. "Bravo! Güçlü ciğerlerini benden almışsın." Göz kırptı ve iki hediye paketini masanın üstünden ona doğru itti. "Ben pastayı keserken sen de hediyelerini aç bakalım."

"Teşekkürler, büyükanne." Büyük olan hediyeyi kendine doğru çekti. Beklediğinden daha ağırdı. Kurdeleyi çözüp hediyenin sarıldığı eski yastık kılıfını dikkatlice açtı.

Scarlet kutuyu açtı. Bakakaldı. Tek kaşı havaya kalktı.

Mumların kremasını yalayan büyükannesine baktı. *Hediye* aslında bir şaka mıydı emin olamadı. Evet, büyükannesi sıra dışı biriydi ama...

"Bu... Silah mı?" dedi.

"Leo 1272 TCP 380," dedi büyükannesi bir bıçak alıp pastayı keserken. Az sonra pastadan kusursuz bir dilim aldı ve Scarlet'ın tabağına koydu. Bir çatal koyup Scarlet'a uzattı. Sarı pastanın keki ve beyaz kreması Scarlet'ın pastanelerde gördüğü kadar kusursuzdu.

Büyükannesinin mutfaktaki becerisine ne kadar iltifat etse azdı. İnsanlar Michelle Benoit'dan bahsettikleri zaman genellikle, çiftliğini çekip çevirirken kimseden yardım almayan, hafif çatlak kadınla dalga geçerdi. Davetsiz avukatları tüfekle kovalayan kadın. Bahçesiyle ilgilenirken şarkı söyleyen ve bu sayede sebzelerinin daha tatlı olduğunu iddia eden kadın.

Scarlet, büyükannesinin tuhaflıklarını seviyordu ama o bile on birinci yaş gününde hediye olarak silah almayı -gerçek, ölümcül bir silah- biraz rahatsız edici bulmuştu. Daha önce vahşi kurtları kovalamak ya da canı sıkıldığı zaman kilden güvercinleri vurmak için tüfek kullanmışlığı vardı elbette. Ama bir silah? Bu avlanmak için değildi. Bu... korunma amaçlıydı.

"Üzülme bu kadar," dedi büyükanne gülerek kendine de bir dilim pasta keserken. "Harika bir model. Ben de yıllarca buna benzer bir model taşıdım. Yemekten sonra sana silahı nasıl doldurup boşaltacağını gösteririm. Silahını taşımaya alıştığın zaman bir daha onsuz olmak istemeyeceksin."

Scarlet alt dudağını yaladı ve içinde silahın durduğu kutuyu itti. Silaha dokunmak istediğinden emin değildi. Onun yaşın-

da birinin silah taşımasının yasal olduğundan bile emin değildi. "Ama... Neden? Yani, biraz..."

"Sıra dışı mı?" dedi büyükannesi gülerek. "Ne bekliyordun? Oyuncak bebek mi?"

Scarlet suratını ekşitti. "Yeni tenis ayakkabıları fena olmazdı."

Büyükannesi çatalındaki pastayı ağzına aldı. Hâlâ sırıtıyor olmasına rağmen, çatalını bırakıp silahı kutudan çıkarmak için uzandığında bakışlarında yoğun bir ciddiyet vardı. Hareketleri kendinden emin ve kontrollüydü. Hayatı boyunca bin tane silah tutmuş gibi görünüyordu ve belki de tutmuştu.

"Merak etme, Scar," dedi, kafasını kaldırmadan. "Sana silahı nasıl kullanacağını öğreteceğim, tabii umarım hiç kullanmak zorunda kalmazsın." Hafifçe omuz silkti ve silahın namlusu mutfak camına bakacak şekilde masaya bıraktı. "Sadece kendini nasıl koruyacağını bilmeni istiyorum. Ne de olsa, bir yabancının ne zaman seni istemediğin bir yere götürmeye kalkışacağını bilemezsin."

Sözcükleri kötü bir şeyi haber verir gibiydi ve Scarlet silaha bakarken kollarının diken diken olduğunu hissetti. "Teşekkürler?" dedi tereddütle.

Büyükannesi pastadan bir lokma daha aldı ve çatalıyla ikinci kutuyu işaret etti. "Diğer hediyeni de açsana."

Scarlet bu defa daha tereddütlüydü. Hediye, avucunun içine sığacak kadar küçüktü ve temiz bir mutfak havlusuna sarılmıştı. *Belki de zehirli oklardır*, diye düşündü. *Ya da bir şok tabancası. Ya da–*

Kutunun kapağını açtı.

Mumların kremasını yalayan büyükannesine baktı. *Hediye* aslında bir şaka mıydı emin olamadı. Evet, büyükannesi sıra dışı biriydi ama...

"Bu... Silah mı?" dedi.

"Leo 1272 TCP 380," dedi büyükannesi bir bıçak alıp pastayı keserken. Az sonra pastadan kusursuz bir dilim aldı ve Scarlet'ın tabağına koydu. Bir çatal koyup Scarlet'a uzattı. Sarı pastanın keki ve beyaz kreması Scarlet'ın pastanelerde gördüğü kadar kusursuzdu.

Büyükannesinin mutfaktaki becerisine ne kadar iltifat etse azdı. İnsanlar Michelle Benoit'dan bahsettikleri zaman genellikle, çiftliğini çekip çevirirken kimseden yardım almayan, hafif çatlak kadınla dalga geçerdi. Davetsiz avukatları tüfekle kovalayan kadın. Bahçesiyle ilgilenirken şarkı söyleyen ve bu sayede sebzelerinin daha tatlı olduğunu iddia eden kadın.

Scarlet, büyükannesinin tuhaflıklarını seviyordu ama o bile on birinci yaş gününde hediye olarak silah almayı -gerçek, ölümcül bir silah- biraz rahatsız edici bulmuştu. Daha önce vahşi kurtları kovalamak ya da canı sıkıldığı zaman kilden güvercinleri vurmak için tüfek kullanmışlığı vardı elbette. Ama bir silah? Bu avlanmak için değildi. Bu... korunma amaçlıydı.

"Üzülme bu kadar," dedi büyükanne gülerek kendine de bir dilim pasta keserken. "Harika bir model. Ben de yıllarca buna benzer bir model taşıdım. Yemekten sonra sana silahı nasıl doldurup boşaltacağını gösteririm. Silahını taşımaya alıştığın zaman bir daha onsuz olmak istemeyeceksin."

Scarlet alt dudağını yaladı ve içinde silahın durduğu kutuyu itti. Silaha dokunmak istediğinden emin değildi. Onun yaşın-

da birinin silah taşımasının yasal olduğundan bile emin değildi. "Ama... Neden? Yani, biraz..."

"Sıra dışı mı?" dedi büyükannesi gülerek. "Ne bekliyordun? Oyuncak bebek mi?"

Scarlet suratını ekşitti. "Yeni tenis ayakkabıları fena olmazdı."

Büyükannesi çatalındaki pastayı ağzına aldı. Hâlâ sırıtıyor olmasına rağmen, çatalını bırakıp silahı kutudan çıkarmak için uzandığında bakışlarında yoğun bir ciddiyet vardı. Hareketleri kendinden emin ve kontrollüydü. Hayatı boyunca bin tane silah tutmuş gibi görünüyordu ve belki de tutmuştu.

"Merak etme, Scar," dedi, kafasını kaldırmadan. "Sana silahı nasıl kullanacağını öğreteceğim, tabii umarım hiç kullanmak zorunda kalmazsın." Hafifçe omuz silkti ve silahın namlusu mutfak camına bakacak şekilde masaya bıraktı. "Sadece kendini nasıl koruyacağını bilmeni istiyorum. Ne de olsa, bir yabancının ne zaman seni istemediğin bir yere götürmeye kalkışacağını bilemezsin."

Sözcükleri kötü bir şeyi haber verir gibiydi ve Scarlet silaha bakarken kollarının diken diken olduğunu hissetti. "Teşekkürler?" dedi tereddütle.

Büyükannesi pastadan bir lokma daha aldı ve çatalıyla ikinci kutuyu işaret etti. "Diğer hediyeni de açsana."

Scarlet bu defa daha tereddütlüydü. Hediye, avucunun içine sığacak kadar küçüktü ve temiz bir mutfak havlusuna sarılmıştı. *Belki de zehirli oklardır*, diye düşündü. *Ya da bir şok tabancası. Ya da–*

Kutunun kapağını açtı.

Büyükannesinin pilot iğnesi paket kâğıtlarının üstünde duruyordu –ortasında sarı değerli bir taştan bir yıldız ve iki yanında altın kaplı kanatlar vardı. Scarlet yaka iğnesini avucuna alıp başını kaldırdı.

"Pilotluğa terfi ettiğim gün vermişlerdi bunu bana," dedi büyükannesi, anılarını hatırlayıp gülümseyerek. "Artık senin olmasını istiyorum."

Scarlet'ın parmakları iğnenin üstüne kapandı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Umarım uçarken beni koruduğu gibi seni de korur."

Scarlet'ın kalbi çarpmaya başladı. Aklından geçenin gerçek olmasından korkuyordu...

"Uçarken?"

Büyükannesinin yanaklarında yaramaz bir gülümsemeyle gamzeler belirdi. "Yarın sabahtan itibaren sana kapsülü kullanmayı öğreteceğim."

"SAMAN ÖRTÜSÜ BAHÇEYİ KIŞA KARŞI KORUYAcak," dedi Michelle, kış bahçesinin üstündeki kuru otları tırmıkla toplarken. Yerden hâlâ yazın rengârenk olan yıldız çiçekleri ve zambaklardan kalan kuru dal ve yapraklar çıkıyordu. "Ağır bir kış battaniyesi gibi kalın olmalı."

"*Biliyorum*," dedi Scarlet. Tahta çitlerin üstüne tünemiş, yüzünü ellerinin arasına almıştı. "Saman örtüsü nedir biliyorum.

Her yıl yapıyoruz."

Michelle ağzını büzüştürdü. Doğruldu ve tırmığı torununa attı. "Madem uzmansın, işi sen bitirebilirsin o zaman."

Michelle'in gördüğü on üç yaşındaki her kız gibi bilmiş bilmiş göz deviren Scarlet çitlerden atladı ve tırmığı aldı. Samanlar Scarlet'ın eskimiş tenis ayakkabılarının altında hışırdadı. Michelle onu izlemek için bir adım geri çekildi ve Scarlet'ın gerçekten işi becerebildiğini görmekten hoşnut olup yabayı aldı ve gübreleri havalandırmaya gitti.

Yaklaşmakta olan hava aracının uğultusu Michelle'in kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu –son sekiz yıldır normal hâle gelen bir tepki. Michelle'in çiftliği az kullanılan bir yolun üstündeydi ve ileride oturan sadece iki komşusu vardı, onlar da Michelle gibi kasabaya yaptıkları kısa yolculuklar için bile kapsüllerini kullanıyorlardı. Uçan arabalar daha nadirdi ve Michelle'in paranoyası her geçen hafta ve ayla giderek artmıştı. Belki de yıllar içinde, kimse gelip Logan'la ilgili sorular sormadığından, Aylılar'la olan bağlantısını sorgulamadığından ya da kayıp prensesle ilgili bir şey bilip bilmediğini öğrenmeye çalışmadığından, biraz olsun rahatlamış olması gerekirdi. Bunca zaman geçtiğine göre belli ki kimse onun bu işle bir bağlantısı olduğundan şüphe etmiyordu –hatta çoğu kişi özellikle de Ay'la er ya da geç savaşa girmeleri kaçınılmaz göründüğü için, yıllar önce söylendiği gibi Prenses'in öldüğüne, ölümünün düzmece olduğuna dair konuşulanlarınsa sadece söylentiden ibaret olduğuna inanıyordu.

Fakat bunların hiçbiri Michelle'in içini rahatlatmıyordu. Selene'yi saklama kararından ötürü cezalandırılmadığı her gün, bir gün, *bir gün* sırrının ortaya çıkacağından daha da emin oluyordu.

"Hava aracı mı bu?" diye sordu Scarlet, tırmığına dayanıp gözlerini kısarak uzak bir tepenin üstündeki siyah noktaya bakarken.

"Muhtemelen yine ısrarcı satıcının biridir," dedi Michelle. Başını eve doğru eğdi. "Sen içeri gir, Scarlet."

Scarlet kaşlarını çattı. "Sadece bir satıcıysa neden içeri girmem gerekiyor?"

Michelle elini kalçasına koydu. "Hep bana karşı çıkmak zorunda mısın? İçeri gir."

Scarlet yine gözlerini devirip tırmığı yarısı kaplanmış bahçe yatağına bıraktı ve ayaklarını vura vura eve doğru yürüdü.

Hava aracı yaklaşırken Michelle yabasını bırakmadı. Bir an için aracın üstlerinden geçip komşularına doğru devam edeceğini düşündü ama araç son anda yavaşladı ve evlerine yöneldi. Michelle hava araçlarından çok anlamazdı ama yine de bunun eski bir model olduğunu görebiliyordu. Eski, ama bakımlı. Yaklaşırken camları sonbahar güneşinin altında parlıyordu.

Evin arka kapısının gürültüyle kapandığını duyunca bir kez daha arkasına baktı ve yabayı bir mızrak gibi yere paralel tutarak misafiri karşılamaya gitti. Ona deli denmesinden rahatsızlık duymuyordu. Bir avukat ya da bilmediği bir yola sapmış şanssız bir şehirliyi korkutup kaçırmaktan çekinmiyordu. Meraklı yabancıları evinden uzak tuttuğu müddetçe ona ne dendiğinin bir önemi yoktu.

Fakat aracın kapısını açan, bir yabancı değildi.

Yıllar önce Selene'yi güvenli bir şekilde saklayabilmesi için bomba sığınağını düzenlemesine yardım ettiğinden bu yana pek değişmemişti. Aynı kırışıklıklar, aynı gri saçlar.

Ta ki Michelle'in gözlerine bakıp onu bir kez daha düşünmek zorunda bırakana kadar.

Belki de değişmişti. Gözlerinde bir şey vardı. Yıllar önce olduğundan çok daha endişeli görünen bir tür panik. Tek kaşının ucunda göze çarpan, insanı rahatsız eden bir seğirme.

Konuşmak için ağzını açtı ama Michelle onu susturdu, "Her ne satıyorsan, ilgilenmiyoruz!"

Logan tereddüt etti, ağzı açık kalmıştı. Michelle'in beklenmedik tepkisinin verdiği şaşkınlığı üzerinden atması uzun sürdü. Bu da bir değişiklikti. Önceden hep çok hızlıydı, zekiydi ve akıllıydı.

"Ben... Rahatsız ettiğim için özür dilerim..." diye kekeledi. Gözleri Michelle'den çiftliğin pencerelerine kaydı ve bir süre orada kaldı. Michelle'in tahmin ettiği gibi Scarlet onları izliyordu. "Yardıma ihtiyacım var," diye başladı Logan. "Galiba... kayboldum?"

Michelle yabanın dişlerini toprağa indirdi. "Aracınıza bir şey mi oldu? Park ederken tuhaf bir ses çıkartıyordu."

Logan dikkatini ona verdi ve ifadesi düzeldi. "Evet, galiba öyle. Maalesef tamirat işlerinden hiç anlamam..." Çaresizce aracı gösterdi.

Michelle rahatsız olmuş gibi yaparak hangara döndü. "Soğutma jeline ihtiyacın var gibi geldi. Şurada olacaktı. Ayrıca sana gideceğin yere ulaşman için bir harita çizebilirim."

Michelle arkasına bakmadı ama hangara doğru yürürken Logan'ın ayakkabılarının sert ve soğuk toprakta çıkardığı sesi duyabiliyordu. Camdaki Scarlet'a da bakmadı ama torununun şüpheli bakışlarının onları takip ettiğini hissedebiliyordu.

Şüpheliydi, çünkü Michelle onu böyle yetiştirmişti. Bu yüzden suçluluk hissedebilirdi ama Logan'ın gelişi ona, ne kadar zaman geçmiş olursa olsun durumun ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlatmıştı. Prenses, Michelle'in yanından ayrılana kadar, Scarlet'la ikisi asla tamamen güvende olamayacaktı.

Hangar kapısının kapandığını duyar duymaz Logan'a döndü. "Ne oldu?"

Logan'ın yüzünde yine o endişeli ifade belirdi. "Özür dilerim. Bilmiyordum... Yalnız olduğunu sanıyordum..." Scarlet'a ne diyeceğini bulmak için çabalıyordu ama Michelle onu aydınlatmadı. Bir torunu olduğunu Logan'a söylemesi, *onun* da bir torunu olduğunu söylemeye çok yakındı ve yıllar önce, Logan'ın bunu asla öğrenmemesinin herkes için daha iyi -daha güvenli- olacağına karar vermişti.

"Neden geldin?" dedi Michelle, yabayı boyası dökülmüş ahşap dolaba yaslarken. "Bana çocuk en az on beş yaşına gelene kadar geri gelmeyeceğini söylemiştin. Daha uzun yıllar gelmezsin sanıyordum."

"Biliyorum. Ama bekleyemeyiz... Daha fazla bekleyemem. Operasyonlarını tamamlamalıyız. Çok geç olmadan onu uyandırmamız gerek."

Michelle kaşlarını çattı. Logan, Prenses'i ona getirdiği zaman, büyüdüğünde neler olacağını uzun uzadıya açıklamıştı. Prensesin vücudu geliştiğinde, yürüyebilmesi, nefes alabilmesi, konuşabilmesi ve Ay'ın ihtiyacı olan kraliçeye dönüşebilmesi için ona gerekli fiziksel özellikleri kazandırmaları gerekecekti. Michelle'in, Logan'ın onu bir sayborga çevirmeyi kastettiğini anlaması uzun zaman almıştı. Düşününce biraz tuhaf geliyordu

ama Michelle tek çarelerinin bu olduğunu anlamıştı. Hem zaten sayborgları yargılayacak değildi. Onlar da diğer birçok yanlış anlaşılmış gruptan biriydi.

Yine de Logan her zaman sayborg operasyonunun çocuk geliştikten sonra yapılmasında ısrarcı olmuştu. Tam gelişmemiş bir bedene ihtiyacı olan kapsamlı sayborg uzuvlarını takmak hantal ve verimsiz olmasına neden olabilir ve hatta uzun vadede, büyümekte olan organik dokularıyla uyumsuzluk gösterebilirdi.

"Neden?" dedi Michelle en sonunda. "Daha çok genç. Neden şimdi uyandırmamız gerekiyor?"

Logan'ın yüzü düştü ve Michelle'in lokal teslimatlar için kullandığı kapsüle yaslandı. "Ay Hastalığı'na yakalandım." Sesi çatallandı. Utanç verici bir suçu itiraf eder gibiydi. Michelle'in ifadesi kafasının karıştığını belli etmiş olmalıydı ki Logan'ın ifadesi yumuşadı. "Deliriyorum, Michelle. Dünya'ya ilk geldiğimde yeteneğimi dikkat çekmeyecek şekilde ufak ufak kullanabiliyordum. Ama yıllar geçtikçe küçük zihin kontrolleri bile tehlikeli gelmeye başladı. Yakınlarda bir Aylı olabileceğinden, yeteneğimi kullandığımı anlamasından korkar hâle geldim. Zararsız bir şey de olsa, anlayabilirlerdi..." Yutkundu. Kaşlarının arasında derin bir kırışıklık oluştu. "Ben de durdum. Yeteneğimi yıllardır kullanmadım ve şimdi... Şimdi bedelini ödüyorum. Beni delirtiyor ve artık denesem bile engel olabileceğimi sanmıyorum. Çok hızlı oldu. Düşündüğümden çok daha hızlı..." Yüzünü ellerine gömüp sızlandı.

Michelle donup kalmıştı. Logan'ın söylediklerinin yarısını bile anladığından emin değildi, o sadece bir pilot ve bir çiftçiydi. Logan, Aylı'ydı, doktordu, çocuğu korumak için evini terk edip

her şeyi riske atandı. Prensesin hemen uyandırılması gerektiğini düşünüyorsa, Michelle ona karşı çıkabileceğini sanmıyordu.

"Hazır olacak mı?" diye sordu Michelle.

Logan'ın kolları iki yanına düştü. "Olmak zorunda." Logan bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra durdu. Uzun bir duraksamadan sonra, "Uyanıp kendini toparladıktan sonra seninle kalmayacak. Seni yeterince tehlikeye attım," dedi.

Bu daha önce konuşmaktan hep kaçındıkları konuydu. *Sonrası.* Onu canlı, gizli ve güvende tutmak yeterince zordu. Operasyon tamamlandıktan sonra ona ne olacağını hayal etmek çok uzak ve karmaşık görünüyordu. Fakat şimdi bunu düşünmekten başka seçenekleri yoktu.

Yakında, Selene sadece tankın içindeki bir beden olmaktan çıkacaktı. Bir çocuk olacaktı. Şüphesiz çok korkmuş ve kafası karışmış, on bir yaşında bir kız çocuğu.

"Onu nereye götüreceksin?"

"Yeni Pekin'in dışında, Doğu Ulusları Topluluğu'nda yaşayan bir adam buldum. Adı Garan Linh. Çok zeki bir adam, android sistemleri ve yapay zekâ hakkında bilgi sahibi, Prenses'in sayborg... eklentileri açısından yararlı olacak. Ama aynı zamanda kâşif ve kişinin sinir sistemine eklenen muhteşem bir cihaz geliştirmiş. Dünyalılara uygulandığında Aylılar'ın zihin kontrolüne karşı bağışıklık kazanıyorlar. Aylılar'ınsa yeteneklerini kullanmalarını engelliyor ve Ay hastalığından kaynaklanan halüsinasyonları görmelerine engel oluyor."

Michelle kaşlarını çatmış, anlatılanları kavramaya çalışıyordu. "Eh... iyi, o zaman. Bu sana da yardım edecektir, değil mi? Yani... delirmene engel olacak?"

"Hayır, hayır. Ben almayacağım. Henüz prototip aşamasında sadece iki cihazı var. Biri elbette prensesin olacak. Er ya da geç yeteneğini nasıl kontrol edeceğini öğrenmesi gerekecek ve o zamana kadar kimliğinin ortaya çıkması riskini göze alamayız. Diğer prototip de senin için."

"Benim mi?"

"Ne olur ne olmaz diye." Logan bakışlarını ona dikti. "Sana bir şey olması durumunda işine yaraması için. Bir Aylı'nın seni bulması ve... Prenses'in yerini söylemen için kontrol etmesi ihtimaline karşı."

Michelle'in çenesi kasıldı. Birinden zorla bilgi almanın başka yolları da vardı. Daha eski usül yöntemler. Ama Logan en azından Michelle'in zihnini korumak istiyordu. Michelle, Kraliçe Levana ve onun büyücülerinin yaratıcı yöntemleriyle ilgili hikâyeler duymuştu. Logan'ın onu az da olsa korumak istemesine minnettardı. Nasıl bir fedakârlıkta bulunduğunu görebiliyordu ama Logan bunu asla itiraf etmezdi.

"Tamam," dedi terleyen avuç içlerini kotuna silerken. "Bir kâşif buldun ve çocuk da adamın cihazlarından birini alacak. Sonra?"

"Sonra Selene onunla birlikte yaşayacak. Onu vesayetine almayı kabul etti ve kendisinin de iki çocuğu var. Prenses oraya uyum sağlayacaktır."

Michelle kafasını yana eğdi. "Adam onun kim olduğunu biliyor mu?"

"Henüz bilmiyor." Logan derin bir nefes aldı. "Ama ona anlatmak zorundayım. Bu işi kabul ederse kendisini ve ailesini nasıl bir tehlikeye atacağını bilmesi gerekiyor. Ve... Selene'nin

ne kadar değerli olduğunu da anlamalı. Elimden geldiğince ona göz kulak olmaya çalışacağım ama Selene hazır olduğunda ona gerçeği anlatacak kadar kendimde olacağımdan emin değilim. Bu sorumluluk adama da kalabilir."

Her şey çok netti. Michelle, Logan'ın kafasının içinde olanlardan ne kadar korktuğunu anlamıştı. Aklını kaybetmeye başladığının farkında olmak kim bilir ne kadar korkunçtu?

Logan birden hafifçe gülümsedi. "Bana acımanı istemiyorum Michelle. Tüm kararlarımı kendim verdim ve hâlâ doğru olanı yaptığıma inanıyorum."

"Elbette öyle," dedi Michelle. "Sen tarihin akışını değiştirdin."

"Henüz değil. Ama belki bir gün." Logan alnını ovaladı ve Selene'nin odasına açılan gizli kapıya baktı. "O nasıl?"

"Hemen hemen aynı. Uzuyor. Bu sene iyice boy attı."

Logan başıyla onayladı. "Operasyonları tamamlamak için en az bir haftaya ihtiyacım var. Aşama aşama ilerlememiz gerekecek. Bir aya hazır olur musun?"

Bir ay. Onca yıl hiç, hiç, hiçbir şey yapmadıktan sonra bu aniden üstüne gelen manyetik raylı bir tren gibi olmuştu.

"Scarlet'ı göndermem gerekecek," diye fısıldadı, neredeyse kendi kendine. "Belki bir süre babasında kalabilir."

Logan ona baktı. Michelle de ona baktı ve sormasını bekledi. *Scarlet. Scarlet kim? Babası kim? Kim?..*

Bakışlarını önce Logan kaçırdı ve Michelle onu okuyamadı. Gerçeği tahmin edip etmediğini anlayamadı. Çok uzun süre önce, çok kısa bir süreliğine beraberlerdi. Logan'ın böyle bir şeyden şüphe etmesi için bir neden yoktu...

Fakat Michelle'in sessizliklerini yorumlamak konusunda her zaman iyiydi.

Logan soru sormadı. Sadece başıyla onayladı ve "Garan'a seyahat için gerekli ayarlamaları yapmasını söyleyeceğim," dedi.

HER ŞEY ACI VERECEK KADAR TANIDIKTI.

Paris'ten Toulouse'a yaptığı tren yolculuğunda Scarlet'ın öfkesi dinmişti ama midesinde hâlâ bir yumru vardı. İşe yaramaz babasını bir daha görmek istemiyordu. Yedi yaşında evden kaçtığı zaman da kendi kendine böyle söylemişti ama bu defa ciddiydi. O ayyaş, kibirli, burnu havada pislik, Scarlet için ölmüştü.

Bir ay boyunca onun yanında kalmayı kabul ettiğine inanamıyordu. Büyükannesinin ona söylediklerini düşünüyordu; bunun, ikisinin arasında yeniden bir bağ kurmak ve nasıl güçlü bir genç kız olduğunu babasına göstermek için bir fırsat olduğu, falan filan –öööö! Babasının tek yaptığı, Scarlet gelir gelmez onu yılışık *hanım arkadaşlarıyla* saatlerce yalnız bırakmak ve leş gibi konyak kokarak eve dönmek olmuştu. Scarlet'ın yanında olduğu zaman da ya kıyafetlerini eleştiriyor ya büyükannesini onun kafasını çok fazla fikirle doldurmakla suçluyor ya da Scarlet'a *o çatlak moruğu* gözünde fazla büyüttüğünü söylüyordu.

Bu yorum bardağı taşıran son damlaydı. *Son* damla.

Scarlet on dakika boyunca bağırıp çağırdıktan sonra çantasını toplamış ve babasının evinden kapıyı var gücüyle çarparak -bu ona iyi gelmişti- çıkmıştı. Doğruca tren istasyonuna git-

mişti. Babası onu durdurmaya bile çalışmamıştı ve Scarlet'ın da umurunda değildi zaten.

Dokuz gün dayanabilmişti.

Bu bile başlı başına bir başarıydı ona göre.

Çiftliğe gidiyordu. Büyükannesine. Evine.

Trenden inip Toulouse'daki platforma ayak bastığı anda midesindeki öfkeli yumru çözülmeye başlamıştı. Derin bir nefes aldı, alışkın olduğu saman ve bir zamanlar ona mide bulandırıcı gelen ama artık içini rahatlayan ve neredeyse güzel bulduğu gübre kokusunu duymak için can atıyordu. Az sonra yaşadığı hayal kırıklığını büyükannesine anlatırken bir yandan da sıcak çikolatasını yudumluyor olacaktı. Az sonra en sevdiği kış battaniyelerinin altında, o yıl çiftliği kendine mesken edinen, ahırdaki baykuşun dingin sesini dinleyecekti.

Bu defaki taksi yolculuğunda endişeli değildi. Her geçen an, onu Paris'ten ve baba olmaktan uzak babasından uzaklaştırıyor, içini eve geri dönmenin huzuru ve mutluluğuyla dolduruyordu. Scarlet uçan araba dar sokağa dönüp de karlara gömülü evlerini gördüğü an, içine büyük bir rahatlama çöktü.

Evim.

Scarlet araç daha tam durmadan kendini dışarı attı ve çakıl taşlı yolu aşıp sokak kapısını açtı. Fakat holde birkaç adım atmıştı ki evdeki ölüm sessizliğini fark etti.

Durdu.

Mutfaktan tencere tava sesi gelmiyordu. Yukarıdan gıcırdayan parkelerin sesi gelmiyordu. Tanıdık bir mırıldanma yoktu.

Büyükannesi evde değildi.

"Büyükanne?" diyerek şansını denedi.

"Scarlet!"

Scarlet kocaman bir gülümsemeyle arkasını döndü. Büyükannesi endişeli bir ifadeyle eve doğru koşturuyordu.

"Aracın yanaştığını duydum," dedi nefes nefese. "Burada ne işin var?"

"Eve erken döndüm," dedi Scarlet. "Oraya daha fazla dayanamadım. Ah, büyükanne, korkunçtu, tek kelimeyle korkunçtu!" Büyükannesine sarılmak için basamaklara doğru yürüdü ama tereddüt etti.

Büyükannesinin saçları karman çormandı, taranmamıştı ve gözlerinin altındaki halkalar, Scalet gittiğinden beri hiç uyumamış gibi, normalden daha koyuydu.

Ve gülümsemiyordu.

"Burada olamazsın!" diye bağırdı büyükannesi, sonra kendi sesinin tizliğinden irkildi.

Scarlet kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bu–" Büyükannesi kendi kendine homurdandı. Scarlet'a sarılmadı ya da yanağına bir öpücük kondurmadı. Bir haftayı aşkın ayrı kaldıktan sonra, büyükannesinin tek yaptığı Scarlet'ı evin içine doğru kışkışlamak oldu.

Scarlet sırt çantasını yere attı. "Neler oluyor?"

Büyükannesi durup kendini toparladı ama yüzündeki ekşi ifade kaybolmadı. "Daha birkaç hafta daha gelmemen gerekiyordu. Bir mesaj atıp eve erken döneceğini haber vermek hiç aklına gelmedi mi?"

"Sana sürpriz yapmak istedim," diye çıkıştı Scarlet. Yeniden öfkeli moduna geri dönmesi kolay olmuştu –ne de olsa bir hafta boyunca hep öfkeliydi. "Neden bağırıyorsun?"

"Bağırmıyorum!" Büyükannesi sızlanarak kollarını göğsünde birleştirdi.

Scarlet da aynı pozisyonu aldı ve bakışlarını ona dikti. Artık hemen hemen büyükannesinin boyundaydı.

Bir süre sonra büyükannesi pes etti ve burnunu ovaladı. "Peki," dedi. "Tamam. Artık yapacak bir şey yok. Ama madem evdesin..." Sesi değişti, iş konuşur gibi bir tını takındı. Sesi hâlâ öfkeliydi ama Scarlet sesindeki yorgunluğu da duyabiliyordu. "Bu hafta kasabaya inemedim." Mutfağa yöneldi. "O taksiyi geri çağıralım da gidip benim için birkaç iş hallet. Fırına ve nalbura gitmen lazım, sonra da perdeleri çamaşırhaneye bırakırsın ve–"

"Pardon?" dedi Scarlet. Mutfakta aşağı yukarı yürüyüp market alışverişi listesi yapan büyükannesine bakakaldı. "Bu mu yani? Çok korkunç bir hafta geçirdim diyorum ve sen beni saçma sapan işlerini halletmeye gönderiyorsun, hem de..." Sesi titredi. "Hem de bir *evine hoş geldin* bile demeden?"

Büyükannesi durdu ve ona döndü. Yüzünden bir suçluluk ifadesi geçti ama hemen kendini topladı ve omuzlarını dikleştirdi. "Parti istiyorduysan bana eve döndüğünü haber vermen gerekirdi. Benim halletmem gereken işler var, Scarlet. Bugün gidip bu işleri halletmen lazım. Madem Paris'ten tek başına trene binip buraya gelebiliyorsun, o zaman ufak tefek birkaç iş halledecek kadar da büyüdün demektir."

"Tamam, taksiyi durdurayım," dedi Scarlet dişlerini sıkıp gözyaşlarını tutmaya çalışarak. "Listeyi hazırlayınca bana mesaj at çünkü *değerli* vaktinden daha fazla çalmak istemiyorum." Hızla sokak kapısına gitti. "Bu arada!" diye bağırdı omzunun üstünden, "Ben de seni özledim!"

Kapıyı öyle hızlı çarptı ki evin duvarları titredi fakat bu defa kapıyı çarpmak hoşuna gitmemişti.

MICHELLE SUÇLULUK DUYGUSUYLA KIVRANIyordu. Scarlet önceki akşamüzeri eve döndüğünden beri onunla adamakıllı tek bir laf etmemişti. Belki de Michelle onunla konuşmaktan kaçıyor, neden bu kadar kızdığını açıklayamıyor, ondan özür dileyemiyordu. Sessiz kalmak daha kolaydı. Her şey bitene kadar bu küçük evin içinde dolaşıp Scarlet'ı görmezden gelmek daha kolaydı.

Bunun doğru olmadığını biliyordu. Scarlet'a gerçeği anlatmak istiyordu. Ama insan, torununa, Aylı bir doktorun kayıp bir prensesi bir sayborga dönüştürmek için gerekli operasyonları yapmasında yardımcı olabilmek için onu bir aylığına Paris'e gönderdiğini nasıl anlatırdı? Bugün sinir sistemine bir cihaz yerleştirmek için Doğu Ulusları Topluluğu'ndan bir kâşif geleceğini ve sekiz yıldır hangarın altında sakladığı kızı evlatlık edineceğini nasıl açıklardı? Bunlardan *herhangi birine* bahsedecek olursa, bu büyük sırrın ağzından kaçmasına izin verirse, ikisinin de avlanıp, işkence görüp öldürülebileceğini ona nasıl anlatırdı?

Hayır, Scarlet'a hiçbir şey anlatamazdı. Bu yüzden normalde Scarlet'ı kucaklayacağı yerde erken dönüşüne kızmış gibi davranmaya devam edecekti.

Bunu yapmak zorunda olmak kanına dokunuyordu.

Ama çok az kaldı, deyip duruyordu kendi kendine. Çok yakında Prenses gidecekti ve Scarlet'la ikisi güvende olacaklardı ve tüm bunlar hiç yaşanmamış gibi hayatlarına devam edebileceklerdi.

Tabletin ekranından saate baktı. Linh Garan birazdan burada olacaktı. Dün düşünecek daha fazla vakti olsaydı, bekleyip Scarlet'ı bugün kasabaya daha uzun bir yapılacaklar listesi ile gönderirdi fakat artık çok geçti.

Gıcırdayan merdivenleri tırmanıp Scarlet'm yatak odasının kapısını tıklattı. İçeriden bir hışırtı sesi duydu ve ardından Scarlet kapıyı açıp ters ters ona baktı.

Michelle de ona hâlâ sinirliymiş gibi davrandı –ama bu yüzden kendinden nefret ediyordu.

Çenesini kaldırıp "Bu soğuk artritimi azdırıyor, bu sabah işlerin çoğunu yapamadım. Bana yardım etmelisin. İneği biraz daha sağmazsak huysuzlanacak," dedi.

Scarlet kapıyı biraz daha araladı ve kaşlarını çattı. "Ne zamandan beri artritin var?"

Michelle onun ters bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. "Ben yakınmayı sevmem, bilirsin Scarlet. Pek bahsetmemiş olabilirim."

"Ya da hiç," dedi Scarlet.

Michelle içini çekti. Kavga etmek istemiyordu. "İnek sağmayı sevmediğini biliyorum ama yapabilir misin lütfen?"

Scarlet ellerini havaya kaldırdı. "Söylemen yeterliydi. Burası benim de çiftliğim. Yıllardır işleri yaparken hiç şikâyet etmedim ama sen bana hâlâ iş istendiğinde olay çıkartan şımarık bir çocukmuşum gibi davranıyorsun. Benim tek istediğim buraya ait olmak ve bana buraya aitmişim gibi *davranman*."

Michelle'in gözleri doldu. Yanıt vermeye çalıştı ama konuşamadı.

Scarlet içini çekip arkasını döndü, hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. Michelle kendini daha kötü hissedemeyeceğini sanıyordu ama yanılmıştı.

"Haklısın," diye fısıldadı Michelle sonunda. Scarlet ona baktı ve Michelle ona zayıfça gülümsedi. "Daha iyi olmaya çalışacağım." Boğazını temizledi. "Yani..."

"Elbette işleri yapacağım," diye mırıldandı Scarlet, biraz olsun sakinleşmiş görünerek. "Üstümü değişip geliyorum."

Michelle yutkundu, torununun kızıl saçlarını dağınık bir topuz yapışını izledi.

Yıldızlar aşkına, bu çocuğu seviyordu. Gözlerinin önünde genç bir kadına dönüşen bu çocuğu.

Ona bunu söylemek için can atıyordu.

"Teşekkürler," dedi ve merdivenlerden aşağı indi.

Birkaç dakika sonra merdivenlerde Scarlet'ın ayak seslerini duydu. Arka kapı gıcırdadı ve kapandı –bu defa çarpılmamıştı ama çok nazikçe de kapanmamıştı.

Demlediği kahvesinden daha ilk fincanını içiyordu ki kapının tıklandığını duydu. Gerildi. Garan erken gelmişti. Scarlet'ın onu görmemiş olmasını umdu.

Titreyen ellerini bir mutfak bezine silip kapıya gitti.

"Bonjour," dedi kapısında duran siyah saçlı adama. "Sız Mösyö Linh olmalısınız."

Adam kalın kışlık paltosunun yakasıyla oynuyordu ve Michelle'in elini sıkarken de diğer elini yakasından çekmedi. Fakat kocaman bir gülümsemesi vardı. Kocaman, hevesli, en-

dişeli ve etkilenmiş. "Siz de Michelle Benoit," dedi. "Üçüncü çağın en büyük sırrını saklayan kadın. Sizinle tanışmak büyük bir onur."

Michelle hâlâ Scarlet'la yaptığı tartışmanın etkisinden çıkamamıştı ve zoraki gülümseyip kenara çekildi ve adamın paltosuna uzandı. "Torunum benimle yaşıyor ve maalesef bunların hiçbirini bilmiyor, o yüzden konuşurken dikkatli olursak sevinirim."

"Elbette. Dikkatli biri olmasaydım Logan bana bu büyük sorumluluğu vermezdi, eminim."

"Eminim öyledir. Mutfağa gelin lütfen. Torunum işlerle ilgileniyor. Eve geri gelmeden önce kızı ve prosedürü konuşmak için yarım saat kadar bir vaktimiz var."

***MEŞHUR SON SÖZLER*, DİYE DÜŞÜNDÜ MICHELLE,** Garan'la yaptığı görüşmenin sonucunu kafasının içinde tekrarlarken. Yatağının ayak ucunda, kucağında bir kutuyla oturuyordu. Penceresinden, kış bulutlarının ardından görünen yarım aya bakıp çok uzak bir dünyanın siyaset ve gizemlerinin onun hayatını nasıl bu denli etkileyebildiğini düşünüyordu.

Adamakıllı uyumamıştı. Scarlet onunla yaşamaya başladığından beri aralarında birtakım tartışmalar geçmiş olsa da, bu kavga diğerlerine benzemiyordu. Hiçbirinin bu denli önemi olmamıştı. Michelle işleri yoluna koymak konusunda kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Evin işlerini halletmek konusunda Scarlet'ı hafife almıştı. Scarlet işleri neredeyse Michelle kadar hızlı bitirmişti ve eve geri geldiğinde Michelle hâlâ Garan'la konuşuyordu. Daha doğrusu eve *gizlice* geri girdiğinde. Konuşmalarını dinlemişti ve Michelle onun ne kadarını duyduğundan emin olmamasına rağmen, Scarlet'ın Prenses Selene hakkında bir şey bilmediği aşikârdı. Bu konuşmayı tamamen yanlış yorumlamıştı ve Michelle'in onu evden göndereceğine inanıyordu. Garan'ın *onu* evlatlık alacağına.

Michelle ona durumu nasıl açıklayacağını bilemiyordu. Bu işi nasıl düzelteceğini bilemiyordu.

"Yakında," diye fısıldadı. Yakında hepsi geride kalacaktı. Yakında kendini Scarlet'a affettirmenin bir yolunu bulacaktı.

Kucağındaki kutuya baktı ve kapağını açtı. İçinde özenle katlanmış kırmızı kapüşonlu bir sweatshirt duruyordu –yumuşacık pamuklu kumaştandı ve hâlâ yeni kokuyordu. Harika bir hediye değildi ama karlar eriyip de bahar geldiğinde giyilebilecek bir parçaydı ve Scarlet kırmızı giymeyi çok severdi.

Michelle tüm bu karmaşa sona erdiğinde hediyeyi Scarlet'a vermek için can atıyordu.

Tabletinin alarmı öttü. Gece yarısı iki. Vakit gelmişti.

Kutuyu yatağının altına koydu. Yatak odasının kapısını açtı, dar koridora çıktığında bir an tereddüt etti, diğer yatak odasından Scarlet'ın derin bir uykuda olduğunu belli eden nefes alıp verişini duyana dek bekledi. Bir adım daha atıp avucunu kapalı ahşap kapıya dayadı.

"Seni seviyorum, Scarlet'ım," diye fısıldadı durgun gece havasına doğru. Ardından arkasını dönüp merdivenleri indi ve gıcırdayan basamağı atlamaya dikkat etti.

Selene'in olduğu gizli odaya girdiğinde Logan ve Garan çalışmaya başlamıştı bile. Son bir hafta içinde Prenses, metal bir kaplama ve beynine yerleştirilen karmaşık bir yazılım sistemi ile Michelle'in baktığı yaralı çocuktan, bir sayborga dönüşmüştü. Michelle, Logan'a asistanlık yapmış, gerekli malzemeleri ve aletleri almış ve yaşamsal değerleri denetlemişti ama genellikle olan biteni izlememeye çalışmıştı. Güçlü biriydi ama bu işlem onun kaldırabileceğinden fazlaydı.

Michelle beton zemine ayak bastığında Logan kafasını kaldırdı. Onu başıyla selamladı. Garan'la ikisi maske takmışlardı ve Michelle de bir maske alıp ağzını kapattıktan sonra operasyon masasına yaklaştı.

Çocuk yan çevrilmişti. Logan ensesinin üstünde medikal bir tablet tutuyor, lazerle boynunun arka tarafındaki kesiği dikiyordu. Garan'ın prototipini Prenses'in bel kemiğine yerleştirmişlerdi bile. Bu demek oluyordu ki bu işlem en fazla kırk dakika sürmüştü.

Michelle rahatladı. Ne de olsa, sıra ondaydı.

"O nasıl?" diye sordu parlak metal el ve bacağa bakarak.

"Şaşırtıcı şekilde iyi," dedi Logan. "Vücudu yeni proteze adapte oldu ve umduğumdan daha iyi tepki veriyor. En zor kısmı atlattığımızı düşünüyorum." Prensesin kesiğine baktı –artık neredeyse görünmezdi, zamanla silinecek belli belirsiz beyaz bir yara izinden ibaretti. "Tamam. Onu tanka geri koyabiliriz."

Onu kaldırıp taşımak için birlikte hareket ettiler. Prenses hâlâ çok küçük bir çocuk olmasına rağmen, eklenen yeni bacak, ağırlığını şaşırtıcı derecede artırmıştı.

"Onu yine uyutacak mıyız?" diye sordu Michelle.

"Hayır." Ona bakarken Logan'ın gözleri parlıyordu. "Artık onu uyandırıyoruz."

Michelle gerildi. "Ne? Bu gece mi? Hazır olması için en az bir hafta daha gerektiğini sanıyordum?"

"Uzun yola çıkacak hâle gelmesi için bir haftaya ihtiyacı var," dedi Logan. Birkaç sensörü çocuğun kafasına bağlamak için eğildi. Hafta boyunca her operasyondan sonra bu sensörleri çıkarıp takmıştı. "Ama uyandırma işlemine bu gece başlayacağız. Yavaş ve kademeli olacak. Sistemi yeterince şok atlattı –geçiş sürecini mümkün olduğunca sorunsuz kılmak için elimden geleni yapacağım."

"O zaman bilinci açık olacak?" diye sordu Michelle. "Önümüzdeki bir hafta boyunca?"

Bunu beklemiyordu. Bilinci açık ve her şeyi hisseden bir kızı bu zindanda tutamazdı ama onu eve de götüremezdi ve–

Logan kafasını iki yana salladı. "Uyanık ama hâlâ ilaçların etkisinde olacak. Etrafında olanları algılaması birkaç gün alacak. Garan yanında kalıp kas dokusunu oluşturmak için çalışmalara başlamayı kabul etti. Tank görevini yerine getirdiyse ve yeni kablolar sistemiyle uyum sağladıysa, bir hafta içinde buradan yürüyerek çıkacağını umuyorum."

Yürüyerek. Onca yıl sonra Prenses yeniden yürüyecek, konuşacak ve *uyanacaktı.*

Michelle yaklaşıp kızın yüzüne baktı. Kumral saçları üç yaşından beri içinde olduğu jelden ötürü kafasına yapışmıştı. Yüzü ve bedeni zayıftı, neredeyse kemikleri sayılıyordu. *Garan, Prenses'i ailesine kabul ettiğinde ona büyük bir öğün yedirir umarım,* diye düşündü Michelle.

Selene daha bir çocuktu ve şimdiden omuzlarına yüklenmiş çok fazla umut ve beklenti vardı. Michelle birden ona acıdı.

Dahası, onu çok fazla endişelendiren bu kızı özleyeceğini fark etti. Çok uzun zamandır hayatının bir demirbaşı olan ve artık yanından ayrılıp Michelle'in adını bilmeyecek olan bu kızı... Yıllar boyunca ona kimin baktığını asla bilmeyecekti.

"Pekâlâ," diye mırıldandı Logan. Tankın yanına bir tablet takmıştı ve ona bakıyordu. "İşlemi başlatıyorum. Birkaç dakika sonra makineden bağımsız yaşam belirtileri görmeye başlayacağız."

Tankın altından bir uğultu gelmeye başladı.

Kız hareket etmedi. Ne bir nefes ne bir irkilme.

Michelle, çocuğu merakla izleyen Garan'a baktı. "Ona ne diyeceksin?" diye sordu.

Garan ona döndü. "Ne mi diyeceğim?"

"Selene diyemezsin. Başka bir isim seçtin mi merak ettim."

Oturduğu yerde dikleşti. Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Açıkçası hiç düşünmedim."

"Michelle haklı," dedi Logan, tablete bakarak. "Dünya'ya adapte olmasını bekliyorsak ona bir kimlik çipi de vermeliyiz. Bir geçmişi olmalı –bir ailesi ve nasıl sayborg olduğunu açıklayan inandırıcı bir hikâye. Şüpheleri uzak tutmak için. Bazı fikirlerim var ama vasisi olarak sen de ona bir isim verebilirsin."

Garan bakışlarını yine çocuğa dikti. Kaşlarını çatmıştı. "Ben isim işlerinde iyi değilimdir. Kızlarımızın isimlerini karım koymuştu. Benim bu konuda bir söz hakkım olduğunu bile hiç düşünmedim."

Michelle yüz maskesinin ardında dudaklarını yaladı. "Benim bir fikrim var."

İki adam da ona baktı.

"Şu nasıl... *Cinder*?"

Bir tereddüt oldu ve Michelle ikisinin isimle ilgili şüpheleri olduğunu anladı. Çenesini havaya dikti ve açıkladı, "İddiasız bir isim ama aynı zamanda... güçlü de. Geldiği yer yüzünden. O yangından sağ çıktı. Küllerinden doğdu."

Hepsi dönüp kıza baktı.

"Cinder," dedi Logan, ismi dilinde yuvarlayarak. "*Cinder.* Sevdim aslında."

"Ben de," dedi Garan. "Linh Cinder."

Michelle gülümsedi, çabuk ikna olmalarına sevinmişti. Bir çocuğun ismine karar vermek kolay bir iş değildi ama Michelle bu ismin onun için biçilmiş kaftan olduğuna inanıyordu. Artık Prenses'in beraberinde götüreceği bir anısı vardı. Michelle'in ona bir veda armağanı olarak verdiği bir isim –o bunu asla bilemeyecek olsa da.

Küller. Közler. Korlar.

Michelle bu çocuğun onca yıl önce o yangından sağ kurtulmasını sağlayan gücün hâlâ içinde bir yerlerde olmasını umdu. Güneş kadar parlak bir hâle gelene kadar yanmaya devam etmesini ve giderek ısınmasını diledi.

Onu bekleyenlerden ötürü bu güce ihtiyacı olacaktı.

Michelle avucunu tankın üstüne, kızın kalbine doğru bastırdı ve o sırada ekranda bir hareket oldu.

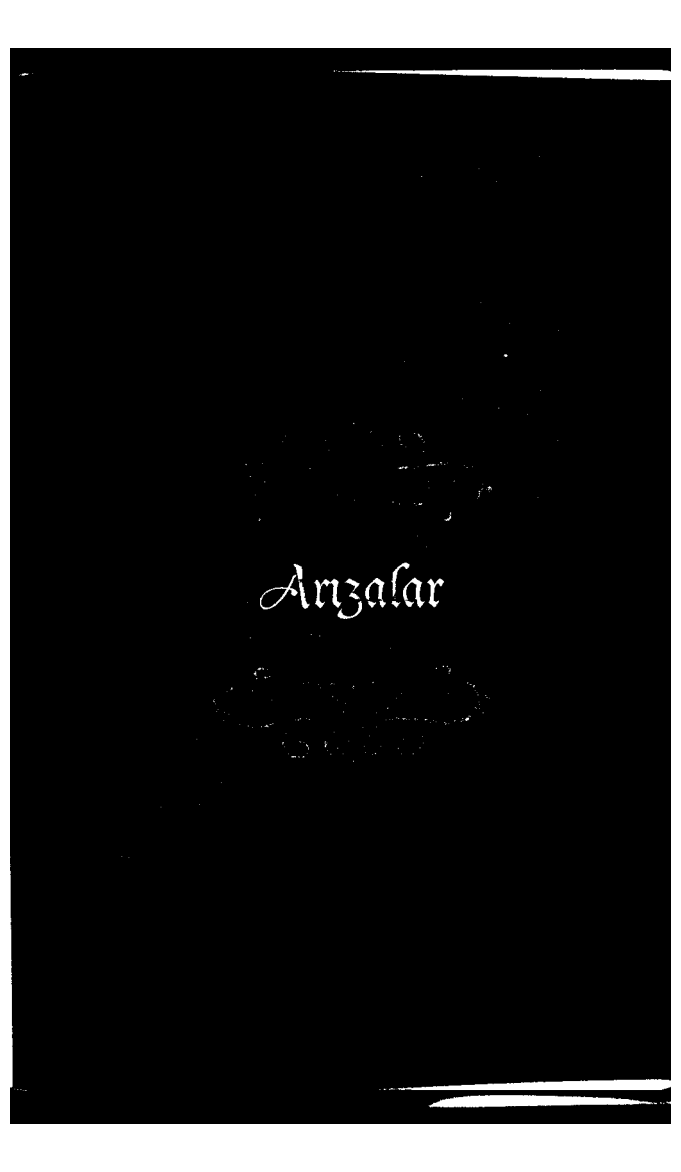
Bir kalp atışı.

* İngilizcede kül anlamına geliyor. Ç. N.

Ardından, saniyeler sonra, bir kalp atışı daha. Ve bir kalp atışı daha.

Michelle hiç tereddütsüz tanka yaklaştı ve nefesiyle camı buğulandırdı. "Merhaba, Cinder," diye fısıldadı. "Sonunda seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

Çocuk, adının söylendiğini duymuş gibi gözlerini açtı.

Arzalar

"YENİ AİLENLE TANIŞMAYA HAZIR MISIN?"

Pencereden görünen bambu çitlerin üstüne yığılmış karları ve erimeye başlamış olanları temizleyen bir androidden bakışlarını kaçırıp karşısında oturan adama baktı. Adam, bir uçan araba, ardından bir maglev treni, iki yolcu gemisi, sonra bir uçan araçtan oluşan iki günlük yolculukta ona karşı nazikti ama yüzünde hâlâ onu geren endişeli bir gülümseme vardı.

Bir de adamın adını unutup duruyordu.

"Eski ailemi hatırlamıyorum," dedi, ağır sol bacağını yola taşmaması için ayarlarken.

Adam ona güven vermek ister gibi gülümsemeye çalışırken dudakları tuhaf bir şekil aldı ve daha fazla konuşmadı. İlgisini yeniden yüzüne yeşil bir ışık veren ve durmadan baktığı tablete çevirdi. Çok yaşlı bir adam değildi ama gözleri hep yorgun görünüyordu ve kıyafetleri üstüne tam oturmuyordu. Onu almaya geldiğinde temiz tıraşlı olmasına rağmen, artık bir jilete ihtiyacı vardı.

Yeniden karla kaplı sokağa baktı. Banliyö ona kalabalık ve karmaşık gelmişti. Bir dizi tek katlı kulübeden sonra avlusunda donmuş bir çeşmesi olan, kırmızı kiremit çatılı bir malikâne geliyordu. Sonra, sıra sıra kasaba evleri ve yıkık bir apartmanın ardından yine küçük kulübeler... Sanki biri aklına gelen her türlü yapıyı alıp yollara saçmış, neyin nereye denk geldiğini umursamamış gibi bir hava vardı.

Yeni evinin Avrupa'da bıraktığı çiftliğe benzememesinden endişe ediyordu ama o sırada aklı öyle bulanıktı ki tren yolculuğundan öncesine dair pek bir şey hatırlamıyordu. Tek bildiği, geldiği yerde de kar yağdığıydı. Kar ve soğuktan bıkmıştı. Etinin çelik protezlerine bağlandığı yerlerindeki kemiklerini ağrıtıyorlardı.

Yine karşısında oturan adama baktı. "Geldik mi?"

Adam bakışlarını kaldırmadan başını salladı. "Geldik sayılır, Cinder."

Parmaklarını bileğindeki yara dokusuna sarıp bekledi, adamın onu yatıştıracak bir şey söylemesini umdu ama adam kendi dışında birinin endişesini anlayan türden birine benzemiyordu. Ona *baba* dediğini hayal etti ama bu sözcük kafasının içindeyken bile gülünecek kadar yabancı geliyordu. Geçirdiği operasyonlar sırasında hafızası neredeyse tamamen silindiğinden ve tek aklında kalan anne babasının steril kimlik profilleri -ona tanıdık gelmeyen ve üstlerinde ÖLÜ yazan fotoğraflar- olduğundan adamı gerçek babasıyla kıyaslayamıyordu bile. Bacağını ve elini kaybetmesine neden olan kazada ölmüşlerdi.

Resmi kayıtlara göre başka hiç kimsesi yoktu. Cinder'ın büyükanne ve büyükbabaları da ölmüştü. Kardeşi yoktu. Teyzesi,

amcası ya da aile dostları da yoktu –en azından onun bakımını üstlenmek isteyen kimse yoktu. Belki de koskoca Avrupa'da onu almak isteyen kimse yoktu ve onu kabul edecek bir aile bulmak için Yeni Pekin'e kadar gitmeleri gerekmişti.

Gözlerini kıstı ve *onların* kim olduğunu hatırlamaya çalıştı. Onu enkazdan çıkartan ve *buna* dönüştürenler. Şüphesiz doktorlar ve cerrahlardı. Bilim insanları. Programcılar. Bir sosyal güvenlik görevlisi de olsa gerekti ama tabii onu da hatırlayamıyordu. Hatırası ona Fransız kırsalından kopuk manzaralar ve elinde tuttuğu cihazla mest olmuş, karşısında oturan bir yabancıya dair kopuk görüntüler gösteriyordu.

Yeni üvey babası.

Uçan araba yavaşlamaya başladı, kaldırıma doğru süzüldü. Burnu bir kar yığınına çarptı ve aniden durdu. Cinder tepesindeki kola tutundu ama araç karların üstüne inmişti bile.

"İşte geldik," dedi adam, gözleri ışıldayarak kapıyı açarken.

Buz gibi bir rüzgâr içeri dolarken Cinder kola tutunmaya devam etti ve yerinden kıpırdamadı. Boyası dökülmeye başlamış küçük kulübelerden birinin önünde durmuşlardı. Kırmızı çatısı ve yerdeki ölü dallara bakınca Cinder'ın, bahar ayında yemyeşil olacağını düşündüğü ön bahçesiyle sevimli bir evdi.

Adam aracın parasını ödedi ve buz tabakasıyla kaplanmış yola adımını attı. Daha birkaç adım atmamıştı ki Cinder'ın yaşlarında iki kız sokak kapısından fırlayıp bağrışarak yanlarına koştu. Adam yere çömelip kollarını iki yana açarak kızları kucakladı.

Cinder, arabanın içinden, adamın ilk defa kahkaha attığını duydu. Evin kapısında, üstünde sabahlığıyla bir kadın belirdi. "Kızlar, babanızı boğmayın. Uzun yoldan geldi."

"Bu defa annenizi dinlemeyin. Beni istediğiniz gibi boğabilirsiniz." Kızlarını kafalarından öpüp ayağı kalkarken ellerini bırakmadı. "Yeni kız kardeşinizle tanışmak ister misiniz?" diye sordu, araca dönerek. Arkasında kimse olmadığını görünce şaşırdı. "Gelsene Cinder."

Cinder irkildi ve elini güvenlik kolundan çekti. Kapıya doğru çıkıp adımını kaldırıma zarifçe atmaya çalıştı ama araçla yerin arasındaki mesafe beklediğinden azdı ve ağır bacağını kar kütlesinin üstüne hantalca bıraktı. Bağırıp tökezledi ve aracın kapısına güçlükle tutunabildi.

Adam hızla ona doğru atıldı ve tek eliyle metal parmaklarını yakaladı. "Sorun yok, çok normal. Kasların daha zayıf ve kablolarının yeni sinir sistemine tam olarak entegre olması biraz zaman alacak."

Cinder gözlerini yere dikti, soğuktan ve utançtan titriyordu. Adamın sözleri ona ironik geldiyse de gülmemeyi başardı –kablo sisteminin nesi çok normal olabilirdi?

"Cinder," diye devam etti adam, onu ileri ittirerek, "bu benim büyük kızım Pearl, bu da küçük kızım Peony. Bu da onların güzel annesi Adri. Senin yeni üvey annen."

Cinder kumral saçlarının arasından adamın kızlarına baktı.

Kızların ikisi de Cinder'ın metal eline bakıyordu.

Cinder iyice büzüştü ama o sırada kızlardan küçük olanı, Peony, "Bunu taktıklarında acıdı mı?" diye sordu.

Cinder dengesini sağlamayı başarıp elini adamın avucundan çekti ve bacağının arkasına sakladı. "Hatırlamıyorum."

"Ameliyatlar sırasında Cinder baygındı, Peony," dedi adam.

"Dokunabilir miyim?" diye sordu kız, elini uzatarak.

"Bu kadar yeter, Garan. İnsanlar bizi izliyor."

Cinder tiz sesle yerinden sıçradı ama kafasını kaldırdığında, *üvey annesi* onlara değil, evin karşısındaki eve bakıyordu.

Garan. Adamın adı buydu. Cinder ismi hafızasına alırken Adri'nin bakışlarını takip etti ve evinin penceresinden ona bakan bir adam gördü.

"Burası buz gibi," dedi Adri. "Pearl, gidip androidi bul ve babanın valizlerini almasını söyle. Peony, sen de Cinder'a odasını gösterebilirsin."

"*Benim* odamı kast ediyorsun herhâlde," dedi Pearl, dudağını büküp eve doğru giderken. "En büyük benim. Peony'yle aynı odayı paylaşmamam gerekir."

Kızlardan küçük olanı dönüp kolunu tuttuğunda Cinder hazırlıksız yakalandı. Az daha buzda kayıp yine utanç duyacağı bir duruma düşecekti ama Peony onu çekiştirirken onun da ayaklarının kaydığını gördü. "Pearl'ün odası onda kalabilir," dedi. "Ben odamı Cinder'la paylaşırım."

Adri kol kola girmiş iki kıza bakarken yüzü gerildi. "Bana itiraz etmeyin kızlar."

Cinder buz gibi havadan evin sıcak holüne girince çelik eli buğu yaptı ama Peony bunu fark etmedi ve onu evin arka tarafına doğru götürdü.

"Pearl neden huysuzluk yapıyor bilmiyorum," dedi kapılardan birini omzuyla iterken. "Burası evin en küçük odası. Bizim yatak odamız çok daha güzel." Cinder'ı bırakıp odanın tek ve küçücük penceresinin perdesini açmaya gitti. "Ama bak, buradan komşunun kiraz ağacı görünüyor. Çiçek açtığında çok güzel oluyor."

Cinder onun peşinden pencereye gitmedi ve odaya göz gezdirdi. Küçük görünüyordu ama trendeki yataklı kabinden büyüktü ve daha önce başka bir yatak odası olmadığından burayı başka bir yerle kıyaslaması mümkün değildi. Odanın köşesindeki yatağın üstüne özenle serilmiş battaniyeler ve içi bomboş küçük bir şifoniyer gözüne çarptı.

"Pearl'ün burada bir netekranı vardı ama annem mutfağa kaldırdı. İstediğin zaman benimkini izleyebilirsin. *Kâbus Adası*'nı seviyor musun? Benim en sevdiğim dizi."

"Kâbus Adası mı?" Cinder bunu söyler söylemez beyni gözünün önünde verileri taramaya başladı. **GENÇ KIZLARA YÖNELİK POPÜLER BİR DİZİ. YALANLAR, İHANET, AŞK VE ÇILGIN BİR BİLİM İNSANININ PLANI ETRAFINDA DÖNEN, OTUZ ALTI GENÇ ÜNLÜNÜN ROL ALDIĞI–**

"Sakın bana hiç duymadım deme!"

Cinder omuz silkti. "Duydum," dedi, gözlerini kırpıştırıp bilgileri gözünün önünden silerken. Her yabancı bir tabir duyuşunda beyninin bunu yapmasını önlemenin bir yolu olup olmadığını merak etti. Operasyon bitip uyandığından beri neredeyse hiç durmadan oluyordu. "Şu çılgın bilim insanının olduğu değil mi? Hiç izlemedim ama."

Peony rahatlamışa benziyordu. "Merak etme, bende bütün bölümleri var. Birlikte izleriz." Yerinde zıpladı ve Cinder bakışlarını kızın heyecanından uzaklaştırmak zorunda kaldı. Gözüne kapının arkasında duran bir kutu takıldı. Kenarından mekanik bir el sarkıyordu.

"Bu ne?" diye sordu. Ellerini sırtında kavuşturmuştu.

"Ah, o Iko."

Peony pencereden ayrılıp yere çömeldi ve kutuyu aldı. İçi birtakım android parçalarıyla doluydu –kutunun çoğunu küre şeklindeki gövdesi, geri kalanını ise parlak, beyaz kafası, bir adet sensör lensi, içi vidalar ve program çipleriyle dolu şeffaf bir çanta kaplıyordu. "Kişilik çipinde bir tür arıza oldu. Annem onu parçalara ayırıp tek tek satarsa bütününden daha fazla para edeceğini duymuş, ama isteyen çıkmadı. O yüzden burada, kutunun içinde duruyor işte."

Cinder irkildi ve androidlerde ne sıklıkla arıza görüldüğünü merak etti. Ya da sayborglarda.

"Çalıştığı zamanlar Iko'yu çok seviyordum. Şu sıkıcı bahçe androidinden çok daha eğlenceliydi." Peony üç parmaklı ince metal kolu tuttu ve havaya kaldırdı. Parmaklar birbirine çarptı. "Birlikte süslenmece oynardık." Gözleri parladı. "Hey, *sen de* süslenmece sever misin?"

Cinder'ın beyni *süslenmece*'yi tararken Adri kapıda belirdi. **GENELLİKLE ÇOCUKLAR TARAFINDAN OYNANAN, HAYAL GÜCÜNE BAĞLI OLARAK FARKLI KOSTÜM YA DA YETİŞKİN KIYAFETLERİNİN GİYİLDİĞİ OYUN...**

Belli oluyor, diye düşündü Cinder mesajı gözünün önünden silerken.

"Cinder?" dedi Adri, sabahlığının kuşağını sıkıp suratını buruşturarak küçük odayı incelerken. "Garan bana pek fazla bir şeye ihtiyacın olmayacağını söyledi. Umarım burası beklentilerini karşılamıştır?"

Cinder bir kez daha etrafına, yatağa, şifonyere, günün birinde komşunun bahçesinde çiçek açacak dallara baktı. "Evet, teşekkürler."

Adri ellerini ovuşturdu. "Güzel. Bir şeye ihtiyacın olursa bana söylersin. Neler yaşadığını biliyoruz ve evimizi senle paylaşmaktan ötürü mutluyuz."

Cinder dudaklarını yalayıp tekrar teşekkür etmeyi düşündü ama sonra optobiyoniklerinde küçük, turuncu bir ışık titreşti ve kendini kaşlarını çatarken buldu. Bu yeni bir şeydi ve ne anlama geldiğine dair bir fikri yoktu.

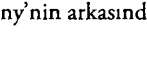
Belki de beynindeki bir hatadan kaynaklanıyordu. Belki de bu bir arızaydı.

"Hadi gel, Peony," dedi Adri koridora çekilirken. "Bana mutfakta yardımın lazım."

"Ama anne, Cinder'la ikimiz–"

"*Hemen*, Peony."

Peony suratını asarak androidin kolunu Cinder'ın eline bıraktı ve annesinin peşinden gitti. Cinder kolu tutup salladı ve cansız parmaklarla Peony'nin arkasından el salladı.

CINDER YENİ EVİNE GELDİKTEN ALTI GECE SONRA yangına uyandı. Bağırarak yataktan atladı ve biyonik bacağının etrafına turnike gibi sarılmış battaniye yığınının üstüne düştü. Bir an soluğu kesildi, alevleri söndürmek için elleriyle kollarını ovalarken en sonunda alevlerin gerçek olmadığını fark etti.

Gözünün önünde sıcaklığının arttığına dair bir uyarı çıktı ve uyarı kaybolana kadar yerde uzanmaya devam etti. Teni soğuk

ve nemliydi, saçlarından ter damlacıkları süzülüyordu. Metal uzuvları bile ısınmıştı.

Nefesini kontrol altına aldı, zayıf bacaklarının üstünde doğruldu ve pencereyi açıp kış havasını içine çekti. Karlar erimeye başlamıştı; gündüz cıvık bir hâl alıyor, geceyse sertleşerek pırıl pırıl bir buz tabakasına dönüşüyordu. Cinder bir süre durup tenine değen buz gibi havanın keyfini çıkardı, dolunayın dünyayı flu bir maviye dönüştürdüğü manzara karşısında büyülendi. Gördüğü kâbusu hatırlamaya çalıştı ama hafızası sadece alevleri hatırlamasına yetti ve bir süre sonra ağzına zımpara kâğıdı tadı geldi.

Camı kapadı ve bir gün önce babasından yardımlaşmak konusunda dinlediği nutuktan sonra Pearl'ün ona gönülsüzce verdiği kıyafetlerin olduğu çantaya takılmamaya dikkat ederek yatak odasının kapısına yürüdü.

Mutfağa girmeden Adri'nin sesini duyunca durdu ve vücudu ağır çeken sol tarafına doğru devrilme eğiliminde olduğundan tek eliyle duvara tutundu.

Cinder kulak kabarttı, o sırada Adri'nin sesi giderek yükseldi ve Cinder, Adri'nin sesini *yükseltmediğini,* bu ayarlamayı kendi kafasının içinde yaptığını fark etti. Eliyle kulağını ovaladı, kulağının içine bir şey kaçmış gibi hissediyordu.

"Dört ay, Garan," dedi Adri. "Dört ay gerideyiz ve Suki-jiè ödemesini en kısa zamanda yapmazsak mallarımızı açık artırmaya çıkartmakla tehdit ediyor."

"Açık artırma falan olmayacak," dedi Garan, sesinde tuhaf bir şekilde hem sakinleştirici hem de endişeli bir tını vardı. Garan'ın sesi Cinder'ın kulağına yabancı geliyordu. Adam günlerini evin arkasındaki tek odalı bir kulübede, Peony'nin söylediğine göre

bir şeyleri *tamir etmekle* geçiriyordu ama Peony de onun neyi tamir ettiğinden bihaber görünüyordu. Garan yemek zamanı ailesine katılıyordu ama hemen hemen hiç konuşmuyordu ve Cinder onun konuşulanların ne kadarını duyduğunu merak ediyordu. İfadesi aklının çok uzaklarda olduğunu belli ediyordu.

"Neden *olmayacakmış*? Onun yerinde ben olsam aynısını yapardım!" dedi Adri. "Ne zaman evden çıksam acaba geri döndüğümde eşyalarımız yerinde olacak mı ya da evin kilidi değişmiş mi olacak diye endişe ediyorum. Daha fazla onun merhametine sığınarak yaşamayız."

"Her şey yoluna girecek aşkım. Şansımız dönüyor."

"Şansımız!" Adri'nin sesi Cinder'ın kulağını tırmaladı ve Cinder tiz sesle yerinden sıçrayıp kadının sesini hızla kısmak zorunda kaldı. Sesin kısılmasını düşünmesi yeterliydi. Nefesini tuttu, beyninin ondan başka ne tür sırlar sakladığını merak etti.

"Şansımız *nasıl* dönüyormuş acaba? Geçen ay Sydney'deki o fuarda gümüş kurdele kazandın diye mi? Senin aptal ödüllerin masamıza yemek getirmiyor. Üstelik gidip eve bir boğaz daha getirdin –hem de bir *sayborg*!"

"Bunu konuştuk..."

"Hayır, *sen* konuştun. Sana destek olmak istiyorum Garan ama senin planların yüzünden her şeyimizi kaybedeceğiz. Kendi kızlarımızı düşünmek zorundayız. Pearl'e yeni ayakkabı alacak param yok ve şimdi evdeki bu yaratığın da birtakım ihtiyaçları olacak... Mesela ne? Altı ayda bir yeni bir *ayak* mı?"

Cinder duvara sinip metal ayağına, etten kemikten ve tırnaktan oluşan normal parmaklarının yanında tuhaf duran ayak parmaklarına baktı.

"Tabii ki hayır. Bir iki yıl hiçbir ihtiyacı olmayacak," dedi Garan.

Adri histerik bir kahkaha attı.

"Bacağı ve parmakları da büyüdükçe ayarlanabiliyor," diye devam etti Garan. "Yetişkin olana kadar yenileriyle değiştirmek gerekmeyecek."

Cinder elini koridordan gelen loş ışığa doğru kaldırdı ve eklemlerini inceledi. Daha önce boğumlarına, yan yana dizilmiş parmaklarına hiç dikkatle bakmamıştı. Demek bu eli de, insan eli gibi büyüyebiliyordu.

Çünkü sonsuza dek bu uzuvlara mahkûmdu. Sonsuza dek bir sayborg olacaktı.

"Ah, içim *rahatladı*," dedi Adri. "Her şeyi düşünmüş olmana sevindim."

"Bana inan, aşkım."

Cinder sandalyenin yere sürttüğünü duydu. Hemen koridora kaçtı ama sonra musluktan akan suyun sesi geldi. Parmaklarını ağzına bastırdı, psikokinezi ile suyu hissetmeye çalıştı ama ***onun*** beyni bile sadece sesini duymakla susuzluğunu bastıramıyordu.

"Martta Tokyo Fuarı'nda çok özel bir şey sunacağım," dedi Garan. "Her şeyi değiştirecek. Bu sırada sen de çocuğa karşı sabırlı olmalısın. Tek istediği buraya ait olmak. Hem belki şu androidin yerine yenisi gelene kadar sana ev işlerinde yardımcı olur?"

Adri homurdandı. "Yardımcı mı olacak? O devasa ve çirkin şeyi sürüklemeye çalışırken bana nasıl yardım edebilir?"

Cinder iyice sinmişti. Tezgâha konan bardak ve ardından bir öpücük sesi duydu. "Ona bir şans ver. Belki seni şaşırtır."

Cinder ilk ayak sesini duyar duymaz arkasını dönüp odasına çıktı ve kapısını kapattı. Susuzluktan ağlayacakmış gibi hissediyordu ama gözleri de dili gibi kupkuruydu.

"AL, SEN YEŞİL OLANI GİY," DEDİ PEONY, YEŞİL VE altın rengi ipek yumağını Cinder'ın kollarına atarak. Cinder kumaşı yakalayamadı, ellerinin arasından su gibi kayıp gitti. "Gerçek balo elbiselerimiz yok ama bunlar da güzel. Benim en sevdiğim bu." Peony üzerinde uçan turnalar olan mor-kırmızı elbiseyi gösterdi. Cılız kollarını elbisenin kocaman kollarından geçirip elbiseyi beline oturtup eliyle tutarak kıyafet yığınını karıştırmaya devam etti. Uzun, gümüş rengi bir kuşak bulup beline doladı. "Çok güzel değiller mi?"

Cinder tereddütle başını salladı –ipek kimonolar şimdiye dek gördüğü en zarif şeyler olsa da Peony kimonosunun içinde gülünç görünüyordu. Etekleri yerde sürükleniyordu, kolları neredeyse dizlerine kadar düşüyordu ve boynu ile bileklerinden görünen günlük giysileri görüntüyü bozuyordu. Neredeyse kıyafet onu yemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Kendininkini giysene!" dedi Peony. "Al, ben onunla genelde bu kuşağı takıyorum." Siyah-lila bir kuşak çıkardı.

Cinder çekinerek ellerini kıyafetin kollarından geçirdi, vida ya da eklem yerlerinin hassas kumaşa takılmamasına özen gösterdi.

"Adri kızmaz mı?"

"Pearl'le ikimiz her zaman annemin kıyafetlerini giyeriz," dedi Peony kuşağı Cinder'm beline geçirirken. "Ayrıca giyecek tek bir güzel elbisemiz yokken baloya nasıl gideceğiz?"

Cinder kollarını kaldırıp salladı. "Benim elim buna uymadı sanki."

Peony güldü, oysa Cinder espri yapmıyordu. Peony neredeyse söylediği her şeyi komik buluyordu.

"Eldiven takmış gibi davran," dedi Peony. "O zaman kimse fark etmez." Cinder'ı elinden tutup koridora çekti ve aynaya bakabilmek için banyoya götürdü. Omuzlarına dökülen cılız saçları ve sol kolundan dışarı çıkan tuhaf metal parmaklarıyla Cinder da en az Peony kadar garip görünüyordu.

"Harika," dedi Peony gülümseyerek. "Şimdi balodayız. Prens hep Iko olurdu ama bu defa kendi kendimize oynamamız gerekecek."

"Ne balosu?"

Peony aynadan ona, az önce arkasından metal bir kuyruk çıkmış gibi baktı. "Huzur festivali balosu! Her yıl düzenlenen büyük bir davet –festival şehir merkezinde oluyor ve akşam da sarayda balo düzenleniyor. Ben hiç gitmedim ama Pearl seneye on üç yaşında olacak ve ilk defa baloya gidebilecek." İçini çekip koridora fırladı. Cinder onu takip etti. Yere sürünen kimono yüzünden her zamankinden daha hantal yürüyordu.

"İlk kez baloya gittiğim zaman mor renk ve kapıdan çıkamayacağım kadar kabarık etekli bir elbise istiyorum."

"Kulağa çok rahatsız geliyor."

Peony burnunu kırıştırdı. "Göz alıcı olmak zorunda, yoksa Prens Kai beni fark etmez. O zaman balonun ne anlamı kalır ki?"

Cinder, hızla koşturan Peony'nin peşinden yatak odasına giderken yine tereddütle sordu, "Prens Kai kim?"

Peony ona doğru öyle bir hızla döndü ki Adri'nin kimonosunun eteklerine bastı ve çığlık atarak yatağa düştü. "*Prens Kai kim mi?*" diye bağırdı doğrulmaya çalışırken. "Gelecekteki kocam! Gerçekten, Avrupa'daki kızlar onu tanımıyor mu?"

Cinder iki yana sallanarak bocaladı ve soruya bir cevap bulamadı. Peony ve ailesiyle geçirdiği on iki günden sonra, Avrupa'dan çok Doğu Ulusları Topluluğu'na dair anısı vardı. Avrupa'daki kızların neleri -ya da kimi- takip ettiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

"İşte," dedi Peony dağınık battaniyelerinin arasından baş ucundaki tablete uzanırken. "Beni hep o karşılıyor."

Ekranı çevirdi ve bir erkek sesi, "Merhaba, Peony," dedi. Cinder uzanıp küçük cihazı ondan aldı. Ekranda on iki on üç yaşlarında, dağınık siyah saçlarıyla tezat oluşturan özel dikim bir takım elbise giymiş bir çocuk vardı. Birine el sallıyordu –Cinder fotoğrafın bir tür basın toplantısında çekildiğini tahmin etti.

"Çok yakışıklı değil mi?" dedi Peony. "Her akşam parmağıma kırmızı bir ip bağlıyorum ve ismini beş kez tekrarlıyorum çünkü sınıfımdaki bir kızın söylediğine göre bu, ikimizin kaderini birbirine bağlarmış. Onun benim ruh ikizim olduğunu biliyorum."

Cinder çocuğa bakmaya devam ederek başını yana eğdi. Optobiyonik sistemi çocuğu taradı, kafasının içindeki bir veritabanında fotoğrafı buldu ve bu defa durup gözünün önünden bilgilerin geçmesini bekledi. Çocuğun kimlik numarası, doğum tarihi, tam adı ve unvanı. Prens Kaito, Doğu Ulusları Topluluğu'nun Veliaht Prensi.

"Kolları gövdesine göre fazla uzun," dedi bir süre sonra fotoğrafta onu rahatsız eden şeyi bulup. "Proporsiyonuna uygun değil."

"Ne diyorsun sen?" Peony tableti elinden çekti ve bir süre ekrana baktıktan sonra yastığının üstüne fırlattı. "Kolları kimin umurunda ki?"

Cinder omuz silkti, gülümsemesine engel olamadı. "Söyledim sadece."

Peony burnundan soluyarak bacaklarını yataktan sallandırdı ve aşağı atladı. "İyi, her neyse. Aracımız burada. Yola çıksak iyi olur yoksa baloya geç kalacağız. Baloda Majesteleri'yle *ben* dans edeceğim, *sen de* istediğin kişiyle dans edebilirsin. İstersen başka bir prensle. Sana da bir tane uydurmamız gerek. Prens Kai'nin bir erkek kardeşi olsun ister misin?"

"Siz n'apıyorsunuz?"

Cinder arkasını döndü. Adri kapı eşiğinde duruyordu –yine ayak sesleri hiç duyulmamıştı ve Cinder, Adri'nin evin koridorlarında yürümektense süzülerek ilerleyen bir hayalet olduğundan şüphe etti.

"Baloya gidiyoruz!" dedi Peony.

Adri, Cinder'ın omuzlarından dökülen ipek kimonoya bakarken yüzü kıpkırmızı oldu. "Hemen çıkar onu!"

Utançtan yerin dibine giren Cinder hemen Peony'nin, beline bağladığı kuşağı çözmeye başladı.

"Peony, ne yaptığını sanıyorsun? Bu kumaşlar çok pahalı ve bir yere takılırsa astarı–" Öne atılıp elbisenin yakasına yapıştı ve kuşak açılır açılmaz kimonoyu Cinder'ın üstünden sıyırdı.

"Ama Pearl'le bana izin veriyordun–"

"Artık *farklı* ve eşyalarımı karıştırmamalısın. İkiniz de!"

Kaşlarını çatan Peony elbisesini çıkarmaya koyuldu. Cinder yanağını ısırdı, üstünde ağır ipek kumaş olmadan kendini tuhaf bir şekilde savunmasız hissetti ve midesine bir suçluluk duygusu oturdu –ama tam olarak neden suçluluk duyduğunu bilemiyordu.

"Cinder."

Cinder güçlükle Adri'nin gözlerine baktı.

"Eğer bu evin bir parçası olacaksan senden bazı sorumluluklar almanı bekliyorum. Pearl'le ev işlerinde yardım edebilecek yaştasın."

Cinder başıyla onayladı. Peony yokken zamanını geçirebileceği bir uğraşı olmasını istiyordu. "Elbette. Size yük olmak istemem."

Adri'nin sıktığı dudakları incecik bir çizgiye dönüştü. "Daha sorunsuz hareket edecek hâle gelmeden senden toz almanı istemeyeceğim. Elin su geçirmez mi?"

Cinder biyonik elini kaldırıp parmaklarını açtı. "S-sanırım. Ama paslanır herhâlde... Bir süre sonra..."

"Tamam, o zaman bulaşık da yıkayamazsın. En azından yemek yapabilir misin?"

Cinder beynini kurcaladı. İşe yaramaz tanımları nasıl da kolay veriyordu beyni, acaba yemek tarifleri de bulabilir miydi? "Hatırladığım kadarıyla daha önce hiç yapmadım. Ama eminim..."

Peony ellerini havaya kaldırdı. "Neden Iko'yu tamir ettirmiyoruz? Olması gerektiği gibi ev işlerini *o* yapsa?"

Adri bir kızına bir Cinder'a bakarken gözlerinden ateş püskürtüyordu. "Eh," dedi en sonunda, kimonoları alıp koluna

asarken. "Eminim senin yapabileceğin *bir şey* bulacağız. Bu sırada kızımı biraz yalnız bıraksan da ödevlerini yapsa?"

"Ne?" dedi Peony. "Ama daha baloya bile gitmedik."

Cinder az sonra başlayacak tartışmayı duymak için beklemedi bile. "Tamam, üvey anne," diye mırıldandı başını eğerek. Adri'nin yanından geçip kendi odasına gitti.

İçi yanıyordu ama tam olarak hangi duygudan kaynaklandığını bulamıyordu. Büyük bir öfke olmalıydı çünkü yeni bacağının hantal ve ağır olması onun suçu değildi ve Adri'nin eşyalarıyla oynanmasını istemeyeceğini o nereden bilebilirdi?

Ama aynı zamanda aşağılanmışlık da vardı çünkü belki gerçekten de işe yaramaz biriydi. On bir yaşındaydı ama gerçek bir aptal gibi görünmesini engellemekten başka bir işe yaramayan birtakım bilgiler dışında hiçbir şey bildiği yoktu. Daha önce herhangi bir yeteneği vardıysa da, ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Artık tüm yeteneklerini kaybetmişti.

İçini çekerek yatak odasının kapısını kapattı ve sırtını kapıya yaslayıp yere çöktü. Yaklaşık iki haftadır evim dediği bu odada büyük bir değişiklik yoktu. Yalnızca çekmecelerde duran birtakım eski elbiseler, köşeye atılmış bir çift bot, yatağın ayak ucundaki top olmuş yatak örtüleri...

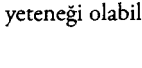
Hâlâ kapının arkasındaki kutuda duran android parçalarına takıldı gözü. Çalışmayan bir sensör, ince, uzun kollar.

Androidin gövdesinin arka tarafında kalan barkodu daha önce fark etmemişti. Şimdi de çok umurunda değildi ama beyni rastgele birtakım sayıları tarayıp androidin modelini ve üretim bilgilerini tarıyordu. Parça listesi. Tahmini değeri. Bakım onarım kılavuzu.

Bu androidi önceden tanıyormuş gibi bir hisse kapıldı aniden. Parçalarının nasıl monte edileceğini, mekanizmasının ve programlarının nasıl işlediğini bilirmiş gibi. Ya da hayır, bu aşinalık değildi... Bir tür bağdı. Androidi yakından tanırmış gibi. Onun bir uzantısıymış gibi.

Teni karıncalanarak doğruldu.

Belki de işe yarar bir yeteneği olabilirdi.

ÜÇ GÜN BOYUNCA ODASINDAN, YENİ AİLESİYLE yemek yemek ve bir kez de Adri ile Pearl markete gittiğinde Peony'yle kartopu oynamak için çıktı. Kartopu oynadıktan sonra metal uzuvları buz kesmişti ama içeri girip yeşil çay içmek ve Peony'yle gülüşmek hemen içini ısıtmaya yetmişti.

Adri, Cinder'dan bir daha ev işlerine yardım etmesini istememişti ve Cinder, üvey annesinin gözünde ümitsiz vaka olduğunu düşünüyordu. Ancak android parçalarından oluşan yığın yavaş yavaş şekillenirken umudunu yitirmedi. Kalın bacakların üstünde içi boş, plastik bir gövde, iki cılız kol, yüz yerine sadece bir tepegöz sensörü taşıyan basık bir kafa. En çok sensörle uğraşması gerekmişti ve kabloları da iki kez söküp bağlamış, göz hizasına inen diyagramı üç kez kontrol etmişti. En sonunda her şeyi doğru yaptığından emindi.

Keşke çalışsaydı. Keşke Adri'ye ve hatta Garan'a, ailelerine eklenmiş gereksiz bir fazlalık olmadığını gösterebilseydi. Kimse onu kabul etmezken, onu yanlarına aldıkları için ne kadar min-

nettar olduğunu gösterebilseydi. Onların bir parçası olmak istediğini...

Arkasındaki camı açmış, serin ama hoş bir esintiyle yatağın üstünde otururken androide son dokunuşları yapmakla uğraşıyordu. Küçük kişilik çipi klik sesiyle yerine oturdu ve Cinder nefesini tutup androidin ayağa dikilmesini ve onunla konuşmasını bekledi. Ancak sonra androidin önce şarj edilmesi gerektiğini hatırladı.

Yaşadığı hayal kırıklığıyla heyecanını yitiren Cinder oflayarak kendini yatağa bıraktı. Zihni yorulmuştu.

Kapı tıklandı.

"Gel," diye seslendi, kapı gıcırdayarak açılırken yerinden kıpırdamadan.

"Sen de benimle televizyon izlemek ister misin diye–" Peony birden sustu ve Cinder kafasını kaldırmayı başarıp kızın kocaman gözlerle ve ağzı açık, androide baktığını gördü. "Bu... Iko mu?"

Cinder gülümseyerek dirseklerinin üstünde doğruldu. "Önce şarj olması gerekiyor ama bence çalışacak."

Peony hâlâ ağzı açık bir hâlde odaya girdi. Daha dokuz yaşında olmasına rağmen bodur robottan en az otuz santim uzundu. "Nasıl...*nasıl?* Onu nasıl tamir ettin?"

"Babandan birtakım aletler ödünç almak zorunda kaldım." Cinder köşede duran somun anahtarlarını ve tornavidaları gösterdi. Ama onları almak için evin arkasındaki atölyeye gittiğinde babasının orada olmadığını söylemedi. Hırsızlık yapar gibi hissetmişti ve bu düşünce onu korkutmuştu ama hırsızlık değildi. Aletleri kendine saklamayacaktı ve androidin tamir olduğunu gördüğünde Garan'ın sevineceğinden emindi.

"Ama bu..." Peony kafasını iki yana salladı ve en sonunda Cinder'a baktı. "Tek başına mı tamir ettin?"

Cinder, Peony'nin şaşkın bakışları karşısında gurur mu duysa huzursuz mu olsa bilemeyip omuz silkti. "O kadar zor olmadı," dedi. "Ben... Bazı bilgiler indirebiliyorum. Talimatlar. Kafamın içine. Androidin taslağını bulmayı başardım ve..." Çok yararlı bir yetenek olduğundan emin olduğu şeyin aynı zamanda vücudundaki bir diğer tuhaflık olduğunu fark edince cümlesini yarıda kesti. Sayborg olmanın bir yan etkisi daha...

Ancak her geçen dakika Peony'nin gözlerindeki ışıltı daha da artıyordu. "Dalga geçiyorsun," dedi, Iko'nun bir elini tutup salladı. Cinder eklem yerlerinin tutukluk yapmaması için her yerini iyice yağlamıştı. "Başka neler yapabiliyorsun?"

"Eee..." Cinder sırtını kamburlaştırıp düşündü. "Ben... Sesleri yükseltebiliyorum. Yani, gerçekte değil ama duyuşumu ayarlayıp dinlediğim şeyin sesini yükseltebiliyorum. Ya da kısabiliyorum. Muhtemelen istesem tamamen sessize de alabilirim."

Peony güldü. "Bu harika! Annemin bağrışlarını duymak zorunda kalmayacaksın! Ah, seni çok kıskandım!" Peony gülümseyerek Iko'yu kapıya doğru sürüklemeye başladı. "Hadi gel, koridorda şarj ünitesi var."

Cinder yataktan atladı ve koridorun sonundaki şarj terminaline gitti. Peony, Iko'yu şarja taktı ve fişten anında soluk mavi bir ışık gelmeye başladı.

Peony umut dolu gözlerle Cinder'a bakarken sokak kapısı açıldı ve Garan saçlarından sular damlayarak hole girdi. Üstünde mantosu yoktu.

Kızları karşısında görünce şaşırdı.

"Peony," dedi nefes nefese. "Annen nerede?"

Peony omzunun üstünden ona baktı. "Mutfakta sanırı–"

"Anneni çağır. Hemen lütfen."

Peony endişeli bir ifadeyle duraksadı, ardından hızla mutfağa gitti.

Cinder parmaklarını birbirine kenetleyip androide biraz daha yaklaştı. O uzun yolculuğun ardından Garan'la ilk defa yalnız kalıyordu ve adamın bir şey söylemesini, nasıl olduğunu ya da bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormasını bekliyordu -yolculuk sırasında bunu birkaç kez sormuştu- ama o sırada Cinder'ın orada durduğunu bile fark etmemiş gibiydi.

"Androidinizi tamir ettim," dedi en sonunda hafif cırtlak bir sesle. Kanıtlamak ister gibi androidin kolunu tutup havaya kaldırdı ama bıraktığında kol aşağı düştü.

Garan dalgın bakışlarını ona çevirdi ve bir an için ona kim olduğunu ve bu evde ne işi olduğunu soracak gibi göründü. Ağzını açtı, ama kelimelerin dökülmesi uzun zaman aldı.

"Ah, çocuğum."

Cinder adamın acıyan bakışları karşısında kaşlarını çattı. Beklediği tepki bu değildi –Garan etkilenmemişti, minnettar değildi. Cinder, adamın onu duymadığını düşünüp cümlesini tekrarladı –androidi *tamir etmişti.* O sırada Adri üstünde dışarı çıkmayı düşünmediği günler giydiği sabahlığıyla yanlarında bitti. Elinde bir mutfak havlusu vardı ve iki kızı da arkasında duruyordu.

"Garan?"

Garan sendeledi, omzunu sertçe duvara çarptı ve herkes donup kaldı.

"Dur–" diye kekeledi Garan, özür diler gibi gülümseyerek. Burnundan bir su damlası süzüldü. "Acil araç çağırdım."

Adri'nin yüzündeki merak arttı. "Ne için?"

Cinder sırtını duvara iyice bastırdı, orada durduğunun farkında olmayan iki insanın arasında kalmış gibi hissediyordu.

Garan kollarını göğsünde kavuşturdu, titremeye başladı. "Bana da bulaştı," diye fısıldadı, gözleri yaşararak.

Cinder bu sözcüklerin ne anlama geldiğini anlamak için Peony'ye baktı ama artık kimse Cinder'a bakmıyordu.

"Özür dilerim," dedi Garan öksürerek. Kapıya doğru geriledi. "İçeri girmemeliydim. Ama söylemek zorundaydım... Zorundaydım..." Ağzını kapattı ve tüm bedeni Cinder'ın öksürük mü hıçkırık mı olduğunu anlayamadığı bir şeyle sarsıldı. "Hepinizi çok seviyorum. Özür dilerim. Çok, çok özür dilerim."

"Garan." Adri öne doğru bir adım attı ama kocası çoktan sırtını dönmüştü. Sokak kapısı bir saniye sonra kapandı ve Pearl ve Peony aynı anda bağırıp öne atıldılar fakat Adri ikisini de kollarından yakaladı. "*Garan*! Hayır –kızlar, siz burada kalın. İkiniz de." Adri kızları geri çekerken sesi titriyordu. Garan'ın peşinden giderken sabahlığı Cinder'ın bacaklarına sürttü.

Cinder kapıdan dışarıyı görebilmek için yavaş yavaş ilerledi. Kalbi göğüs kafesinin içinde bir davul gibi çarpıyordu.

"GARAN!" diye haykırdı Adri, ağlamaklı bir sesle. "Ne yapıyorsun –gidemezsin!"

Pearl babasına seslenerek yanından geçerken Cinder duvara yapıştı, ardından Peony de ağlayarak dışarı koştu.

Kimse durmadı. Kimse kapıdan dışarı koştururken Cinder'a ya da androide bakmadı. Cinder bir süre sonra hâlâ androidin is-

keletimsi kolunu tuttuğunu ve dinlediğini fark etti. Ağlaşmaları ve yalvarışları, *hayır*ları ve *babacığım*ları dinliyordu. Sözcükler kardan yansıyıp evin içine doluyordu.

Cinder androidi bırakıp öne atıldı. Kör edici beyazlıktaki dünyaya açılan kapı eşiğinde durdu, dizlerinin üstüne çökmüş, kıyafetleri erimiş karlardan ıslanmış Adri, Pearl ve Peony'ye baktı. Garan hâlâ ağzının yerini unutmuş gibi bir eli dudaklarında, kaldırımda duruyordu. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Zayıf ve küçük görünüyordu; en ufak bir esinti onu uçurup karlara düşürecekmiş gibi.

Cinder sirenleri duydu.

"Ben ne yapacağım?" diye haykırdı Adri, tüyleri diken diken olmuş kollarıyla kızlarını tutarak. "Ben ne yapacağım?"

Bir kapı kapandı ve Cinder başını yukarı kaldırdı. Sokağın karşısında oturan yaşlı adam kapıya çıkmıştı. Diğer komşular da kapılara ve camlara çıkmaya başlamıştı. Gözleri merak doluydu.

Adri'nin ağlaması şiddetlendi ve Cinder dikkatini tekrar aileye çevirdi –yeni ailesine. Garan'ın *onu* izlediğini fark etti.

Boğazı soğuktan yanarak o da Garan'a baktı.

Sirenlerin gürültüsü arttı ve Garan karısına ve dehşet içindeki kızlarına baktı. "Kızlarım," dedi gülümsemeye çalışarak. O sırada ışıkları yanıp sönen beyaz bir hava aracı köşeyi döndü ve bağırarak gelişini haber verdi.

Araç, Garan'ın arkasında durup kara inerken Cinder kapıdan çekildi. İki android bir sedyeyle birlikte araçtan indi. Sarı sensörlerinin ışıkları yanıp sönüyordu.

"17:04'te bu adreste bir letumosis kurbanı olduğuna dair bir bildirim aldık," dedi androidlerden biri ruhsuz bir sesle.

"Benim," dedi Garan güçlükle –kelimeleri Adri'nin çığlıklarıyla duyulmaz oldu. "HAYIR! Garan! Yapamazsın. Yapamazsın!"

Garan gülümsemeye çalıştı ve kolunu uzattı. Kolunu sıyırdı ve Cinder kapı aralığından bile adamın bileğindeki iki siyah noktayı görebildi. "Hastayım. Adri, aşkım, kıza bakmak zorundasın."

Adri, Garan ona vurmuş gibi geri sıçradı. "*Kıza mı?*"

"Pearl, Peony," diye devam etti Garan, karısı hiç konuşmamış gibi, "annenizi üzmeyin. Sizi çok sevdiğimi asla unutmayın." Zoraki gülümsemesiyle havada süzülen sedyeye oturdu.

"Uzanın," dedi androidlerden biri. "Kimlik bilgilerinizi kayda alacağız ve durumunuzda bir değişiklik olursa ailenize hemen haber vereceğiz."

"Hayır, Garan!" Adri, kocasının peşinden gitmeye çalışırken ince ev terlikleri buzda kaydı ve az daha yüzüstü yere düşecekti. "Beni bırakamazsın. Tek başıma kalamam, onunla... O şeyle!"

Cinder irkildi ve kollarını beline doladı.

"Lütfen letumosisli hastadan uzak durun," dedi androidlerden biri Adri'yle aracın arasına girip. Garan'ı araca bindirdiler.

"Garan, hayır! HAYIR!"

Pearl ve Peony babalarına seslenerek annelerinin yanına koştu ama muhtemelen androidlerden korktukları için araca daha fazla yaklaşamadılar. Kapılar kapandı. Sessiz banliyönün sokaklarını sirenler ve ışıklar kapladı ve sonra yavaşça uzaklaştılar. Adri ve kızları onları izleyen komşuların karşısında ağlayıp birbirlerine sarılarak karın içinde kalakaldılar. Cinder onları seyrederken acıdan içi yandığı hâlde gözlerini nasıl bu kadar kuru -gözlerini acıtacak kadar kuru- kalabildiğini merak etti.

"Neler oluyor?"

Cinder aşağı baktı. Android uyanmış ve kendini şarj ünitesinden çıkarıp yanma gelmişti. Sensöründen loş bir ışık yayılıyordu.

Bunu o yapmıştı. Androidi tamir etmişti. Değerini kanıtlamıştı.

Ancak başarısı gözyaşları ve sirenlerin anısıyla gölgelenmişti. Bu büyük bir haksızlıktı.

"Garan'ı götürdüler," dedi dudaklarını yalayarak. "Onun için letumosis kurbanı dediler."

Androidin gövdesinin içinden bir dizi klik sesi geldi. "Ah, zavallıcık... Garan."

Cinder onu duymadı bile. Kelimeleri duyduğu anda beyni bilgileri indirmeye başlamıştı ama bir süre bunu fark edemeyecek kadar kendini olaya kaptırmıştı. Şimdi onlarca işe yaramaz bilgi gözlerinin önünden akıyordu.

LETUMOSİS, MAVİ ATEŞ YA DA SALGIN ADIYLA DA ANILIR, HASTALIĞIN İLK BİLİNEN KURBANLARI 114 T.E'DE KUZEY AFRİKA'DA ÖLDÜĞÜNDEN BU YANA BİNLERCE CAN ALMIŞTIR...

Cinder daha hızlı okudu, görmekten korktuğu kelimeleri bulana kadar bilgileri taramaya devam etti ama nedense bunu göreceğini biliyordu.

BUGÜNE DEK BİLİNDİĞİ KADARIYLA HASTALIKTAN KURTULAN OLMAMIŞTIR.

Iko tekrar konuşmaya başlamıştı ve Cinder gözünün önündekileri silmek için kafasını salladı. "... Onları ağlarken görmeye dayanamıyorum, özellikle de sevgili Peony'yi. Bir androide bir insanı ağlarken görmek kadar kendini işe yaramaz hissettiren bir şey daha yok."

Cinder birden nefes almakta güçlük çekerek kapıdan uzaklaştı ve duvarın önüne yığıldı. Ağlayışları dinlemeye daha fazla dayanamayacaktı. "O zaman benim için endişelenmene gerek yok. Sanırım artık ağlayamıyorum." Tereddüt etti. "Belki de hiçbir zaman ağlayamamışımdır."

"Öyle mi? Ne kadar ilginç. Belki de bir programlama hatasıdır."

Cinder, Iko'nun sensörüne baktı. "Programlama hatası."

"Evet. Senin de içinde bir program var, değil mi?" Iko çöp gibi kolunu kaldırdı ve Cinder'ın çelik protezini gösterdi. "Bende de bir hata var. Bazen insan olmadığımı unutuyorum. Androidlerin sık başına gelen bir durum olduğunu sanmıyorum."

Cinder, Iko'nun pürüzsüz gövdesine, yıpranmış ayaklarına, üç parmaklı ellerine baktı ve böyle bir bedene hapsolup insan mı yoksa robot mu olduğunu bilmemenin nasıl bir his olduğunu düşündü.

Parmağını sağ gözünün kenarına götürüp orada olmayan ıslaklığı aradı.

"Doğru. Bir hata." Ruhsuzca gülümsedi, sonrasında yüzünde beliren ekşimeyi androidin fark etmemesini umdu. "Belki de hepsi bu yüzdendir."

Kraliçe'nin Ordusu

MADENCİLİK BÖLGESİNİN YAKLAŞIK İKİ HAFTAdır gün ışığı görmediği uzun bir gecenin sonunda geldiler. Z birkaç ay önce on ikinci yaşını kutlamıştı ve yeterince zaman geçmişti. Z artık siyah ceketlerin üstünde altın işlemeler hayal etmekten vazgeçmişti. Aklında beliren her düşünceyi sorgulamaktan vazgeçmişti. Artık seçilmemeyi ummaya başlamıştı.

Ancak sokak kapısının çalınmasıyla uyandığında şaşırmadı. Saat daha çok erkendi, babası podhipler ve traktörler için motor ürettiği tesise gitmek için henüz evden çıkmamıştı. Z karanlık tavana baktı ve duvardan anne babasının fısıldaşmalarını dinledi. Ardından babasının, kapısının önünden gelen ayak seslerini işitti.

Holden gelen boğuk sesler.

Z yumruklarıyla battaniyesini sıktı ve tüm korkularını ona akıtıp bir anda hepsinden kurtulmaya çalıştı. Hızlı soluklarını sakinleştirmek için aynı işlemi üç kez tekrarlaması gerekti. Odanın diğer tarafında uyuyan erkek kardeşinin onun için endişelenmesini istemiyordu.

Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu.

Sınıfının en iyisiydi. Babasının fabrikada birlikte çalıştığı adamların birçoğundan güçlüydü. Yine de eğitmenlerinin bir şekilde onu gözden kaçırabileceğini düşünmüştü. Belki de onu es geçerlerdi.

Ancak bu düşünceler hep kısa süreliydi. Çocukluğundan beri on iki yaşına bastığında Kraliçe'nin sihirbazları tarafından ziyaret edileceği düşüncesiyle büyütülmüştü ve eğer kayda değer bulunursa, Kraliçe'nin kurduğu yeni orduya alınacaktı. Kraliyete hizmet etmek büyük bir onurdu. Ailesi ve bölgesi için bir gurur kaynağı olacaktı.

"Giyinmen lazım."

Kafasını kaldırıp bakınca kardeşinin karanlıkta parlayan gözlerini gördü. Demek ki uyumuyordu.

"Birazdan seni çağıracaklar. Onları bekletmek istemezsin."

Kardeşinin, korktuğunu düşünmesini istemediğinden bacaklarını yataktan çıkardı.

Koridorda annesiyle karşılaştı. Annesinin kısa saçları tek tarafa yatmıştı ve üzerinde penye bir elbise vardı ama iç çamaşırının statik elektriğinden sol bacağına yapışmıştı. Annesi üstünü düzeltmeye ara verip ona baktı ve Z bir an için, annesinin yüzünde zorunlu askerlik hizmetinden konuştuklarında hep gizlediği çaresizliği gördü. Fakat bu ifade hemen silindi ve annesi parmaklarını yalayıp Z'nin dağınık saçlarını düzeltmeye çalıştı. Z irkildi ama bir şey söylemedi ya da şikâyet etmedi. Babası yanlarına geldi.

"Ze'ev." Sesi, Z'nin hiç tanımadığı bir duyguyla farklı çıkıyordu. "Korkma."

Babası elini tuttu ve onu bir değil iki sihirbazın beklediği, evin ön tarafına götürdü. İkisi de Kraliçe'nin sarayının geleneksel üniformasını giyiyordu –baldırlarına inen yüksek yakalı ve işlemeli kolları olan ceketler. Ancak kadın siyah ceketliydi ve bu, üçüncü seviye bir sihirbaz olduğunu gösteriyordu. Adamın ceketiyse kırmızıydı. İkinci seviye. Z tüm Ay'daki ikinci seviye sihirbaz sayısının bir düzineyi aşmadığını düşünüyordu ve şimdi onlardan biri evinde, karşısında duruyordu.

Bu yüksek rütbeli askerlerin gözüne evinin nasıl göründüğünü düşünmeden edemedi. Oturma odası ancak eskimiş bir koltuk ve bir sallanan sandalye alacak kadar büyüktü ve annesi sehpanın üstüne tozlu, yapma çiçeklerin durduğu bir vazo koymuştu. Askerler ikinci kapıdan içeri bakarlarsa üstlerinde sineklerin uçuştuğu tabakların yığıldığı lavaboyu göreceklerdi. Annesi önceki gece bulaşık yıkayamayacak kadar yorgundu ve Ran ve Z, ev işlerini yapmaktansa bölgedeki diğer çocuklarla top oynamayı tercih etmişti. Z şimdi buna pişmandı.

"Ze'ev Kesley?" dedi adam.

Z başıyla onayladı, babasının elini tuttu ve arkasına saklanmamak için tüm gücüyle çabaladı.

"Size yetenek testlerinizi gözden geçirdiğimizi ve Majesteleri'nin ordusundaki askerlerden biri olmak üzere gerekli fiziksel değişim ve eğitimden geçmek üzere seçildiğinizi memnuniyetle bildirmek isterim. Orduya kabulünüz hemen şu anda gerçekleşecek. Yanınıza herhangi bir eşya almanıza gerek yok – ihtiyacınız olan her şey temin edilecek. Bilindiği üzere bundan sonra biyolojik ailenizle bir iletişiminiz olmayacak, onlarla şimdi vedalaşabilirsiniz."

Arkasında duran annesinin soluğu kesildi. Z, babası ona dönüp omuzlarını tutana kadar titrediğinin farkında değildi.

"Korkma," dedi tekrar. Yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi, sonra kayboldu. "Ne isterlerse onu yap ve bizi gururlandır. Bu bizim için büyük bir onur."

Babasının sesi gergindi. Z, babasının söylediklerine inanıp inanmadığını, sihirbazların karşısında bir şov mu sergilediğini anlayamadı.

Göğsü sıkıştı. "Ama... Gitmek istemiyorum."

Babasının yüzü gerildi. "Ze'ev."

Z annesine baktı. Elbisesi hâlâ çamaşırına takılıyordu ama annesi düzeltmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Gözyaşları henüz yanaklarından süzülmemişti. Gözlerinin etrafında Z'nin daha önce fark etmediği çizgiler vardı.

"Lütfen," dedi Z, kollarını annesinin beline dolayıp. Ne kadar güçlü olduğunu biliyordu. Annesine yeterince güçlü sarılırsa, onu asla gitmeye zorlayamazlardı. İlk sıcak gözyaşları dökülürken gözlerini sımsıkı yumdu. "Lütfen onlara izin vermeyin–"

Bir hıçkırık boğazına takılırken aklına karanlık ve yeni bir fikir geldi.

Burası önemsiz madencilik bölgesindeki küçük, zavallı bir evdi. Burada yaşayan insanlar acınası ve önemsizdi. Z'nin anne babası zayıf ve aptaldı –ama *o*, onun kaderinde önemli biri olmak vardı. Kraliçe'ye hizmet etmek üzere seçilen sayılı kişiden biriydi. Bu bir onurdu. Burada bir saniye daha kalma düşüncesi midesini bulandırdı.

Z derin bir nefes alıp annesinden ayrıldı. Boynundan yukarı bir sıcaklık yayılıyordu –şaşkınlık ve utanç hissi onu ele geçir-

mişti. Nasıl böyle şeyler düşünebilirdi? Daha kötüsü, kafasının içinde bir yerlerde hâlâ aynı şeyleri düşünüyordu. İçinde nasıl bir suçluluk duygusu uyandırırlarsa uyandırsınlar, onlardan tamamen kurtulamıyordu.

Arkasını dönüp sihirbazlara baktı. Kadının dudaklarında bir gülümseme asılı kalmıştı. İlk bakışta kadının güzel olduğunu düşünmesine rağmen bu yeni ifade Z'nin tüylerini diken diken etti.

"Yakında yeni bir ailen olacak," dedi kadın, ninni söyler gibi melodik bir sesle. "Bu durumu kabullenip kendi rızanla gelmeni sağlamak için türlü yöntemlerimiz var, tabii eğer bizi buna mecbur bırakırsan."

Z irkildi, kadının, aklından geçen korkunç düşünceleri görmüş olması ihtimalini düşünmek bile istemiyordu. Düşüncelerini görmekle kalmamış, onları bizzat yaratmış olabilirdi. Kadın onu manipüle ediyordu ve bu işte çok iyiydi. Düşünceleri kendi duygularıyla kusursuzca iç içe geçmişti. Yaşıtlarıyla zihin kontrolü üstünde çalıştıklarında ya da bir öğretmeni aklına itaatle ilgili düşünceler soktuğunda, beyninde yeni bir düşünce belirmiş gibi oluyordu. Bunu anlayabiliyordu ve genellikle, yeterince odaklandığında düşüncelerinin kontrol edilmesine engel olabiliyordu.

Ancak bu farklı bir manipülasyondu, kolaylıkla karşı koyamayacağı türden. Z bunu hemen anlamıştı. Onlarla gitmek zorunda kalacaktı ve eğitimli bir köpek gibi, kendine ait bir iradesi olmaksızın, Majesteleri'nin kuklası olacaktı.

Arkasında kalan yatak odasının kapısının açıldığını duydu. Ran olanları izlemeye gelmişti –merakına yenilmişti.

Z çenesini sıktı ve giderek artan çaresizlik hissini bastırmaya çalıştı. Cesur olacaktı –kardeşinin, korktuğunu görmesine izin vermeyecekti. Onun için güçlü olacaktı.

Bu kararı verdiğinde içindeki korku ve çaresizlik hissi azalmaya başladı. Bunun kendi tercihi olduğunu düşününce kendini güçlü hissetti -bu kararı vermesi için sihirbazlar onu zorlamamıştı- ve annesine doğru dönüp onu öpmek için parmak ucunda yükseldi. Z geri çekilmeden annesi onu tuttu ve göğsüne bastırdı, saçlarını öptü. Aynı hızla oğlunu bıraktığında, gözyaşları süzülmeye başladı ve onları gizlemek için başını çevirmek zorunda kaldı.

Z babasına da hızlıca ve onu ne kadar sevdiğini göstermek için sıkıca sarıldı.

Omuzlarını dikleştirdi ve sihirbazlara doğru yürüdü.

Kadın yine pis pis sırıttı. "Kraliçe'nin ordusuna hoş geldin."

ANESTEZİ YÜZÜNDEN RÜYA BİLE GÖRMEYECEĞİ derin ve boş bir uykuya dalacağını söylemişlerdi ama yanılmışlardı. Rüyasında tenine batan iğneler görmüştü. Dişlerini kerpetenle sıkıştırdıklarını görmüştü. Gözlerinde sıcak küller ve duman görmüştü. Beyaz tundralar, hiç hissetmediği bir soğuk ve bastırılamayan bir açlık.

Rüyasında en çok uzaktan gelen uluma sesleri duymuştu. Durmadan devam eden ümitsiz yakarışlar.

Uyanışı, çamur havuzundan çekilir gibi yavaş oldu. Gözlerini açarken ulumalar kaybolmaya başladı. Adını bilmediği hemşirenin,

koluna bir iğne soktuğu odadaydı hâlâ ama gözlerini açar açmaz değiştiğini fark etti. Etrafındaki duvarlar daha parlaktı, hiç görmediği kadar keskin bir beyazdı. Tüm makine ve teçhizatın sesi kafatasının içinde titreşiyordu. Kimyasal madde ve amonyak kokusu burun deliklerine dolmuştu, öğürmek istedi fakat hiç hâli yoktu.

Bütün uzuvları ağır çekiyordu, eklemleri ağrıyordu. Üzerindeki bol gömlek savunmasız hissetmesine ve üşümesine neden oluyordu. Boynunun altında bir yumru vardı. Kolunu güçlükle kaldırarak elini kafasına götürdü ve bandajlara dokundu.

Kendine gelmeye başlayınca, hemşirenin yaptığı kısa açıklamayı hatırlamaya çalıştı.

Kraliçe'nin ordusundaki tüm askerler, verimliliklerinin artması için bir değişimden geçiyordu. *Gelişmiş* olarak uyanacaktı.

Bir nefes daha aldığında bu defa burnuna farklı bir koku geldi. Hayır, iki koku.

Feromon, ter, sabun ve kimyasallardan oluşan iki ayrı koku. Giderek yaklaşıyordu.

Kapı açıldı ve içeri bir kadınla adam girdi. Kadının koyu kestane, dik dik saçları ve üstündeyse beyaz bir laboratuvar önlüğü vardı. Adam bir sihirbazdı ama Z'yi evinden alanlardan biri değildi. Gökyüzü kadar siyah gözleri vardı ve siyah, dalgalı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmıştı. Gözleri ve saçları, üçüncü seviye sihirbaz ceketiyle uyum içindeydi.

Z adam ve kadından gelen her kokuyu seçebiliyordu –krem ve makyaj malzemesi ve hormonlar.

"Güzel," dedi kadın, bir parmağını duvardaki ekrana bastırıp. Yattığı ameliyat masasından bir vızıltı gelmeye başladı ve Z yükselip oturur konuma geldi. Z göğsündeki ince battaniyeye

sarıldı. "Monitörün bana uyandığını söyledi. Ben Dr. Murphy. Ameliyatlarında ben de bulundum. Nasıl hissediyorsun?"

Z gözlerini kısarak ona baktı. "Ben... yani ben–"

Dili, ağzında yabancı bir şeye değince duraksadı. Elini dudaklarına bastırdı, ardından parmağını ağzına soktu. Başparmağı köpek dişinin sivri ucuna değince parmağını geri çekti.

"Dikkat et," dedi kadın. "Yeni implantların en güçlü silahlarından biri olacak. İzninle?"

Kadın, ağzını açıp dişlerine bakarken Z ona direnmedi. "Diş etlerin iyileşiyor. Bütün dişlerinin yeri değişti, yoksa köpek dişlerine yer kalmayacaktı. Ayrıca daha fazla kuvvet ve basınç uygulayabilmen için çeneni güçlendirdik. On-on dört gün kadar ağrıların olacaktır, özellikle de ağrı kesicilerini azalttığımızda. Gözlerin nasıl?" Cebinden bir alet çıkardı ve Z'nin gözbebeklerine ışık tuttu. "Büyük ihtimalle pigmentasyonda artış göreceksin –endişelenmeni gerektiren bir durum değil. Optik sinirlerin adapte olduğunda, görüşünün en ufak bir hareketi bile fark edecek şekilde geliştiğini göreceksin. Baş dönmesi, görmede bulanıklık ya da siyah noktalar gibi şikâyetlerin olursa sihirbazına haber ver. Zaten duyma ve koku alma duyunda artış yaşadığını tahmin ediyorum?"

Z'nin bunun bir soru olduğunu anlaması biraz zaman aldı ve sonunda başıyla onayladı.

"Harika. Geri kalan güncellemelerin önümüzdeki sekiz-on iki ay içinde gelişecek. Vücudun genlerindeki değişimlerine adapte oldukça kaslarının daha güçlü, daha çevik, daha esnek ve dayanıklı olduğunu fark edeceksin. Bunların yanı sıra metabolizman da hızlanacak, bu yüzden önümüzdeki aylarda daha

fazla yemek yemek isteyeceksin. On iki yaşındaki normal bir çocuktan daha fazla, hepsi bu." Kadının gözleri parladı.

Z'nin nabzı şakaklarında atmaya başladı.

"Ama tüm bunlar için hazırlıklıyız," diye devam etti, Z gülmeyince. "Askerler, onların ihtiyaçlarına göre hazırladığımız yüksek protein içeren özel bir diyet yapıyor. Seni Sihirbaz Jael'e teslim etmeden önce bana sormak istediğin bir şey var mı?"

Z'nin nefesini yatıştırması giderek zorlaşıyordu. "Bana ne olacak? Yani... sekiz-on iki ay içinde?"

Kadın kendiyle övünürcesine gülümsedi. "Bir asker olacaksın tabii ki." Yine küçük aleti kaldırdı. Ufak bir dokunuşla bir hologram ortaya çıktı ve kendi etrafında dönen iki resim belirdi.

Biri, muhtemelen ergenlik dönemindeki genç bir erkekti.

Diğeri beyaz bir kurttu.

"Yıllar süren araştırma ve deneyler sonucunda genetik mühendislik yöntemlerimizi kusursuz hâle getirdik. Bu sayede Majesteleri'nin ödüllü *Canis lupus arctos*'unun genleriyle gelişmekte olan Aylı erkek genlerini bir araya getirebiliyoruz." Bir tuşa daha dokundu ve iki hologram birbirine geçti. Z'nin nefesi kesildi. Bu yeni yaratığın yuvarlak omuzları, tüylerle kaplı kocaman elleri ve tuhaf şekilde çarpılmış ağzından fışkıran azı dişleri vardı. Yüzündeki tüyler ciddi, sarı gözlerinin etrafını çevreliyordu. Z sırtını ameliyat masasına yasladı.

"Bu yöntemi kullanarak," diye devam etti doktor, "kusursuz askeri yarattık. Güçlü ve korkusuz ve doğanın en iyi avcılarından birinin içgüdülerine sahip... En önemlisi de tamamen sihirbazının iradesine tabi bir asker oluşu." Hologramı kapattı. "Fakat Sihirbaz Jael tüm bunları sana zamanı geldiğinde açıklayacak."

"B-bana bu mu olacak?"

Doktor konuşmak için ağzını açtı ama sihirbaz boğazını temizledi ve yatağa doğru bir adım attı. "Belki evet belki hayır. Sana bir askerin ihtiyaç duyacağı tüm yetenekleri verecek bir dizi değişimden geçtin. Ancak daha *hayvansı* değişiklikleri kendimize saklamayı tercih ediyoruz. Şimdilik."

"Ama gerekli mutasyonları herhangi bir zaman tamamlayabiliyoruz," diye ekledi doktor.

"Ama... Neden..."

"Bu özel eğitimi alacak sadece beş yüz kişiden biri olarak seçildin," dedi sihirbaz. "Yetenek testin bize herhangi bir piyadeden daha değerli olabileceğini gösterdi ve Majesteleri çok önemli bir rol üstlenmek üzere özel bir birim hazırlıyor." Adam kafasını yana eğdi. "Bu programa girip giremeyeceğin eğitim sırasında gösterdiğin potansiyele bağlı."

Sihirbazın tehditkâr bakışları gereksizdi. Z bu ameliyat masasına bir daha yatmak istemiyordu. Teninin altına bir iğne daha girmesini istemiyordu. Yüzünde tüyler ve içlerinde en ufak bir insanlık izi taşımayan gözlerle uyanmak istemiyordu.

Kraliçe farklı bir asker türü yaratıyordu ve Z çoktan onlardan biri olmaya karar vermişti.

DOKTORLARIN, VÜCUDUNUN AMELİYATLARA NAsıl tepki verdiğini görebilmesi için yirmi dört saat daha orada tutuldu. Z, sadece birkaç saatlik bir kâbus gibi gelen şeyin aslında,

vücudu türlü ameliyatlardan geçip mutasyonlara adapte olmaya çalışırken bir tankın içinde geçen yirmi altı günlük bir koma hâli olduğunu öğrendi. DNA'sı beyaz bir kurdunkiyle birbirine karışırken, ismini bilmediği doktorlar ve bilim insanları onu kraliçelerine hizmet etmesi için bir canavara dönüştürürken tam yirmi altı gün geçmişti. Bu zaman içinde, güneş doğup batmış, Artemisia şehrinde uzun bir gece daha başlamıştı.

Ertesi gün, yatağının baş ucunda kıyafetler buldu –yumuşak, kahverengi bir pantolon, siyah bir tişört ve düz botlar. Hepsi üstüne tam oldu.

Üstünü giyindikten sonra burnuna yaklaşan birinin kokusu geldi –geçen günkü sihirbaz. Gelişmiş koku alma duyusundan kaynaklanan mide bulantısı, geceleyin yatışmıştı ama sihirbaz odaya girdiğinde Z'nin içine başka türlü berbat bir his çöktü.

Çünkü başka bir duyusunu kaybetmişti.

Onun insanlarının algılayıp manipüle edebildiği enerji vibrasyonu. Kaybolmuştu.

Boğazına bir yumru oturdu. "Bende bir tuhaflık var," dedi sihirbazın konuşmasına fırsat vermeden. "Yeteneğim... Galiba... Bende bir terslik var."

Sihirbaz bir süre boş gözlerle baktı, ardından yüzünde nazik bir ifade belirdi. Bakışları Z'nin giderek artan paniğini bastırdı. "Evet, biliyorum," dedi adam. "Geçirdiğin değişimlerin üzücü bir sonucu. Vahşi hayvanlar bizim bazı yeteneklerimize sahip değil; bu nedenle Aylı içgüdülerinin yeni kurt içgüdülerine müdahale etmesini önlemek için biyoelektrik farkındalığını önlemek zorundayız. Endişelenme –güçsüz değilsin. Sana yeteneğinden yararlanman için yeni bir araç verdik. Tüm içgüdülerinin ve ye-

tencklerinin gerektiği zaman doğru şekilde işe yaramasını sağlamak benim görevim."

Z dudaklarını yaladı, yeni dişleriyle konuşmak tuhaf geliyordu. Ağzına gelen safrayı geri yutmak için gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

Aylı yeteneğini ondan almışlardı. Artık bir Dünyalı kadar savunmasızdı. İşe yaramazdı. Ve ondan asker olmasını mı bekliyorlardı?

"Dün doğru düzgün tanıştırılmadık," diye devam etti sihirbaz. "Bana Usta Jael diyeceksin. Mevkin değişine kadar Beta Kesley olarak anılacaksın. Giyinmene sevindim. Hadi gel."

Odadan çıktı ve Z'nin, onu takip etmesi gerektiğini anlaması biraz zaman aldı.

"Özel birim adaylarının AR-3'ün altında kendilerine ait bir eğitim alanı var," dedi Usta Jael, araştırma binasından çıkarken. Jael onu yüzeyin altındaki lav tüplerine doğru götürürken Z'nin gözüne Artemisia'nın -Ay'ın en büyük şehri- ışıl ışıl beyaz binaları takıldı. Onları özel bir araç bekliyordu. "Eğitim alanında her sürü için ayrı birer kışla, bir adet yemekhane ve toplanmak ve dövüş tekniklerini öğrenmek için bir dizi eğitim odası var. Sürünün neresinde yer alacağına da burada karar vereceksin."

"Sürü?"

"Yeni ailen. İçgüdülerinin en iyi, doğal habitatlarındaki kurtların hiyerarşisini taklit ettiğimizde tepki verdiğini keşfettik. Her sürü, sihirbazlarının mental gücüne bağlı olarak altı ile on beş kişiden oluşuyor." Daha fazla sırıttı. "Sen benim sürümün on dördüncü üyesisin."

Z aracın camından bakıp yanlarından geçtikleri siyah regolit duvarları izledi ve Usta Jael'in neden bahsettiğini anlamış gibi görünmeye çalıştı. Eğitim alanı, lav tüplerin içine oyulmuş devasa mağaraların içinde yer alıyordu. Ana odaya girdiklerinde, Jael'in her adımında topuklarının tıkırtısı duyuluyordu ve Z, on üç askerin aynen onun gibi giyinmiş hâlde sıraya dizilmiş, onları beklediklerini gördü. Yaşlarının on iki ile on sekiz arasında değiştiğini tahmin etti ve topuklarından hiza alarak kolları gövdelerinin yanında kaskatı şekilde, dümdüz bir çizgi oluşturdukları hâlde Z, liderlerinin hangisi olduğunu hemen anladı. En uzun ve en irileriydi. Z'yle göz göze geldiklerinde çocuğun gözleri parlamıştı.

"Usta Jael," dedi ve tüm askerler aynı anda yumruklarını kalplerinin üstüne koydu.

"Alfa Brock. Bugün aranıza yeni bir üye katılıyor. Bu Beta Ze'ev Kesley."

Z, askerlerin onu baştan ayağa süzdüklerini hissetti. Daha dik durmak için kendini zorladı ama kürek kemiklerinin arasındaki kaslar sızladı. Tek tek her bir askerin gözlerine baktı ve bu salonda aşina olmadığı farklı kokular olmasına rağmen, hangi kokunun kime ait olduğunu seçebildiğini fark etti.

"Beta Kesley," dedi Usta Jael, "sürüne katıl."

Z sihirbaza baktı ve kalp atışları hızlandı. Adamın bakışlarında sabırsız bir ifade vardı ama Z ondan beklenenin ne olduğunu anlayamadı. Jael ondan selam vermesini mi bekliyordu? Ya da diğerleri gibi elini kalbine koymasını mı?

Z karar veremeden sinirlerine elektrik akımı verilmiş gibi hissetti. Ardından, artık kendi kontrolünde olmayan ayakları onu askerlerin yanına doğru götürdü.

Beynine kan sıçradı.

Zihin kontrolü.

İçinden bir başkaldırı hissi geçti. Z yüzünü buruşturdu ve tüm konsantrasyonunu toplayarak bacaklarını durmaya zorladı. Kendini tuhaf bir pozda buldu; bacakları adım atmak üzereyken donup kaldı, elleri yumruk şeklinde iki yanında duruyordu. Kendini zorladığı için nefes nefese kalmıştı.

Gözlerini açıp Usta Jael'e baktı. Sihirbazın ifadesinde öfke yerine zevk görünce şaşırdı. Dişlerini sıkarak "Teşekkürler, *Usta* ama sizin yardımınız olmadan da yürüyebilirim," dedi.

Jael sırıttı ve Z bir anda zihninin onun kontrolünden çıktığını hissetti.

"Elbette," dedi Jael. "Sıraya katıl, lütfen."

Z nefesini verip yeni sürüsüne döndü.

Nefesi kesildi. Lider -Alfa Brock- şimdi bir kol mesafesi uzaklığındaydı ve pis pis sırıtarak köpek dişlerini gösteriyordu.

Z'nin düşünmesine fırsat kalmadan, çenesine bir yumruk indi ve yere düşmesine neden oldu. Bir an için ciğerleri hava ihtiyacıyla yandı ve kafası darbenin etkisiyle çınladı. En kötüsü çenesindeki acıydı, dişetleri hâlâ ameliyat yüzünden sızlıyordu. Zonklama gözlerinin yaşarmasına neden oldu.

"Bir daha Usta Jael'e saygısızlık etme," dedi Alfa Brock. Z'nin kaburgalarına bir tekme savurdu.

Z acıyla bağırdı ve midesini korumaya çalıştı ancak başka bir tekme gelmedi. Ağzına kan tadı gelince, yere tükürdü. Yeni dişlerinden biri düşmediği için sevindi.

Titreyerek Usta Jael'e baktı ama sihirbaz kollarını kavuşturmuş, sakin sakin geride duruyordu. Z'yle göz göze gelince kaşla-

rı acımasızca havaya kalktı ve çok yavaşça, "Ayağa kalk ve sürüne katıl," dedi.

Ayağa kalkmak imkânsız görünüyordu. Dünya gözlerinin önünde dönüyordu ve Z tekme yüzünden kaburgalarının kırılıp kırılmadığını merak ediyordu.

Ancak acıdan çok aldığı emre uymamanın sonuçlarından korkan Z doğruldu ve sızlayarak titreyen bacaklarının üstünde ayağa kalktı. Alfa, sendeleyerek sıranın sonuna geçen Z'ye baktı. Diğer askerler hiç kıpırdamamıştı.

"Yakında öğreneceksin," dedi Usta Jael, "bu sürüdeki konumun güç, cesaret ve kendini koruma yeteneğinle belirlenecek. Bir daha böyle bir merhamet görmeyeceksin."

Z ZAMAN KAVRAMINI KAYBETMEYE BAŞLAMIŞTI. Önce günler, sonra haftalar ve aylar durmaksızın devam eden eğitime karışmıştı. Dizilimler. Stratejiler ve taktikler. Ve kavgalar –çok fazla kavga. Vahşi doğada zaman zaman üstünlük için kavga eden kurtlar gibi bu askerler de durmadan dövüşüyordu. Sürekli birini alt etmeye, kendini göstermeye, değerini kanıtlamaya ve durumunu geliştirmeye çalışan askerler... Z'nin aksine neredeyse hepsi şiddete susamıştı ama Z de genellikle onlar gibi kan tadını ve kemiklerin ezilirken çıkardığı sesi arzular numarası yapıyordu. Başka seçeneği yoktu.

Tüm dövüşleri kazanamıyordu ama hepsini de kaybetmiyordu. Bir buçuk yıl sonra -ya da onun tahminiyle bir buçuk yıl;

zamanı anlayabileceği uzun günler ve uzun geceler yoktu- kendini sürünün tam ortasında buldu. Ortalama bir betaydı. Alfa Brock'tan yediği o yumruktan sonra, bir daha asla hazırlıksız yakalanmamaya dikkat etmişti ve darbelerden kaçmak ya da darbeleri engellemekte ustalaşmıştı. Saldırgan taktikler doğal olarak gelişmiyordu ama Z genellikle rakibini yenecek kadar uzun süre darbe almamayı başarıyordu.

Bu onu asla bir Alfa yapmayacaktı ama en azından işkence gören bir Omega değildi.

Diğer yandan Alfa Brock sürünün en tepesindeki konumunu koruyordu. Yenilgi almıyor, kendine ve başkalarına onlardan ne kadar iyi olduğunu sürekli hatırlatmak ister gibi hepsinden çok kavga ediyordu. Z ondan kaçınmaya gayret ediyordu ama ondan tamamen kurtulmak imkânsızdı ve Brock dövüşmek istediğinde, onu geri çevirmek söz konusu değildi. Z onun yumruklarıyla sayamayacağı kadar çok yara almıştı.

Sürü, sıradan bir akşamüzeri Beta Wynn ve Beta Troya arasındaki doğaçlama bir kavgayı seyrederken Z, Usta Jael'in kokusuyla birlikte başka bir kokunun daha yaklaştığını hissetti. Hem tanıdık hem yabancı bir koku.

Diğer askerler de kokuları seçmeye çalışırken Z gözlerini kavgadan ayırdı. İki dövüşçü birkaç saniye daha kavgaya devam etti ama sonra birbirlerini bırakıp hemen Jael'i karşılamak için sıraya katıldılar. Z, Jael'in ayak seslerinin yanında tuhaf ve ayaklarını yere sürür gibi yürüyen biri daha olduğunu fark etti. Z sürüye katıldığından bu yana Jael buraya yeni birini getirmemişti.

Usta Jael mağaradan eğitim alanına girdiğinde yanında yeni bir asker duruyordu.

Z nefesinin kesilmesine engel olamadı. Yanında duran Wynn onun sesiyle irkildi ve Z tepkisini herkesin fark ettiğinden emindi. Duyma duyusu gelişmiş olan sadece o değildi.

Yeni asker Z'nin erkek kardeşiydi. Boyu uzamıştı ama onun dışında büyük bir değişiklik yoktu.

Ran'in onu tanıması daha uzun zaman aldı. Usta Jael'in yarım adım arkasında duran kardeşi de üniformalıydı, benzi solgun görünüyordu, gözleri kocaman açılmıştı ve yeni ailesinin yüzlerini incelemekle meşguldü.

Gözleri Z'nin üzerine kaydığında donup kaldı.

"Alfa Brock," dedi Jael, "bu, sürünün son üyesi Beta Ran Kesley."

Z sürünün kalanıyla birlikte yumruğunu göğsüne koydu.

"Beta Kesley, sürüne katılabilirsin."

Z yutkundu, Ran'in bacaklarının ona ihanet edeceği ve bunu idrak ettiğinde yüzünde belirecek ifadeyi bekledi.

O an geldi, Ran'in gözleri daha da büyüdü ama kardeşi başını önüne eğdi ve vücudu sıranın sonuna katılıp yumruğu göğsüne doğru kalkarken herhangi bir direnme belirtisi göstermedi.

Z kalbinin çok hızlı attığını fark etti. Diğerlerinin de duyup duymadığını merak ediyordu.

Jael zihin kontrolüne son verdiğinde, Z üç gövde yanında kalan Ran'in nefes alışlarını duydu.

"Yeni ailene hoş geldin. Eğitim yarın 06:00'da başlayacak. Yetişmen gereken çok fazla şey var." Jael topuklarının üstünde geri döndü ve onları bırakıp gitti.

Jael'in ayak sesleri ve tıraş kolonyasının kokusu tamamen kaybolana kadar kimse kıpırdamadı.

Sonra Alfa Brock'tan bir homurtu duyuldu. Bu ses Z'nin damarlarında akan kanın buz kesmesine neden oldu.

Sürü dağıldı ve birkaç saniye içinde Ran'in etrafı sarıldı.

"Evet," dedi Alfa Brock. "En azından başlangıcın kibirli ağabeyinden daha iyiydi."

Ran'in bakışları Z'ye kaydı, gözlerinde korku ve belirsizlik vardı. Ardından Alfa Brock'a baktı.

"Açıkçası Usta Jael'in bir üye daha alabileceğini sanmıyordum," diye devam etti Alfa Brock pis pis sırıtarak. "Seni aldığına göre çok iradesiz bir beynin olsa gerek."

Ran bir adım geriledi. Z kardeşinin operasyonlar yüzünden hâlâ kendine gelemediğini görebiliyordu; gözbebekleri büyümüştü ve kaşının üstünde ter birikmişti.

"Onu rahat bırak, Brock," dedi Z, dairenin içine adım atıp. Ona ilk defa adıyla seslenmişti.

Brock Z'ye dönüp onu göz ucuyla süzdü. "Ne oldu Kesley?"

"Ona biraz zaman ver. Hepimiz senin Alfa olduğunu biliyoruz –bunu kanıtlamak için buraya gelen her on iki yaşındaki çocukla uğraşmana gerek yok."

Z arkasında bir kıkırdama duyar gibi oldu ama Brock'un ifadesi kararınca ses de kayboldu. Brock, Z'ye döndü ve Z içine yayılan rahatlama duygusu karşısında şaşırdı. En azından Brock artık Ran'i hedef almıyordu.

Ancak Brock bir anda öyle hızlı dönüp bir tekme savurdu ki Z bu tekmeyi engelleyebileceğini hiç sanmıyordu. Brock'un ayağı Ran'in kafasına indi ve onu Beta Rafe'ye doğru savurdu.

Z'nin gözünde beyaz benekler uçuştu ve boğazından bir kükreme çıkıp yumruğu Brock'un çenesine inene dek ne yaptığının

bile farkında değildi. Brock şaşırıp geri sendeledi, ama şaşkınlığı kısa sürdü. Haykırarak Z'ye doğru uçtu ve Z'nin ikinci yumruğunun ivmesinden yararlanarak onu çevirip kafasını yakaladı. Tek kolu arkaya kıvrılan Z inleyip Brock'u başından aşırıp yere vurmaya çalıştı -böyle bir pozisyondayken bunu başkaları üstünde uygulayabiliyordu- ama Brock fazla iriydi. Z'nin boşta kalan eli işe yaramaz ve acınası bir şekilde Brock'un kulağına vurdu.

"Bu benim sürüm," dedi Brock. "Bana onlara nasıl davranacağımı söyleyemezsin."

Z serbest kalır kalmaz geri çekilmeye çalıştı ama Brock hâlâ bileğini tutuyordu. Z aralarındaki mesafeyi açmaya çalışırken keskin bir şeyin dirseğinin altında kalan yeri deldiğini hissetti. Bağırıp kolunu çekti ve batan şey, etini dirseğinden bileğine kadar yardı.

Z sendeleyerek uzaklaştı ve kolunu göğsüne bastırdı. Brock sırıttı. Tırnaklarını bir süredir bıçak gibi sivri şekilde törpülemeye başlamıştı ve bu trendi sürünün diğer üyeleri de takip etmişti.

Z şimdi nedenini anlıyordu.

Acıyı ve parmaklarının arasından sızan kanı göz ardı etmeye çalışarak tekrar saldırıya geçmek için yumruklarını kaldırdı.

Ama Brock, Z'nin kanını pantolonundan silip arkasını dönmekle yetindi.

Brock, hâlâ yerde yatan kardeşinin üstüne tükürünce Z'nin karnına bir sızı saplandı. Brock'un tükürüğü Ran'in omzuna gelmişti. Kardeşi geri kaçmadı ya da tükürüğü silmeye çalışmadı.

"Birinci dersin," dedi Brock, "asla bir başkasının senin yerine kavga etmesine izin verme."

Brock sürünün geri kalanıyla birlikte uzaklaşana kadar Z yumruklarını indirmedi. Ardından gömleğini çıkarıp kumaşı yarasına sardı. Kumaşın kanla ıslanması uzun sürmedi.

"Ran– Sen iyi misin? Çenen kırıldı mı?" Sendeleyerek kardeşine yaklaştı ve ona elini uzattı. Ama Ran'le göz göze geldiklerinde, kardeşinin gözlerinde minnettarlık yerine öfke gördü.

"Bunu neden yaptın?" dedi çenesini ovalayarak. "Beni ilk günümde utandırmak zorunda mıydın?"

Z geri çekildi. "Ran..."

Ran kendisine uzatılan eli görmezden gelip ayağa kalktı. "Her zaman beni utandırmak zorundasın. Bunun kendimi kanıtlamak için bir şans olacağını düşünmüştüm ama onca asker dururken *seninle* aynı gruba düştüm. Yine senin gölgende kalacağım." Kafasını iki yana salladı ve Z, kardeşi kafasını çevirmeden önce gözlerinde ufak bir ıslaklık gördüğünü düşündü. "Beni yalnız bırak, Z... Kardeş olduğumuzu unut."

Z GENETİK DEĞİŞİM GEÇİRELİ YAKLAŞIK BEŞ YIL olmuştu. Anne babasını görmeden geçen beş yıl. Yer altında geçen beş yıl –dövüşerek ve kavga ederek ve eğitim görerek. Kraliçe'nin özel askerlerinden biri olarak seçilme olasılığı hakkında tek kelime daha edilmemişti ama bu düşünce aklından hiçbir zaman uzak değildi. Sık sık, uzun şıringalar ve vücudunu kaplayan tüyler gördüğü kâbuslardan uyanıyordu.

Operasyonların tamamını geçirmeyen elli sürü vardı ve hepsi her gün, bir saat süren bir ziyafet için yemekhanede toplanıyordu. Z en çok da bu ziyafetler sırasında kendini, ondan beklendiği gibi bir hayvan gibi hissediyordu. İçerideki koku dayanılmazdı –beş yüz askerin ter ve kan kokusuyla karışık, tahta ve taşların üstünde servis edilen et kokusu. Genellikle en iyi parçayı almak için aralarında tartışırlardı ve sonunda yine kavga çıkardı. Bir test daha. Kardeşlerinin arasındaki yerini belirlemek için bir yol daha.

Z'nin havada uçuşan yumruklar ve diş gıcırdatmaların arasına katılmak yerine bir leş kargası gibi oturup yemekten artanları beklediği bir dönem olmuştu. Ancak onun açlığı da en az diğerlerininki kadar güçlüydü -asla bastırılamayan bir açlık- ve birkaç yıllık eğitimden sonra bir daha asla yemeği son yiyen olmamaya karar verdi. Sadece birkaç zaferin ardındansa sürüdeki kardeşleri ona meydan okumaktan vazgeçtiler.

Geçen yıl boy atıp Alfa Brock'u geçmiş olmasına rağmen ondan hâlâ kaçınıyordu. Z, Brock'un bile bir süredir onunla kavga etmeye hevesli olmadığını fark etmişti; bunun yerine zalimliğinin çoğunu Ran'le dalga geçip onu manipüle etmeye harcıyordu.

Ya da Omega Kesley'yi.

Ran'in en zayıf halka olduğu başından beri belliydi. Z bunun kardeşinin yaşından ve henüz büyümemiş olmasından kaynaklandığını ummuştu ama çok geçmeden, kardeşinin sürüde kendine saygın bir yer edinmek için gereken güce sahip olmadığı anlaşılmıştı.

En kötüsü de, kardeşinin halkanın neden en sonunda yer aldığını anlamamasıydı. Brock'u idolü seçmişti, onun konuşma-

sını taklit ediyor, dövüş taktiklerini uygulamaya çalışıyordu ancak bu hareketleri yapması için gereken üst gövdesel güce sahip değildi. O da tırnaklarını sivri törpülüyordu.

Onu görmek Z'nin kanına dokunuyordu. Bazen kardeşini kenara çekip onu sarsmak ve kendine yardımcı olmadığını anlatmak istiyordu. Brock'un yaptığı her şeyi taklit ederek yalnızca kendini daha kolay bir hedef hâline getiriyordu.

Ancak Ran hiçbir zaman Z'nin yardımını istediğine dair bir işaret vermiyordu ve Z de onu kendi hâline bırakmıştı. Kardeşinin çaresizce Brock'un yanında takılmasını, saygınlık görmeyi beklerken ancak masadaki artıklarla yetinmek zorunda kalışını uzaktan seyretmişti.

Z, kardeşinin Brock'un yemediği kemiklerden birini dişleyip, artık sadece kan göleti ve didik didik yanmış et parçalarından ibaret yemeği yiyişini izlerken burnuna kokular geldi.

Çok fazla aroma. Aralarında Jael de vardı ama diğerleri tanıdık değildi. Kırk... Belki elli...

Z kafasını yemekhanenin ana giriş kapısına çevirdi ve kaşlarını çattı. Birkaç saniye daha süren gürültülü konuşmalar ve çiğneme seslerinin ardından etrafındaki bütün askerler sustu. Bir tereddüdün -sihirbazlar asla yemekhaneye gelmezdi- hepsi masalarından kalkıp çenelerinden akan suları silerek sıra olmaya çalıştı.

Jael yanında hepsi siyah ceketli kırk dokuz sihirbazla birlikte içeri girdi. Sihirbazlar girişin önünde huni formunda dizildi. Jael'in gözleri sürüsünü buldu ve kısıldı. Gizli bir uyarı.

Z omuzlarını kasları ağrıyana dek geri itti.

Ziyafetin kaosunun ardından çöken sessizlik şaşırtıcıydı.

Z azı dişinin arasına sıkışmış bir et parçası buldu ve çenesini fazla hareket ettirmeden ondan kurtulmaya çalıştı.

Beklediler.

Ve sonra, yeni bir koku. Ona annesini hatırlatan çiçeksi ve sıcak bir koku.

Mağaraya ayaklarının dibine dökülen uçuş uçuş elbiseli ve yüzünü kapayıp dirseklerine dek dökülen bir duvak takan bir kadın girdi. Duvağın üstünde ışıl ışıl regolit taşlarından yapılmış zarif, beyaz bir taç vardı.

Z ağzı açık kalan bir kendisi olmadığı için sevindi. Gözlerini hemen Majesteleri'nden kaçırıp doğruca karşısına, siyah mağara duvarına baktı. Avuç içleri terlemeye başladı ama onları pantolonuna silme ve et parçası kalmış mı diye yüzünde gezdirme dürtüsüne direndi.

Dişine takılan et en sonunda sıkıştığı yerden çıktı ve Z yutkundu.

"Beyler," dedi Kraliçe. "Buraya zorlu ve yeni ordumun bir parçası olan siz askerleri katettiğiniz ilerlemeden ötürü tebrik etmeye geldim. Aylardır eğitimlerinizi izliyorum ve gördüklerimden çok memnunum."

Aralarında hafif bir hışırtı duyuldu –belli belirsiz bir kıpırdanma. Z, Kraliçe'nin onları haberleri olmaksızın nasıl izleyebildiğini bilmiyordu. Belki de eğitimleri kayıt altına alınıyordu.

"Hepiniz farkındasınız ki," diye devam etti Kraliçe, "Ay ve Dünya arasındaki düşmanlıkta işimize yarayacak eşsiz bir görevin parçası olmak üzere seçilmiş askerler arasındasınız. Bu, ancak geçmişin hudutlarının ötesine geçen, bedeninin sınırlarını ve bilinmeyene duyulan korkuyu aşanların erişebileceği onurlu bir görev.

Bu görev için seçilenler yalnızca güçleri ve cesaretlerinden ötürü değil, aynı zamanda zekâları, kurnazlıkları ve adapte olabilme yetileri sayesinde seçilecek ve benim en değerli askerlerim olacaklar. Yakında konseyle birlikte son seçmeleri yapacağız."

Kraliçe'nin gözleri Z'nin bulanık düşüncelerine karıştı. Şakağından aşağı süzülen ter damlası ve dışarı akıtamadığı çok fazla enerji yüzünden titremeye başlayan parmakları dışında bir şey düşünemiyordu.

O ana kadar askerler kadar hareketsiz olan ve onlarla konuşan fakat yüzü olmayan bir duvaktan ibaret olan Kraliçe tek kolunu havaya kaldırdı ve sihirbazları gösterdi. "Seçilen sürüleri kontrol eden sihirbazların konseydeki konumlarında yükselme olacağını hatırlatmama gerek olmadığından eminim."

Z cesaretini toplayıp Jael'e baktı ve adamın simsiyah gözlerinin ateş saçtığını ve çenesini sıktığını gördü.

"Beyler."

Z bakışlarını yeniden duvara çevirdi.

"Sihirbazlarınız en parlak askerlerinin yeteneklerini sergilemeleri için bir fırsat talebinde bulundu. Bu gösteriyi izlemek için sabırsızlanıyorum." Kraliçe parmaklarını havada gezdirdi ve sihirbazlar kalabalığın içine karıştı.

Jael kaskatı adımlarla yanlarına yaklaştı. "Alfa Brock," dedi, "dövüşeceksin. Dişleri ve pençeleri kullanmak yok –yeteneğini göstermek istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Brock yumruğunu göğsüne koydu. "Anlaşıldı, Usta Jael. Rakibim kim olacak?"

Jael'in bakışları Beta Wynn'e kaydı. Teknik açıdan sürüdeki tüm Betaların seviyesi aynı olsa da, herkes kimin kaç dövüş

kazanıp kaybettiğini, zaferlerinin ve başarısızlıklarının kaydını tutuyordu ve herkes Wynn'in yeteneklerinin Brock'tan aşağı kalmadığını biliyordu.

Ancak sonra Jael yavaşça soluk verdi. "Ze'ev."

Z'nin gözleri büyüdü ve Usta Jael'e baktı. Yüzünü ateş basmıştı. Ancak Jael'in yüzünde, şaka yaptığını ya da kararsız olduğunu gösteren bir ifade yoktu. Kararlı bir şekilde diğer askerleri geçip Z'nin karşısına geldi. Bakışları çarpıştı ve Z artık Usta Jael'den de uzun olduğunu fark edince çok şaşırdı.

"Kraliçe şov istiyor," dedi. "Bu defa kendini tutma."

Z'nin kaşı seğirdi ama sihirbazını selamlarken ifadesini korumaya çalıştı.

Diğer askerlerle birlikte en büyük eğitim salonuna giderlerken düşünceleri karman çormandı. Majesteleri, dövüşleri rahatça izleyebilmesi için salonun bir ucundaki platforma götürülmüş ve tahta oturtulmuştu.

Elli sürü. Elli dövüş.

Karşılaşmalar başladığında Z'nin midesi bulanıyordu. Dövüşlere odaklanamıyordu. Yalnızca Jael'in karanlık gözlerini görüyor, söyledikleri kafasının içinde tekrar tekrar yankılanıyordu. *Bu defa kendini tutma.*

Jael, Z'nin bilerek mi mağlup olduğunu düşünüyordu? Jael onun Brock'u yenebilecek güce sahip olduğunu mu düşünüyordu yoksa sadece rakibi karşısında elinden geldiğince uzun dayanmasını sağlamak için mi böyle söylemişti?

Z sadece bir kez rakibine bakmaya cesaret edebildi ve Brock'un öfkeyle çatılmış kaşlarını gördü. Z'yi özellikle de Kraliçe'nin karşısında kendisine layık bir rakip olarak görmüyordu.

Ran de sıkkın görünüyordu ve orada bulunan hiç kimse Jael'in Ran'i seçmesini beklemediği hâlde Z, Ran'in kendini kanıtlamak için böyle bir şeyin hayalini sık sık kurduğunu hissediyordu.

En sonunda sıraları geldi.

Jael, Majesteleri'ni selamladı ve onları tanıttı –Alfa Brock, Beta Kesley'ye karşı.

Z regolit tozuyla karışık önceki dövüşlerden kalan hâlâ sıcak ve tuzlu kanın kokusunu alabiliyordu. Brock'la ikisi dövüş halkasının içine girdi ve birbirlerine baktı.

Z ancak dövüş konumunu aldıktan sonra paniğinin ve kafa karışıklığının geçtiğini hissetti.

Bugüne dek tüm dövüşlerini kazanmamıştı ama zaferlerinin sayısı mağlubiyetlerinden fazlaydı. Güçlenmişti ve hızlanmıştı. Majesteleri'nin karşısında kendini aptal konumuna düşürmeyecekti.

Eğer Kraliçe'yi etkilemeyi başarırlarsa, belki de Kraliçe söz konusu özel görev için onların sürüsünü seçerdi. Z'nin diğer operasyonları geçirmesine gerek kalmazdı. Kraliçe'nin ordusundaki sersem bir yaratığa dönüşmezdi.

Brock'un gözleri parladı. İfadesinde Z'nin daha önce görmediği bir ateş vardı ama Z, bu bakışların acı vadettiğinden emindi.

Brock önce çenesini hedef alarak sağ yumruğunu savurdu. Z ondan kolaylıkla kaçtı –fazla kolaydı. Brock son anda şaşırtmaca yapıp diğer yumruğunu Z'nin gövdesinin yan tarafına geçirdi. Z dişlerini sıktı ve geri kaçtı, Brock'un karnına bir tekme geçirerek misilleme yaptı.

İkili birbirinden uzaklaştı, parmak uçlarında zıplayarak ellerini yüzlerinin önünde konumlandırdı. Z'nin sırtından aşağı bir damla ter süzüldü.

Gözlerini kısıp Brock'un bedeninin iki yana salınışını izledi ve sol yumruğunu tam sıkmadığını fark etti.

Döner bir tekme geliyordu.

Bu düşüncenin aklından geçmesiyle Brock'un Z'nin kafasını hedef alarak öne atılması bir oldu.

Z onu yakalayıp çekti ve Brock'u yan devirdi.

Z nefes nefese Brock'tan hafifçe uzaklaştı. Tuz gözlerini yakmaya başlamıştı.

Brock uzun süre yerde kalmadı. Işıl ışıl ve keskin dişlerini göstererek öne atıldı–

Kaburgalara vur. Yüze dirsek at. Uçan tekme savur.

Z hepsini gerçekleşmeden önce zihninde gördü. *Blok. Blok. Sıçra. Saldır.*

Brock'un çenesine bir aparkat geçirdiğinde dişlerinden gelen sesi duydu. Gövdesinin yanına sol yumruğunu geçirdi.

Brock yüzünü öfkeyle buruşturarak geri çekildi. Z yeni keşfettiği yeteneği karşısında kendisi de şaşkındı.

Ancak bu yeni bir şey değildi. Yıllarca kenarda oturup izlemiş, çalışmış, her dövüşü, her kavgayı, atılan her yumruğu, kazanılan her zaferi incelemişti. Brock'un nasıl dövüştüğünü biliyordu.

Ve Z sürü üyelerinden hangisiyle dövüşürse dövüşsün aynı işaretleri, aynı numara ve hamleleri göreceğinden emindi.

Onları yenebilirdi.

Hepsini yenebilirdi.

Brock boynunu yana eğdi ve Z, omurgasından gelen sesi duydu. Brock bir köpek gibi silkelendi ve sonra yine dövüş pozisyonunu aldı.

Gözleri parladı.

Gücünü toplayan Z ileri atıldı.

Direkt vuruş. Blok.

Çapraz vuruş. Blok.

Aparkat. Blok.

Diz–

Z'nin soluğu kesildi, beş tırnak gövdesinin yanına battığı anda karın bölgesinde bir acı hissetti. Tırnaklar kalça kemiğinin üstünde kalan etini deldi. Brock parmaklarını sıkıp tırnaklarını iyice derine batırdı. Z neredeyse yere düşecekti, boğuk bir sesle Brock'un omzuna tutundu.

"Bu dövüşü kazanmana izin vereceğime seni öldürürüm," dedi Brock.

Brock tırnaklarını çekip geri çekildi. Z ondan destek alamayınca tek dizinin üstüne düştü. Elini yarasına bastırdı, Jael'e ya da Kraliçe'ye bakamıyor, Brock'un Jael'in belirlediği kurallara uymadığını fark eden var mı göremiyordu.

Ama hayır. Onlar vahşi hayvanlardı. İçgüdüleri ve kana susamışlıklarıyla hareket eden avcılar.

Böylesi canavarlardan kim adil bir dövüş bekleyebilirdi ki?

Kraliçe'nin tek istediği bir şovdu.

Z bir inilti duydu ve ilk başta bunun kendi gırtlağından geldiğini anlayamadı. Kafasını kaldırdı. Brock'un dövüş pozisyonunda değildi. Parmakları eklem yerlerine kadar kan içindeydi.

Z'nin gözünde kırmızı ışıklar çakıyordu. Yan tarafı sızlıyordu.

"En iyisi yerde kalman," dedi Brock.

Z hırladı. "Ancak beni öldürürsen."

Yerden kalktı ve öne atıldı. Bir an için Brock şaşırmış göründü ama sonra yine onu blokladı ve Z'nin ona yaklaşmasına izin vermedi. Fakat Z hızlıydı ve en sonunda yumruklarından biri Brock'un yanağına indi.

Brock kükreyerek Z'nin yarasına uzandı ama Z ondan kaçtı ve Brock'u bileğinden yakalayıp nefesindeki et kokusunu alacak kadar kendine doğru çekti. Boşta kalan eliyle Brock'un boğazını tuttu. Tereddüt etti.

Öldür onu.

Kelimeler aklına şehirlere çöken geceler gibi indi –sinsi ama büsbütün. Onu ele geçirmişlerdi, emirleri arzularını, açlığını, gözü dönmüşlüğünü tetikliyor, parmak uçlarına dek ulaşıyordu.

Bunu nasıl yapacağını görmek istiyorum.

Dişlerini gıcırdattı.

Brock'un burun delikleri büyüdü. Z'nin kararsızlığını sezdiği anda gözleri küçümseyici bir ifadeyle parladı.

Z, rakibinin ağırlığındaki değişimi hissetti ve çok yaklaştığını anladı. Yan tarafına geçen tırnaklar, kör edici bir acı ve gözlerinde beyaz benekler.

Kükreyerek Brock'un bileğini bıraktı ve kafasını arkadan yakaladı.

Çat.

Brock'un gözlerindeki ışık sönmeden önce bedenini yere bıraktı.

Z'nin kalbi acıyla çarpıyordu, kanı kulaklarına hücum eden bir tsunami gibiydi.

Ancak etrafında sessizlik vardı. Mutlak ve sonsuz bir sessizlik.

Tuzlu dudaklarını yalayarak bakışlarını Brock'tan ve kırık boynundan kaçırdı.

Sürüsü onu hayret ve hayranlıkla izliyordu ama kimsenin ona nefretle bakmadığını görmek Z'yi şaşırttı.

Bakışları hareket etmeye devam etti. *Herkes* ağzı açık ona bakıyordu. Diğer sürüler, sihirbazlar. Tam olarak tatmin olmuş ya da şaşırmış görünmeyen Jael dışında herkes.

Ancak Kraliçe ayağa kalktığı zaman Z ona bakmaya cesaret edebildi. Kraliçe başını yana eğmişti ve Z, duvağın ardında düşünceli bir ifade hayal etti.

"Temiz ve etkili," dedi Kraliçe, ellerini bir araya getirip üç kez alkışlayarak. Diğer dövüşçülerden hiçbirini alkışlamamıştı. Z bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

"Tebrikler... Alfa."

Z'nin midesine bir sancı girdi ama Kraliçe dövüşlerin devam etmesi için cesedi kaldırmalarını işaret etti ve Z, Kraliçe iltifatını geri almadan, sürüsünün yanına geri döndü. Kraliçe'nin nazik ve zarif sözcükleri onu bir çan sesi gibi takip etti.

Tebrikler, *Alfa.*

Brock'u öldürmüştü ve artık sürü kanununa göre sürünün tartışmasız lideri o olacaktı.

Z, yeni Alfa'ydı.

Sürüdeki kardeşlerinin önünde durdu. Hiçbiri Kraliçe'nin sözlerine şaşırmışa benzemiyordu. Brock yere düştüğü anda hepsi bunun olacağını biliyordu.

Z onları izlerken sürüdekiler sessiz bir saygıyla yumruklarını göğüslerine koydu. Zaferini sessizce kabullenmişlerdi. Kardeşi bile Z'yi selamlıyordu ama bunda bile bir burukluk vardı. Z'nin başarısının üstünde bir öfke vardı.

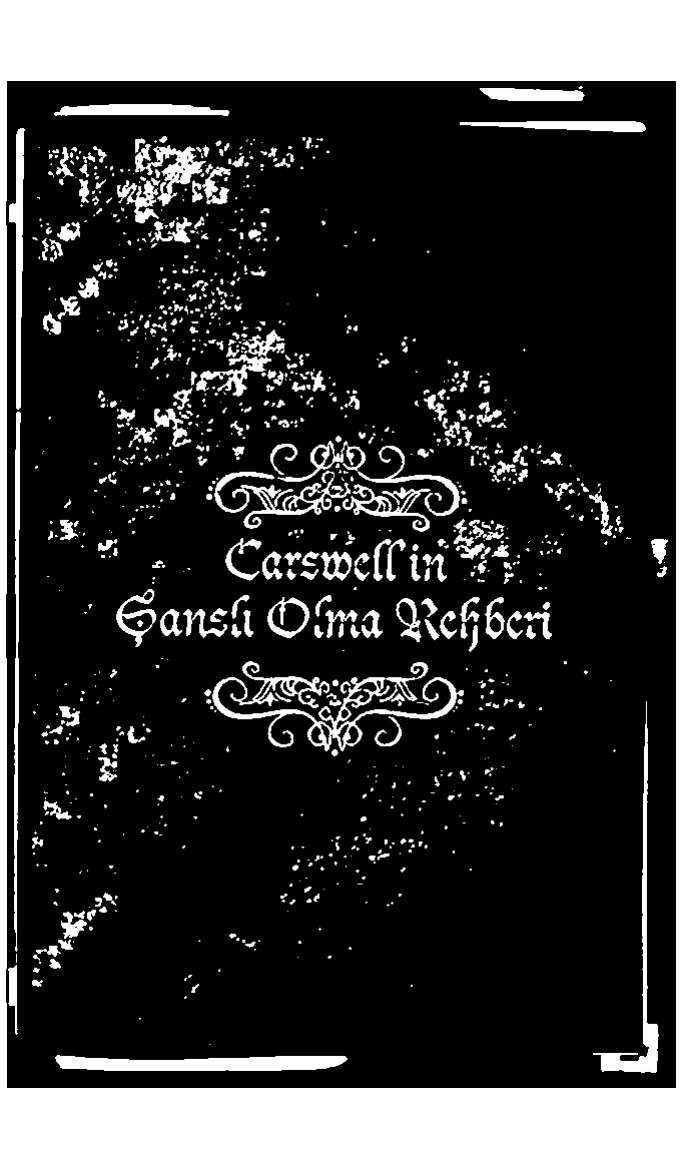
Z başıyla iki kez selam verdi –birincisi saygı gösterilerini gördüğünü göstermek için, ikincisi ise Ran'in yaşadığı hayal kırıklığının farkında olduğunu belli etmek içindi.

Ardından aralarından geçip kışlaya yöneldi. Jael'in öfkelenecek olması ya da küstahlığıyla ilgili Ay'da yayılacak olan dedikodular umurunda değildi.

Onun sayesinde Jael'in sürüsünün Kraliçe'nin özel görevi için seçileceğini biliyordu. Kraliçe'nin özel, seçkin askerleri olacaklardı. Bir daha bedenlerini kurcalamayacaklardı.

Tek bir kişiyi öldürerek Kraliçe'nin onu bir canavara dönüştürmemesini garantilemişti.

Bundan, yer yüzeyinde bir yerlerde uzun, çok uzun bir günün yaklaşmakta olduğu kadar emindi.

Carswell in
Gaelic Orthography

CARSWELL, TARAĞI MUSLUĞUN ALTINDA TUTTU ve sonra saçlarında gezdirdi. İyice arkaya doğru taradığı saçları şimdi dümdüzdü. Ön taraf hafifçe sağa yatıktı. Boots tezgâhta oturmuş, kısık, sarı gözleriyle onu izliyor, adam onu sevmeyi bırakalı neredeyse on dakika olduğu hâlde keyifle gırlıyordu.

"Bugünkü hedef," dedi Carswell, kediye ya da aynaya, "on sekiz univ. Sence başarabilir miyim?"

Kedi gırlamayı sürdürerek gözlerini kırptı. Carswell suyu kapayıp tarağı yanına koyunca, kedi kuyruğunu patilerine doladı.

"Daha önce öğle yemeği saatinde hiç bu kadar çok kazanmadım," dedi adam, başından ince, mavi bir kravat geçirip düğümünü sıkıştırırken. "Ama on sekiz univ, bizi toplamda 1500'e çıkarır. Ki bu da..." Gömleğinin kollarını düzeltti. "... Bankanın hesabını genç profesyonel düzeyine yükseltmesi ve aylık faizi iki puan yükseltmesi anlamına gelir. Bu oran da beş yıllık planımı on altı hafta kısaltır." Carswell, lavabonun yanındaki küçük kristal kâsede duran kravat iğnesine uzandı. Okul forması kişisel

zevkler için böyle küçük aksesuarları kullanmayı gerektiriyordu. Kızlar genellikle ayakkabılarına küçük taşlar bağlarken, erkekler de elmas kakmalı küpeler kullanıyordu. Ama Carswell'in sadece küçük bir kravat iğnesi vardı. Onu da ailesinden istememiş, kendi birikimleriyle almıştı. Çünkü biliyordu ki annesi daha şık (kod: *tasarımcı*) bir şey almakta ısrar ederdi. Çok bir şeye mal olmamıştı. Küçük, çelik iğne sadece üç unive mal olmuştu ve onu temsil eden bir parçaya dönüşmüştü.

İncecik bir uzay gemisi. A 214 Rampion.

Annesi, iki hafta sonra kravat iğnesini fark edince, tam da beklendiği gibi ondan nefret etmişti. "Tatlım," demişti, küçümseyişini sarıp sarmalayan en yumuşak sesiyle. "Tiff's'de bir uzay gemisini tüm detaylarıyla gösteren aksesuarlar var. Neden okuldan sonra oraya gitmiyoruz? Daha güzel bir şey seçersin. Belki bir yarış aracı ya da filo gemilerinden biri. Hatta çok sevdiğin o vintage gemilerden biri bile olabilir. Hatırlıyor musun, küçükken duvarında hep onların posterleri asılı olurdu."

"Ben Rampion'ları seviyorum anne."

Annesi yüzünü ekşitti. Kelimenin tam anlamıyla. "Yıldızlar aşkına, Rampion da ne?"

"Yük gemisi," diye araya girdi babası. "Çoğunlukla askeri oluyorlar, öyle değil mi evlat?"

"Evet efendim."

"Yük gemisi mi?!" Annesi ellerini şaşkınlıkla kalçalarına koydu. "İnsan neden onca şey dururken bir yük gemisini kravat iğnesi olarak seçer ki?"

"Bilmem," dedi Carswell omuzlarını silkerek. "Seviyorum işte."

Gerçekten de seviyordu. Rampion, bir balina kadar iri, bir köpek balığı kadar kurnazdı ve tam da bu Carswell'i kendine çekiyordu. Ayrıca tamamen amaca hizmet etmek için dizayn edilmesi gibi bir hoşluğu da vardı. Gösterişli değil, abartılı değil, lüks değil. Ailesinin aldığı hiçbir şeye benzemiyordu yani.

Sadece... kullanışlıydı.

"Oldu mu?" dedi Boots'un ensesini okşayarak. Kedi oldukça gerçeğe uygun sayılabilecek şekilde başını kaldırdı ve daha yüksek sesle gırladı. Kapı askısındaki gri ceketini alan Carswell merdivenlere yöneldi. Annesi ve babası kahvaltı masasındaydı (yan odadaki resmi yemek masasında değil). İkisi de gözlerini ekranlarına sabitlemişti. Hizmetçilerden biri, adı Janette olan, ikisinin de kahvelerini tazeledi ve annesinin fincanına iki şeker attı.

Janette, Carswell'in sandalyesini masadan çekerken, "Günaydın genç kaptan," dedi.

Carswell'in babası başını bile kaldırmadan, "Ona bu şekilde seslenme," dedi. "Bunu hak ettiği zaman ona *kaptan* dersin."

Janette, Carswell'e bakıp göz kırptı ve elindeki ceketi alıp sandalyenin arkasına astı.

Carswell gülümseyerek sandalyesine oturdu. "Günaydın Janette."

"Hemen kreplerinizi getiriyorum," dedikten sonra dudaklarını sessizce oynatarak *kaptan* sözcüğünü ekledi. Bir kez daha göz kırptıktan sonra mutfağa yöneldi.

Carswell daima meşgul olan ailesine bakma zahmetine girmeden çantasını yerde sürükleyerek kendine yaklaştırdı ve içinden ekranını çıkardı. Tam açma tuşuna basıyordu ki babası boğazını temizledi.

Yüksek sesle.

Caydırıcı bir sesle.

Carswell kirpiklerinin arasından şöyle bir baktı. Bu sabah aralarında ekstradan bir buz tabakası olduğunu fark etmesi gerekirdi belki ama, gerçekten, kim bilebilirdi ki?

"Su ister misiniz efendim?"

Babası cevap olarak elindeki ekranı masaya çarptı. Kahve fincanı hızla sarsıldı.

"Bugün okuldan durum raporu gönderdiler," dedi. Dramatik bir etki için birkaç saniye bekledikten sonra, "Standartların altında," diye ekledi.

Standartların altında.

Carswell, bir şeyin standartların altında olduğunu her duyuşunda kenara bir univ atsaydı şimdiye kadar banka hesabı çoktan "başlangıç seviyesi yatırımcı" statüsüne ulaşmış olurdu

"Büyük talihsizlik," dedi. "Bu sefer gerçekten denemiştim."

Annesi, gayet ilgisiz bir ses tonuyla, "Babana laf yetiştirme," dedikten sonra kahvesini yudumladı.

"Matematik, Carswell. Matematikte başarısızsın. Daha çizelgeleri ve diyagramları okuyamıyorken nasıl pilot olmayı umabilirsin?"

Carswell araya girerek "Pilot olmak istemiyorum," dedi. "Kaptan olmak istiyorum."

"Kaptan olmak istiyormuş!" diye gürledi babası. "Kaptan olmak için önce çok iyi bir pilot olmalısın."

Carswell gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Bu sözü de daha önce birkaç kez duymuştu. Bacağına sıcak bir şey değdi. Carswell masanın altına bakınca Boots'un onu takip

ettiğini ve yüzünü baldırlarına sürdüğünü gördü. Tam kediyi sevmek için elini uzatıyordu ki babasının, "Boots, dışarı!" diye gürlediğini duydu.

Kedi birden gırlamayı kesti ve Carswell'in bacaklarına sarılarak döndü. Hemen ardından da mutfağa doğru hızla ilerledi. Arka bahçeye giden en kısa yol.

Carswell, kaşlarını çatarak kedinin gidişini izledi. Kuyruğu neşeyle yukarı dikilmişti. Boots hoşuna gidiyordu. Hatta zaman zaman, bir evcil hayvanla büyüyen herkes gibi onu sevdiğini düşünüyordu. Ama sonra onun tam anlamıyla bir hayvan olmadığını hatırlıyordu. Bütün androidler gibi emirleri uygulamaya programlanmış bir robottu. Carswell, neredeyse dört yaşından beri gerçek bir kedi istiyordu ama ailesi bu fikre gülüyor, Boots'un onlardan neden üstün olduğuna dair bir sürü sebep sıralıyordu. Asla yaşlanmayacak ve ölmeyecekti. O güzelim mobilyalarını tırmalamayacak, süslü perdelerini yırtmayacak ya da bir kum kabına ihtiyaç duymayacaktı. Ayarlarını değiştirirlerse onlara yarı baygın bir fare getirebilirdi.

Carswell çok küçük yaşta, ailesinin söyledikleri şeyi söyledikleri zamanda yapanları sevdiğini öğrenmişti. Ve inatçı kediler bu kategoriye girmiyordu.

Ya da görünüşe bakılırsa on üç yaşındaki çocuklar.

"Bu işi ciddiye almaya başlasan iyi olur," dedi babası, onu düşüncelerinden koparark. Kedi kapısı da Boots'un ardından kapanmıştı. "Bu puanlarla Andromeda'ya kesinlikle kabul edilmezsin."

Janette elinde bir tabak kreple geri döndü. Carswell, kreplere tereyağı ve reçel sürme bahanesiyle gözünü babasından kaçıra-

bildiği için memnundu. Gerçekten söylemek istediği şeyleri söyleme riskine girmekten çok daha iyiydi bu.

Carswell, Andromeda Akademisi'ne gitmek istemiyordu. Babasının izinden yürümek istemiyordu.

Elbette uçmayı öğrenmek en büyük arzusuydu. Uçmayı öğrenmeyi çok ama çok istiyordu. Ama başka uçuş okulları da vardı. Belki daha az prestijliydiler ama en azından hayatının altı yılını askeriyede geçirmesini istemiyorlardı. Babasına benzeyen bir sürü adamın ona emirler vereceği ve onu babası kadar bile önemsemeyeceği altı yıl...

Babası, Janette'e parmağıyla bir işaret verirken, "Sorun ne?" diye sordu. Janette, babasının servisini toplamaya başladı. "Matematiğin gayet iyiydi."

Carswell, "Matematiğim zaten iyi," dedi. Sonra ağzına bir parça daha krep attı. Muhtemelen atması gerekenden daha büyük bir parça...

"Öyle mi? Benimle dalga geçme."

Carswell çiğnedi. Çiğnedi. Çiğnedi.

Annesi, parmağını ekranın üzerinde gezdirirken, "Belki de ona özel bir hoca tutmalıyız," dedi.

"Öyle mi Carswell? Özel derse ihtiyacın var mı?"

Carswell yutkundu. "Hayır, derse ihtiyacım yok. Neyin nasıl yapılması gerektiğini biliyorum. Sadece yapmayı sevmiyorum."

"Bu ne demek oluyor?"

"Yapacak daha iyi işlerim var demek oluyor. Bütün kavramları anlıyorum, o zaman neden bütün zamanımı o aptalca çalışma kâğıtlarıyla geçireyim ki? Ayrıca..." Çılgınca her şeyi, ya da hiçbir şeyi işaret etti. Yerden tavana dek yükselen camlardan

süzülen güneş ışığının miktarına göre otomatik olarak değişen ışıkları. Odaya birinin ve hatta kimin girdiğini algılayan ve odanın ısısını o şahsın tercihlerine göre ayarlayan sensörleri. Beyni olmayan robot kediyi... "Her tarafımızın *sürekli* bilgisayarlarla çevrili olduğundan bahsetmeye bile gerek yok. Yardıma ihtiyacım olursa, onlardan biri işimi görür. Yani, matematik bilmemin ne önemi var ki?"

"Önemli çünkü bu *dikkatini* ölçüyor. *Adanmışlığını. Çalışkanlığını.* İster inan ister inanma, bunlar *uzay gemisi kaptanlarında* bulunması gereken önemli özellikler."

Carswell kaşlarını çatarak çatalının kenarıyla krep yığınından bir parça kopardı. Annesi bunu görmüş olsaydı muhakkak bıçak kullanmasını hatırlatırdı ama onlardan farklı bir masada oturuyormuş gibi davranmakla fazla meşgul olduğundan görmedi.

"Bu özellikler bende var," diye mırıldandı Carswell. Vardı da. Olduğunu biliyordu. Ama dikkat, adanmışlık ve çalışkanlık gibi şeyleri neden matematik ödevi gibi aptalca bir şey için harcasındı ki?

"O hâlde kanıtla. Bu notlar düzelene kadar evden çıkman yasak."

Carswell başını kaldırdı. "Yasak mı? Ama önümüzdeki hafta temmuz tatili başlıyor."

Babası ayağa kalkarak ekranını üniformasının -Amerika Cumhuriyet Filosu 186, Albay Kingsley Thorne'a ait mükemmel ütülenmiş mavi-gri üniforma- kemerine yerleştirdi.

"Evet. Ve sen tatilini odanda matematik ödevi yaparak geçireceksin. Ta ki bana ve öğretmenine bu işi ciddiye almaya başladığını gösterene kadar."

Carswell'in midesi ezildi ama babası, onun iziraz etmesine fırsat vermeden kahvaltı odasından çıkıp gitmişti.

Temmuz tatilinde ev hapsinde olamazdı. O iki hafta için büyük planlar yapmıştı. Ve bu planlar arasında Boots'u komşuların meyve ağaçlarına göndererek mahalledeki bütün yaşlı kadınlara mükemmel yetiştirilmiş limon ve avokadolardan sepet sepet satmak gibi ticari girişimler de vardı. Yedi yaşından beri komşularını banka hesaplarından harcama yapma konusunda ikna ediyordu ve bu işte çok iyiydi. Hatta geçen yaz, Santos ailesini bile altmış beş univ karşılığında bir kasa "ödül kazanmış lezzetli" portakal almasını sağlamıştı. Tabii o portakalların günün erken saatlerinde kendi bahçelerinden toplandığını bilmiyorlardı.

"Ciddi olamaz, öyle değil mi?" dedi Carswell, annesine dönerek. "Bütün tatil boyunca beni eve hapsetmeyecek, değil mi?"

Annesi, o sabah belki de ilk kez gözlerini ekranından ayırdı. Kadın gözlerini kırpıştırarak oğluna bakarken Carswell, kadının, düşük notları karşılığında babasının ona verdiği cezaya dair hiçbir fikri olmadığını düşündü. Hatta belki tartışmanın ne hakkında olduğunu bile bilmiyordu.

Sorulan sorunun aralarındaki havanın içinde dağılıp gitmesine yetecek kadar uzun bir süre geçtikten sonra kadın, "Okula gitmeye hazır mısın tatlım?" dedi.

Carswell oflayarak başını salladı ve ağzına iki parça daha krep tıkıştırdı. Sonra çantasına uzanarak masadan kalktı ve ceketini bir omzuna attı.

Babası notlarının düzeldiğini görmek istiyordu ha? Güzel. Carswell bunu yapmanın bir yolunu bulacaktı. Tatil boyunca ona ihtiyaç duyduğu özgürlüğü sağlamak için bir çözüm bu-

lacaktı ama bu çözümün içinde her akşam saçma sapan matematik formüllerine çalışmak yoktu. O sürede yapabileceği çok daha önemli şeyler vardı. İş girişimleri ve ödeme planları gibi. Günün birinde kendi uzay gemisini almasını sağlayacak şeyler. Gösterişli bir şey değil. Pahalı da değil. Basit, kullanışlı ve sadece ama sadece ona ait olacak bir gemi.

O zaman babası dikkat ve adanmışlık neymiş görecekti. Carswell ipleri eline aldığı anda...

JULES KELLER ANİ BÜYÜME HAMLESİNİ DAHA önce gerçekleştirmiş ve sınıftaki herkesten neredeyse bir baş uzun hâle gelmişti. Ayrıca çenesinde şeftali tüyüne benzer şeyler de çıkmaya başlamıştı. Ne yazık ki zihinsel kapasitesi hâlâ bir pelikanınkiyle eş değerdi.

Jules, Carswell'in dolabını sertçe kapadığında ve Carswell parmaklarını ancak son anda kurtarabildiğinde, Carswell'in ilk düşündüğü bu olmuştu.

"Günaydın Bay Keller," dedi dostça bir tebessümle. "Bu sabah oldukça enerjik görünüyorsun."

Jules burnunun üzerinden ona baktı. Bir gecede üzerinde devasa bir sivilce bitmişti. Jules'la ilgili bir şey daha vardı. Ergenlik büyümeleri ona uzun boy, kas gücü ve sakalın yanında oldukça trajik bir sivilce sorunu da hediye etmişti.

"Paramı geri istiyorum," dedi Jules, bir eli hâlâ Carswell'in dolabında olduğu hâlde.

Carswell başını şaşkınlıkla salladı. "Para mı?"

"O şey işe yaramadı." Elini cebine atan Jules, sadece iki haftada lekesiz ve pürüzsüz bir cilt vadeden ve üzerinde egzotik karışımların ismi bulunan küçük, yuvarlak bir kutu çıkardı. "Ayrıca bütün gün sanki ben hiçbir şey bilmiyormuşum gibi bana bakan o küçümseyici suratından da bıktım."

"Tabii ki işe yarıyor," dedi Carswell kutuyu ondan alıp etiketi incelerken. "Benim kullandığımın aynısı. Bana bir baksana."

Tabii bu pek doğru sayılmazdı. Orijinal kutudaki aşırı pahalı yüz kremi, annesinin gösteriş yaptığı diğer şeylerle birlikte çöp kutusunu boylamıştı. Ve Carswell önceden birkaç kez yüksek kaliteli malzeme kullandıysa da kutu şu an indirimden alınmış uyduruk bir nemlendiriciyle doluydu. Birkaç damla gıda boyası ve Carswell'in kilerde bulduğu badem özü de vardı tabii.

Bunun herhangi birinin cildini *bozacağını* düşünmüyordu. Üstelik yıllardır yapılan çalışmalar plasebo etkisinin doğruluğunu gösteriyordu. Plasebo saçma sapan bir baş ağrısını geçirebiliyorsa, ergenlik sivilcelerini neden geçirmesindi ki?

Ama görünüşe bakılırsa Jules, Carswell'in sunduğu kanıtlarla tatmin olmamış gibiydi. Genç adamın yakasına yapıştı ve onu dolap sırasına doğru ittirdi. Carswell, kendi pürüzsüz yüzünün pek iyi bir görüntü sağlamadığından şüphelendi bir an.

"Paramı geri istiyorum," dedi Jules dişlerinin arasından.

Neşeli bir ses, "Günaydın Carswell," dedi.

Jules'un omuzları üzerinden arkaya bakan Carswell, utangaç bir edayla kirpiklerini kırpıştıran çilli sarışına gülümseyerek selam verdi. "Günaydın Shan. Akşamki resitalin nasıldı?"

Yüzü kızaran kız kıkırdayarak başını eğdi.

"Harikaydı. Gelememene üzüldüm," dedi. Sonra arkasını döndü ve kalabalığı yararak çeşmenin yanında onu bekleyen bir grup arkadaşına doğru ilerledi. Shan yanlarına varınca bir şeyler fısıldaşarak koridor boyunca ilerleyip gözden kayboldular.

Jules, Carswell'i yeniden dolaplara yapıştırdı. "Dedim ki..."

"Tamam, tamam, duyduk. Paranı geri istiyorsun." Carswell, kutuyu kaldırdı. "Tamam, sorun yok. Öğle yemeğinde para transferini gerçekleştiririm."

Jules burnundan soluyarak arkadaşını bıraktı.

"Tabii şimdiye kadar kaydettiğin mesafe de boşa gider."

"Ne mesafesi?" dedi Jules bir kez daha öfkelenerek. "İşe yaramıyor!"

"Tabii ki yarıyor. Ama iki hafta sürüyor. Bak, burada öyle yazıyor." Carswell etiketi işaret etti. Jules öfkeyle homurdandı.

"Üç hafta oldu!"

Carswell gözlerini devirerek kutuyu bir elinden diğerine aldı. "Bu bir *süreç*. Çeşitli *adımları* var. İlk adım..." Carswell, arkadaşının konuşmalarının hassas içeriğinin duyulmasını istemiyor olabilir düşüncesiyle sesini alçalttı. "Bilirsin işte, ölü deri hücrelerinin ilk tabakasını temizlemek. Cildi ölü hücrelerden arındırma, bak burada öyle yazıyor. Ama gerçekten derin, yoğun bir temizlik. Üstelik tamamen doğal. Bu iki hafta sürüyor. İkinci adımda, gözeneklerde birikmiş tüm yağ ve kiri söküyor. İşte sen bu adımın tam ortasındasın. Bir hafta sonra üçüncü adıma geçecek. Cildini canlandıracak ve böylece yüzünde daimi, sağlıklı bir parıltı olacak." Dudaklarını büktü ve omuz silkti. "Benimki gibi işte. Sana diyorum, işe yarıyor. Hem bildiğim bir şey var ki, bu bir cilt bakım ürünü." Kapağını açarak kremi uzun uzun

kokladı. "Ayrıca bahsetmeye bile gerek yok... Neyse, boş ver. Sen bunu istemiyorsun. Bahsetmeye değmez. Kremi geri alacağım ve..."

"Ayrıca ne?"

Carswell boğazını temizledi ve başını biraz daha gömdü. Jules da başını eğdi ve kafa kafaya geldiler. "Bu kremin kokusunun, insanı kızlar karşısında daha çekici kıldığı kanıtlanmış. Yani aromaterapi formunda bir afrodizyak aslında."

Jules'un alnı kırıştı. Carswell, aklının karıştığını görebiliyordu. Yanlarında üçüncü bir kişi belirdiğinde afrodizyağın ne olduğunu açıklamak üzereydi.

"Selam Carswell," dedi ponpon kızların kaptanı Elia, elini Carswell'in dirseğine götürerek. Uzun, siyah saçları ve bir yanağındaki inatçı gamzesiyle okulun en güzel kızlarından biriydi. Carswell'den bir yaş büyük ve on santim daha uzundu ki birinin ondan uzun olması son zamanlarda o kadar da az rastlanan bir durum değildi. Jules'un aksine, Carswell o ergenlik büyümesinin bir zerresini bile görmemişti ve beklemekten gerçekten çok sıkılmaya başlamıştı. Yine de kızların hiçbiri altıncı sınıftan beri boyca ondan uzun olmayı önemsiyor gibi durmuyordu.

"Günaydın Elia," dedi Carswell, yüz kremini gizlice cebine atarak. "Harika zamanlama. Bana bir iyilik yapar mısın?"

Kızın gözleri neşeyle parladı. "Elbette."

"Acaba bana sevgili arkadaşım Jules'un ne koktuğunu söyleyebilir misin?"

Jules'un yüzü bir anda kızardı. Öfkeyle Carswell'i yeniden dolaplara doğru itti. "Sen ne yaptığını..."

Ama bir anda donup kaldı. Carswell'in dizleri hâlâ titrerken Elia öne doğru eğilerek burnunu neredeyse Jules'un boynuna gömdü ve kokladı.

Jules bir heykel gibi donakalmıştı.

Carswell bir kaşını beklentiyle kaldırdı.

Elia topukları üzerinde yaylandı, bir an gözlerini tavana kaldırarak düşündü ve "Sanırım badem," dedi.

Carswell, "Peki... hoşuna gitti mi?" diye devam etti.

Elia güldü. Gülüşü, davetkâr bir rüzgâr çanının sesini andırıyordu. Jules daha da kızardı.

"Kesinlikle," dedi Elia. Ama tebessümü doğrudan Carswell'eydi. "Bana en sevdiğim tatlılardan birini hatırlatıyor."

Jules, Carswell'i serbest bıraktı ve Carswell bir kez daha ceketini düzeltti. "Teşekkürler Elia, çok yardımcı oldun."

"Benim için zevkti." Elia bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Önümüzdeki hafta Barış Dansı'na katılacak mısın?"

Carswell'in gülüşü hem önceden çalışılmışçasına planlı hem de içgüdüseldi. "Henüz karar vermedim. Belki o gece hasta büyükanneme yemek pişiririm." Elia'nın gözlerinde hayranlık dolu bir bakış belirmesini bekledi. "Ama dansa gitmeye karar verirsem benimle gelmesini teklif edeceğim ilk kişi sen olacaksın."

Elia'nın gözleri ışıldadı. Bir an parmak uçlarında yaylandı. "Eh, ben de kabul edeceğim," dedi. Sonra birden kızardı. "Yani emin değilsen diye söylüyorum." Sonra arkasını döndü ve koridorda ilerleyerek gözden kayboldu.

Carswell, krem kutusunu cebinden çıkararak "Eh," dedi, "sanırım işimizi hallettik. Dediğim gibi ikinci teneffüste paranı ödeyeceğim. Tabii ürünün indirimi sona erdiği için fiyatı yüzde

yirmi kadar arttı. Yani eğer sonradan fikrini değiştirirsen korkarım daha yüksek bir fiyata..."

Jules, kutuyu Carswell'in elinden kaptı. Yüzü hâlâ kıpkırmızıydı ve alnı kırışıktı. Ama gözlerindeki öfke geçip gitmişti. "Üç hafta sonra hâlâ herhangi bir değişiklik olmamışsa," dedi kısık ve tehditkâr bir sesle, "bu kremden geri kalanları sana yediririm."

Neyse, gözlerindeki öfkenin önemli bir kısmı geçip gitmişti.

Ama Carswell sadece gülümsedi ve Jule'un göğsüne dostça vurdu. Tam o sırada okul hoparlörlerinden Amerika Cumhuriyet marşı çalmaya başladı. "Sana faydam olursa ne mutlu bana."

Carswell dolabına dönerek bileğindeki kimlik çipini okuttu, dolabı açtı ve eşyalarını topladı. Meseleyi olabildiğince kibar bir şekilde halletmişti.

EDEBİYAT DERSİNE DÖRT DAKİKA GEÇ GİRDİ. Ceketini ustaca iliklemişti ve çantası bir omzundan sarkıyordu. Tek boş sıraya oturdu. En önde. Ölüm merkezi.

"Bize katılmanız ne hoş Bay Thorne," dedi Profesör Gosnel.

Carswell kollarını kavuşturarak sandalyesine yaslandı ve öğretmenine gülümsedi. "O zevk bana ait Profesör Gosnel."

Kadın iç geçirdi ama Carswell, kadın ekranına bir şeyler girerken dudaklarının hafifçe kıvrıldığını görmüştü. Birkaç saniye sonra ekranlarla donatılmış sıralar, günün konusuyla aydınlandı. En tepede üçüncü dönem, birinci yüzyılının önemli oyun

yazarları yazıyordu. Hemen altında ise bir liste vardı. Dünyada yer alan altı ülkenin her birinden bir yazar vardı listede.

"Bugün herkesten bu listeden bir yazar seçmesini istiyorum," dedi öğretmen, sınıfı turlarken. "Ve yazarın işleri arasından sizi etkileyen bir oyun seçin. Buçukta, çiftlere ayrılacağız ve siz de partnerinizle bulduğunuz oyunları okuyacak ve konularının günümüz dünyası ile nasıl ilişkilendirilebileceğini tartışacaksınız."

Bir parmak, Carswell'in ensesine nazikçe dokundu. Evrensel *seni seçtim* işareti. Carswell bir an arkasında kimin oturduğunu hatırlamaya çalıştı. Acaba eş olmayı önemsemeyeceği biri miydi? Destiny miydi acaba? Yoksa Athena mı? Blakely? *Ah, Blakely olmasın,* diye düşündü. O konuşmaya başlayınca insan huzurun ve sessizliğin nasıl bir şey olduğunu unuturdu.

Gizemli partnerinin camdaki yansımasını görme umuduyla bakışlarını yana çevirdiğinde yan sırasında oturan kızı gördü.

Kate Fallow.

Carswell düşünceli düşünceli gözlerini kıstı.

Neredeyse bebekliklerinden beri aynı sınıfta olmalarına rağmen hayatı boyunca Kate'le toplam elli kelime edip etmedikleri bile şüpheliydi. Carswell bunun kişisel bir şey olduğunu düşünmüyordu. Sadece yolları pek kesişmemişti. O gün de görüldüğü gibi kız her zaman ön sıralarda otururdu, Carswell ise arka sıralara sıvışmak için elinden geleni yapardı. Dersler bittiğindeyse Kate, sportif etkinliklere ya da okul eğlencelerine katılmak yerine koştura koştura eve giderdi. Sınıf birincisiydi, oldukça sevilen biriydi ama kesinlikle popüler değildi ve öğle yemeklerini de burnunu ekranına gömüp bir şeyler okuyarak geçirirdi.

Carswell Thorne, ikinci kez Kate Fallow hakkında uzun uzadıya düşünüyordu. İlkinde kızın kitapları neden bu kadar çok sevdiğini düşünmüş ve kendisinin uzay gemilerini sevmesi gibi bir şey olup olmadığını merak etmişti. Ne de olsa uzay gemileri insanı uzak, çok uzak bir yerlere götürebilirdi.

Şimdi ise kızın matematik notlarını merak ediyordu.

Carswell sandalyesini geri itip aralarındaki boşluğa eğilirken bir gürültü koptu. "Muhtemelen tüm bu yazarları tanıyorsundur, değil mi?"

Kate'in başı birden kalktı. Bir an gözlerini kırpıştırarak durdu. Sonra şaşkınlıktan irileşmiş gözleri önce arkasındaki birine, sonra tekrar Carswell'e döndü.

Carswell sırıttı.

Kate gözlerini kırpıştırdı. "Pa-pardon?"

Carswell biraz daha yaklaştı. Şimdi neredeyse sandalyesinin en ucunda oturuyordu. Kaleminin ucuyla kızın ekranına dokundu. "Tüm bu oyun yazarları diyorum. Çok kitap okuyorsun. Bahse girerim hepsinden bir şeyler okumuşsundur."

"Eee..." Kız kalemin hareketini takip etti. Sonra yanakları birden kızardı. "Hayır, hepsini değil. Belki... yarısını okumuş olabilirim."

"Öyle mi?" Dirseklerini dizlerine dayayan Carswell, çenesini ellerine dayadı. "En sevdiğin hangisi? Bir öneri olarak alabilirim."

"Eee, şey, Bourdain gerçekten harika tarihsel oyunlar yazmış..." Sesi düştü, güçlükle yutkundu. Gözlerini Carswell'e çevirdi ve çocuğun tüm dikkatini ona vermiş olduğunu görünce şaşırdı.

Bu noktada Carswell de bir parça şaşkınlık duyuyordu tabii. Kate Fallow'a gerçekten bakmayalı uzun bir süre oluyordu ve şimdi kız, onun hatırladığından çok daha güzel duruyordu. Öyle ki Shan ya da Elia gibiler tarafından gölgelenmiş bir güzellik olduğunu düşündü. Kate, sınıflarındaki çok kızdan daha halim selim ve biraz daha toplu bir kızdı ama Carswell'e daha önce hiç gerçekten görmediğini düşündürten kocaman, sımsıcak kahverengi gözleri vardı.

Üstelik ona gösterilen bir dakikalık ilgiyle bile ağzı açık kalmış bir kızda sevimli bir yan olduğu da muhakkaktı. Ama belki de bunu söyleyen yalnızca Carswell'in egosuydu.

Kate, "Sevdiğin belirli bir drama türü var mı?" diye fısıldadı.

Carswell dudaklarını bükerek düşündü. "Macera öyküleri sanırım. Bir sürü egzotik yer ve cesur maceralar. Uzay korsanlarıyla mücadele de olmalı tabii." Sözlerini gözünü kırparak tamamladı ve Kate'in ağzının şaşkınlıkla küçük bir O şekli oluşturmasını izledi.

O sırada Profesör Gosnel boğazını temizledi. "Bunun bireysel bir çalışma olması gerekiyor Bay Thorne ve Bayan Fallow. Yirmi dakikanız daha var. Partnerinizi sonra seçeceksiniz."

"Tabii Profesör Gosnel," dedi Carswell hiç zaman kaybetmeden. Kate saç diplerine kadar kızarmıştı ve arka sıralardan birkaç öğrenci homurdandı. Carswell, Kate'in daha önce hiç, bir öğretmen tarafından uyarılıp uyarılmadığını merak etti.

Biraz sonra bakışlarını tekrar Kate'e çevirdi ve beklemeye başladı. Beş saniye, altı saniye... Ta ki kız bakışlarını ürkekçe yukarı kaldırana kadar. Ona bakarken yakalanan Carswell olsa da, kız utanarak başını hızla sırasına çevirdi.

Carswell, kendini başarılı hissederek listedeki isimlere bir göz attı. Birkaçı tanıdık geliyordu ama hiçbirinin çalışmalarından birini söyleyemezdi. Zihnini zorladı, bu ödevde tam olarak ne yapılması gerektiğini hatırlamaya çalıştı.

O sırada Kate Fallow öne doğru eğildi ve kalemini, listedeki isimlerden birine bastırdı. Joel Kimbrough, Birleşik Krallık, T.E 27 doğumlu. Adamın kitapları ekranda listelendi. Aralarında *Dokuzuncu Ay'da Uzay Muhafızı* ya da *Gemici ve Marslılar* gibi eserler de vardı.

Carswell gözleri parlayarak Kate'e baktı ama kız çoktan dikkatini kendi ekranına vermişti ve yüzünün kızarıklığı hiç geçmeyecek gibi duruyordu.

Carswell, sonraki yirmi dakika boyunca Joel Kimbrough'nun kalın çalışmasını tararken bir yandan da Kate Fallow'u matematik ödevinde ona yardım etmesi için nasıl ikna edebileceğine dair senaryolar üretiyordu. Onun ödevini kopyalayabilmeyi ve bu anlamsız maceraya daha fazla zaman harcamamayı tercih ederdi tabii.

Profesör Gosnel nihayet bir eş seçmelerini söylediğinde Carswell tereddüt etmeden sırasını Kate'inkine yaklaştırdı. "Birlikte yapmak ister misin?"

Kız bir kez daha şaşkınlıkla ona baktı. Şaşkınlığı ilk seferinde olduğundan bile fazlaydı. "Ben mi?"

"Elbette. Sen tarih seviyorsun bense macera. Cennete layık bir eşleşme değil mi?"

"Eee..."

"Carswell?" diye tısladı arkasındaki biri. Carswell dönüp baktı. Arkasında Blakely oturuyordu. Masasının üzerinden öyle

bir eğilmişti ki burnu neredeyse Carswell'in omzuna değecekti. "İkimiz eş oluruz diye düşünmüştüm."

"Eee, bir saniye." Parmağını kaldırarak Blakely'yi susturduktan sonra tekrar Kate'e döndü ve devam etti. "Aslında sana bir süredir sormak istediğim bir şey var."

Carswell aniden bir tereddüde düşmüş gibi yaparak sandalyesini biraz daha yaklaştırırken Kate'in ağzı açık kaldı. "Biliyorsun, matematikte de aynı sınıftayız."

Kız iki kez göz kırptı. Başıyla onayladı.

"Şey, düşünüyordum da, vaktin varsa ve sen de istersen belki bugünlerde birlikte matematik çalışabiliriz. Okuldan sonra filan." Sözlerinin bitirir bitirmez rahatça gülümsedi. Çalışılmış ve etkili bir gülümseme.

Carswell birlikte Kolombiya'ya taşınıp kahve üreticisi olması teklif etse Kate bu kadar şaşıramazdı herhâlde.

"Sen... çalışmak mı istiyorsun? Benimle?"

"Evet, özellikle de matematik." Carswell ensesini ovuşturdu. "Pek başarılı sayılmam. Birlikte çalışmamızın bana çok yardımı dokunabilirdi." İfadesine bir parça yalvarıyormuş havası kattı ve Kate Fallow'un gözlerinin bir anda irileştiğini ve yumuşadığını gördü. O koskocaman, güzel, kahverengi gözler...

Carswell, göğsünün sıkışması karşısında şaşırdı ve birden Kate Fallow ile çalışacağı saatleri dört gözle beklediğini fark etti. Beklenmedik bir histi.

Çünkü kız, elbette, evet diyecekti.

Ancak konuşan Blakely oldu. "*Carswell.* Sence de ödeve başlamamız gerekmiyor mu?" Sesi öyle keskindi ki Kate, o keskinliğin ardına gizlenmiş kıskançlığı fark etmiş olmalıydı.

Kate, Blakely'ye bir bakış attıktan sonra öncekinden de beter kızardı. Ama tuhaf bir omuz silkişle başını öne doğru salladı ve "Tabii, neden olmasın," dedi.

Carswell'in gözleri ışıldadı. "Harika. Bir de -bunu istemekten nefret ediyorum ama- bugünkü ödevine bir göz atmam mümkün mü? Dün gece yapmayı denedim ama tamamen kayboldum. O denklemler..."

Profesör Gosnel bir anda Kate'le ikisinin arasına girerek "Bay Thorne!" diye gürledi. "Edebiyat dersindeyiz. Zamanınızı *edebiyat* konuşmak için kullanmanız gerek."

Carswell, kadınla yüz yüze gelmek için başını geriye attı. "Ah, biz de zaten edebiyat konuşuyorduk Profesör." Boğazını temizleyerek ekranına bastı ve Kimbrough'nun otuz dokuzuncu basılı eserini, *Astroid Labirentinde Mahsur Kalmak*'ı açtı. "Gördüğünüz gibi oyun yazarı Joel Kimbrough çoğu zaman yalnızlık ve terk edilmişlik temalarını konu alır ki bu eserlerde kahramanımız yalnızca uzaylı canavarlar ve çok fonksiyonlu uzay gemisi motorları gibi dış engellerle değil, aynı zamanda mutlak bir yalnızlığa neden olan içsel yıkımlarla da mücadele eder. Çalışmalarında yalnızlığı ve her birimizin kişisel şeytanlarımızla yüz yüze geldiğimiz mücadeleleri temsil eden sonsuz uzay sembolünü kullanır. Kahramanımız, ancak bir android, bir uzaylı ya da" -dudağını bir yana kıvırarak gülümsedi- "ona son derece etkili bir ışın silahı veren ve becerikli bir nişancı olduğu ortaya çıkan güzel bir kızdan beklenmedik bir yardım gördükten sonra güvensizlik hissini alt eder."

Sınıfta bir gülüşme dalgası duyulunca Carswell başka dinleyicileri de olduğunu fark etti.

"Yani, gördüğünüz gibi," dedi ekranını işaret ederek, "Bayan Fallow'a Kimbrough'nun çalışmalarındaki temaların, matematik ödevlerimle ilgili kişisel mücadelemle ilgili olduğunu anlatıyordum. Kendimi çoğu zaman kaybolmuş, kafam karışmış ve tamamen umutsuz hissediyorum. Ancak mücadele ettiğim problemleri anlayan güzel bir kızın yardımıyla önümdeki engelleri aşarak nihai hedefime ulaşabileceğimi söylüyordum. Alenen belirtmek gerekirse, matematikten yüksek notlar almak." Bir omzunu silkti ve etkiyi artırmak için, "Tabii edebiyattan da," diye ekledi.

Profesör Gosnel dudaklarını bükerek Carswell'e baktı. Kadın hâlâ kızgındı ama bir yandan da gülmemek için kendini tutmaya çalışıyordu. İç geçirdi. "Konudan kopmamaya çalışın Bay Thorne."

"Tabii Profesör Gosnel." Dönüp Kate'e baktı. Kate, ona bakmıyor olsa da alt dudağını kemiriyordu ve gülümsemek üzereydi.

Profesör Gosnel kendi ekranına dönüp de *tema,* engel ve *sembolizm* gibi, öğrencilerin ödevlerinde kullanması gereken bazı edebi terimleri listelemeye başlarken sınıfın geri kalanı kıkırdıyordu. Carswell yüzüne yapmacık bir tebessüm yerleştirdi.

Derken uğultunun ortasından, Carswell'in duyabileceği kadar yüksek ama duymasını istemiyormuş havası yaratacak kadar yumuşak bir ses duyuldu. "*Problemlerini* aşması için güzel bir kıza ihtiyacı varsa ve bulabileceği en iyi olasılık Kate Fallow'sa pek şanslı sayılmaz."

Bir başkası kahkaha attı. Birkaç kız da kıkırdamalarını bastırmak için ellerini ağızlarına götürmüştü.

Carswell dönüp ona yapmacık bir tebessümle bakan Ryan Doughty'ye baktı. Jules'un arkadaşlarından biri. Kate'e dönmeden önce ona bir kez daha sert bir bakış gönderdi. Kate'in tebessümü solmuştu ve gözleri aşağılanmışlığın kederiyle bakıyordu.

Carswell, Ryan Doughty'nin ağzının ortasına ani, beklenmedik bir yumruk indirme arzusuyla elini sıktı. Ama sınıf sessizleşirken, yumruk atmak yerine içindeki bu hissi görmezden geldi ve sandalyesini bir kez daha Kate'inkine yaklaştırdı.

"Yani, az önce de söylediğim gibi," dedi hem sıradan bir şey söylermiş hem de gerginmiş gibi bir ses tonuyla, "belki bugün öğlen birlikte yemek yeriz, avluda." Öğleden sonraki kart oyununu iptal etmesi gerekecekti. Bu da onu programının gerisinde bırakacaktı. Ama bugünkü matematik ödevini yapabilirse -tamamen ve zamanında yapabilirse- notları biraz yükselişe geçebilirdi. Ve babasına tatilden önce işlerin düzelmeye başladığını gösterebilmesi için sadece bir haftası vardı. "Ne dersin?"

Kate'in ağzı bir kez daha açık kaldı. Yüzü yeniden kıpkırmızı oldu.

"*Carswell?*"

Genç adam iç geçirerek arkasına dönüp Blakely'ye baktı. "Ne var Blakely?"

Kız ona dik dik bakıyordu. "Bugün seninle ikimizin eş olduğumuzu sanıyordum."

"Eee, bilmiyorum Blakely. Korkarım Kate'e söz verdim ama..." Kate'e bakarak gülümsedi. "O bana henüz cevap vermedi."

Blakely burnundan soluyordu. "Tamam o hâlde, dans randevumuzu da iptal edebiliriz. Böylece siz ikiniz gidip engellerle savaşabilir ve hedefinize ulaşabilirsiniz?"

Carswell birden doğruldu. "Ne?"

"Geçen hafta," dedi Blakely, parmaklarını sırasının kenarına bastırarak. "Geçen hafta sana Barış Dansı'na gidip gitmeyeceğini sordum ve sen de gitmeye karar verirsen birlikte gitmeyi teklif edeceğin ilk kız olduğumu söyledin. O günden beri planlar yapıyorum."

"Ah, *tabii*." Carswell bu cevabı kaç kıza verdiğini hatırlayamıyordu. Kendi adına bir planlama faciası sayılabilirdi ama Blakely ona dans konusunu açtığında, Carswell'i Uzay Kampına Gönder kampanyasına yatırım yapması için onu ikna edebileceğini düşündüğünü hatırlıyordu.

"Ne yazık ki," dedi Carswell, "Görünüşe bakılırsa o akşam komşumuzun çocuklarına bakıcılık yapacağım. İki yaşında üçüzleri var." Başını iki yana salladı. "Ele avuca sığmıyorlar ama inanılmaz tatlılar. Onları sevmemek imkânsız."

Blakely'nin öfkesi birden tatlı bir hayranlığa dönüştü. "Hadi ya!"

Carswell göz kırptı. "Ama bana ihtiyaçları kalmazsa ilk öğrenen sen olacaksın."

Kız, duyduğu iltifat karşısında omuzlarını dikleştirdi. "Peki bugün birlikte çalışmak ister misin?"

"Ah, çok isterdim Blakely ama Kate'e teklif ettim bile. Eee, Kate?"

Kate'in başı öne eğikti ve saçları yüzünü kapıyordu. Carswell, kızın sadece burnunun ucunu görebiliyordu. Bedeni iyice geril-

mişti ve elindeki kalemi tutan parmaklarının boğumlar bembeyazdı.

Başını kaldırıp bakmadan, "Sorun değil," dedi. "Eminim öğretmen bugünlük yalnız çalışmama izin verir. Sen kız arkadaşınla çalışabilirsin."

"Ah, o kız arkadaşım değil. Yani biz..."

Blakely, Carswell'in kolunu yakaladı. "Bak, Kate önemsemiyor. Joel Kimbrough'yu seçtiğini mi söylemiştin?"

Carswell boğazını temizledikten sonra önce Blakely'ye baktı, ardından görünmez bir duvarın arkasında gibi duran Kate'e döndü.

"Eee, peki." Tekrar Kate'e doğru eğildi. "Ama öğlen yemeğinde birlikteyiz değil mi? Yani ben, ödevine göz atabilecek miyim?"

Kate saçını kulağının arkasına yerleştirdi ve Carswell'e hem kızgın hem de anlayışlı bir bakış attı. Sanki Carswell'e ne yaptığını ya da yapmaya çalıştığını bildiğini söyler gibiydi. Ona. Blakely'ye. Bir iyilik istediği bütün kızlara. Carswell, sırtının utançla ürpermesi karşısında şaşırdı.

Kate'in çenesi titredi. "Sanmıyorum. Muhtemelen hiçbir zaman da birlikte çalışamayız."

Sonra hızla döndü ve kulaklıklarını takarak sohbete bir son verdi. Carswell'in içinde tam olarak anlamlandıramadığı bir hayal kırıklığı belirdi ve bunun matematikle ilgili olduğunu hiç sanmıyordu.

CARSWELL, KÂĞITLARI DAĞITIRKEN, "YEDİ kart," dedi. "Maçalar koz. Üçlüler kasayı yıkar."

"Neden çiftlerin kasayı yıktığı oyunu oynamıyoruz ki?" diye sordu Anthony kartlarını alıp elinde yeniden düzenlerken.

Carswell omuz silkti. "İstersen onu da oynarız. Ama bahisler küçük olur. Risk düşük, kazanç düşük."

Carina, dirseğiyle Anthony'yi dürterek "Üçlü iyidir," dedi. "Anthony sadece yeniden kaybedeceğinden korkuyor."

Anthony kaşlarını çattı. "Görünüşe bakılırsa şans, Carswell'den yana, o kadar."

"Ne demek istiyorsun?" Carswell elini çanağın üzerinde salladı. "Son üç eli art arda kaybettim. Resmen kanımı emiyorsunuz."

Carina, kaşlarını kaldırarak Anthony'ye baktı. *Gördün mü? Matematiği kur*, der gibiydi. Anthony sessiz kaldı ve elindeki parayı çanağa attı. Okulun yemekhanesinden topladıkları çöpleri marka olarak kullanıyorlardı. Zeytinler mikro-unıvlerdi, patates cipsleri teklikler ve Meksika biberleri de beşlikler. İşin püf noktası, Carswell'in solunda oturan ve bir balina iştahına sahip olan Chien'in hepsini yemesine engel olmaktı.

Her gün dersler sona erdiğinde Carswell -kasa olarak- oyuncuların kazançları ve kayıplarını gerçek paralarla pay ediyordu. Sistemini, vadideki kumarhanelerin olasılıklarına göre kurmuştu. %60 oranında onun kazanmasına izin veriyordu. Sabit bir kâr sağlamak için yeterliydi ama oyunculara da yeniden gelmelerini sağlayacak kadar kazanma şansı veriyordu. Bugüne kadarki girişimleri içinde en çok kâr getiren girişimiydi. Carina sonraki eli fazla bir rekabet olmaksızın kazandı. Hemen ardındansa

kimsenin kasayı yıkmak için gereken üçlü ya da fazlasına sahip olamadığı bir el geldi ve Carswell'in kaybetme dizisini bozdu. Yemek kırıntılarıyla dolu çanağı kendi küçük yığınının üstüne boşaltırken gülümsüyordu.

Kafasında hızla hesap yaptı. Öğle arasında başladığından ilerideydi. Neredeyse on bir univ kârdaydı. Yedi univ daha kazanırsa günlük hedefine ulaşacak ve tasarruf hesabının bir sonraki dilimine doğru yol almaya başlayacaktı.

Yedi univ. Bu koca okuldaki, bütün Los Angeles'taki herhangi biri kadar küçük bir şey. Ama onun için on altı haftalık özgürlükle eş değerdi. Ailesinden uzakta geçecek on altı hafta. Tamamen bağımsız olacağı on altı hafta.

Ona şans getirmesi için başparmağıyla kravatındaki Rampion şeklindeki iğneyi ovuşturdu ve yeni bir el dağıttı.

Bahisler başlarken başını çevirdi ve Kate Fallow'un avluyu çevreleyen alçak duvarın üzerinde oturduğunu gördü. Üniformasının pilili eteği dizlerinin üzerinde yayılmıştı. Önündeki ekrandan bir şeyler okuyordu -hiç de şaşırtıcı değil- ama onu dışarıda görmek tuhaftı. Carswell, kızın normalde öğle tatillerini nerede geçirdiğini bilmiyordu ama avluda olmadığından emindi. Çünkü kendisi sürekli oradaydı.

Bahisler kapandı ve Carswell yedek kâğıtları dağıtmaya başladı. Ama dikkati dağılmıştı bir kere. Bakışları durmadan Kate'e kayıyordu. Ekranda gördüğü bir şeylere nasıl da gülümsediğini izliyordu. Bilinçsizce kulaklığıyla oynayışını ve topuklarını duvara vuruşunu. Bir arzuyla iç çekişini.

Belki de kız her gün avluya çıkıyordu ve Carswell onu hiç fark etmemişti. Ya da belki özellikle bugün gelmişti, çünkü

Carswell ona böyle bir öneri sunmuştu. Her ne kadar o, teklifi reddetmiş olsa da...

Ne olursa olsun, bakışlarındaki uzaklık, şu anda bile tam anlamıyla avluda olmadığını ele veriyordu ve Carswell, onun nerede olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu.

Kutsal maça! Yoksa *Kate Fallow*'a âşık mı oluyordu? Ona gülümseyen, göz süzen ve kıkırdayan onca kız arasında, flörtöz bir kompliman dışında hiçbir şey beklemeden matematik ödevlerini ona verecek onca kız arasında, gözlerini alamadığı kişi, okulun en tuhaf ve yalnız kızı mıydı?

Hayır, bundan daha fazlası olmalıydı. Muhtemelen matematik notlarını yükselterek babasının verdiği cezayı kaldırma konusundaki çaresizliği kafasını karıştırmıştı ve bu romantik bir ilgi olarak karşısına çıkıyordu. Kate Fallow'dan hoşlanmıyordu. Sadece Kate Fallow'un ondan hoşlanmasını ve böylece matematik ödevini ona vermesini istiyordu.

Tıpkı herkesi dolandırdığı gibi onu da dolandırmak istiyordu.

İşte yine gelmişti. O tuhaf utanç hissi.

"Aha! Yeter üçlü!" dedi Chien elini açarak. Diğer oyuncular inledi. Carswell'in tüm elleri incelemesi ve Chien'in eli kazandığını belirlemesi bir dakika sürdü. Normalde kazanan eli şöylece bir bakarak anlardı ama dikkati çok dağılmıştı.

Chien kazancını önüne çekerken Carswell belki de hâlâ kârdayken oyunu bitirmesi gerektiğini düşündü. Günlük kazancı sekiz unive düşmüştü. Hedefinin on univ altındaydı.

Boots bu durumdan pek etkilenmeyecekti.

"Tebrikler Chien," dedi. "Bir el daha?"

"Kasamız bir kez daha uzaya dalarsa yeterli vaktimiz olmaz," dedi Anthony. "Senin neyin var?"

Carswell bir anda donup kaldı. Babasının sabah sorduğu sorunun aynısıydı bu.

"Hiç," dedi Carswell kartları karıştırırken. "Sadece aklıma bir şey takıldı."

Carina, "Ah, ben neye baktığını gördüm," dedi. "Ya da *kime* mi demeliyim?"

Chien ve Anthony, Carina'nın el işaretini izledi. "Kate Fallow mu?" dedi Anthony. Bükülmüş dudakları, Carswell'in ilgisini çeken insanın gerçekten de *o* olduğundan duyduğu şüpheyi gözler önüne seriyordu.

Carswell başını eğerek yeni bir el dağıttı ama kimse kartları almadı.

Carina, "Bu sabah edebiyat dersinde onunla flört ediyordu," dedi. "Gerçekten Carswell. Herkes senin iflah olmak bir çapkın olduğunu biliyor. Ama gerçekten de okuldaki tüm kızları büyün altına almak zorunda mısın? Bu erkekçe bir yarışma ya da ona benzer bir şey mi?"

Carswell'in en rahat oynadığı role bürünmesi kolay oldu. Çenesini bir eline dayayarak davetkâr bir tebessümle Carina'ya doğru eğildi.

"Ne oldu? Kendini dışlanmış mı hissettin?"

Carina inleyerek onu itti. O sırada okul hoparlörleri öğle tatilinin sona erdiğini duyurdu. Avludaki herkes ofladı. Hemen ardından binalara dönen insanların ayak sesleri, doksan dakika boyunca ayrı kalacak arkadaşların birbirine veda edişleri duyuldu.

Carswell kartları dağıttığı gibi topladı ve çantasına attı. "Kazançları sayarım," dedi, yemek yığınının etrafında dolanan bir sineği savuşturarak.

"Kendine fazladan bir şeyler almadığından nasıl olacağız?" diye sordu Chien. Güvensizliğini gizleme gereği duymamıştı.

Carswell omuz silkti. "İstersen kal ve kendi kazancını hesapla. Ama ikimiz de derse geç kalırız."

Chien itirazını sürdürmedi. Bir ya da iki univ kayıp onlar için hiçbir şey değildi. Carswell'in yığından küçük bir parça alması önemli olmazdı.

Sonuçları ekranına girip eve gittiğinde hesaplar arasında para transferi yapmak için kendine hatırlatma koymayı bitirdiğinde avluda ondan ve yemek atıklarının üzerinde dolanan martılardan başka kimse kalmamıştı. Carswell ekranını çantasına, kartların yanına koydu ve çantasını sırtına attı.

İkinci zil çaldı. Carswell, ikinci dönem tarihi dersine doğru ilerlerken koridorlar bomboştu. O gün ikinci kez bir derse geç kalacaktı ama dersin öğretmeni onu severdi. Endişelenmesine gerek yoktu.

Koridorun sessizliği sadece kendi adımlarıyla ve kapalı sınıf kapılarının ardından gelen fısıltılarla bölünürken birden bir çığlık duydu.

"Kes şunu! Onu bana geri ver!"

Carswell durdu ve geri dönerek teknoloji koridoruna doğru ilerledi.

Jules Keller elinde tuttuğu bir ekranı başının üzerine kaldırmış sırıtıyordu. Yanında Ryan Doughty ve Rob Mancuso vardı.

Önlerinde ise Kate Fallow. Yüzü öfkeden kızarmıştı ve elleri, öfkesini ve kararlılığını vurgularcasına belindeydi. Carswell, onca mesafeden bile kızın titrediğini ve ağlamamak için kendini tuttuğunu görebiliyordu.

Jules, başparmağıyla ekrandaki sayfaları oynatarak "Bu şeyi neden taşıyorsun ki zaten?" dedi. "Bakalım burada terbiyesiz resimler var mıymış."

Rob küçümsercesine, "Bu kadar dikkatle baktığına göre kesin var," dedi.

Carswell'in omuzları, Kate adına duyduğu utançla düştü. Sonra birden kötü bir şeyler olacağına dair önüne geçilemez bir his duydu. Birden canlanarak koridor boyunca ilerlemeye başladı. Henüz kimse onu fark etmişe benzemiyordu.

Kate omuzlarıyla boynunu sıkıştırmış ve bir elini uzatmıştı. "Sadece birkaç kitap. Şimdi onu geri ver. *Lütfen.*"

"Evet, muhtemelen ucuz aşk romanları," dedi Jules. "Gerçek bir randevun olamayacağı düşünülürse..."

Kate'in alt dudağı titremeye başladı.

Jules, gözle görülür bir tiksintiyle, "Cidden bu şeyde hiç oyun ya da ona benzer bir şey yok mu?" diye sordu. "LA'deki en sıkıcı ekran olmalı."

Ryan, "Ekrana el koymalıyız," dedi. "Görünüşe bakılırsa doğru düzgün kullanamıyor onu."

"Hayır, o benim!"

Carswell, "Merhaba beyler," dedi ve aynı anda uzanıp ekranı Jules'un elinden aldı. Parmak uçlarında yükselmek zorunda kalmıştı, ki bundan nefret ediyordu. Ama Jules'un yüzünde beliren o şaşkınlığı ve hayreti görmek her şeye bedeldi.

Elbette bu uzun sürmedi.

Jules'un eli bir yumruğa dönüşürken Carswell birkaç adım geriledi. "Ne tesadüf," dedi. "Ben de Kate'e bakmaya geliyordum. Onu benim için bulmuş olmanıza sevindim." Kate'e kaşlarını kaldırarak baktı, sonra başıyla koridoru işaret etti. "Hadi."

Kate, yanağından süzülen tek bir gözyaşı damlasını sildi. Kollarını kavuşturarak diğerlerinin etrafından dolandı ve Carswell'in yanına geldi. Ancak Carswell daha iki adım atmamıştı ki Jules onu omuzlarından yakaladı ve döndürdü.

"Ne? Bu kız senin kız arkadaşın filan mı?" dedi burun delikleri öfkeyle hareket ederek. Carswell, hiçbir şey bilmiyorsa da bunun bir kıskançlık emaresi olduğunu biliyordu.

Tam da tahmin ettiği gibi. Jules'un bir kıza ilgisini gösterme yolu, onunla dalga geçmek ve ona zorbalık yapmaktı. Bir şekilde o tamamen berbat hâldeki zihin yapısına cuk oturan bir davranıştı.

Carswell iç geçiriyormuş gibi yaptı. Belki de okuldan sonra *Flörte Giriş* diye bir ders vermeye başlamalıydı. Okulda bu dersin faydasını görecek çok insan vardı.

Böyle bir dersin ücreti ne olabilir diye düşündü.

"Şimdilik," dedi, dikkatini yeniden karşısındaki dangalağa vererek, "Sınıfına kadar eşlik edeceğim kız." Kolunu Kate'in omzuna attı. "Bu durumdan nasıl bir dedikodu çıkarıp yaymak istiyorsan yay."

"Öyle mi? Ya işime burnunu soktuğun için gözünü morarttığıma dair bir dedikodu yayarsam?"

"Açıkçası insanların böyle bir söylentiye itibar edeceğini sanmıyorum. Özellikle de..."

Yumruk, Carswell'in gözüne asla tahmin edemeyeceği kadar büyük bir hızla indi ve onu koridorun kenarındaki dolaplara doğru savurdu.

Dünya sarsıldı ve bulanıklaştı. Kate'in çığlık attığını ve bir şeyin gümbürtüyle yere düştüğünü duyar gibi oldu. Kate'in, onun ellerinden yere süzülen ekranı. Ama tek düşünebildiği, *maça, sinek, yıldızlar, ah... acıdı,* oldu. Daha önce hiç yumruk yememişti. Her zaman yumruktan sonra toparlanmanın kolay olacağını düşünmüştü ama şimdi tek istediği bir top gibi kıvrılmak ve başını iki kolunun arasına gizleyerek hepsi gidene dek ölü taklidi yapmaktı.

"Carswell!" diye haykırdı Kate. Ama Rob onu dirseğinden yakaladı ve dolaplara doğru savurdu. Ardından Carswell, Jules'un yumruğunu midesinde hissetti. Muhtemelen kaburgası kırılmıştı. Carswell dizlerinin üzerine çöktü. Ryan onu tekmeliyordu. Carswell, sanki tamamen acıdan ve inlemelerden oluşmuş gibi hissediyordu kendini. Bir de Kate'in çığlıklarından. Bundan çok daha dayanıklı olduğunu sanıyordu ama...

Bulanık yumrukların ve tekmelerin arasından sert bir ses duyuldu ve Carswell bir anda kutsal bir rahatlama duydu. Okulun mozaikli zemininde kıvrılmış yatıyordu. Ağzında kan tadı vardı ve tüm bedeni ağrıyordu.

Etrafını yeniden algılamaya başladığında Müdür Yardımcısı Chambers'ın kavgayı ayırdığını fark etti ama öfkeli sözlerini anlayamayacak kadar sersemlemişti.

"Carswell?" dedi tatlı, yumuşak ve korkmuş bir ses.

Sol gözü öylesine şişmişti ki açılmıyordu. Ama sağ gözünü hafifçe araladı ve Kate'in, yanı başına çömelmiş olduğunu gör-

dü. Parmakları omuzunda ürkekçe geziniyordu. Ona dokunmaktan korkarmış gibi.

Gülümsemeye çalıştı ama muhtemelen sadece yüzü buruşmuştu. "Selam Kate."

Kızın gözleri anlayışla doluydu. Yüzü hâlâ kıpkırmızıydı ama artık ağlamıyordu. Carswell, en azından ağlayışını durdurabildiğine memnundu.

"İyi misin? Ayağa kalkabilecek misin?"

Carswell kendini zorlayarak doğrulmaya çalıştı. Kate, hâlâ tedirgin görünse de ona yardımcı oldu.

"Ahhh," diye inledi Carswell. Tüm karın kasları ağrıyordu ve morarmıştı. Kaburgasının kırılıp kırılmadığını merak ediyordu.

Lanet olsun, nasıl da utanç vericiydi. Bu yaşadıklarından sonra dövüş sanatları simülasyonlarına yatırım yapması iyi olabilirdi. Ya da boksa. Bir daha yumruk yumruğa bir kavganın kaybedeni olmayacaktı. Karşısındakiler sayıca ne kadar üstün olursa olsun.

"İyi misiniz Bay Thorne?" diye sordu Bay Chambers.

Carswell gözlerini kısarak baktığında adamın yanına iki teknoloji hocasının daha gelmiş olduğunu gördü. Kollarını kavuşturmuş, Jules ve arkadaşlarına bakıyorlardı. Herkesin yüzü asıktı. Hatta Rob biraz suçlu görünüyordu. Ya da yakalanmış olmanın üzüntüsünü yaşıyordu.

"Harikayım," dedi Carswell. "Sorduğunuz için teşekkürler Bay Chambers." Sonra irkildi ve yan tarafında birden acımaya başlayan bir yeri ovdu.

Bay Chambers derin bir nefes aldı. "Her tür kavganın okul kurallarına aykırı olduğunu biliyorsunuz Bay Thorne.

Korkarım bu durum bir hafta uzaklaştırılmanızı gerektirecek. Dördünüzün de."

"Ne? Hayır!" dedi Kate. Sonra Carswell'i şaşırtarak parmaklarını Carswell'in parmaklarına geçirdi. Carswell şaşkınlıkla ellerine, sonra da Kate'e baktı ve ne yaptığının farkında olup olmadığını merak etti. "Carswell beni korumaya çalışıyordu. Onlar ekranımı aldı ve geri vermedi. Carswell'in suçu yok!"

Müdür yardımcısı başını iki yana salladı. Carswell, adamın yüzünde verdiği karardan memnun olmadığını ama yapılacak hiçbir şey olmadığını düşündüğünü gösteren bir ifade görmüştü. "Okul kuralları Bayan Fallow."

"Ama bu adil değil. O yanlış bir şey yapmadı!"

"Sıfır tolerans politikası. Üzgünüm ama istisna yapamayız." Bay Chambers diğer çocuklara baktı. "Bay Keller, Bay Daughty, Bay Mancuso, benimle odama gelin. Ailelerinizi arayacağız. Bay Fallow, siz de Bay Thorne'u doktor-droide götürür müsünüz lütfen?" Carswell'le tekrar göz göze gelince anlayışlı bir tavır takındı. "Sizin ailenizi sonra ararız."

Çenesi göğsüne düşen Carswell dişlerinin arasından küfretti. Bu da okul kurallarına aykırıydı ama Bay Chamber neyse ki duymamıştı.

"Bay Fallow, öğretmeninize bu derse katılmayacağınızı bildiririm."

"Teşekkürler Bay Chambers," diye mırıldandı Kate, teslim olurcasına.

Jules ve arkadaşları uzaklaşırken Carswell, Kate'e yaslandı ve uyuşmuş ayaklarıyla ilerlemeye çalıştı. Bir yandan da küfürler ediyor ve inliyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Kate, Carswell kolunu onun omuzuna atarken ve revire doğru ilerlemeye başladı.

Carswell dişlerinin arasından, "Senin hata değildi," dedi. Her ne kadar yürümek için büyük bir çaba sarf ediyorsa da acısı yavaş yavaş dinmeye başlamıştı. Yavaş yavaş. "Ekranını aldın mı?"

"Evet. Teşekkür ederim. Çantan da bende." Sonra öfkeyle soludu. "Seni okuldan uzaklaştıracaklarına inanamıyorum. Bu hiç adil değil."

Carswell omzunu silkmeye çalıştı ama ancak kolunu oynatabildi. "Zaten temmuz tatili için ceza almıştım. Uzaklaştırma bundan daha kötü olmaz."

"Ceza mı? Neden?"

Carswell'in bakışları Kate'e döndü. Yüzünde, elmacık kemiklerini acıtan buruk bir tebessüm belirdi. "Düşük matematik notları yüzünden."

Kate kızardı. "Ah."

Carswell, elini kaburgalarına bastırarak acısını hafifletmek için biraz baskı yaptı.

"Evet, notlarımı yükseltene kadar ev hapsinde olacağım. Tabii bugün derse giremeyeceğim için notum da yükselmeyecek." Umursamıyormuş gibi gülmeye çalıştı ama bunun kötü bir fikir olduğunu anlaması çok sürmedi. Kahkaha gibi başlayan ses bir anda acı dolu öksürüklere dönüştü. "Ah, sorun yok. Sanırım Joel Kimbrough okumam için biraz daha zaman kazanmış olacağım."

Kate gülmeye çalıştı. Belki de Carswell'e kendini iyi hissettirmek için. Ama kızın sesi, bir kahkaha taklidinden öteye geçemedi.

"İyileştiğin zaman," dedi, "uzay yolculuğu ile okul koridorlarında dolaşmanın tehlikelerini karşılaştıran mükemmel bir ödev hazırlayabilirsin. Ayrıca sosyal statü ve.. Ve..."

"Ve aileler."

Kate'in gülüşü bu kez daha içtendi. "Ve aileler tabii ki."

"Marslıların o kitaplarda sembolik bir aile oluşturduklarını pek sanmıyorum."

"Oluşturmalılar. Yani o kadar... başka bir dünyaya aitler ki."

"Ve korkutucu..."

Kate'in gülüşü bu kez tamamen içtendi ve Carswell'e tüm yaralarını unutturan bir sıcaklık verdi. O da Kate'le birlikte gülmek isterdi ama ne zaman gülmeye kalksa kafatasına bir ağrı sağlanıyordu.

"Sence Profesör Gosnel bana fazladan not verir mi?"

"Eminim verecektir," dedi Kate. Hemen ardından anlayışlı bir ifadeyle baktı. "Ama bunun matematik notlarına faydası olmaz."

"Doğru. Keşke matematik formülleri çalışmak da aptal uzay maceraları kadar zevkli olsaydı."

"Keşke..." Kate dudaklarını büzerek bir saç tutamının arasından ona baktı. Sonra derin bir nefes aldı. "Benim matematik ödevlerimi kopyalayabilirsin."

Carswell bir kaşını kaldırdı.

"Sadece... notların yükselene kadar. Tatilden dönünce de hâlâ istiyorsan seni çalıştırırım."

"Teşekkürler."

Carswell gülümsedi. Minettar rolü yapmıyordu, gerçekten minnettardı. Yine de o sıra dışı utançla birlikte bir rahatlık da hissetti. Kızın kendini suçlu hissettiğini, ona borçlu olduğu-

nu düşündüğünü biliyordu. Kendisi de o duyguları sömürüyordu.

Ama itiraz etmedi ya da teklifi reddetmedi. Çünkü zihninde şimdiden bunun ona kazandıracağı saatleri ve o saatlerde kazanabileceği parayı hesaplamaya başlamıştı. Kate'i, ekranını, o zarif gülüşünü ve ilk yumruk yumruğa kavgasından kalan acıyı ardından bırakmıştı bile.

Bir sonraki hedefine, bir sonraki rüyasına, bir sonraki engeline doğru yola çıkmıştı. Carswell gülümsedi. Acının başladığı noktaya kadar. Ve başparmağıyla kravat iğnesini okşadı.

Şans için...

Gün Işığından Sonra

CRESCENT MOON DOKUZ YAŞINDAYKEN AY'IN büyük savaşçı ordusundaki en genç piyade eriydi. Müfrezesinin en ön sırasında kusursuz bir esas duruş pozisyonu almıştı –sırtı sopa gibi dimdik ve kolları iki yanında. Kraliçe'ye hizmet etmekten gurur duyuyordu. Daha bu yaşta cesaretinden ötürü övgüler almış ve hatta savaşın ardından Kumandan Sybil Mira tarafından cesaret madalyası ile onurlandırılmıştı.

"*Crescent.*"

Kadının sesi hayallerini yarıda kesti ve Cress onu selamlamak için yumruğunu kalbine koydu. "Evet, Komutanım. Eee, yani, Öğretmenim?"

Sıradaki yaşça büyük çocuklardan birkaçı kıs kıs güldü ve Cress yanaklarının yandığını hissetti. Bakışlarını saygılı bir şekilde karşı duvardaki ranzalara sabitlemiş olmasına rağmen, şimdi onları uzun, dar yatakhanenin sonunda dikilen Sybil Öğretmen'e çevirmişti. Kadının dudakları çizgi hâlini almıştı ve beyazdı.

Cress güçlükle yutkundu ve elini indirdi. Diğer çocukların aylık kan alım işlemi sırasında çıt çıkarmadıkları gibi Cress de olduğu yere sindi. Elbette gerçek bir asker değildi. *Piyade* kelimesinin ne anlama geldiğinden bile emin değildi. Ama bu onu hayal kurmaktan, kendini buradan daha iyi bir yerde düşünmekten alıkoymuyordu. Burası *hariç* herhangi bir yerde.

Diğer kabukların bu bastırılmış varoluşu neden seve seve kabullendiklerini anlayamıyordu, yalnızca kafasında dahi olsa kaçmayı denediği için onunla neden dalga geçtiklerini... Ama dalga geçiyorlardı işte. En azından ondan bir şey istemedikleri zaman; o zaman şeker gibi tatlı davranıyorlardı.

Sybil sabırsız bir nefes alırken burun delikleri şişti. "Dediğimi duydun mu, Crescent?"

Cress nafile olduğunu bildiği hâlde beynini kurcaladı. Kafasını iki yana sallarken yüzü daha da kızardı.

"Arkadaşlarına Ay'ın en ümit vadeden gençliği için hazırlanmış eğitim programının kısa süre önce hack'lendiğine dair ipuçlarına ulaştığımızı söylüyordum." Gri gözlerini kısarak Cress'e baktı. "Yayınımızı kopyalamalarına şaşırmadım ve şimdi onu *burada*, kabukların yatakhanesinde yayınlıyorlar. Bunu açıklayabilir misin, Crescent?"

Cress yutkundu ve yine ezilip büzüldü, omzu yanındaki çocuğa çarptı. "Ben... Eee..."

"Benim fikrimdi," dedi sıranın başlarında duran Calista. Sybil'ın delici bakışları ona döndü. "Cress'e kızmayın. Onu ben zorladım. Düşündüm ki... *Biz* düşündük ki..."

Sybil ifadesiz bir suratla bekledi ama Calista cesaretini kaybetmiş gibiydi. Yatakhaneye sessizlik çökerken sıcaklık sabit

olmasına rağmen Cress titremeye başladı. En sonunda Arol konuştu. "Bize okumayı öğretebileceğini düşündük." Boğazını temizledi. "Yani bilmeyenlerimiz için..."

Yani çoğu. Cress birkaç yıl önce ortak hologramlarına Okumaya Yeni Başlayanlar uygulamasını indirmeyi başarmıştı ve onunla birlikte birkaç kişi Sybil durumu öğrenip uygulamaya el koyana kadar tüm kursu tamamlamıştı. Başkalarına da öğretmeye çalışmışlardı -okumayı öğrenmek isteyenlere- ama kâğıt ya da portekranlar olmadan yavaş ve yorucu bir süreçti.

Fakat çoğu öğrenmek istiyordu. Okumayı bilmenin özgürleştirici bir yanı vardı. Güçlü bir yanı.

Cress, Sybil'ın da bunu bildiğini düşünüyordu; yoksa okumayı öğrenmelerine karşı çıkmazdı.

Sybil teker teker hepsini süzerek sıra boyunca ilerlemeye başladı, ama o geçerken öğrencilerin çoğu başlarını önlerine eğdi. Kadın bir kedi gibi hareket ediyordu. Mağrur ve şımarık bir kedi; hayatta kalmak için değil, spor olsun diye avlanan. Ona eşlik eden muhafız kapının yanında bekliyordu, gözlerini uzaktaki bir duvara dikmiş, onları görmezden geliyordu.

"Okuma yetisine sahip olmak sizin için önemli olsaydı," dedi Sybil, "öğrenmenizi sağlamaz mıydım sizce? Ama buraya eğitim almak için gelmediniz. Buradasınız çünkü sizi *iyileştirme* umudumuz var. Bize kusurlarınızı incelememiz için gereken kabuk kanını sağlamak için buradasınız, böylece belki bir gün sizi nasıl onaracağımızı bilebiliriz. O gün geldiğinde, Ay'ın gerçek bir vatandaşı olarak takdim edileceksiniz." Sözcükleri keskinleşti. "Ancak o güne kadar, medeni toplumda bir yeriniz yok ve damarlarınızda akan kan dışında

işe yarar bir yanınız da yok. *Okumak* sizin hak etmediğiniz bir ayrıcalık."

Cress'in önünde durdu ve yüzüne baktı. Cress korkudan sindi, ama bunu yapmamış olmayı yeğlerdi. Bugün de cesaret madalyası almayacaktı.

Okumak onun hak etmediği bir ayrıcalıktı. Ama... O, bunu hak ettiğine inanıyordu. Bilgisayarların ve ağların dilini öğrenmişti ve harflerin ve seslerin dilini öğrenmişti, üstelik bunu tek başına yapmıştı. O zaman okumayı *hak etmiş* sayılmaz mıydı?

Ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Bilgi, Sybil'ın ondan asla alamayacağı bir şeydi.

"Crescent."

Cress irkildi ve kendini zorlayarak kafasını kaldırdı. Azarlanmayı bekliyordu –Sybil çok sinirli görünüyordu.

Ama Sybil, "Bugün önce senin kanın alınacak ve yola çıkmak için hazırlanacaksın. Sana yeni bir görev vereceğim," dedi.

CRESS, ÖĞRETMENİN PEŞİNDEN YÜRÜYÜP KABUK yatakhanelerini Luna'nın başkentine bağlayan yer altı tünellerinden geçerken bandajı dirseğine bastırdı. Kabuklar toplumun geri kalanından ayrı tutuluyordu çünkü sözümona *tehlikelilerdi.* Aylılar tarafından kontrol edilemiyorlardı ve bu da Kraliçe ve diğer aristokratlar ile etraflarındaki insanların akıllarını kontrol edebilen diğer Aylılar için tehlike teşkil ettikleri anlamına geliyordu. Aslında kabukların bu şekilde uzaklaştırılmalarının

nedeni, bir önceki kral ve kraliçeye suikast düzenleyen öfkeli bir kabuktu.

Cress bu hikâyeyi yüz defa duymuştu –onun gibi insanların diğer Aylılar'ın yanında olmamaları gerektiğinin *kanıtını*. Onlara güvenmeden önce, onları tamir etmeleri gerekti. Yine de Cress buna bir anlam veremiyordu.

Kendinin tehlikeli olmadığını biliyordu ve diğer kabukların çoğu da onun gibi çocuklardı. Hemen hemen hepsi henüz bebekken ailelerinden koparılmıştı.

Kraliçe Levana kadar kudretli biri nasıl olur da *onun* gibi birinden korkardı?

Ancak Sybil'dan daha iyi bir açıklama duymak için ne kadar çabalarsa çabalasın, her defasında azarlanmıştı. *Karşı çıkma. Soru sorma. Kolunu uzat.*

En azından Sybil, Cress'in bilgisayarlara olan merakını öğrenmişti ve ona biraz daha ilgi göstermeye başlamıştı. Diğer çocuklardan bazılarının bu duruma canı sıkılıyordu. Cress'in favori olduğunu söylüyorlardı. Sybil'ın onu yurttan çıkarmasını kıskanıyorlardı –başka *hiç* kimse yurttan ayrılamıyordu ve Cress birkaç defa saraya bile gitmişti. Cress sadece hizmetkârların geçitlerinden geçip doğruca güvenlik kontrol merkezine götürülmüş olmasına rağmen küçük çocuklar bu hikâyeyi dinlemekten asla sıkılmıyordu. Taht odasını ya da onun gibi herhangi ilginç bir şey görmemişti ve elbette Kraliçe'yi de görmemişti. Yine de, yurttakilerin o güne dek gördüklerinden fazlasıydı ve Cress'in bu masalı tekrar tekrar anlatmasını istiyorlardı.

Cress, Sybil'ın onu bu defa da saraya götürdüğünden şüpheleniyordu ancak Sihirbaz daha önce hiç sapmadığı bir yöne

döndü. Cress neredeyse şaşkınlıktan sendeleyecekti. Kol mesafesinden onları takip eden muhafız (çünkü Cress *tehlikeliydi*) ona soğukkanlı bir bakış attı.

"Nereye gidiyoruz, Efendim?"

"Tersaneye," diye cevap verdi Sybil rol yapmadan.

Tersaneye.

Uzay gemisi tersanesine mi?

Cress kaşlarını çattı. Daha önce hiç tersaneye gitmemişti. Sybil ondan kraliyet ailesinin gemilerinden birinin özel güvenlik ekipmanlarını programlamasını mı isteyecekti? Ya da Artemisia'ya girip çıkabilecek gemilerin parametrelerini güncellemesini?

Ya da...

Kalbi hızla çarpmaya başladı ama kendini dizginlemek için elinden geleni yaptı. Umutlanmamalıydı. Heyecanlanmamalıydı. Çünkü Sybil'ın onu gemilerden birine bindirmesi... *Uzaya* gitme ihtimali...

Heyecanı neredeyse dayanamayacağı kadar fazlaydı. Fazla ümitlenmemesi gerektiğini biliyordu ama yine de kendine engel olamıyordu. Ah, ne hikâyeler anlatırdı... Küçük çocuklar, uzay macerasını dinlemek için etrafında toplanırdı. Cress koridora farklı bir gözle bakmaya başladı, daha sonra beraberinde götürebilmek için tüm detayları aklına kaydetmeye çalıştı.

Ancak cilalı ve dümdüz taş duvarlı bu koridorlar çok boştu, anlatılacak pek bir tarafları yoktu. Henüz.

"Efendim," dedi cesaretini toplayıp, "bana tersanede ne yaptıracaksınız?"

Sybil o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Cress sorduğuna pişman olmaya başladı. Belki de onu kızdırmıştı. Sybil basit sorular

sorulmasından hoşlanmazdı. Cress'in *Evet, Efendim,* ve *Elbette, Efendim* ya da *Bu görevi sizin için yerine getirmekten mutluluk duyarım, Efendim* dışında bir şey söylemesinden hoşlanmıyordu aslında.

Cress de hiçbir zaman Sybil'dan hoşlanmamış olmasına rağmen –hatta kendini bildi bileli ondan korkmasına rağmen- yine de Sybil'ın *onu* sevmesini istiyordu. Efendisi'ni gururlandırmak istiyordu. Sybil'ı Kraliçe'ye onunla övünürken, Majesteleri'ne kendi himayesindeki genç dehanın sürekli o korkunç yurtta kapalı kalmayıp kraliyete hizmet etmek istediğini anlatırken hayal etti. Cress, Sybil'ı yeterince etkileyebilirse günün birinde Kraliçe'nin onu fark edeceğini umuyordu. Belki ona bir iş teklif ederlerdi ve o da kabukların aslında hiç de tehlikeli olmadıklarını onlara kanıtlardı. Kabukların da herkes gibi bir yere ait olmak, iyi ve sadık bir Aylı olmak istediklerini... Belki, bir umut, Kraliçe onu dinlerdi.

"Hatırlıyor musun," dedi Sybil, Cress'i Kraliçe Levana'nın onu kraliyete sunduğu muhteşem ve vazgeçilmez hizmetlerinden ötürü övdüğü gündüz düşlerinden uyandırıp. "Sana Doğu Ulusları Topluluğu'nun liderleri için daha kapsamlı bir güvenlik sağlamak istediğimizden bahsetmiştim?"

"Evet, Efendim."

"Sen de bana mevcut yazılımımızın aklımızdaki güvenlik sistemi için uygun olmadığını söylemiştin. Yayınların çok kolay kesildiğini... Dünya'dan canlı sesli yayınları elde ettiğimizin fark edileceğini ve izini sürüp bize ulaşabileceklerini. Doğru mu?"

"Evet, Efendim."

Sybil başıyla onayladı. "Son zamanlardaki çalışmaların benim için çok değerli, Crescent."

Cress dudaklarını araladı. Sybil'dan övgüye benzer bir şey dahi duymak nadir karşılaşılan bir durumdu ve sözcükleri Cress'in içini ısıtmıştı. Bir köşeyi döndüler ve koridor kocaman çift kanatlı bir kapıyla son buldu.

"Benim düşünceme göre," diye devam etti Sybil, Cress'e bakmadan parmak uçlarını duvardaki tarayıcıya bastırırken, "amacımıza ulaşmamızı engelleyen tüm engelleri ortadan kaldırdım."

Kapılar açıldı. Cress, Sybil'ın peşinden kraliyet ailesine ait ışıl ışıl ve beyaz uzay gemileriyle dolu, kubbeli tavanlı mağaramsı bir platforma adım attı. Ayaklarının altındaki zemin parlıyordu ve gemilerin gölgelerini siyah tavanlara yansıtıyordu. Tersanenin en uzak köşesinde kalan atmosfer kontrollü alanla uzay arasındaki dev bariyer sımsıkı kapalıydı.

Dahası –*insanlar* da vardı.

Çok fazla değil, ama en azından on kişi kadar. Büyük uzay gemilerinden birinin etrafında toplaşmışlardı. Cress'in net göremeyeceği kadar uzaklardı ama gözüne parlak renkli bir kıyafet çarptı ve adamlardan biri kocaman bir şapka takmıştı ve–

Sybil, Cress'i dirseğinden tuttu ve onu ters yöne çekti. Cress'in soluğu kesildi ve sendeleyerek kadının peşinden sürüklendi.

"Onlara bakma," dedi Sybil.

Cress kaşlarını çattı. Kolu acıyordu ama kolunu Sybil'ın elinden çekmemek için kendini zorladı. "Neden? Kim onlar?"

"Artemisialı aile üyeleri ve bir *kabuğun* onlara bakmasından hoşlanmayacaklardır." Cress'i tersanenin giriş katındaki rampa-

ların birinden aşağı doğru çekiştirdi ve aristokratlardan yeterince uzaklaştıklarında dirseğini bıraktı. Parlak zeminde yürümek rahatsız ediciydi. Bir yıldızın üstünde yürür hissi veriyordu. Cress'in dikkati öyle dağılmıştı ki Sybil aniden durunca ona çarptı.

Sybil dudağı seğirerek ona tepeden baktı ve Cress'in acele özürüne bir karşılık vermedi. Sadece arkasını döndü ve muhafıza kafasıyla işaret verdi. Muhafız küçük bir *podship*'in kapısını açtı. Bu araç üç dört yolcudan fazlasını almazdı ama küçük olmasına rağmen lükstü. Tavanda şerit hâlinde ışıklar vardı. Köşedeki bir hologram sular fışkırtan bir çeşme yansıtıyordu. Pilotun arkasında kalan koltukların kaplandığı kumaşın yanında yatakhanedeki battaniyeler, hayvan besleme çuvalı gibi kalıyordu.

Sybil, Cress'e araca binmesini işaret etti ve daveti öyle beklenmedikti ki Cress olduğu yerde durup podshipin içine şaşkınlıkla bakakaldı. "Gerçekten mi?" diye fısıldadı. "Ben... Yani biz Artemisia'dan ayrılacak mıyız?" Bir anda başı döndü –mutluluktandı ama belki de az önce kan vermiş olmasının da payı vardı.

"Ay'dan ayrılıyoruz," dedi Sybil. "Hadi bin."

Cress'in ağzı kurudu. *Ay'dan ayrılmak mı?* Bu umduğundan da fazlaydı. Uzay gemisiyle yolculuk. Uzaya yapılacak gerçek bir seyahat. Diğer kabuklar onu çok kıskanacaktı.

Nabzı çılgınca atarak uzay gemisine bindi ve en uzak koltuğa yerleşti. Sybil yüzü ona dönük oturdu ve hemen çeşme hologramını kapattı –sesini sinir bozucu bulmuş gibi bir hâli vardı. Muhafız, pilot koltuğuna geçti ve birkaç dakika içinde Cress, ayak tabanlarında çalışan motorun belli belirsiz uğultusunu hissetti.

Uzay gemisi havalanıp diğer araçların üstünde süzülmeye başladığında, artan heyecanı aynı oranda endişeyle karıştı. Uzay gemisi dev çıkışa doğru ilerledi. Efendi Sybil hâlâ bu yeni görevin ne olduğuna dair bir bilgi vermemişti. Cress daha önce kendisine verilen görevleri başarıyla tamamlamış olmasına rağmen bu defakinin farklı olduğunu hissedebiliyordu. Daha büyüktü. Daha önemliydi.

Bu, Sybil'a -ve herkese- sadece bir kabuktan fazlası olduğunu kanıtlamak için bir şans olabilirdi. O değerliydi. Bir Ay vatandaşı olmayı hak ediyordu.

Başarısız olamazdı.

Kesik bir nefesle saçını tek omzunun üstüne aldı ve ucunu bileklerine dolamaya başladı. Bir yıl önce saçını kesmeyi düşünmüştü ama diğer kızlar onu vazgeçirmişti. Ona saçlarının çok güzel olduğunu, böyle gür ve güçlü saçları olduğu için ne kadar şanslı olduğunu söylemişlerdi. Saçını kesmenin delilik olduğunu söylemişlerdi ve Cress de saçını kesmemişti. Şimdi saçları onun için bir tür can simidiydi. Endişeli olduğunda kendini saçıyla oynarken buluyordu.

Devasa kapılar açıldı, tüm tersaneyi titretti. Bekleme alanında durdular ve kapıların arkalarından kapanmasını, ardından uzaya doğru yol almayı beklediler. Bu bekleyiş Cress'i boğuyordu.

Ay'dan ayrılıyordu. *Ay*'dan ayrılıyordu. Hayallerinde bile *onun* gibi düşük, unutulmuş bir kabuğun Ay'ın koruyucu biyo-kubbesinin ardındaki hayatı görme şansı yakalayabileceğini düşünmemişti.

Ama işte şimdi buradaydı, daha dokuz yaşındaydı ve ilk büyük macerasına atılmak üzereydi.

Kocaman, eski metal kapılar gacırdayarak açıldı ve çok yavaşça yana kaydı. Önce Ay'ın çıplak, beyaz, kraterli ve çölümsü arazisi göründü. Onun ardında... ufkun ötesinde... Ay'ın ilerisinde...

Yıldızlar.

Daha önce hiç görmediği, gördüğünü hayal etmediği yıldızlar. Gökyüzü yıldızlarla kaplıydı. Onların ortasında ise mağrur ve güzel, gözlerinin hemen önünde duran Dünya gezegeni.

Gemileri yine ilerlemeye başladı, önce yavaş yavaş, ama Ay'ın zayıf çekim kuvvetinden sıyrılıp yüzeyinden havalandıktan sonra hızlandı.

Cress nefesinin buharını camda görene kadar ellerini cama dayadığını fark etmedi. Geri çekildi, camda mavi gezegeni çerçeveleyen iki el izi kaldı.

Kafasının içinde Sybil'ın şifreli konuşması yankılanıyordu. Onu *Dünya*'ya mı götürüyordu?

Bu gerçekten de Cress'in Dünyalıları gözetlemekle ilgili belirttiği sorunları çözerdi. Oraya yaklaşmak zorundaydı. Daha iyi bir ekipmana ve daha çok zamana ihtiyacı vardı ama en çok da aralarındaki fiziksel mesafeyi kapatması gerekliydi.

Sybil ondan ajan olmasını mı istiyordu? Dünyalılar onun gibi bir çocuktan şüphe etmezdi ve o bir kabuktu –herhangi bir özel yeteneği olmayan Dünyalıların arasına çok kolay karışabilirdi. Hükümetlerin veritabanlarına girebilirdi. Gezegendeki tüm medya paylaşımlarına el koyabilirdi. Her türlü hükümet görevlisinden türlü sırlar öğrenebilir ve vatandaşlarından özel bilgiler alabilirdi.

Ay tarihinin en iyi ajanı olurdu.

En iyisi de artık bir yurda sıkışıp kalmış, dört haftada bir kan vermek zorunda olan bir kabuk olmazdı. Mavi bir gökyüzü olurdu. Gerçek çimlerin üstünde yalın ayak yürürdü. Okyanus sularında yüzer, gökdelenlerin tepesine tırmanır, tiyatroya gider, yağmurda dans eder ve–

Sybil'ın onu izlediğini fark etti ve ancak o zaman yüzünde kocaman bir gülümseme olduğunu anladı. Gülümsemesini hemen silmeye çalıştı.

"Oraya varmamız ne kadar sürecek?" diye sordu.

"Saatler," dedi Sybil, beyaz sihirbaz ceketinden bir portekran çıkarıp. "İlk amacın İmparator Rikan ve danışman heyetinin haftalık toplantı notlarına ulaşmak olacak. Bunu nasıl başaracağını planlamaya başlamanı öneririm."

Cress dudaklarını birbirine bastırdı ve heyecanla başını sağladı, aklına bir sürü fikir gelmeye başlamıştı bile. Şüphesiz, toplantıda not alan android bir sekreter vardı ve muhtemelen ses ya da görüntü kaydı da alınıyor olmalıydı ve androidin internet bağlantısı olduğu sürece...

Cress başını koltuğa yasladı ve tekrar dönüp gezegene baktı. Kafasının içinde şifreleme ve güvenlik hack'leme işlemleri dönüp duruyordu.

Yıldızlar... Ama gezegen daha da güzeldi. Hayal ettiğinden daha nefes kesici. Hologramlardan yansıtılan resimleri Dünya'ya haksızlıktı. Nasıl da parlıyor, durmadan hareket ediyor, dönüyordu. Bulut kümeleri bir araya geliyordu. Gezegenin kendisi yaşayan bir organizma gibiydi.

Düşünüp hayal kurup bir yandan da plan yaparken kendi kendine mırıldanmaya başladı. Çalışırken çok mırıldanırdı.

Bazen düşüncelerini toplamasına yardımı oluyordu ama bugün düşünceleri odaklanamayacak kadar dağınıktı. Şimdi hayatı bu sabahkinden ne kadar farklı görünüyordu. Her şey nasıl hızlı değişmişti.

Yolculuk Sybil'ın ekrana değen parmaklarının sesi ve Cress'in mırıldanmaları hariç sessiz geçti. Pilot hiç konuşmadı. Âdeta orada değilmiş gibiydi ama sonuçta tüm muhafızlar böyleydi. Görünmezlerdi. Cress onları suçlamıyordu. Efendi Sybil için çalışırken bazen o da görünmez olmayı diliyordu.

Gözlerini yeniden Dünya'ya çevirdi. Ona yurttaki büyük kızların yıllar önce öğrettiği, geceleri ışıklar söndükten sonra çocuklara severek söylediği bir ninniyi hatırlatıyordu.

Gökyüzündeki tatlı hilal beni dinler misin,
Dünya'nın yanından geçerken ona şarkını söyler misin?
Tatlı gümüş melodin, ritmin ve ezgilerin,
En güzel rüyaların hamurudur ninnilerin.
Ormanları yatağına yatır, dağların üstünü ört sıkıca
Okyanusu dalgalandır, çöllere iyi geceler dile usulca.
Gökyüzündeki tatlı hilal beni dinler misin,
Gün ışığı söndükten sonra tatlı şarkını söyler misin?

Cress camın yansımasından muhafızın ona baktığını gördü. Gerildi, ninniyi yüksek sesle söylediğini fark etti. Adam hemen kafasını çevirdi ama şimdi Sybil da onu seyrediyordu.

Sadece seyretmiyordu. *Dik dik bakıyordu.*

Cress yutkundu. "Affedersiniz."

Sybil ekranı kucağına koyup dikkatini Cress'e verdi.

"Bu şarkının ne kadar eski olduğunu bilmiyorsundur herhâlde. Muhtemelen kolonileşme zamanından bu yana Ay'da söylenen bir ninni."

"Biliyordum," dedi Cress kendine hâkim olamadan. Bu onun en sevdiği şarkıydı. Bir keresinde şarkıyı araştırmıştı.

Sybil'ın gözleri neredeyse belli belirsiz kısıldı. "O zaman şarkının Dünya ve Ay müttefik olduğu zaman yazıldığını da biliyorsundur. Bazıları bu şarkının iki gezegen arasındaki barışı sembolize ettiğini düşünür. Bazıları da artık vatansever bir şarkı olmadığını söylüyor –Dünya sempatizanlığı yaptığını."

Cress'in yanaklarına yine ateş bastı ve dik oturup kafasını salladı. "Şarkıyı sevmemin nedeni bu değil," dedi. "Sadece... yani, içinde adımın anlamı geçiyor. *Hilal.* Bazen düşünüyorum da... Belki de annemle babam adımı koyarken bu şarkıdan esinlenmiştir."

Sihirbaz küçümser bir homurtu sesi çıkarıp Cress'i şaşırttı. "Hiç sanmam," dedi Sybil, camdan dışarı bakıp. "Hatırladığım kadarıyla anne baban öyle hayalperest insanlar değildi."

Cress ona bakakaldı. "Annemle babamı tanıyor muydun?"

Sybil bir süre sessiz kaldı. İfadesizdi ama dudaklarında kibirli bir tebessüm vardı. En sonunda dikkatini yeniden Cress'e verdi. "Ailenle ilgili tek bilmen gereken seni diğer kabuk bebeklerle birlikte öldürülmen için gönüllü olarak verdikleri." Kendi zalimliğinden memnun kaldı ve gözleri parladı. "Annen seni kollarıma kendisi verdi. Tek söylediği, *bir kabuk. Ne kadar utanç verici*, oldu."

Kelimeler Cress'i haddinden fazla etkiledi. Ailesinin onu öldürülmesi için teslim ettiğini biliyordu elbette. Kanun böyleydi

–ama kabuklar aslında öldürülmüyordu, sadece gizleniyorlardı ama çoğu sivil bunu bilmiyordu. Ailesi öldüğünü düşünüyor olmalıydı ve Sybil kabuklara burada *istenmediklerini* hatırlatmaktan hiç yorulmuyordu. Onları kurtarmasaydı, hepsinin ölmüş olacağını ve kimsenin onların yasını tutmayacağını.

Ama Sybil bu kısmını ona daha önce hiç söylememişti. *Utanç verici.*

Cress burnunu çekti ve Sybil gözlerindeki yaşları görmeden kafasını çevirdi.

Cress camdan dışarı bakınca bir şeye yaklaştıklarını gördü – başka bir uzay gemisi? Gözlerini kıstı ve öne eğildi. Küre şeklinde bir şeydi ve iki yanında kanat gibi üç kocaman uzantı vardı.

"Bu nedir?"

Sybil kafasını çevirmedi bile. "Bir uydu."

Cress yumruklarıyla saçını sıktı. "Çarpışacağız."

Sybil'ın dudaklarına bir gülümseme yerleşti.

Uzay gemisi yavaşlamaya başladı. Cress camdan uydunun giderek büyüyüşünü ve en sonunda bütün görüşünü kaplayışını heyecanla izledi. Uydunun tek tarafında bir kıskaç vardı. Muhafız ilk denemede kıskacı yakaladı ve uzay gemisi titredi. Ardından bir kakofoni oldu –patırtılar ve gıcırtılar ile makine vızıltıları ve tıslamalar. Uydunun kapağı uzay gemisinin yan tarafına oturdu ve çıkmaları için bir tünel yarattı.

Cress kaşlarını çattı. Yakıt almak için mi durmuşlardı? Birtakım malzemeler almak için mi? Ya da ona Dünya'daki yeni ve gizli kimliğine uygun kıyafetler bulmak için?

Uzay gemisinin kapısı açıldı ve Sybil tünele adım atıp Cress'e onu takip etmesini işaret etti. Muhafız da tam arkalarındaydı.

Kapak dardı, metal ve hava akımı kokuyordu. Koridorun sonundaki ikinci kapı kapalıydı ama yaklaştıklarında açıldı.

Cress kendini küçük, yuvarlak bir odada buldu. Ortada bir masa vardı ve üstündeki duvarlar odanın her tarafından görülebilecek gizli ekranlarla kaplıydı. Yalnızca tek bir duvar boştu –gözle görülür şekilde boş.

Cress'in midesine bir sancı saplandı ama bunun ne anlama geldiğini anlayamadı. Sybil kenara çekildi ve Cress'i izleyip beklemeye başladı ancak Cress ondan ne beklendiğini bilmiyordu.

Az önce geçtikleri kapının aynısından bir tane daha vardı – *muhtemelen ikinci bir araca bağlanan bir diğer kapı*, diye düşündü. Ve üçüncüsü de...

Cress tereddüt ederek bir adım attı.

Burası bir banyoydu. Bir lavabo. Bir tuvalet. Küçük bir duş.

Arkasını döndü. Tüyleri diken diken oldu.

"Devridaim yapan bir su sistemi var," dedi Sybil, konuşmanın ortasında kalmışlar gibi. Yüksek bir dolabı açtı. "Ve altı ila sekiz hafta yetecek kadar bozulmayan yiyecekler. Ama ben yine de ilerlemeni takip etmek için geldiğimde iki üç haftada bir ya da ihtiyaç olması durumunda erzak ikmali yaptıracağım. Majesteleri artık belirttiğin tüm gereklilikler yerine getirildiği için Dünya'yı izleme konusunda büyük adımlar atacağına inanıyor. Çalışmaların için daha fazla şeye ihtiyacın olursa, senin için temin ederim."

Cress'in midesi düğüm olmuştu ve görünmez ekranlara tekrar baktığında nefesi kesik kesik çıkmaya başladı. Hologramlar. İşlemciler, alıcılar ve veri tahtaları.

Son teknoloji. Hepsi.

Dünya'yı gizlice gözetlemek için tam olarak ihtiyacı olan şeylerdi.

"Ben... Burada mı yaşayacağım?" dedi cırtlak bir sesle. "Tek başıma?"

"Bir süreliğine, evet. Dünya'ya daha yakın olman gerektiğini söyledin, Crescent. Ben de sana Majesteleri'ne hizmet edebilmen için talep ettiklerini verdim. İstediğin bu değil miydi?"

Cress farkında olmadan kafasını sallamaya başladı. Gözleri dolmaya başlamıştı ama gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Ama nerede uyuyacağım?"

Sybil boş duvara yürüdü ve bir tuşa bastı. Duvardan bir yatak çıktı. Cress'in yurttaki ranzasından daha genişti ama bu keyfini yerine getirmeye yetmedi.

Tek başına. Burada *bir başına* kalacaktı.

"Talep ettiklerin burada," dedi Sybil. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Cress önceden ne talep ettiğini hatırlamıyordu. Dünya'ya gitmeye o kadar odaklanmıştı ki... Ağaçlar, okyanuslar ve şehirleri göreceği için öyle heyecanlanmıştı ki...

Şimdi hiçbirini göremeyecekti. Artık bir yatakhanesi ya da diğer kabuklar da yoktu.

"Ne zamana kadar?" diye sordu titrek bir sesle. "Burada ne kadar kalmam gerekiyor?"

Sybil sessiz kalınca Cress kendini kafasını kaldırıp kadının gözlerine bakmak için zorladı. Ondan anlayış, şefkat, *herhangi* bir şey bekledi.

Ama bunu ummaması gerekirdi. Aksine Sybil, Cress'in zayıflığından rahatsız olmuşa benziyordu.

"İşin bitene kadar burada kalacaksın." Sonra, bir an durakladıktan sonra, yüz hatları yumuşadı. "Elbette çalışman tatmin edici olursa, belki o zaman işin bittiğinde Artemisia'ya geri dönmeni konuşabiliriz... Gerçek bir Ay vatandaşı olarak."

Cress yüksek sesle burnunu çekti ve gözyaşlarının önüne geçmek için başını arkaya eğdi.

Gerçek bir Ay vatandaşı. Sadece bir kabuk değil. Bir mahkûm değil. Bir sır değil.

Tekrar odaya baktı. Hâlâ korkuyordu ama aynı zamanda hiç olmadığı kadar kararlıydı.

"Peki, Efendim. Majesteleri'ni memnun etmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Sybil'ın gözlerinde onu onayladığını gösteren bir pırıltı belirdi. Başını sallayıp muhafıza işaret verdi, adam selam vermeden arkasını döndü ve uzay gemisine doğru yürüdü.

"Yapacağından eminim, Crescent." Sybil muhafızı takip etmek için arkasını döndü. Herhangi bir vedalaşma, güven verici bir gülümseme ya da sarılma olmadı.

Kapı kapandı, Efendi Sybil gitti ve hepsi buydu.

Cress yalnızdı.

Nefes alıp verdi ve uydudan ayrılıp Ay'a dönüşlerini izlemek için cama yöneldi.

Gözüne karşı camdaki bir ışıltı takıldı. Arkasını dönüp küçük odanın diğer tarafına yöneldi.

Dünya o kadar büyüktü ki neredeyse bütün camı kaplıyordu.

Cress masaya geçip sırtını duvara dayadığında neredeyse bütün bedeni titriyordu. Mavi gezegeni izlemeye koyuldu. Mavi, yeşil ve altın rengi. Çalışmaya başlamadan bir süre şarkı söyleye-

bilirdi. Bu onu sakinleştirirdi. Şarkı söylemek her zaman kendini iyi hissetmesini sağlamıştı.

Gökyüzündeki tatlı hilal...

Tüm söyleyebildiği bu oldu, ardından gözyaşları süzülmeye başladı ve etrafındaki her şey gözünün önünden silindi.

Prenses ve Muhafiz

"YARDIM EDİN, SÖR CLAY!" WINTER YASTIKLARIN arkasına sindi. Kaleleri güçlü olmasına rağmen onları kötülerden sonsuza dek koruyamayacağını biliyordu.

Neyse ki Sör Jacin Clay en doğru anda efsanevi Aydınlık Kılıcı'nı -aslında bu, on yedinci yaş gününde babasının hediye ettiği ahşap bir eğitim kılıcıydı- savurarak imdadına yetişmişti.

"Prensesi asla alamayacaksınız!" diye bağırdı Jacin. "Onu hayatım pahasına koruyacağım, seni Dünyalı canavar!" Jacin dönüp kılıcını havaya savururken Winter yastıkların ardından çıktı ve yatağın altına girdi.

"Sör Clay! Arkanda!"

Winter yukarı sıçrarken Jacin ona döndü.

"Prenses?" dedi, tereddütlü bir ifadeyle.

Winter yaramazca güldü ve ona çelme taktı. İkisi birlikte yatağın üstüne düştü. "A-ha!" diye bağırdı Winter. "Seni tuzağıma düşürdüm! Senin sevgili prensesin olduğuma inandın ama ca-

zibem seni yanıltı. Oysa ben uzay korsanı Vile Velamina'dan başkası değilim!"

"Vile Velamina!" dedi Jacin, sahte bir korku nidasıyla. "Prensesime ne yaptın?"

"Uzay gemimde tutsak. Onu bir daha asla göremeyeceksin. *Ha-ha-ha*!"

"Hayır! Onu kurtaracağım!"

Boyu artık Winter'ı geçen Jacin onu kolaylıkla yataktan attı. Winter ciyaklayarak güm diye yere yapıştı. Sert bir iniş değildi ama dizi acımıştı.

Jacin ayağa kalktı, yatağın üstünde dengesini buldu ve kılıcın ucunu ona yöneltti. "Aslına bakarsan, ben *seni* tuzağıma düşürdüm, seni pis korsan. Artık tam olarak istediğim yerdesin." Elini uzatıp Winter'ın yatak örtüsünün püskülünü tuttu. "Bu püskülü çekersem altında bir tuzak kapağı açılacak ve aşağı düşeceksin..." Duraksadı.

"Ah –vahşi hayvanların arasına!" diye önerdi Winter gözleri parlayarak. "Ryu'nun kafesi. Kurt çok ama çok aç ve korsanı yalayıp yutacak!"

Jacin kaşlarını çatarak ona baktı. "Kendi ölümünü mü planlıyorsun?"

"Konuşan Prenses'ti. Düşünceyi senin beynine sokuyordum. Velamina beni bağladı ama bilincim açık."

Jacin gülmeye başladı. "Öyle olsun o zaman."

Püskülü çeker gibi yaptı. Winter da oyuna ayak uydurdu, acıyla bağırdı ve içinde gelmiş geçmiş en tehlikeli kurdun olduğu bir mağaraya düşer gibi halıda yuvarlandı. Jacin kılıcı tavana doğru tuttu. "Şimdi prensesimi bulmalı ve onu sağ sa-

lim saraya götürmeliyim. Sarayda beni büyük bir onurla ödüllendirecekler."

"*Onur mu*?" Winter kıs kıs güldü. "Ödül falan istemeyecek misin? AR-4'te bir malikâne falan?"

Jacin kafasını iki yana sallayıp hayallere dalmış gibi uzaya baktı. "Güvenli bir şekilde evine döndüğünde prensesimin gülümsemesini görmekten daha büyük bir ödül olamaz."

"Iy, iğrenç." Winter, Jacin'in kafasına bir yastık fırlattı ama Jacin ondan kaçtı ve yataktan aşağı atladı.

"Evet artık korsan yenilgiye uğradığına göre tek yapmam gereken uzay gemisini bulmak."

Winter balkonuna açılan cam kapıları gösterdi. "Orada."

Gururlu bir kahraman gibi göğsünü şişiren Jacin kapıya yürüdü.

"Bekle!" Winter ayağa fırladı ve gardırobundan bir kemer aldı. Yüzüne düşen buklelerini dağıttı ve Vile Velamina'yı ardında bırakmaya çalışarak sevimli, ağırbaşlı prenses rolüne büründü.

Balkona çıkıp kendini tırabzana bağlar gibi yaptı.

"Biliyorsun değil mi," dedi Jacin, kaygılı bir şekilde, "biri buraya bakacak olsa, başının gerçekten belada olduğunu sanar."

"Püfff. Kimse *senin* beni o kadar kolay manipüle edebileceğine inanmaz."

Jacin'in çenesi çok hafif gerildi ve Winter suçluluk duygusuna kapıldı. Jacin belli etmemeye çalışsa da Aylı yeteneğinin çok yavaş gelişmesi konusunda hassastı. Sekiz yaşındayken sihir alıştırmalarına ve duygusal manipülasyona başlamış olması gerekirdi ama Jacin'in babası gibi bu yetenekten yoksun

olduğu anlaşılmaya başlamıştı. Neredeyse bir kabuk kadar yeteneksizdi.

Winter, özellikle de başkent Artemisia'da çok az yeteneğe sahip olmanın kötü -hatta utanç verici- olduğunu biliyordu.

Diğer yandan, *kendi* yeteneği daha dört yaşındayken gelişmeye başlamıştı ve her geçen gün güçleniyordu. Şimdiden haftada bir eğitmeni Usta Gertman'la buluşmaya başlamıştı ve Gertman onun gördüğü en yetenekli öğrencilerinden biri olduğunu söylemişti.

"Tamam, hazırım," dedi kemeri bileklerine sıkıca sararak.

Jacin kafasını iki yana salladı. "Sen delisin."

Winter ona dil çıkardı, sonra saçlarını omzundan atıp suratını ekşitti. "Beni bu korkunç korsanlardan kurtaracak güçlü ve cesur bir kahraman yok mu? İmdat! Yardım edin!"

Fakat Jacin'in kaşları hâlâ çatıktı, dikkatini Winter'ın arkasındaki bir şeye vermişti. "Kim o, taht odasındaki?"

Winter arkasına baktı. Odası, Artemisia Sarayı'nda kraliyet ailesinin uyuduğu, babası ve üvey annesinin odasının hemen ilerisindeki özel bir kanatta yer alıyordu. Üçüncü kattalardı ve muhteşem bir Artemisia Gölü manzaraları vardı. Winter buradan, gölün diğer tarafında kalan sarayın karşı kanadının çoğunu görebiliyordu.

Sarayın tam ortasında taht odası vardı. Burası, gölün üzerinde kalan kocaman bir balkonu olan tek odaydı –ancak birinin kenara fazla yaklaşması durumunda onu koruyacak herhangi bir tırabzan ya da bariyeri yoktu.

Ve şimdi orada bir kadın durmuş, aşağıdaki suya bakıyordu.

Winter kadını tanımadı ama uzakta olmasına rağmen saray hizmetkârı üniforması giydiği görülebiliyordu.

"Ne yapıyor?" diye sordu Winter.

Daha cümlesini tamamlamamıştı ki Jacin koşmaya başladı.

Winter kalbi hızla çarparak bileklerini saran kemeri çözmeye çalıştı. "Bekle– Jacin! Beni bekle!"

Jacin beklemedi ve yatak odasının kapısından çıkıp gidene kadar Winter'ın aklına onu durdurmak için yeteneğini kullanmak gelmedi. En sonunda kemeri çözmeyi başardı. Hemen taht odasına baktı, kadının yerinden kıpırdamadığını görünce rahatladı ve Jacin'in arkasından koşmaya başladı.

Koşarak koridora fırladığında muhafızı -*gerçek* muhafızı- şaşırdı, Winter koridoru hızla aşıp sarayın aşina olduğu beyaz-taştan dönemeçlerini uçarcasına geçti. Kimse onu durdurmaya çalışmadı, muhafızlar, asiller ve sihirbazlar yolunu açmakla yetindi.

Jacin'in sarı-beyaz saçlarının taht odasının devasa siyah kapılarını aştığını gördü. Kapılar tam kapanmak üzereyken Winter kolunu araya sokup içeri daldı.

Jacin odada birkaç adım atmıştı ki Winter az daha ona çarpmak üzereyken durdu ve Jacin'in kolunu tuttu.

"*Hayır!*" diye bağırdı kadın. "Götür onu buradan. Majesteleri bunu görmemeli."

Sesi titrek ve çatallıydı, gözleri kan çanağı gibiydi. Gençti, belki yirmili yaşlarının başındaydı ve doğal bir güzelliği vardı. Porselen gibi cildini ya da gür, kumral saçlarını sihre borçlu değildi ama içe göçmüş yanaklarını ve gözlerindeki paniği de hiçbir sihir gizleyemezdi.

Winter kadının ifadesinde bir kırıklık, çaresizlik ve kalp kırıklığı olduğunu sonradan anladı.

Kadın balkonun kenarına yarım adım uzaklıktaydı. Aşağı atlamayı planlıyordu.

Kendi iradesiyle.

Winter'ın ağzı açık kaldı. İnsan kendi için böyle bir şeyi nasıl isterdi?

"Lütfen," dedi Winter, çekinerek bir adım atarken. "Geri çekil. Her şey yoluna girecek."

Jacin elini Winter'ın omzuna koydu; onu engellemek ister gibiydi ama Winter onu kontrol ederek elini omzundan çekmesini sağladı. Jacin'in kederli nefes alışını duydu ama onu duymazdan gelip ondan bir adım daha uzaklaştı.

Winter arkasında muhafızlarının ayak seslerini duydu, kapılar gürültüyle kapandı.

Ama onlar sadece birer muhafızdı. Ancak Jacin ya da Winter'ın babası kadar yetenekleri vardı –yani, neredeyse hiç. Bu zavallı kadına yardım edemezlerdi.

Ama o edebilirdi. *Onu kurtarabilirdi.*

Winter yutkunup bir adım daha attı.

Kadın ağlamaya başladı. "Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen gidin, Majestleri. Lütfen bana izin verin." Yüzünü ellerine gizledi ve Winter kadının kolundaki mor-sarı çürüğü gördü.

"Her şey yoluna girecek. Bana güvenebilirsin."

Sadece geri çekil.

Kadın irkildi ve ifadesi değişmeye başladı. Artık korkmuyordu, ama karanlık ve kararlı bir ifadesi vardı. Çenesini sıkıp aşağıdaki dalgalara baktı. Göl çok derindi ve göz alabildiğine, ufka dek uzanıyordu.

Ayak parmakları kenara iyice yaklaştı.

Winter'ın göğsünü bir korku kapladı. Kadının yardıma ihtiyacı vardı, *onun* yardımına...

Yumruklarını sıktı ve aklıyla o ayak parmağına uzandı. Tehlikenin farkındaydı –kazara kadının dengesini bozarsa, onu kurtarmaya çalıştığı hâlde balkondan aşağı düşmesine neden olabilirdi.

Ancak bu, Usta Gertman'la ilk derslerinde olduğu gibi içgüdüseldi.

Dikkatliydi. Yavaş ve nazikti. İradesini kadının ayak parmağına, ayağının tabanına, bileğine, oradan da dizine ve bacağına odakladı.

Kadının ayağını yavaşça yere bıraktı.

Kadın sızlandı. "Hayır. Lütfen. *Lütfen.*"

"Her şey yoluna girecek," dedi Winter yumuşak bir sesle, diğer bacağa odaklanırken. Bir adım.

İkinci bir adım.

Kadın çok yavaşça balkonun kenarından geri çekildi.

Üçüncü adımdan sonra kadın kendini bıraktı, gücünü kaybetti ve Winter onun cam zemine yığılmasına izin verdi.

İçini bir rahatlık kapladı ve hemen kadının yanına gidip diz çöktü ve elini omzuna koydu. Kadının hıçkırıkları daha da şiddetlendi.

"Artık iyisin," dedi Winter. "Güvendesin."

Kadın daha fazla ağlamaya başlayınca Winter onu rahatlatmak için elinden gelenin en iyisini yaptı. Kadını bunun doğru olduğuna, *gerçekten* güvende olduğuna ve her şeyin yoluna gireceğine inandırdı. Zihninin yüzeyine hoş düşünceler bıraktı. Bu, Aylılar'ın yaptığı en zor manipülasyonlardandı –birinin yalnızca

görüşünü değiştirmek ya da bedenlerini iradeleri dışında hareket ettirmek değil, duygularının derinliğini değiştirmek...

Ama Winter bunu yapabileceğine inanıyordu. Yapmak zorundaydı. Uzun zamandır bunun üstünde çalışıyordu.

Mutluluğu seçti. Kadının düşüncelerinin üzerinde yumuşacık bir mutluluk örttü ve kadının dudaklarında minnettar bir gülümseme görene dek durmadı. Kadının tebessümü Winter'ın içini ısıttı.

"T-teşekkürler, Prenses," dedi kadın bitkin ve titrek bir sesle.

Winter da ona gülümsedi. "Bir şey değil."

Odaya giren başka ayak sesleri duyana kadar neredeyse Jacin ve onları izleyen muhafızları unutmuştu.

"Bu da ne demek oluyor?"

Winter donup kaldı, parmak uçlarındaki rahatlama kayboldu. Hizmetkâr kadın âdeta bağlı olduğu bir ip varmış da kesilmiş gibi inledi ve yanma yığıldı.

Winter güçlükle yutkunarak arkasına baktı. Üvey annesi Kraliçe Levana, birkaç muhafız ve en üst rütbeli iki sihirbaz -Sybil Mira ve Aimery Park- kaşlarını çatmış, manzaraya bakıyordu. Winter, Jacin ve gülümsemesinin yerini boş bir ifade almış olan kadına.

Winter'ın kişisel muhafızı kekeleyerek bir açıklama yapmaya çalıştı. Winter da üvey annesinin rahatsız bakışlarına dayanamayarak kafasını çevirdi.

"Görünüşüe göre kızın yardıma ihtiyacı var." Bu, Sihirbaz Park'tı. Sesi düz kayaların üzerini yalayan hafif bir meltem gibiydi. Saraydaki en güzel sese sahipti ama yine de bu sesi her duyuşunda Winter'ın tüyleri diken diken oluyordu.

"İşine geri dönmesi *gerek*," dedi Kraliçe Levana. "Sarayımda tembelliğe izin vermem. Bir daha böyle bir rahatsızlığa sebebiyet verirse, mahkemeye çıkacak. Şimdi –herkesin taht odamı derhâl terk etmesini istiyorum."

Hizmetkâr kadın kırık bir oyuncak bebek gibi iki büklüm oldu.

Muhafızlar kadını sürükleyerek götürürken Winter ona huzur vermeye çalıştı ama kadının ifadesi öyle perişandı ki, Winter başarılı olup olmadığını anlayamadı.

"BUGÜN TAHT ODASINDA NE OLDU, WINTER?"

Kalbi hızlı atmaya başladı ve babasının, az önce bitirdiği holografik hikâye kitabını kenara bırakışını izledi. Akşam boyunca Winter'ın duyguları karmakarışıktı –o zavallı kadını kurtardığı için gurur ve kadının kurtarılmaya ihtiyacı oluşu karşısındaki endişe.

Sarayda, etrafları her zaman zengin sanat ve ihtişam, yiyecekler ve eğlenceyle çevriliydi. İşçilere, hatta sıradan hizmetkârlara, Artemisia'da Ay'daki diğer yerlere nazaran daha adil davranıldığı söyleniyordu. Peki o zaman kadının kendi canını almak istemesine neden olacak kadar kötü ne olabilirdi?

"Bir hizmetkâr... Taht odasından göle atlayacaktı," dedi Winter. "Galiba... Galiba kendine zarar vermek istiyordu. Ben de onu durdurdum."

Babası başıyla onayladı, böylece Winter onun hikâyeyi o sırada görev başında olan muhafızlardan duymuş olduğunu anladı. Babasını herkes severdi. Kraliçe'yle evlenmiş olmasına rağmen

muhafızlar ona hâlâ arkadaşları gibi davranıyordu ve kişisel muhafızları, babasına yaramazlıklarını anlattığı için Winter'la Jacin'in başı çok kez derde girmişti.

"Sen iyi misin?"

Winter başını salladı. "Ama bunu neden yapmak istediğini anlayamıyorum."

Babası uzun süre sessiz kaldıktan sonra kolunu Winter'ın omzuna attı ve onu göğsüne bastırdı. Kalp atışları sakinleştirici ve düzenliydi.

"Doğru olanı yapmaya çalıştığın için seninle gurur duyuyorum," dedi en sonunda ama bunu söyleyiş şekli karşısında Winter kaşlarını çattı. *Çalışmak?* "Ama bazen birini yeteneğinle kontrol etmek yerine ona başka şekilde yardımcı olman gerekir. Genellikle önce onlarla konuşup en iyi şekilde nasıl yardımcı olabileceğini anlaman gerekir." Kısa bir tereddüdün ardından ekledi, "Birinin rızası olmadan yeteneğini onun üstünde kullandığında, onun özgür iradesini ve seçim şansını elinden almış olursun ve bu adil değildir."

Babasının kalp atışlarının artık sakinleştiremediği Winter geri çekildi. Babasına baktı. "Atlayacaktı. Ölecekti."

"Anlıyorum, Winter. Hata yaptığını söylemiyorum ve doğru hissettiğin şeyi yaptığını biliyorum. Belki öyleydi de. Ama... Yetenekli olacağın artık anlaşılıyor. Benden çok daha yetenekli... Seninle gurur duyuyorum ama güçlü bir yeteneğe sahip olmanın bazen yanlış kararlara yol açabileceğini de biliyorum. Dikkatli davranmazsak etrafımızdakileri incitebilecek kararlar."

Winter çenesini sıktı, midesindeki acı ve öfke hissi karşısında şaşırdı. Babası onu anlamıyordu. Muhtemelen anlayamazdı da

–ne de olsa, bugün Winter'ın yerinde o olsa, kadına yardımcı olamazdı. En azından onun yaptığı şekilde.

Winter kadının hayatını kurtarmıştı. O bir kahramandı.

Dudağı titremeye başladı ve babasının yüzü yumuşadı. Onu kendine doğru çekti ve başının üstünü öptü.

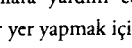
"Başın dertte değil," dedi. "Umarım o kız gerekli yardımı alacak ve bir gün sana teşekkür edecek. Sadece bilmeni istiyorum ki... bu sarayda ve Ay'da her türlü sorunu çözmek için manipülasyonu en hızlı çözüm olarak görenler var. Bazen işe yarayabiliyor ama sorunları çözmenin tek ve en iyi yolu olduğu söylenemez. Ayrıca manipüle ettiğin insanlar... seçim şansını hak ediyorlar. Anlıyor musun?"

Winter başıyla onayladı ama babasının onu *anlamadığından* emindi.

Babasını tüm kalbiyle seviyordu ama birine yalnızca bir düşünceyle yardım etmenin nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyecekti. Onlara mutluluk vermenin ya da dünyaya bakışlarını değiştirmenin.

O, yeteneğini insanlara yardım etmek için kullanacaktı. Artemisia'yı daha iyi bir yer yapmak için.

O hizmetkârı kurtarmak, sadece bir başlangıçtı.

İLERLEYEN AYLARDA WINTER ÇALIŞMALARINA her zamankinden daha fazla odaklandı. Sihri güçlendi. Düşünceleri keskinleşti. Mümkün olduğunda Jacin üzerinde

alıştırma yaptı ama babasıyla yaptığı ilk konuşmanın ardından, her zaman ondan izin istemeye özen gösterdi.

Onun sayesinde hayatta olan hizmetkârı gözünün önünden ayırmadı. Winter her zaman onun için özel bir gülümseme sakladı ve sarayda yolları her kesiştiğinde, ona güzel duygular aktardı.

Kadının sarayda yaptığı işlerden gurur duymasını sağladı.

Bu kadar güzel bir şehirde yaşadığı için mutluluk duymasını sağladı. Sevildiğini, takdir edildiğini, güvende ve huzurlu olduğunu hissetmesini... Winter, kadının bir daha hayatına son vermeye kalkışmaması için aklına gelen her güzel duyguyu ona aktardı.

Bir yıl geçti, ardından iki ve üç –ama Winter kadınla arasında sessiz bir arkadaşlık olarak düşündüğü şeyin değişmeye başladığını hissetti. Kadının, Winter'ın yaklaştığını görünce, düşüncelerini değiştirmesine fırsat verecek kadar yaklaşmadan yön değiştirdiğini fark etti. Ondan kaçıyordu.

Winter nedenini anlayamadı.

Sonra bir akşamüzeri, Usta Gertman'la haftalık çalışmasını yaparken, öğretmeni ona yeteneğinin çok güçlendiğini, beklentilerini aştığını ve günün birinde bir sihirbaz olacak kadar yetenekli olduğunu söyledi. Bu büyük bir onurdu. Tüm krallıkta, yalnızca en yetenekli Aylılar'a ayrılmış bir rol.

Winter tüm akşam bir tavuskuşu gibi göğsünü kabartarak dolaştı. Jacin'e anlattı ve ondan beklediği tepkiyi göremeyince sinirlendi.

O gece yatağa dudaklarında kendinden memnun bir tebessümle girdi.

Saatler sonra, babasının odasından gelen, kulakları sağır eden silah sesine uyandı.

Hayatının ilerleyen yıllarında kâbuslar görecekti. Babasının kanı. Onu vuran ve odanın bir köşesinde ölü yatan sihirbaz. Geceliğiyle ayakta dikilip şok içinde yanaklarından süzülen gözyaşları ve âdeta ayak parmakları halıya dikilmiş gibi yerinden kıpırdayamayışı.

Selene olayını yeniden yaşar gibiydi. Bir dakika önce dünyada en sevdiği insan orada dururken sonra aniden yok olmuştu. Ateş ve dumanların ondan aldığı Selene. Bir sihirbaz ve silahın ondan aldığı babası.

Yıllar boyunca Winter'ın en sık hatırlayacağı şey, kan ya da babasının ölü gözleri ya da yanından koşturan muhafızlar değildi.

Üvey annesiydi. Kraliçe. Kalp kırıklığıyla ağlayışı öyle şiddetliydi ki Winter seslerin kafasının içinde sonsuza dek yankılanacağını düşünmüştü. O haykırışlar hayatı boyunca kâbusu olacaktı.

Winter dokuz yaşındayken, bir kraliçenin bir muhafızla evlenmesinin normal olmadığını anlamaya başlamıştı. Böyle bir eşleşmenin tuhaf, hatta utanç verici olduğunu fark etmişti.

Fakat o gece üvey annesinin haykırışlarını duyduğunda, Levana'nın neden babasını seçtiğini anlamıştı. Onu sevmişti. Dedikodulara, dik dik bakışlara, kaş çatışlara rağmen, onu sevmişti.

O geceden sonra Winter sihirbazlardan korkmaya başladı. Sarayın onurlu üyeleri değillerdi. Winter'ın arkadaşı ya da müttefiği değillerdi.

Asla onlardan biri olmayacaktı, yeteneği sayesinde ne kadar övgü toplarsa toplasın...

WINTER, KÂBUSTAN KALAN, KULAKLARINDA hâlâ çınlayan üvey annesinin hıçkırıklarıyla uykusundan sıçradı. Buz gibi ter içindeydi.

Babasının cinayetinin üstünden yıllar geçmişti ve aylardır aynı kâbusu görmemişti ama hissettiği dehşet ve şok her defasında aynıydı.

Nabzının yavaşlamasını beklemeden yatağından kalktı. Yumuşak bir çift terlik almak için gardırobuna gitti ve darmadağın buklelerini arkada tokayla tutturup koridora çıktı.

Kapısında nöbet tutan muhafız onu gecenin bir yarısında gördüğü için şaşırdıysa bile belli etmedi. Bu nadir yaşanan bir durum değildi. Bir zamanlar çok ciddi kâbuslar gördüğü dönemde, neredeyse her gece, sarayın muhafız ve ailelerinin yaşadığı kanadına gizlice süzülüyordu. Jacin'le ikisi kendilerine sıcak çikolata hazırlayıp hologramlarında aptal dramalar diziler seyrediyorlardı. Winter yüzünü omzuna gömdüğünde Jacin onun ağladığını fark etmemiş gibi davranıyordu.

Fakat bu gece Winter, muhafızların özel kanadına kadar gitmedi. Bunun yerine sarayın ana geçidine yaklaştığında, camlardan sızan sesleri duydu. Botlu ayakların *pat pat* sesleri. Bir kameriyedeki iki hizmetçinin kederli fısıldaşmaları ve Winter'ı fark ettiklerinde şaşırıp selam verişleri.

Winter sesleri takip etti ve kendini kütüphanelerden birinin ortasında buldu.

Sihirbaz Aimery Park, pencerelerden birinin önünde duruyordu. Gecenin bir yarısı olmasına rağmen üzerinde kırmızı ceketi vardı. "Majesteleri, neden ayaktasınız?"

Winter, Sihirbaz Park'tan hoşlanmıyordu ama bunu belli etmeyecek kadar akıllıydı. Adamı gördüğü zaman sinirlerini geren şeyin ne olduğunu tam olarak bilemiyordu.

Park, onu görünce gülümsedi ama bu, bir akbabanın gülümsemesiydi.

Winter ona gördüğü kâbustan bahsetmek istemedi ve "Bir ses duydum gibi geldi," dedi.

Sihirbaz, başıyla onayladı. "Trajik bir olay yaşandı, genç Prenses. Görmeseniz daha iyi."

Pencereye doğru baktı ve uyarısına rağmen, Winter'ın iki muhafızın aşağıdaki bahçeyi izlediği pencereye gitmesine engel olmadı.

Winter'ın ağzı açık kaldı.

Aşağıdaki çeşmede bir ceset yatıyordu. Çeşme kanla dolmuştu. Cesedin kol ve bacakları çarpılmıştı.

Aşağısıyla aralarında epey mesafe olmasına rağmen Winter onun hizmetkâr kadın olduğunu anladı. Henüz bir çocukken, hayatını kurtardığı o kadın. Winter'ın hayatının yarısından uzunca bir süredir mutluluk aşıladığı kadın. En azından o, aşıladığını sanıyordu.

Winter geri sendeledi.

"Kadın hastaydı, Prenses," dedi Aimery. "Korkunç bir olay ama böyle şeyler oluyor işte."

Boğazına yapışan duygudan konuşamayan Winter arkasını dönüp hızla odadan çıktı. İlk başta yürüyordu, sonra hızlandı, daha da *hızlandı*. Arkasından gelen muhafızının postallarının sesini duydu. *Bırak koşsun. Bırak kovalasın.*

Winter var gücüyle koştu, ayakları serin taşlara neredeyse değmiyordu bile.

Muhafızların yaşadığı kanada ulaştığında, bir sonraki vardiyasına gitmekte olan Jacin'in babası Sör Garrison Clay'in yanından geçti. Clay, bir zamanlar Winter'm babasının olduğu gibi bir saray muhafızıydı. Yıllar önce iki adam birlikte eğitim almışlar ve arkadaş olmuşlardı –Winter, Jacin'i bu sayede tanımıştı.

"Majesteleri," dedi Garrison, gözlerini kocaman açıp. "Sorun nedir?"

"Jacin uyanık mı?"

"Sanmıyorum. Siz iyi misiniz?"

Winter kafasını sallayıp fısıldadı, "Yine kâbus gördüm."

Adam anlayışlı bir bakışla arkasını döndü ve Jacin, karısı, diğer iki muhafız ve aileleriyle paylaştığı, Winter'ın odası büyüklüğündeki daireye yöneldi. Babacan bir tavırla Winter'ın omzunu sıkıp onu içeri soktu ve oradan ayrıldı –bir muhafızın görevine geç kalması kabul edilemezdi, Prenses, kapısına dayanmış olsa bile.

Jacin uyuyordu ama uykusu hafifti ve Winter kapıyı gıcırdatarak araladığı anda gözleri açıldı. Odanın diğer ucundaki döşekten annesinin derin nefes alıp verişleri duyuluyordu. "Ne oldu?" diye sordu Jacin doğrulup.

Winter bir adım attı ama sonra tereddüt etti. Yıllarca, Jacin'in yatağına kıvrılmak ona dünyanın en doğal şeyi gibi gelmişti.

Sonuçta Winter'ın babası öldükten sonra Jacin onu sayısız kez teselli etmişti.

Ama son zamanlarda bir şeylerin değişmeye başladığının farkındaydı. Jacin artık on dört yaşındaydı ve Winter'ın birlikte büyüdüğü zayıf ve çelimsiz çocuk değildi. Her geçen gün uzayıp güçleniyordu.

Winter'da da değişiklikler olmuştu. Ama Jacin'in bunları fark ettiğinden emin değildi.

Birdenbire, daha önce sarayda fısıldanan *edep* ve *adabımuaşeret* gibi şeyleri hiç umursamayan Winter, kendini en eski ve en kıymetli dostluğunu sorgularken bulmuştu.

"Winter?"

"Ö-öldü," diye kekeledi. "Hizmetkâr. O... camdan atlamış, bahçeye. O--"

Ağlamaya başladı.

Jacin'in yüzü buruştu ve kolunu Winter'a uzattı.

Winter yatağa girip yüzünü Jacin'in göğsüne gömdüğünde tüm endişeleri kayboldu. Büyümenin her şeyi değiştirdiğini düşünmekle aptallık etmişti. Burası her zaman ait olduğu ve olacağı tek yerdi.

"İYİ AKŞAMLAR, SÖR OWEN," DEDİ WINTER, ERTEsi sabah odasından çıktığında. Önceki gece muhafızını peşinden koşturduğu için kendini suçlu hissediyordu. Adama selam verdi ama muhafız ona bakmadı ve selamını görmedi. Muhafızlar

böyleydi. Orada hizmet etmek ve onu korumak, kraliyet ailesine zarar vermek isteyenlere bir hedef ve kalkan olmak üzere bulunuyorlardı. Onun arkadaşı değillerdi. Sırdaşı değillerdi.

Fakat Winter her zaman onları görmezden gelemiyordu.

Özel dersine gitmek için koridorda süzüldü ve asansöre binmek için köşeyi döndüğünde Jacin'in onu beklediğini gördü. Winter gülümsedi -içgüdüsel bir tepkiydi- ama Jacin'in ifadesini fark edince yüzü düştü. Jacin'in kaşları çatıktı.

Jacin, Winter'ı belli bir mesafeden takip eden muhafıza baktı, sonra başını hafifçe aşağı eğdi. "Bir not buldular."

"Not mu?"

"Hizmetkâr yazmış. Notta..." Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. "Babam soruşturma ekibinde. Notu hizmetkârların odasında bulmuşlar. Muhtemelen kimseye göstermeyecekler ama babam ortadan kaldırılmadan önce notu okumayı başarmış."

"Peki... intihar notu muymuş?" diye sordu Winter kalbi hızla çarparak. Sözcükler kanını dondurdu. İntihar, toplumlarında şüpheyle karşılanan bir durumdu. Herkes, on iki yaşındaki Prenses bile, bariz bir intiharın manipülasyonun yol açtığı bir cinayet olabileceğini biliyordu. Kraliçe'nin infazlarının hemen hepsi bu şekilde gerçekleştiriliyordu. Suçluların eline keskin bir jilet verip kendi canlarını almaları sağlanıyordu.

Ancak Kraliçe ne kadar isterse istesin, Aylılar'a has bu yetenek sadece kraliyet ailesine özel bir durum değil. Hiçbir ölümün gerçek bir intihar olduğu kanıtlanamıyordu ve cinayetlerin çok azı çözülebiliyordu.

"Notta ne yazıyormuş?" diye sordu Winter.

"Cinayet değilmiş. Kadın bunu kendisi istemiş."

Asansöre bindiklerinde de Jacin sesini çıkarmadı. Muhafız hâlâ yanlarındaydı ve Jacin, asansörden inip muhafız birkaç adım gerilerinden gelmeye başlayana kadar hiçbir şey söylemedi.

Winter kaşlarını çattı. Winter bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu ummasına rağmen şaşırmamıştı. Winter onu kurtarmadan önce kadın kimsenin kontrolü altında değildi –ya da Winter onu kurtardığını düşünmüş olabilirdi. Winter, kadının en sonunda başarılı olana kadar kaç defa hayatına son vermeye çalıştığını düşünmeden edemedi.

"Ama neden?"

Jacin koridora bakındı. Yanlarından birkaç genç aristokrat geçti, muhtemelen dersten yeni çıkmışlardı ve Prenses'i fark edince, durup ona baktılar. Winter onları görmezden geldi. İnsanların ağızları bir karış açık, ona bakakalmalarına alışkındı.

Jacin her defasında kaşlarını çattı ve insanlar yanlarından geçip gittiğinde rahatladı.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Winter bundan emin değildi ama yine de başıyla onayladı. Bir insanı böyle bir karar almaya iten ne olabilirdi? Başka bir seçenek olmadığını düşünmelerine neden olan? Özellikle de kendinizi hiçbir zaman üzgün, yalnız ya da korkmuş hissetmemenizi sağlayan doktorlar ve uzmanlar varken...

Jacin güçlükle yutkundu. "Hamileymiş."

Winter duraksadı. Jacin de durdu, kaşı havaya kalktı.

"Hamile mi?"

Bu hiçbir şeyi açıklamıyordu. Winter'a kalsa bir kadın hamile olduğunu öğrendiğinde ancak mutlu olabilirdi. Jacin'in çenesi gerildi. Bir anda üzgün hâlinin yerini öfkeli bir ifade aldı.

Normalde ışıl ışıl olan mavi gözlerinde şimdi Winter'ın nadiren gördüğü gölgeler vardı. "Notta bebeğin babasının Sihirbaz Park olduğu yazıyormuş."

Winter bakakaldı.

"Belli ki kadını uzun süredir kontrol ediyormuş." Jacin öfkeli bakışlarını diğer tarafa çevirdi. "Kimse bunun ne zamandır sürdüğünü bilmiyor. Ya da... Park'ın nasıl yöntemler kullandığını..." Jacin'in yüzü kızarmaya, nefesi hızlanmaya ve yumruk yaptığı elleri beyazlamaya başladı.

Ne gibi yöntemler...

Bu, Winter'ın bildiği lakin çok az kişinin konuştuğu bir dehşetti. Güçlülerin zayıflara uyguladığı manipülasyon. Bir insana *her şeyi* yaptırabilirdiniz ve buna karşı yasalar olmasına rağmen, elitler ve kanunun uygulanmasından sorumlu olanların arasında da çok güçlüler varken, onları kim durdurabilirdi ki?

Winter, kadının gözlerindeki çaresizliği, yıllar içinde giderek artan çaresizliği hatırladı. Elini karnına bastırdı. Ağzında birden acı-ekşi bir tat belirdi ve Winter yeterince hızlı yutkunamadı. Midesi bulanıyordu.

"Üzgünüm." Jacin onu dirseğinden tuttu. "Sana söyleyip söylememem gerektiğine karar veremedim. Biliyorum... Park'ı *görmek* zorunda olduğunu biliyorum..."

Yalnızca konseyde. Winter onu sadece konseydekilerin arasında görmek zorundaydı. Yine de bu çok fazlaydı. "Ona bir şey yapacaklar mı?" diye sordu.

Ancak Jacin'in cevap vermesine gerek yoktu.

Aimery, Kraliçe'nin favorilerindendi. Bu suçla ilgili hiçbir yaptırıma maruz kalmayacaktı.

Winter gözlerini sımsıkı kapatıp Jacin'e hafifçe sarıldı ve geri çekildi. Winter derse girmek için yürürken Jacin ona eşlik etti ama Winter'ın aklı bu korkunç bilgiyi hazmetmeye çalıştığından arkadaşının varlığının farkında değildi.

Kadının çaresizliği.

Zaman zaman kadının kollarının üniformasının dışında kalan bölgelerinde gördüğü morluklar.

Kütüphanede gözlerine bakan Aimery. "*Böyle şeyler oluyor işte...*"

Winter aniden bir bitki saksının yanında durdu ve toprağa kustu. Jacin ve muhafız yanında bitti. Jacin onu rahatlatmak için sırtını sıvazladı. Muhafız doktor çağıralım mı diye sordu.

Winter kafasını iki yana salladı. "Yediğim bir şeyden," dedi, elinden geldiğince kibarca tükürürken. "Ama...belki hizmetkârlardan biri burayı temizlese iyi olur..."

"Hemen birini yönlendireceğim."

Başka hiçbir şey konuşulmadı ama Winter kendini daha iyi hissetmedi. Midesi hâlâ bulanıyordu.

Kadını kurtarmıştı. Onu kurtardığına inanmıştı.

Ama aslında onu işkencecisinin ellerine teslim etmişti. Park'ın onu yıllarca taciz etmesine izin vermişti ve kadın ona karşı savaşamamıştı bile –Winter onu mutlu, memnun olmaya ve *durumu kabul etmeye* zorlarken bunu yapamamıştı.

Winter onu kurtarmamıştı.

"BUGÜN DİKKATİNİZ ÇOK DAĞINIK, MAJESTEleri."

Winter, bakışlarını dersleri sırasında sürekli yanlarında olan hizmetkâr kızdan çekti. Kızın gözleri her zaman yere bakıyor, elleri önünde kavuşturulmuş oluyordu. Hiçbir şey konuşmuyordu. Winter'ın eğitimi için bir araçtan başka bir şey değildi. Son bir yıl içinde, Winter kızı güldürmüş, bayıltmış, dans ettirmiş, burnuna dokundurtmuş ve derin bir uykuya dalmasını sağlamıştı. Ancak hâlâ kızın adını bilmiyordu.

"Majesteleri?" dedi Efendi Gertman. "Beni duydunuz mu?"

Winter öğretmenine gülümsedi. "Özür dilerim. Ben... biraz üzgünüm sanırım, hizmetkâr için... Geçen günkü."

"Ah, evet. Küçükken, taht odasından atlamasına engel olduğunuz kızmış." Efendi Gertman parmaklarını birbirine kenetledi. "Siz bunun için endişelenmeyin, Prenses. Bazen burada, Artemisia'da bile trajik olaylar yaşanır."

Trajik. *Trajik.* Bu kelimeyi herkes bir anlamı varmış gibi telaffuz ediyordu.

Ancak trajik olan kadının ölümü müydü, yoksa hayatı mı?

Kontrol edilmeyi bekleyen hizmetkâr kıza tekrar baktı. Sarayda güzel bir hayatı vardı, öyle değil mi? Winter dersler sırasında ona asla kötü bir şey yapmamış, onu asla incitmemiş ya da kendini yaralamaya zorlamamıştı. Ona sadece küçük illüzyonlar göstermişti. Beynine yalnızca mutluluk hissi vermişti.

Kız ve ailesi bu hizmetinden ötürü fazlasıyla mükâfatlandırılmıştı. Dış bölgelerde yaşayanların hayal edebileceğinden bile iyi bir şekilde.

Öyle değil mi?

Ama Winter şimdi ona baktığında, ilk defa, kızın yumruklarını sıktığını fark etti.

Gergindi. Belki de korkuyordu. *Winter'dan mı?* Öğretmenden mi? Yoksa gün boyunca burada eğitim gören öğrencilerin birinden mi?

Winter'ın başı dönüyordu ve birdenbire bunun yanlış olduğunu anladı. Bu derslerin. Sihirbazların. Aylılar'a has bu yeteneğin. O, Kraliçe ve Aimery gibi kudretli olanların zayıfların üzerindeki gücünün. Bu hizmetkâr kız gibi zayıf olanların. Jacin gibilerin.

Winter'ın babası gibilerin.

Babasının yıllar önce ona anlatmaya çalıştığı şey tam olarak buydu.

"Tekrar deneyin, Prenses," dedi öğretmeni. "Geçen hafta çok iyiydiniz."

Winter tekrar Efendi Gertman'a baktı. "Özür dilerim. Biraz başım dönüyor. Kendimi iyi hissetmiyorum ve... Talimatınızı tekrarlar mısınız lütfen?"

"Sadece basit bir sihir, Majesteleri. Belki saç rengini değiştirmeyi deneyebilirsiniz?"

Winter elini uzattı ve gür siyah buklelerinden bir tutam tuttu. Bunu yapabilirdi. Daha önce çok defa yapmıştı.

Hizmetkâr kız derin bir nefes aldı.

Winter tutamı bıraktı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Basit sihrin amacı genellikle güzellikti ve Winter genellikle tanıdığı en güzel kadının, *herkesin* tanıdığı en güzel kadının güzelliğini aklına getirirdi. Üvey annesi, Kraliçe Levana. Ay'daki en güzel kadın.

İşin zor kısmı kendini olduğundan yaşlı göstermekti. Sihrin etkili olması için başkalarının sizi nasıl görmesini istiyorsanız, öyle göründüğünüze inanmaktı. Winter kıvırcık saçlarını ve esmer tenini değiştirmeyi ya da kendini daha uzun, daha kısa, daha ince ya da daha kıvrımlı göstermeyi kolay buluyordu ama üvey annesinin zarafeti ve tecrübesini yansıtmak ciddi bir zihinsel konsantrasyon gerektiriyordu ve Winter hâlâ bunun üzerinde çalışıyordu.

Ancak gün geçtikçe iyiye gidiyordu. Efendi Gertman ona sık sık övgüler yağdırıyordu.

Günün birinde, güçlü olacaktı.

Günün birinde, bir sihirbaz kadar becerikli olacaktı.

Hizmetkârın kafasının üstüne baktı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Yapamam."

Gertman kaşlarını çattı.

Winter utanmış gibi ensesini ovalayarak hafifçe gülümsedi. "Çok yorgunum. Ve dikkatim dağınık. Belki başka bir gün denemeliyiz. Sorun olmazsa, Efendi Gertman?"

Adamın ifadesi değişmedi. Kız hiç kıpırdamadı, Winter'ı duyduğunu ya da Prenses'in bugün onu kontrol etmeyeceğini umursadığını gösteren herhangi bir işaret vermedi. Sanki orada değilmiş gibiydi.

En sonunda Efendi Gertman arkasına yaslandı ve başıyla onayladı. "Elbette, Majesteleri. Siz gidip dinlenin. Haftaya tekrar deneriz."

Winter ayağa kalktı ve elinden geldiğince gülümsedi. Öğretmeni biraz kızgın görünüyordu. "Teşekkürler, Efendim." Winter selam verip Gertman'ın ofisinden ayrıldı.

Jacin, hâlâ Winter'ın onu bıraktığı yerde bekliyordu. Şaşırıp ayağa fırladı. "Bitti mi?"

Winter, öğretmenin odasının kapısını kapattı ve Jacin'e baktı. Jacin'in gözlerinde koridor duvarındaki devasa camların yansımasını gördü. Winter, arkadaşının giderek daha yakışıklı olduğunu düşündü ve bunu geliştirmek için asla sihre ihtiyacı olmayacaktı.

Winter birden avuçlarının ısındığını ve terlediğini hissetti.

Hissettiği beklenmedik kararlılık onu korkuttu ama fikrini değiştirmeyeceğini biliyordu.

"Ben bir karar verdim, Jacin."

Jacin kafasını yana eğip ona baktı.

Tanıdığı en iyi insanlar -Jacin, babası, Sör Garrison Clay ve koridorda ona nazikçe gülümseyen ve kusursuz bir ciltleri ya da siyah, kalın kirpikleri olmadığı için mutsuz görünmeyen hizmetkârlar- sihir kullanmıyordu. Etraflarındaki insanları manipüle etmiyorlardı.

Winter, üvey annesi ya da sihirbazlar gibi olmak istemiyordu.

Sevdiği insanlar gibi olmak istiyordu.

Jacin'e yaklaştı çünkü başka kimse onu duymamalıydı. Çünkü verdiği karar, toplumun inandığı, değer verdiği her şeye tersti.

"Yeteneğimi kullanmayacağım," diye fısıldadı. "Bir daha asla."

KARARINI VERDİKTEN SONRA UYGULAMASI BEKlediğinden daha kolay oldu. Şüphesiz, bazı alışkanlıklarını

değiştirmesi gerekiyordu. Bir hizmetkârın bir şey getirmesini istiyorsa, isteğini aklına sokmak yerine, ondan bunu istemesi gerekiyordu. Bir partide çok güzel görünmek istiyorsa, aklında bir illüzyon yaratmak yerine yanaklarını renklendirip göz kapaklarını ışıldatması için bir stilist çağırması gerekiyordu.

Ancak ettiği yemini bir kez olsun unutmadı. Sözüne sadık kaldı.

Efendi Gertman, birkaç yılda kaydettikleri ilerlemenin yalnızca bir haftada ortadan kaybolması karşısında şaşkındı. Winter bahaneler üretmeye devam ediyordu. Çabalar gibi yapıyordu. Çok inandırıcıydı. Ancak her sahte girişiminden sonra, hizmetkâr kız en az öğretmen kadar kafası karışmış gibi kaşlarını çatıp kafasını iki yana sallıyordu.

Winter yeteneğinden vazgeçtikten bir ay sonra ders arasında hizmetkâr kızla karşılaştı ve kız ilk defa ortak bir sırları varmış gibi gülümsedi.

Winter numara yaptığını kızın anlayıp anlamadığını merak ediyordu. Gertman'ın diğer öğrencilerinin manipülasyon alıştırmalarına alet olmasına rağmen kızın onun sayesinde arada bir buna maruz kalmadığı için ona minnettar olup olmadığını merak ediyordu.

"Buna Ay hastalığı deniyor," dedi Jacin, bir akşamüzeri Winter'ın odasında takılırlarken. Artık çocuk olmadıkları için sürekli birlikte vakit geçirmelerinin yanlış olduğuna dair söylentiler başını alıp gitmiş olmasına rağmen, Winter ve Jacin insanların bakışlarını ve saraydakilerin art niyetli yorumlarını görmezden geliyordu. Ayrıca Winter, muhafızlarının asla bir şey söylemeyeceğini biliyordu. Jacin'in ailesine çok saygı duydukları

için böyle utanç verici dedikoduları ateşleyecek yorumlarda bulunmazlardı.

Jacin elini odanın ortasındaki tıbbi çalışma hologramından geçirdi. Eskiden hologramı kullanarak macera hikâyeleri okuyup sanal gerçeklik oyunları oynarlardı ama şimdi, Jacin genellikle anatomi kitapları ve psikolojik metinleri incelemeyi tercih ediyordu. Bir yıl içinde mesleki seçimini yapacaktı ve Winter kendini bildi bileli Jacin doktorluk stajına başlamak istiyordu.

Jacin'in bu konu hakkında konuşurken heyecanlanması Winter'ın içini ısıtıyordu ama aynı zamanda Jacin'in ondan uzakta geçireceği yılları düşündükçe canı sıkılıyordu. Jacin, Ay'ın herhangi bir yerindeki bir tıp kliniğinde çalışmak zorunda kalabilirdi. Artemisia'daki tıp kliniğinde ya da laboratuvarların birinde görevlendirilmesi düşük bir olasılıktı, büyük ihtimalle dış bölgelerin birine gönderilecekti; en azından eğitiminin ilk birkaç yılında.

Winter onun geçici olarak bile yanından ayrılması düşüncesinden nefret ediyordu ama Jacin'in hayalinden vazgeçip yanında kalmaya karar vermesinden korktuğundan bunu ona söylemiyordu. Jacin bunu yapacak olursa Winter kendini asla affedemezdi. "Ay hastalığı mı?" Elini yanağına dayamış, halının üstünde bağdaş kurmuş, holograma bakıyordu. Sıkıcı bir beyin resmine bakıyorlardı.

"Yaygın tabir bu. Resmi adı ise Biyoelektrik Bastırma Psikozu."

"Hiç duymadım."

"Çok nadir görülüyor. Yeteneği olan bir Aylı'nın uzun süre yeteneğini kullanmamaya karar vermesiyle ortaya çıkıyor. Bilinen tek çaresi... Yani, yeteneğini yeniden kullanmaya baş-

lamak." Jacin hologramı yana kaydırırken çenesini sıktı. "Çok sık görülmüyor çünkü yeteneği olan bir Aylı neden onu kullanmaktan vazgeçsin ki?" Winter'a baktı, endişeli görünüyordu, ama onu yargılamıyordu. Winter kararını ona söylediğinden beri bir kez olsun fikrini değiştirmeye çalışmamıştı.

"Peki neye yol açıyor?" dedi Winter, sırtını koltuğa yaslarken. "Bu Ay hastalığı?"

Jacin'in omuzları düştü. "Delirmene neden oluyor."

Winter başını yana eğdi ve gülmesine engel olmaya çalıştı. "Eh, ben *zaten* deliyim o yüzden kulağa o kadar kötü gelmiyor."

Jacin zoraki gülümsedi. "Ciddiyim, Winter. Bu hastalığa yakalanan insanlar sürekli halüsinasyonlar görüyor. Bazen kötü halüsinasyonlar. Kovalandıklarını ya da saldırıya uğradıklarını. Hatta canavarlar görebiliyorlar."

Winter şakayı bir yana bıraktı ve beyin resmini inceledi. Ama bu yalnızca bir beyindi. Ne kadar ürkütücü olabilirdi ki?

"Ben zaten kâbuslar görüyorum ve gayet iyi üstelerinden gelebiliyorum," dedi. "Bunu da atlatırım."

Jacin tereddüt etti. "Ben sadece hazır olmanı istiyorum. Ve..." Gözlerini gözlerine dikti. "Fikrini değiştirecek olursan bunu anlarım. Herkes anlar. Bunu yapmak zorunda değilsin, Winter. İnsanları zalim olmadan da manipüle edebilirsin."

Winter kafasını salladı. "O kadını balkonun kenarından çektiğimde zalimlik yaptığımı düşünmemiştim."

Jacin gözlerini yere eğdi.

"Böyle olmak zorunda," dedi Winter. "Ben bu yan etkiyi kabul ediyorum. Aklım bana ne kadar canavar göstermek istiyorsa gösterebilir ama ben bir canavar olmayacağım."

WINTER, JACIN'İN HASTALIKTAN VE PSİKOZDAN bahsederek onu korkutmaya çalıştığını düşünmeye başlamıştı. Beş ay geçmişti ve kendini her zamankinden iyi hissediyordu –kararlarına daha hâkimdi ve iradesi hayatı boyunca olmadığı kadar güçlüydü. On üçüncü yaş günü ufukta belirmişti ve manipülasyon gerektirmeyen yetenekleriyle yaşamaya karar vermiş olması diğer yeteneklerinin farkına varmasını sağlamıştı.

Mesela nezaket, birine bir şey yaptırmak istediğinizde çok etkiliydi. Kibarlık da hiçbir zihin kontrolünün insana sunamayacağı bir hayranlık uyandırıyordu. Winter'ın yeteneğinin olmadığına dair söylentiler yayılmıştı. Kimse ona kabuk diyemezdi elbette, ama Aylı yeteneklerinin Artemisialı diğer ailelerin çocuklarına nazaran daha zayıf olduğu anlaşılmaya başlamıştı. Bazıları sevgili prenseslerinin zayıf-zihinli çıkmasına üzülüyor, diğerleri ise -Winter'ın hislerine göre- onun bu başarısızlığına inanmıyordu. Hizmetkârlar yanından geçerken onu onayladıklarını gösteren bir şekilde gülümsemeye başlamışlardı. Üvey annesinin yanlarında oldukları zaman gözlerinde kendini belli eden korku, Winter'ın yanında kaybolmaya başlamıştı ve sırf bu bile Winter'ı her türlü eğitimden daha mutlu -daha güçlü- kılmaya yetmişti.

Artemisia aristokratlarının da Winter'a karşı davranışlarında değişiklikler olmuştu ama Winter bunun yeteneğinden ziyade, terzilerini etek uçlarının yere değmesi ve elbise kollarının kısa kalmaması için fazla mesai yapmak zorunda bırakan büyüme atağından kaynaklandığını düşünüyordu.

"Majesteleri serpilip güzel bir hanımefendi oldu," dediğini duymuştu sihirbazlardan birinin. Kraliçe bu yoruma katılmadığını belli eden bir homurtuyla karşılık vermesine rağmen, başkalarının da sihirbazı başlarıyla onayladığını görmüştü. "Elbette hiçbir güzellik sizin güzelliğinizle yarışamaz, Kraliçem," diye devam etmişti sihirbaz, "ama aramızda böyle güzel bir prenses olmasından gurur duyarız. Bence Prenses sarayımızı gururlandırıyor."

"Saraya ve bu aileye hizmet edecek elbet," demişti Kraliçe Levana alaycı bir tavırla, "üst tabakanın gerçek bir üyesi gibi sihrini kontrol etmeyi öğrendiği zaman. O zamana dek bir hayal kırıklığından başka bir şey değil." Winter'a sert bir bakış atıp "Benim için ve şüphesiz babası için de," diye eklemişti.

Winter utanıp yerinde iki büklüm olmuştu. Fakat kararından vazgeçmemişti. Ayrıca Winter'ın içgüdüleri ona Levana'nın yanıldığını söylüyordu. Babası onunla gurur *duyardı*.

Levana'ya gelince, Winter onun bu çıkışına kıskançlığın neden olduğunu düşünüyordu. Ama neyi kıskanıyordu? Herkes Kraliçe Levana'nın en güzel kadın olduğunu bildiği hâlde birinin Winter'a güzel demesini mi?

Tuhaf.

WINTER ÇOCUKKEN BİLE ONA KARŞI SICAK DAVranmayan Kraliçe, ilerleyen haftalarda daha da soğuklaştı. Winter'ı sürekli temkinli gözlerle izliyor, kırmızı dudaklarını sinirle büzüyordu. Winter, Levana'nın onu neden incelediğini

çözemiyordu. Kendinin nasıl göründüğü hakkında Jacin'in söyledikleri ve başkalarının iltifatları dışında fazla fikir sahibi değildi. Artemisia'da aynalar, babasının ölümünden uzun süre önce yasaklanmıştı.

"Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsunuz, Majesteleri," dedi Provost Dunlin, Winter'ın eline bir öpücük kondururken. Winter düşüncelerinden sıyrılırken irkilmemeye çabaladı. Büyük salonda yapılan balo kalabalık ve müzik ve kahkaha sesleriyle dolu olmasına rağmen, Winter, üvey annesinin sürekli yakınlarında dolaştığını ve onu izlediğini biliyordu. Kraliçe, Winter'ı saraydakilerin saygı gösterisini geri çevirirken görmek istemezdi. İçlerinden bazıları ne kadar iğrenç olsa ve Winter'ın midesini bulandırsa dahi.

"Siz de her zamanki gibi naziksiniz, Provost Dunlin," dedi ve sıkılarak gülümsedi.

"Oğlum doğum günü kutlamanızda sizi gördüğünden beri size övgüler yağdırıyor," dedi Provost, oğlunu eliyle yanına çağırarak. Alasdair, Jacin'den birkaç yaş büyüktü ama boyu daha kısaydı ve belirgin bir şekilde daha kiloluydu. Yine de en az babası kadar yakışıklıydı. Alasdair, bu gerçekten tamamen bihaber gibi Winter'a gülümsedi ve uzattığı elini öptü.

"Seni tekrar görmek ne büyük zevk, Alasdair," dedi Winter.

"O zevk *bana* ait." Alasdair'in bakışları Winter'ın göğüslerine indi ve Winter'ın karnına bir sancı saplandı.

Elini Alasdair'den hızla çekip aldı –ama midesine saplanan ağrı kısa sürdü. Az sonra aldığı iltifattan ötürü zevk duydu ve övülmek hoşuna gitti. *Gerçekten* olgunlaşıyordu ve saraydaki yakışıklı ve bekâr erkeklerin bunu fark ettiğini bilmek güzeldi...

Winter kekelemeye başlayıp kendini komik duruma düşürmemek için izin istemek zorunda kaldı. Winter, Baş Sihirbaz Sybil Mira'nın hararetle bir şeyler anlattığı üvey annesinin onu merakla izlediğini gördü. Kraliçe Levana tek kaşını havaya kaldırdı ve Winter onu hızlıca selamlayıp salondan dışarı kaçtı.

İltifatlardan duyduğu hoşnutluk omuzlarından önce yavaşça, ardından hızla düştü, ta ki geriye tiksinti hissi kalana dek.

O pislik Winter'ı manipüle etmişti. *Onu.* Winter, saraydakilerin sihir yaptığını biliyordu ama bugüne dek Winter'ın duygularını etkilemeye yalnızca Kraliçe ve sihirbazlar cüret edebilmişti. Üstelik Alasdair bunu gizlemeden yapmıştı ve Winter hazırlıksız yakalandığı için ondan nefret etmişti. Basit bir zihin numarası karşısında tahmin ettiğinden daha kötü hissederek irkildi. Bazı Aylılar'ın zihinlerinin etrafına bariyer örebildiğini biliyordu ama bunun için çok fazla çalışma ve Winter'ın sahip olmadığı bir yetenek gerekiyordu. Bu saraydan *nefret* ediyordu. Yalanlardan ve düzenbazlıklardan nefret ediyordu.

"*Winter?*"

Winter durdu. Koridor sakindi ama bomboş değildi, arada bir çamaşırhaneye girip çıkan kadınlar geçiyordu. Duvarların önünde heykel gibi saray muhafızları dikiliyordu. Winter gözlerini sıralanmış yüzlerde gezdirdi, belki Jacin'in babası Garrison Clay aralarındadır diye düşündü –ama hayır. Bu adamların hiçbirini tanımıyordu.

Winter...

Winter irkildi. Nefesi kesik kesik çıkmaya başladı.

"Majesteleri, siz iyi misiniz?" diye sordu yakınındaki bir hizmetkâr.

Winter onu duymazdan gelip sesin geldiği yöne koşmaya başladı.

Bu oydu. *Oydu.*

Bir köşeyi döndü, kraliyet ailesinin özel kanadından, onu en son canlı gördüğü yerden, muhafız kanadına doğru koştu. Winter doğmadan önce babasının yaşadığı yere. Levana, Evret Hayle'ı kocası ilan edip kaderlerini sonsuza dek birbirine bağlamadan önce.

Winter...

Sesi gür ve sıcaktı, tıpkı hatırladığı gibi.

Winter...

Onun samimi gülümsemesini gördü. Ne kadar uzun olduğunu, ne kadar güçlü olduğunu hatırladı. Onu havaya fırlatıp her defasında nasıl yakalayabildiğini.

Winter... Winter...

"Winter!"

Winter nefes aldı ve Jacin onu dirseğinden yakaladığı anda arkasını döndü. Gözlerini kırpıştırdı. Koridora, muhafız kanadına, hizmetkâr odalarına baktı. Boştu.

"Ne yapıyorsun burada?"

Tekrar Jacin'in gözlerine baktı. Jacin kaşlarını çatmış, Winter'ın elbisesine bakıyordu. "Neden baloda değilsin?"

"Onun sesini duydum," dedi Winter, Jacin'in ellerini tutarak. Ellerini öyle sıkı tutuyordu ki bir yanı, Jacin'in parmaklarını kırmaktan korktu ama Jacin kıpırdamadı bile.

"Kimin?"

"Babamın." Sesi çatallandı. "Buradaydı. Bana sesleniyordu ve ben... Onu takip ettim ve... ve..."

Kalp atışları yavaşlamaya başladı. Şaşkınlığının yerini kavrayış alırken, Jacin'in kafa karışıklığı endişeye dönüştü.

Winter onu bırakıp elini alnına bastırdı. Ateşi yoktu. Hasta değildi. Winter bunun ne anlama geldiğini anlayıp korkmaya fırsat bulamadan, Jacin onu tuttu ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Jacin yanındaydı. Her zaman yanında olacaktı.

Bu, halüsinasyonların ilkiydi.

Devamı geldi.

Giderek kötüleştiler.

Geceleri gölgelerin içinden aç canavarlar çıkıyor, yatağının altındaki zemini tırmalıyorlardı.

Yemek odasındaki masaların üzerindeki avizelerde cesetler sallanıyordu.

Kolyesi boynunu sıkıyor, onu boğuyordu.

Genellikle, tüm hayatı boyunca olduğu gibi Jacin yanındaydı. Gördükleriyle dalga geçiyor, Winter'ı aklının ona oynadığı oyunların tuhaflığına gülmesi için zorluyordu. Her vakada her zamanki mantıklı konuşmalarını yapıyor, Winter'ın söylediklerinden şüphe etmesine izin vermiyordu. Winter'a sarılıyor, ağlamasına izin veriyordu. İşte bu sarılmaların birinde, Winter bir güneş patlamasının gücünde ve netliğinde bir şeyi fark etti.

Jacin'e âşıktı. Her zaman, çok önceden beri, Jacin'e âşıktı.

"SANA BİR ŞEY GETİRDİM," DEDİ JACIN YARAMAZ bir şekilde, Winter'ı görünce. Bahçedeki banklardan birine

oturmuş, bacaklarını öne uzatmıştı. Jacin'in büyümesi hiç durmayacak gibiydi. Bacakları ve kolları bedenine sığmayıp taşacakmış izlenimi veriyordu.

Üzerinde Winter'm en sevdiği şekercinin mührü olan beyaz bir kutu tutuyordu.

Winter'ın gözleri kocaman açıldı. "*Petites*?"

"Bu sabah annemle bana bot almaya çıktık, dönmeden oraya da uğradık."

Winter banka zıpladı ve ayaklarını Jacin'in dizlerinin altına sokmak için sırt kısmına oturdu. Ay'ın biyo-kubbelerinde ısı ve iklim kontrolü olmasına rağmen, gölün yakınlarındayken hava her zaman biraz daha serindi ve bu sayede Jacin'e yaklaşabiliyordu. Winter kutu açılır açılmaz hiç tereddüt etmeden en sevdiği şekerlerden birini ağzına attı. Elmaların tatlı-ekşi tadı diline yayıldı.

"Sen de istersin herhâlde?" dedi ağzı şekerle doluyken. Kutuyu Jacin'e uzatırken şekerlerinden almasını istemiyormuş gibi baktı.

Jacin güldü. "Çok naziksiniz, *Majesteleri*."

Winter, Jacin'e bakıp burnunu kırıştırdı ve bir ısırık daha aldı.

Bir ara Winter -en yakın arkadaşına çaresizce âşık olduğunu anladıktan sonra- tuhaflaşmış ve içine kapanmıştı. Jacin'in yanındayken bir hanımefendi gibi davranması gerektiğini düşünüyordu –herhangi bir talibin yanında olması beklendiği gibi... Tabii bir gün bir talibi *olursa*. Jacin bir şaka yaptığında çekinerek gülümsüyor, Jacin'e utanarak dokunuyor ve ikisi birlikteyken gerçek bir prenses gibi oturuyordu.

Ancak bu durum yaklaşık üç saat sürmüştü; Jacin ona tuhaf tuhaf bakıp nesi olduğunu sorana dek.

Artık başka biriymiş gibi davranmanın bir anlamı yoktu. Jacin onun tüm sırlarını, tüm alışkanlıklarını ve kusurlarını biliyordu. Hiçbirini ondan saklayamazdı ve ayrıca o üç saat yalnızca Jacin'i huzursuz etmeye yaramıştı, Winter'a âşık olmasına değil...

Şeker keyifleri soğuk bir sesle kesildi ve Winter'ın tüyleri diken diken oldu.

"Winter."

Tek bir kelime, kendi adı, binlerce tehditten daha fazla korku hissetmesine neden oldu.

Jacin ayağa fırladı, ağzındaki şekerleri silip Kraliçe'yi selamladı.

Winter daha yavaştı ama o da dişlerinin arasındaki şekerleri yalayıp reverans yaptı.

"Merhaba, üvey anne," dedi.

Kraliçe sert bakışlarını Jacin'e dikti. "Gidebilirsin, Jacin. Git ve bir işe yara."

"Peki, Majesteleri," dedi Jacin, başı hâlâ öne eğik. Ardından hemen saraya doğru yola koyuldu. Jacin'in kaskatı yürüyüşü Winter'ın acaba muhafızların kasıla kasıla yürüyüşünü mü taklit ediyor yoksa vücudu Levana'nın kontrolü altında mı diye düşünmesine neden oldu.

"Bir şeye mi ihtiyacın var, üvey anne?"

Levana uzun süre ona baktı. Çok uzun süre.

Winter onun sihrin etkisi altındaki görüntüsü, donuk ifadesi ve nefes kesen güzelliğinin ardında neyin yattığını okuyama-

dı. Son zamanlarda kendisinin, Winter'ın, dağınık saçlı, sıska Prenses'in günün birinde Kraliçe'nin güzelliğini sollayacağına dair söylentiler kulağına gelmişti. Winter bunun yalnızca içi boş bir iltifat olduğunu bildiğinden, bu yorumu her duyduğunda gülmüştü.

En sonunda, Levana'nın dudağının tek tarafı yukarı kıvrıldı. Belki de onu rahatlatmak içindi ama başarılı olamamıştı.

"Benimle gel, Winter."

Kraliçe arkasını döndü ve Winter'ın onu takip edip etmediğini görmek için beklemeden saraya doğru yürümeye başladı –çünkü elbette onu takip edecekti.

"Bu çocukla çok fazla vakit geçiriyorsun," dedi Levana, sütunlu girişe adım atıp sarayın aydınlık koridoruna doğru ilerlerken. "Artık büyüyorsun. Çocuk değilsin ve yakında taliplerin olacak, hatta belki evlenme teklifleri gelecek. Adabımuaşereti öğrenmeli ve beklentilerin farkında olmalısın. Bu ailedeki rolün bu. Kraliyet adına senin rolün bu."

Winter gözlerini yerden ayırmadı. Kraliçe'nin ona söylediklerini ilk defa duymuyordu ama üvey annesi bu konuyu hiç bu kadar açıkça dile getirmemişti. Winter ondan neler beklendiğini *biliyordu* ve bir saray muhafızının oğluyla evlenmek bunlardan biri değildi. Levana'nın henüz bir prensesken işçi sınıfından bir adamla evlenmiş olduğu gerçeğini görmezden geliyordu. Aşağı tabakadan bir saray muhafızıyla.

Levana'yla babasının evliliğinin üstünden on üç, babasının ölümünün üstünden ise dört yıl geçmiş olmasına rağmen saraydaki alaylı konuşmalar ve kinayeler hâlâ devam ediyordu. Benzeri bir hatayı Winter'ın yapmasına izin vermezlerdi.

Winter siyasi çıkarı olan bir evlilik yapacaktı.

Jacin kendi yoluna gidecek, bir doktor olacaktı ve Winter belki de onu bir daha asla görmeyecekti.

"Elbette, üvey anne," dedi. "Jacin sadece bir arkadaş."

Bu doğruydu. Jacin onun arkadaşıydı ama Winter kalbini ona kaptırmıştı.

Levana onu asansöre götürdü ve en üst kata, Kraliçe'nin odasına çıktılar. Burası Winter'ın çok az bulunduğu, özel bir yerdi.

Oda çok güzeldi –Artemisia'nın en yüksek yeriydi. Duvarlar camdandı ve Winter, kubbenin duvarlarına ve ardında kalan ıssız Ay topraklarına kadar tüm şehri görebiliyordu. Ufukta, civar bölgelerin ışıltısını seçebiliyordu.

Winter ilk defa, üvey annesinin yalnız olmasının ne kadar tuhaf olduğunu fark etti. Dibinde dikilen bir sihirbaz yoktu. Ona yaranmaya çalışan ve aptal aptal sırıtan bir konsey üyesi yoktu. Odanın kapısında sadece tek bir muhafız vardı ve Levana onu da yanlarından uzaklaştırdı.

Winter'ın karnı ağrımaya başladı.

"Efendi Gertman bana derslerinde ilerleme kaydedemediğini söyledi," dedi Levana bir masanın etrafında süzülürken. "Hatta yaklaşık bir yıldır Aylı yeteneğini hiç kullanmadığını söylüyor."

Winter ihanete uğradığı hissine kapıldı ama haksızlık ettiğinin farkındaydı. Öğretmeni işini yapıyordu ve Kraliçe'yi Winter'ın ilerlemesinden haberdar etmek de bu işin bir parçasıydı.

Winter'ın seçimlerinden ötürü öğretmeni suçlanamazdı.

Winter gözlerini yere indirip utanmış görünmek için elinden geleni yaptı. "Doğru. Ne oldu bilmiyorum. İyi gittiğimi düşü-

nüyordum ama sonra... Bir intihar olayı yaşandı. Hatırlıyor musun? Kendini çeşmeye atan hizmetkâr?"

"Ne olmuş ona?"

Winter üzgünce omuz silkti. "Onu bir kere engellemeye çalışmıştım. Onu taht odasının kenarından uzaklaştırmak için yeteneğimi kullanmıştım ve işe yaramıştı. Çok iyi bir iş çıkardığımı düşünmüştüm. Ama sonra... O öldükten sonra, âdeta yeteneğim zayıflamaya başladı." Kaşlarını çattı ve kafasını salladı. "Neyim var bilmiyorum. Deniyorum. Çok çabalıyorum. Ama sanki... yeteneğim zarar gördü."

Kirpiklerinde biriken yaşlar onu da şaşırttı. Gerçek bir oyuncuydu.

Levana pis pis sırıttı. Hiç anlayışlı bir hâli yoktu. "İyi bir gelişme gösterip bu sarayın yararlı bir üyesi olacağını düşünmüştüm ama görünüşe bakılırsa babana çekmişsin." Duraksadı. "Babanın da yeteneğini kullanamadığını biliyorsundur."

Winter başıyla onayladı. "Muhafızların hepsi böyledir."

Winter, annesinin -biyolojik annesinin- yeteneğini kullanıp kullanamadığını bilmiyordu. Kimse ondan bahsetmiyordu ve Winter onun hakkında soru sormaması gerektiğini biliyordu.

"Ama baban kadar yeteneksiz olmadığını biliyoruz, öyle değil mi? Çünkü Efendi Gertman senin bir zamanlar gelecek vadettiğini söyledi. Hatta bir zamanlar senin en iyi öğrencilerinden biri olduğunu düşünüyormuş ve son zamanlarda yeteneğini kullanamaman karşısında o da çok şaşkın. Acaba bunun... psikolojik bir travmayla ilgisi olabilir mi diye düşünüyorum. Belki de bu intihar olayıyla?"

"Belki ama nasıl düzelteceğimi bilemiyorum. Belki de bir öğretmen yerine bir doktora görünmeliyim." Winter gülümsemesini güçlükle bastırdı. Bir *doktor.* Delirmeye başlamış, hemen hemen her gece kapısını tırmalayan canavarların sesini duyan bir kıza ne ilaç yazarlardı acaba?

Ama bundan bahsetmeyecekti. Tersliğin ne olduğunu biliyordu. Halüsinasyonları nasıl durduracağını biliyordu. Fakat onlara boyun eğmeyecekti. O, canavarlardan daha güçlüydü.

"Hayır," dedi Levana. "Benim başka bir fikrim var, Prenses. Çalışmalarına yardımcı olması için bir motivasyon."

Levana sakince gülümseyerek bir çekmece açtı. Her hareketi zarif ve kendinden emindi. Kraliçe her zaman bir dansçı gibi hareket ederdi. Çok kontrollüydü. Winter, onun güzelliğinin altında yatan zalimliğin farkında olmasına rağmen, şu anda bile onu izlemesi güzeldi.

Winter bir ders planı ya da yeteneğini geliştirmesi için basit talimatlar vereceğini düşünerek bekledi.

Fakat Kraliçe bir bıçak çıkardı.

Sapı süt rengi kristaldi ve keskin kısmı obsidyen siyahıydı. Bıçak, tıpkı üvey annesi gibi tehditkâr ve kusursuzdu. Winter'ın midesine bir sancı saplandı. Panikten başı dönmeye başladı ama ayakları halıya sabitlenmiş gibiydi. "Üvey anne?"

"Yeteneğini kullanmayı öğreneceksin, Winter. Beni ve kraliyeti yeterince utandırdın, bu daha fazla devam etmeyecek." Levana ona doğru ilerleyip bıçağı uzattı.

Winter'ın bıçağı alması biraz zaman aldı. Eli titriyordu ama bıçağı kendi iradesiyle aldığını biliyordu. Zihni kontrol altında değildi.

Henüz değil.

Taht odasında bu sahnenin defalarca tekrarlandığına şahit olmuştu. Kendi kendilerini öldürmeye zorlanan suçlular.

"Anlamıyorum."

"Sen çok güzel bir çocuksun." Levana'nın ifadesi değişmedi. Winter'ın kolu hâlâ titriyordu. "Bu güzelliğin bozulmasını istemeyiz, değil mi?"

Winter yutkundu.

"Beni kontrol et, Winter. Hadi."

"Ne?" dedi Winter tiz bir sesle, yanlış duyduğundan emindi. Geçmişte yalnızca uysal hizmetkârların üstünde alıştırma yapmıştı. Denese bile üvey annesini manipüle edebileceğinden emin değildi –ve denemeyecekti. *Yapamazdı*, kendini Aylı içgüdülerinden kurtarmak için bu kadar çabaladıktan sonra olmazdı.

Ama Kraliçe'nin planı neydi?

Winter'ın gözünün önüne boğazının kesilişi geldi.

Kalp atışları hızlandı.

"Basit bir manipülasyon yapabileceğini kanıtla," dedi Levana. "Vaktimi boşa harcamadığımı ve seni boşuna korumadığımı kanıtla. Artemisia insanlarının inandığı gibi bir alay konusu bir prenses olmadığını kanıtla. Sadece küçük bir manipülasyon, sonra... Gitmene izin vereceğim."

Winter elindeki bıçağa baktı.

"Yoksa," diye devam etti Levana, ses tonu sertleşerek, "başarısız olursan, sihrin üstünde çalışman için iyi bir nedenin olacak. Sana *gizlemen* gereken bir şey vereceğim. İnan bana, bu nasıl güçlü bir motivasyondur bilirim. Beni anlıyor musun?"

Winter anlamamıştı.

Yine de başıyla onayladı.

Bıçağın serin sapını daha sıkı kavradı.

"Hadi o zaman. Beni nasıl kontrol edeceğini seçmene bile izin vereceğim. Bir sihir. Bir duygu. Elindeki bıçağı senden geri almamı sağla. Sana karşı koymayacağım." Levana'nın gülümsemesi sabırlıydı, neredeyse bir anne gibiydi –tabii Winter bir anne gülümsemesinin nasıl olduğunu bilemiyordu.

Gülümsemenin kaybolması çok uzun zaman aldı.

Winter'ın seçeneklerini değerlendirmesi için çok uzun bir zaman.

Kararını.

Yeminini.

Yeteneğimi asla kullanmayacağım. Bir daha asla.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Winter güçlükle. "Yapamam."

Kraliçe, bakışlarını üstünden ayırmadı. Önce ifadesizdi, ancak sonra Winter kadının gözlerindeki öfkeyi, nefretle yanan kini gördü. Ardından bunun yerini saf bir hayal kırıklığı aldı.

"Öyle olsun."

Winter, eli kontrolsüzce hareket etmeye başlayınca irkildi. Levana'nın donuk ifadesini görmemek için gözlerini yumdu ve yine o halüsinasyonu gördü. Boğazında derin bir kesik. Yere akan kanlar.

Bıçağın ucu boynunu sıyırınca nefesi kesildi. Vücudu kaskatı kesildi.

Fakat bıçak boğazını kesmedi. Daha yukarı çıktı ve sağ gözünün köşesinde durdu.

Winter'ın içi buz kesti. Kalp atışları gök gürültüsü gibiydi.

Bıçak gözünün altındaki yumuşak deriyi kesip yavaşça yanağına doğru inerken soluğunu tuttu. Acıdan gözlerinde biriken yaşları hissedebiliyordu ama gözlerini açmadı ve gözyaşlarının akmasına izin vermedi. Bıçak çenesinde durdu ve eli bıçakla birlikte aşağı indi. Winter titrek nefesini yutkunarak bastırdı, korkudan başı dönüyordu. Gözlerini açtı.

Ölmemişti. Gözünü kaybetmemişti. Yanağından ve boğazından süzülerek elbisesinin yakasına akan kanı hissedebiliyordu ama bu sadece bir kesikti. Bu sadece kandı.

Hızla gözlerini kırpıştırdı, gözyaşlarının ona ihanet etmesine engel oldu ve üvey annesinin sert bakışlarıyla buluştu.

"Evet?" dedi Levana dişlerini sıkarak. "Güzelliğin daha fazla bozulmadan bir kez daha denemek ister misin?"

Güzellik, diye düşündü Winter. Tabii ya. Güzellik Kraliçe için her şey demekti, onun içinse hiçbir şey. Acıya katlanabilirdi. Yara izini kabullenebilirdi.

Yeni bir kararla sırtını dikleştirdi. Kraliçe'nin bu savaşı kazanmasına izin vermeyecekti. Kraliçe'nin akıl oyunlarına eşlik etmeyecekti.

"Yapamam," dedi tekrar.

Bıçak yine yüzüne geldi, ilk çizgiye paralel bir yarık daha açtı. Bu defa, Winter gözlerini kapamadı. Kan, yanağından akan sıcak ve büyük gözyaşları hissi verse de, artık ağlamaktan korkmuyordu.

"Peki şimdi?" dedi Levana. "Hadi, Winter. Basit bir manipülasyon. Bu saray için değerli olduğunu kanıtla."

Winter bakışlarını kaçırmadı. Üvey annesinin yüzündeki sakinlik maskesi düşmüştü. Öfkesi barizdi. Omuzları bile nefret-

ten titriyordu. İkisi de bunun artık, kraliyet ailesini alay konusu eden bir prensesle ilgisi olmadığını biliyordu. Levana, Winter'ın içindeki başkaldırıyı hissetmiş olmalıydı.

Kraliçe herkese *her şeyi* yaptırabilirdi. Düşünmesi yeterdi, isteği yerine gelirdi.

Ama bu defa değil. Winter'ı bunu yapmaya zorlayamazdı.

Winter kendinden emin bir şekilde, "Yapmayacağım," derken yüzündeki gururlu gülümsemeyi korumakta zorlandı.

Levana hırladı ve bıçak tekrar yükseldi.

KRALİÇE ONU BIRAKTIĞINDA, WINTER ODASINA koşmayı reddetti. Başı dik, mermer zeminde emin adımlarla ilerleyerek gerçek bir kraliyet üyesi gibi yürüdü. Yüzündeki üç kesiği ya da boynundan süzülüp elbisesini lekeleyen kanları sihirle gizleme gereği duymadı. Gururluydu. Yarası, savaşa girip hayatta kaldığının kanıtıydı.

İnsanlar durup ona baktı ama kimse yaralarını sormadı. Kimse onu durdurmadı. Canları pahasına Prenses'i korumaya yemin etmiş olan muhafızları tek kelime etmedi.

Kraliçe yanıldığını görecekti. Winter'ın yüzünde kalıcı bir hasar olabilirdi ama yara izlerinin onu boyun eğmeye zorlamasına izin vermeyecekti. Yaraları onun zırhı ve zaferinin anımsatıcısı olacaktı.

Kırılmış olabilirdi. *Deli* olabilirdi. Ancak yenilgiyi kabul etmeyecekti.

Özel odasının bulunduğu kanada ulaşınca olduğu yerde durdu. Jacin odasının önünde onu bekliyordu. Jacin'in yanında bembeyaz ceketiyle Sihirbaz Sybil Mira duruyordu.

Jacin gergin bir ifadeyle yere bakıyordu.

Sybil elini Jacin'in omzuna koymuş gülümsüyordu. İkisi de Winter'a baktıklarında–

Jacin önce şaşırmış göründü, ardından şaşkınlığın yerini dehşet aldı, Sybil'sa...

Winter'ın tüyleri diken diken oldu.

Sybil Mira hiç şaşırmışa benzemiyordu ve yüzünde en ufak bir merhamet belirtisi yoktu. Levana ona planından bahsetmiş olmalıydı. Belki de fikir Sybil'dan çıkmıştı –Winter, baş sihirbazın, Kraliçe'nin üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu biliyordu.

"N'oldu?" dedi Jacin, Sybil'ın elinden kurtulup Winter'ın yanına koşarken. Elini Winter'ın kanlı yanağına uzattı ama sonra tereddüt etti. Elini ceketinin içine sokup kumaşı yanağına bastırdı.

"Bir doktor çağırayım mı Majesteleri?" dedi Sybil, kollarını kavuşturup.

"İyiyim, teşekkürler. Çekilirseniz odama gireceğim."

"Yardımcı olmamı istemediğinizden eminseniz..." Sybil kenara çekildi, başını eğdi, ancak Winter yanından geçerken dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. Jacin, yanından ayrılmadı ve Winter'ın dokunmaya cesaret edemediği yanağına elini bastırmaya devam etti. Yanağının yanması geçmemişti ve acısı, Winter'ın katlandığı şeyin ve yaptığı tercihlerin ısrarlı bir hatırlatıcısıydı. Tercihlerinden ve yaralarından asla pişman olmayacaktı.

"Kim yaptı bunu?" diye sordu Jacin, Winter odasının kapısını kapayıp muhafızını dışarıda bırakırken.

"Ben yaptım tabii," dedi. Jacin dehşet içinde ona bakıyordu. Winter sertçe ekledi. "*Benim elim* yaptı."

Jacin'in gözleri nefretle parladı. "Kraliçe?"

Winter'ın onu onaylamak için sessiz kalması yetti.

Jacin'in yüzünü kin dolu bir ifade kapladı ama Winter'ın bu kinin derinliğini anlamasına fırsat vermeden hızla kafasını çevirdi. Winter'ı tuvalete çekti ve küvetin kenarına oturttu. Birkaç dakika içinde yaraları temizleyip üzerlerine bolca merhem sürdü.

"Seni bırakmamalıydım," diye mırıldandı dişlerini sıkarak. Kumaş parçalarından geçici bir bandaj yaptı. Winter, Jacin'in ifadesi bu kadar öfkeliyken ellerini böyle sakince kullanabilmesinden etkilendi.

Çok iyi bir doktor olacaktı.

"Başka şansın yoktu," dedi Winter. "İkimizin de."

"Bunu sana neden yaptı? Kıskançlıktan mı?"

Winter onun ateş saçan gözlerine baktı. "Kraliçe beni neden kıskansın?"

Jacin'in öfkesi geçmiyordu. "Bunun ona ne yararı olacak?"

"Yeteneğimi kullanmayı öğrenmemi istediğini söyledi, kraliyeti daha fazla alay konusu etmemeliymişim. Dedi ki eğer... Bunun yeteneğimi kullanmak için motive edeceğini düşündü."

Jacin her şeyi anladı. "Yaralarını gizlemek için."

Winter onu başıyla onayladı. "Ayrıca bana... ona ait olduğumu hatırlatmaya çalıştı sanırım. Onun oyunundaki bir piyondan ibaret olduğumu ve beni istediği gibi kullanabileceğini."

Kendini bıraktı, dik durmak için çabalamaktan vazgeçti. "Ama ben onun piyonu değilim. Bunu kabul etmiyorum."

Jacin elindeki havluyla uzun bir süre durdu, çalışmaya, yarasını temizlemeye, pansuman yapmaya devam etmek istermiş gibi göründü ama zaten elinden geleni yapmıştı. En sonunda, oflayarak, o da küvetin kenarına oturdu. Öfkesi geçiyordu, yerini suçluluk duygusu almıştı.

"Yeteneğini kasten kullanmadığını düşünüyorsa bunu asilik olarak algılayabilir." Ses tonu biraz daha sakindi ama parmakları havluya acımıyordu. "Bence seni kıskanıyor. Çünkü insanlar seni seviyor. Sana saygı duyuyor. Üstelik bunu onları kontrol ederek elde etmedin."

"Ben hiçbir şey yapmaya çalışmıyorum," dedi Winter. "Ben sadece... Ben sadece onun gibi olmak istemiyorum. Onlar gibi!"

Jacin gülümsedi, ama yorgun bir tebessümdü. "Kesinlikle. Bundan daha tehditkâr ne olabilir?"

Winter'ın omuzları biraz daha çöktü, yüzünü ellerine gömdü, acıyan yanağına bastırmamaya dikkat etti. Sonra kaşlarını çattı ve gözünün ucuyla Jacin'e baktı. "Sihirbaz Mira ne istiyormuş?"

Jacin keskin bir nefes aldı. Winter bir an için onun hiçbir şey söylemeyeceğini düşündü ama Jacin en sonunda konuştu. "Gelecek yıl stajım başlayana kadar Artemisia'da kalmayı düşünüyorsam kalacak bir yer bulmam gerektiğini söylemek için gelmiş."

Winter kaşlarını çattı. "Kalacak yer mi? Neden sarayda kalamıyorsun?"

"Çünkü annemle babam saraydan ayrılıyor."

Winter sırtını dikleştirdi.

"Babam dış bölgelerden birine güvenlik muhafızı olarak transfer ediliyor."

Winter'ın kalp atışları hızlandı. "Rütbesi mi düşürüldü? Ama... Niye?"

Jacin kafasını iki yana salladı ve Winter'ın gözlerine baktı. Winter o anda nedenini anladı.

Bu çocukla çok fazla vakit geçiriyordu.

Bu çocuğa *âşıktı.*

Ve bu, Levana'nın onun adına yaptığı özenli planlara uymuyordu. Bu, Kraliçe için ve Winter'ı kullanarak yapmayı düşündüğü ortaklıklar adına sorun teşkil edebilirdi.

Ailesini saraydan gönderirsen, çocuk da onlarla gitmek zorunda kalır.

Winter eliyle ağzını kapattı.

"Ailem buna çok takılmadı," dedi Jacin. "Bence ikisi de Artemisia'dan gidecekleri için rahatladı. Buradaki tüm bu politik oyunlar..." *Ve manipülasyonlar,* demedi ama söylemesine gerek yoktu.

"Beni terk ediyorsun," dedi Winter.

Jacin dudaklarını sıktı. Elini Winter'ın kolundan sokup parmaklarını birbirine kenetlerken ürkek görünüyordu. Elleri birbirine kilit ve anahtar gibi uydu. İkisi el ele tutuşmayalı yıllar olmuştu ve Winter, *keşke el ele tutuşmayı hiç bırakmasaydık,* diye düşündü.

"Hayır," dedi. "Seni terk etmiyorum."

Winter gözlerini kaldırdı. Jacin'in kararlı ifadesi onu şaşırttı. "Ama burada kalamazsan nereye gideceksin?" diye sordu Winter.

"Ayrıca stajın başladığında zaten gitmek zorunda kalacaksın ve sonra..."

"Sihirbaz Mira bana bir seçenek daha verdi. Ya da..." Yutkundu. "Kraliçe bana bir seçenek daha verdi. Saray muhafızı olmamı teklif ettiler. Gelecek hafta hemen eğitime başlayabilirmişim."

Winter'ın gözleri büyüdü ve elini çekti.

"Hayır. *Hayır.* Jacin, bunu yapamazsın. Doktor olacaktın? Peki ya–"

"Seninle kalabilirim, Winter. Sarayda kalabilirim."

"Tabii onlar seni dış bölgelerden birine gönderene kadar."

"Bunu yapmayacaklar."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü Majesteleri'nin gördüğü en sadık muhafız olacağım."

Jacin'in yüzü, hislerini belli etmiyordu.

Winter'ın Jacin'in avucundaki eli gevşedi.

Levana onu tehdit edebilirdi, belki Winter'ın *canını* almakla bile tehdit edebilirdi.

Hatta belki etmişti de. Jacin bu yüzden bu teklifi kabul etmeyi düşünüyor olabilirdi.

Jacin, Winter'ı korumak söz konusuysa ondan istenen her şeyi yapardı.

"On dört yaşında hepimize yetenek testleri uyguluyorlar, biliyorsun?" dedi Jacin ona bakamadan. "Testte potansiyel liderlik eğilimim olduğu çıktı. Sihirbaz Mira beni kişisel muhafızı yapabileceğini söyledi."

"Hayır, Jacin. Yapamazsın. Bunu yaparsan, bir daha kurtulamazsın."

Jacin, Winter'ın elini bırakıp ayağa kalktı ve banyoda dolaşmaya başladı.

"Başka ne yapabilirim bilmiyorum. Seni burada bırakamam, özellikle de şimdi, bundan sonra."

Eliyle yanağını gösterdi ve Winter avucunu bezin üstüne koydu. Kanı henüz kumaşı ıslatmamıştı.

"Ben senin muhafız olmanı istemiyorum, Jacin. Özellikle de... Babama olanlardan sonra..." Winter'ın sesi çatallandı.

Kendini koruma umudu yoktu ve bir sihirbaz tarafından öldürülmüştü. Çünkü zayıftı.

Jacin de zayıftı. *Winter da* zayıftı.

Kraliçe ve saraydakiler karşısında hiçbir şansları yoktu.

Piyon. Yalnızca birer piyonlardı.

"Bence gitmelisin," dedi Winter.

Jacin incinmiş bir ifadeyle ona baktı.

"Yani, ailenle. Bence onlarla gitmelisin. Bir yıl içinde tıp stajına başvurursun ve her zaman hayalini kurduğun gibi bir doktor olursun. İstediğin bu, Jacin. İnsanlara yardım etmek. İnsanları *kurtarmak*."

"Winter, ben..."

Winter, Jacin'in omzunun üstünden ileri baktı ve gözü duvara takıldı. Orada buzlu camlı bir pencere vardı ve içeri, bütün odayı gül pembe ve altın rengine bürümeye yetecek kadar güneş ışığı girmesini sağlıyordu.

Fakat ışık lekelenmişti.

Kanla.

Koyu kırmızı, yoğun, yapış yapış kanlar camın kenarındaki sıvalardan pervaza damlıyordu.

Winter titremeye başladı. Jacin arkasını dönüp onun bakışlarını takip etti. Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ne oldu? Bir terslik mi var?" dedi. Tekrar Winter'a döndü.

Winter'ın koluna bir şey damladı.

Winter kafasını arkaya eğdi.

Tavan.

Kanla kaplıydı.

Her yer kıpkırmızıydı. Diline demir tadı geldi. Ağzı kanla doluydu.

Göğsü panik içinde hızla inip kalkmaya başladı. Ayağa kalktı ve etrafında dönerek tavandan akan, yaldızlı duvar kâğıdına ve ahşap pervaza sızıp parkede biriken kanı izledi.

"Winter. Ne oldu? Ne görüyorsun?"

Kan ayak parmaklarına ulaştı.

Winter arkasını dönüp Jacin'in yanından geçti, kendini banyodan dışarı attı.

"Winter!"

Yatak odası da farklı değildi. Winter odanın ortasında donup kaldı. Yatağının üstünde kandan bir şelale vardı, yatak örtüsünü kırmızıya boyayıp ayaklarının altındaki halıya akıyordu. Odanın koridora açılan kapısı pervazdan akan kandan bir perdeyle kaplanmıştı.

Çıkış yoktu.

Kaçış yoktu.

Winter sendeledi, ardından sekerek tek kaçış yoluna ilerledi –balkona açılan kapılar. Jacin'in arkasından bağırdığını duydu ve peşinden gelmesini, bu boğucu kokuyla kaplı yerde kalmamasını umdu, durmadan akan kanların içinde–

Kapıları hızla açtı.

Karnı balkonun parmaklıklarına çarptı. Elleriyle demiri tuttu. Kanlar akmaya devam ediyordu. Yatak odasından dışarı taşıp balkondan bahçeye akıyordu.

Bu saraydı. Tüm saray kanıyordu.

Kanlar gölü dolduracak.

Winter nefes almaya çalışarak tek bacağını kaldırdı parmaklıkları aşırdı. Tam dengesini kaybedip aşağı düşmek üzereyken bir çift kol beline sarıldı. Midesi tepetaklak oldu ama Jacin onu odaya geri çekti. Winter çığlıklar atıp çocuğu tırmaladı, onu bırakmasını emretti. Bırakmazsa, boğulacaktı. Kanlar ikisini de canlı canlı yutacaktı–

Jacin onu güçlükle sıcak, yapış yapış halıya yatırdı ve bileklerini kafasının iki yanında sabitledi.

"Winter, dur!" diye bağırdı. Eğildi, onu sakinleştirmek için yanağını yanağına dayadı. "Geçti, Winter. İyisin."

Winter kafasını çevirip onu ısırmaya çalıştı. Jacin geri çekildi ve Winter kulağını kıl payı ıskaladı. Hayal kırıklığıyla bir çığlık attı, debelenip tekmeler savurdu ama Jacin pes etmedi. "Geçti," diye fısıldadı tekrar tekrar. "Ben buradayım."

Winter halüsinasyonun ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Ne kadar mücadele ettiğini, odanın her yüzeyinden akan kanlardan kurtulmak için ne kadar çabaladığını... Bir zamanlar onun sığınağı olan bu odadan...

Sığınak.

Güvenli bir yer yoktu. Artemisia'da hiçbir yer güvenli değildi. Ay'da da.

Jacin hariç.

Çığlıkları yerini histerik hıçkırıklara bıraktığında Jacin'in Winter'ı bir gardiyan gibi tutan kolları en sonunda en yakın arkadaşını kucakladı.

"İşte bu yüzden," diye fısıldadı Jacin ve Winter o anda, onun da ağlamaya başladığını fark etti. "İşte bu yüzden seni bırakamam, Winter. İşte bu yüzden seni asla terk etmeyeceğim."

KÂBUS GERİ DÖNDÜ. TEKRAR. HAFTALARCA, DURmaksızın.

Silah sesleri.

Ölü gözler.

Yatak odasının duvarına sıçramış kanlar.

Fakat bu defa Kraliçe kendini ölü kocasının üstüne atıp durmadan ağlamıyordu.

Bu defa sihirbazı bıçaklarken kullandığı bıçağı alıp Winter'ın babasının yanağına üç kesik atıyordu.

Winter güçlü durmak için çok çabaladı, her defasında Jacin'e koşacak olursa, onun burada kalma kararını kesinleştireceğini biliyordu.

Bu yüzden yatağında sallanıp battaniyesine sarılarak kendi kendini teselli etmeye çalıştı.

Ta ki daha fazla dayanamadığı geceye dek.

Güvenli tek yer Jacin'di.

Geceliği hâlâ korkudan ter içindeyken odasından dışarı fırladı, peşinden gelen gece muhafızını görmemiş gibi davrandı.

Jacin ona sarılacaktı. Jacin onu rahatlatacaktı. Jacin kâbusları uzak tutacaktı.

Ama –Jacin gitmişti.

Clay'lerin diğer iki aileyle paylaştığı odanın kapısını çaldığında ona böyle söylediler.

Jacin ve ailesi bir gün önce gönderilmişti ve Winter bunu bilmiyordu, Jacin ona haber bile vermemişti, onunla vedalaşmamıştı bile.

Rütbeleri düşürülmüştü. Transfer edilmişlerdi.

Gitmişlerdi.

Şok olan ve kalbi kırılan Winter geri döndü. Sarayın ana koridoruna doğru yürürken etrafı görmüyordu bile.

Gitmişti.

Winter ona gitmesini söylemişti. Bunun en iyisi olacağına inanmıştı. Jacin'in mutlu olmak için tek şansı buydu. Artemisia'dan uzaklaşmalıydı. Kraliçe'den uzaklaşmalıydı. *Ondan* uzaklaşmalıydı.

Yine de Winter onun gerçekten gideceğine inanmamıştı.

Jacin.

En sevdiği arkadaşı.

Tek arkadaşı.

Selene gibi. Babası gibi.

Hepsi gitmişti.

"Win– Prenses?"

Winter dondu.

Yavaşça arkasını döndü.

Bu oydu, ama o değildi.

Bir halüsinasyondu.

Çünkü eğitimi devam eden bir muhafızın ütülü üniformasını giymiş, sarı saçları kulağının arkasına sıkıştırılmış fakat toplanacak kadar uzun olmayan bu çocuk Jacin olamazdı. Kolları iki yanında kaskatı duruyordu, emirleri yerine getirmeye hazır bir hâli vardı.

Gülümsemiyordu. Gözlerinde alaycı bir ışıltı yoktu.

Onu tanıdığını belli eden bir ifade de.

"Jacin," diye fısıldadı Winter, en yakın arkadaşına benzeyen hayalete.

Jacin'in âdemelması acılı bir şekilde yutkunduğunu belli edercesine hareket etti. Sonra genç adam, çenesini sıktı ve topuklarını birbirine vurdu. Gözlerini Winter'dan kaçırıp diğer muhafızlar gibi boş bir ifadeyle uzak bir duvara baktı. Bakışları bomboştu.

"Size odanıza kadar eşlik etmemi ister misiniz... Prenses?"

Tam bir muhafızdı.

Winter alışkanlık üzere omuzlarını geri çekti. Savunma modu. Nezaket ve zarafetin ardına gizlenecekti.

Tam bir prensesti.

Birden bu kadar normal gelmeye başlaması tuhaftı.

Bu oyunu daha önce oynadıklarını fark etti. Yüzlerce kez oynamışlardı.

Jacin, sadık muhafızdı. Winter, onun koruması gereken prenses.

"Evet," dedi Winter elinden geldiğince yüksek sesle. "Teşekkürler... Sör... Clay."

Jacin başını hafifçe salladı. "Kavalye Clay, Majesteleri. Eğitimi devam eden bir muhafız."

"Kavalye Clay." Winter yutkundu ve ona yavaşça sırtını dönüp sersemlemiş hâlde koridorda yürümeye başladı.

Jacin onu takip etti. Saygılı ve mesafeli.

Winter omzunun üzerinden endişeli bir tebessümle baktı. "Daha sonra eğitiminiz olmadığı bir sıra, Kavalye Clay, korkarım beni bir korsandan kurtarmanız gerekebilir."

Jacin'in gözleri parladı. Winter'a bakmadı ve gülümsemedi –ama Winter onu bir anlığına da olsa yakaladı. Gözlerine düşen ışığı.

"Benim için bir onurdur, Prenses."

Küçük Android

MAK6.0, HANGARIN SORUMLU DUVARLARINDAN birinin önünde duruyordu. Valizlerin uğultusu ve heyecanlı sohbetleriyle etrafta dolanan yolcuları izleyen yüzlerce sessiz muhafızdan birinin karşısında. Tam önünde, devasa *Triton* hangarın ortasında azametle çömelmiş, karşılama görevlileri konukların kimlik çiplerini taratıp onlara yer gösterirken kalabalığı gölgeliyordu. Bir geminin ilk yolculuğu her zaman törensel bir coşkuyla kutlanırdı ama bu sefer ortam her zamankinden daha canlıydı. *Triton* şimdiye dek yola çıkmış en büyük gemi olarak kayıtlara geçmek üzereydi. Bekleyenler, eşyaları alınan ve gemiye doğru ilerleyen yolculara şampanya kadehleri ikram ediyor, kadınlar en kaliteli kimonolarını ve *hanbok*'larını, balo kıyafetlerini bağışlıyordu. Canlı bir orkestra da insanları eğlendirmek için müzik yapıyordu.

Festival ortamına karşın, geminin kendisi, cilalanmış metal paneli ve hangar ışıkları altında parlayan küçük, yuvarlak pencereleriyle Mak6.0'a tehditkâr görünüyordu. Mak6.0 geminin

kablolarını bağlayıp iskeletinin parçalarını lehimlerken ve koruyucu panelini vidalarken, gemi ona bu kadar da büyük görünmüyordu. O zamanlar kendisi ve kardeşleri bu devasa metal yaratığın bir parçasıymış gibi hissediyordu. Binlerce küçücük parça, tek bir becerikli makineye dönüşüyordu. Ama şimdi çalışmalarının sonucu yola çıkmaya hazırdı ve Mak6.0 artık kendini ona aitmiş gibi hissetmiyordu. Onun ihtişamı karşısında küçüldükçe küçüldüğünü hissediyordu.

Ve bir parça da terk edildiğini...

Yolcular kıkırdayıp gülüşüyor ve daha önce kaç uzay gemisine bindiklerini tartışıyor, yeni geminin güzelliğinden ve reklamlarında vadedilen konforlardan bahsediyordu. Mak6.0 ise onları dinlerken içindeki elektrik kablolarının ısınıp tıngırdadığını hissediyordu.

"Herkes gemiye! *Triton* on dakika içinde yola çıkıyor. *On dakika uyarısı!* Herkes gemiye!"

Kalabalık hareketlendi. Monoton kimlik tarama biplemesi giderek seyrekleşti. Gemiye uzanan rampalardan biri hangarın zeminini ve Mak6.0'ın adımlarını titreterek kapandı. Sonra ikincisi... Sonra üçüncüsü.

"Bekleyin!" Hangarda bir kadın sesi yankılandı. Ardından telaşlı ayak sesleri duyuldu. "Biz de geliyoruz! İşte geldik!" dedi soluk soluğa. Bir genç kızı da kolundan çekiştirerek peşinden sürüklüyordu.

"Tam zamanında," dedi karşılama görevlilerinden birisi kadının bileğindeki çipi okutarak. "Hemen yukarı çıkın."

Kadın, görevliye abartılı bir teşekkür ettikten sonra yüzüne düşen bir tutam saçı düzeltti. Genç kızın bileğini yeniden

sımsıkı kavrayarak uçan arabasını ittirdi ve rampaya tırmandı. Mak6.0'ın tarayıcısı, genç kızın sırt çantasından çıkan ve karşılama görevlisine doğru yuvarlanan küçük, düz bir nesne yakaladı. Görevli, yanına düşen şeyi fark etmemişti. Mak6.0'ın programı, uygunsuz durum alarmı verdi. Mak6.0 uygun tepkileri vermeye başladı.

Bir insanın kaybettiği ya da çaldırdığı bir şeyi bulursa ona iade etmek zorundaydı.

Ama kalkış sürecini bölemezdi. Özellikle de kaptan yolcuları gemiye çağırdıktan ve kapıları kapayıp kalkışa hazır hâle geldikten sonra.

Rampa yerden yükselmeye başladığı an, Mak6.0, bulduğu nesneyi kıza geri verme fırsatını kaybettiğini anlamıştı. Rampa giderek yükselirken ve kart kayıp da havada ağır ağır dönerken tarayıcısını karta sabitlemişti. Bilet kuyruğu için konmuş şeritleri toplayan karşılama görevlilerini geçti, Mak6.0'ın heykel gibi duran kardeşlerini geçti, müzisyenleri geçti ve Mak6.0'ın ayaklarının dibine düşüp orada durdu.

Geminin motorlarından gelen gürültü, Mak6.0'ın dikkatini yeniden *Triton*'a çekti ve tarayıcısı, hangarın tavanı açılırken yukarıya çevrildi. Dişliler gıcırdayıp yuvarlanarak ay ışığının ilk muzip ışıklarını içeri aldı. Ardından da yıldızlarla dolu bir boşluk belirdi. Sonra ağır ağır bütün bir galaksi hangarın üzerinde kendini gösterdi.

Muhteşemdi. Mak6.0 bu anı çok seviyordu. Tamamlanan ve gökyüzüne gönderilmeye hazır hâle gelen her yeni projenin ardından bu anı bekliyordu. Galaksinin o kısacık pırıltısı, dünyadaki hiçbir şeye benzemiyordu. Onun mekanik aletlerle, ka-

ranlıkla ve sessiz ve ıssız bir uzay gemisinin loş alanlarıyla dolu dünyasındaki hiçbir şeye...

Galaksinin çok geniş, parlak ve sonsuz olduğunu anlamaya başlıyordu.

Bir elektrik akımı Mak6.0'ın irkilmesine neden oldu. İnsan gövdesini andıran panelin ardında korunan işlemcisinden çıkan bir kıvılcımı andırıyordu. İrkilince başını aşağı, kendisiyle birebir aynı androidlerden oluşan sıraya çevirdi. Önce soluna, sonra sağına baktı.

Diğerleri ani bir elektrik akımı yemiş gibi durmuyordu. Üstelik hiçbirinin bakışları yukarıda, gökyüzünde değildi. Kaskatı ve ilgisizce karşıya bakıyorlardı.

Mak6.0 dikkatini yerden yükselen ve hangarın çatısı altındaki manyetik alanda salman gemiye çevirdi. Roketler bir an bembeyaz bir alev çıkardı ve gemi giderek yükselerek tavanı aştı, yıldızlı gökyüzüne ihtişamla yükseldi ve gözden kayboldu.

Alkışlar ve tezahüratların sona ermesinin ardından kalabalık dağılmaya, müzisyenler enstrümanlarını toplamaya başladı. Devasa tavan alçalmaya başladı ve madeni bir ses çıkararak sımsıkı kapandı. Alan temizlendikten kısa bir süre sonra art arda gelen üç gürültülü sesle birlikte ışıklar söndü ve mak-droidler zifiri karanlığın ve sessizliğin ortasında kalakaldı.

Mak6.0, her an bir şekilde orada olduğunu ama hiçbir zaman erişemeyeceğini bildiği yıldızların görüntüsünü düşündüğü dört dakikanın ardından genç kızın kayıp kartını hatırladı.

Sensör ışıkları titreşerek etrafında soluk, mavi bir ışık oluşturdu. Komşuları belki meraktan, ama büyük ihtimalle onaylamadıklarını belirtmek için başlarını kendi etraflarında döndür-

düler. Ancak Mak6.0 tarayıcısını ayaklarının dibine çevirirken onları görmezden geldi. Kolunu uzatarak kartı keçeyle doldurulmuş parmaklarının arasına aldı ve kaldırdı.

İnce fakat sertti. Alüminyumdan bir levhaya benziyordu. Bir yanına süslü, parlak harflerle *Meşhur Otlar, Koleksiyoner Seti, 39. Baskı, 124 T.E* yazıyordu.

Mak6.0 kartı çevirdi ve karttan titrek, solgun bir hologram yükselerek dönmeye başladı. Mak6.0 ona belli belirsiz tanıdık gelen, parlak siyah saçlı ve tatlı gülüşlü genç bir erkek gördü.

Mak6.0 fanının tuhaf bir şekilde teklediğini hissetti. İç düzeneğinde bir sorun olup olmadığını merak etti. Böyle devam ederse mekanik ustasını alarma geçirmesi gerekecekti. Ancak karın bölgesindeki boş depolama bölmesini açıp hologramlı kartı içine yerleştirince bu düşünceden vazgeçti. İstatistiksel hesaplamaları bunun muhtemelen hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini düşünse de belki günün birinde kartı sahibine iade ederdi.

İKİ GÜN SONRA MAK6.0'A, ON DÖRT DROİD ARKAdaşıyla birlikte yapacağı yeni bir görev verildi. Tersanenin sahibi Tam Sovann, projenin alt kısmında turlayarak iniş takımlarını incelerken ve planları yeni müşterisi Ochida Kenji ile tartışırken Mak6.0, diğerleriyle birlikte sıraya girmişti. Ochida-şifu orta yaşlı bir adamdı. Yüzü tıraşlanmıştı ve çok pahalı görünen bir takım giyiyordu. Gemisi bir eğlence gemisiydi. Lüks tüketim yapabilen ve uzaya çıkabilenler için üretilen lüks ve geniş bir

gemiydi. Mak6.0 talimatları almak için beklerken gemiyi tarayarak gerekli bilgileri veri tabanına kaydetti. A 94 T.E, Klasik Orion. Zamanının en pahalı gemilerinden biri olmanın yanı sıra, son on yıldır yenilenme konusunda en popüler gemilerdendi. *Yıldızların Çocuğu* ismi burun kısmının hemen yanına yazılmış ancak zaman içinde silinmişti.

Tam, "Gövdesi şeklen iyi durumda Ochida-şifu," dedi. "Ancak kodlarını güncellemek için motoru tamamen yeniden inşa edilmeli. Ayrıca içerinin en modern konfor için yeniden şekillendirilmesi gerek. Bunun için de gemiyi panellerle çevirmeliyiz. Gemiyi istediğiniz teslim tarihine yetiştirebileceğimize eminim. Tabii geminin orijinal karakterini de koruyarak."

Ocida Kenji, "İtibarınız zaten ortada," dedi. "Gemimin emin ellerde olduğundan şüphem yok."

"Harika. Gelin sizi geminizle ilgilenecek mühendisle tanıştırayım. Wing Dataran, bizim parlayan yıldızlarımızdan biri."

Mak6.0'ın sensörleri, programlanmış refleksleriyle gruba doğru döndü. Wing Dataran neredeyse bir yıldır tersanede çalışmasına rağmen yolları hiç kesişmemişti. *Triton* öyle büyük bir projeydi ki Mak6.0 Dataran'm küçük projelerinde görev alacak vakit bulamamıştı.

Ama adamı tanıyordu. Onu ilk gördüğü an -tüm insan patronlarına yaptığı gibi- veri tabanına onunla ilgili bir bölüm açmıştı. Ancak adamla ilgili bir şeyler adamın profilini Mak6.0'ın hafızasında ön sıralarda tutmuştu. Genç bir donanım mühendisi olarak teknik üniversiteden mezun olur olmaz işe alınmıştı ve üniversitede uzay gemisi motorları üzerine uzmanlaşmakla kalmayıp iç tasarım ve mekanik sistemlerle de ilgilenmişti.

Tam olarak hesaplayamadığı nedenlerle sık sık sensörünün android ve teknisyen kalabalığı içinde onu aradığını fark ediyor ve ne zaman onu tespit etse fanının tuhaf bir şekilde hopladığını hissediyordu. Tıpkı o holografik figürü gördüğünde olduğu gibi. Dataran'la o figür arasında birtakım benzerlikler olduğunu ise yeni idrak etmişti. Tüm insanların birbirine benzediği biçimde, iki gözleri, çıkıntılı burunları, beş parmakları ve etli elleri olması sebebiyle benzemiyorlardı tabii ki. Dataran'ın da, Hologramdaki çocuğun da çıkık elmacık kemikleri ve onları oldukça zarif gösteren ince yapıları vardı. Ve ikisi de fanının teklemesine neden oluyordu.

Bu ne demekti şimdi?

Dataran, tanışma faslından sonra alet kemerinden ekranını çıkardı. "Ben birkaç plan üzerinde çalışmaya başladım bile," dedi. Ekrandan Ochida'ya bir şeyler gösteriyordu. "Ama planları sonlandırmadan önce özel bir isteğiniz olup olmadığını öğrenmek isterim. Özellikle de motora ekstra vurgu yapacak şu yeni, lüks özellikler hakkında fikrinizi merak ediyorum. Tamamen..."

Gözleri Ochida'nın omuzunun arkasında bir yere sabitlenirken konuşması kesildi. Mak6.0 da dâhil herkes Dataran'ın neye baktığını görmek için döndü.

Gemiden turuncu-beyaz kimonosuyla bir kız inmişti.

Ochida el sallayarak kızı yanlarına çağırırken, "Ah, işte benim prensesim," dedi. "Onca zamandır gemide miydin?"

"Sadece vedalaşıyordum," dedi kız rampadan inerken. "Onu tekrar gördüğümde yepyeni, bambaşka bir gemiyle tanışıyor gibi olacağım."

"Saçmalama. İkimiz de sürecin her adımına dâhil olacağız. Küçük kızıma tam istediği gibi bir gemi vereceğimden emin olmalıyım." Ochida, kolunu kızın omzuna attı. Ardından kaşlarını kaldırarak Tam Sovann'a baktı. "Sorun olmaz değil mi?"

"Elbette olmaz. Katkınız bizi memnun eder. Ayrıca sonuçtan tamamıyla memnun olmanız bizim için önemli."

"Güzel, güzel. Beyler, bu benim kızım Miko. Ben fikirlerimle ve cüzdanımla bu işin içinde olabilirdim. Ancak bu tadilattan memnun kalması gereken o. Gemiyi onun gemisiymiş gibi düşünün, benim değil."

Miko tersane sahibine ve Dataran'a başını saygıyla eğerek selam verdi. Dataran, kızla göz göze gelince kaskatı kesilmişti.

"Burası çok yoğun bir yer," dedi Miko. Etrafa, çeşitli boyutlardaki gemilere ve inşaat alanlarına baktı. Bir sürü kadın, erkek ve android, kendi çalışma alanlarında koşturuyor, devasa alet kutularını taşıyordu. "Her şeyi nasıl idare edebiliyorsunuz?"

"Her proje için görevlendirilmiş ayrı bir ekip var," dedi Tam. "Ve her biri başlangıcından sonuçlanmasına dek tek bir projeye odaklanıyor. Çalışanlarımızdan en verimli şekilde faydalanmanın bu şekilde mümkün olduğunu gördük."

Kızın bakışları tekrar Dataran'a döndü. "Peki siz bizim ekipte mi olacaksınız?"

Mak6.0, Dataran'ın yanaklarının hafifçe kızardığını tespit etti. Belki de hangar her zamankinden biraz daha sıcaktı. Gerçi atmosferik sıcaklık göstergeleri yüklü olmadığı için kesin bir şey söyleyemezdi. Dataran, "Evet, Ochide-mei," dedi kekeleyerek. "Ben mühendisinizim. Sizi memnun etmek için... Ben..." Yüzündeki kızarıklık iyice arttı.

Kız, dostane bir tebessümle, "Bana Miko diyebilirsin," dedi. "Ben de mekanikten biraz anlarım. Ama bu süreçte belki sizden yeni bir şeyler öğrenirim."

Dataran cevap vermek için ağzını açtı ama bir şey diyemedi.

Tam, "O zaman androidler dış sökümlere başlasın," dedi. "Dataran, biz kâğıt işlerini hallederken sen de Ochida-mei'ye tersaneyi gezdirmek istersin belki."

"Ta-tabii," dedi adam heyecanla. Bir yandan da ekranını kemerine yerleştirmeye çalışıyordu. Küçük, parlak bir zincir parçası Dataran'ın elinde kaldı. Adam zinciri alelacele cebine sokuşturdu. "Siz de isterseniz?"

Kız, "Çok isterim," dedi. Babası onu ileri ittirirken Miko elini boynunun arkasına götürerek sıkışmış bir saç tutamını düzeltti. Mak6.0'ın sensörleri, normal olmayan küçük ve siyah bir şey algıladı. Bir doğum izi ya da belki bir dövme.

İşlemcisi ilk talimatlarını aldığında Mak6.0, geminin ön kısmında bir noktaya kilitlendi. Böylece sensörü kalabalık hangara dönükken vidaları sökebilirdi. Dataran'ın çeşitli makineleri ve gemi modellerini işaret edişini izleyerek Ochida Miko'ya onlar hakkında ne anlattığını tahmin etmeye çalıştı. Farklı aletlerin amacı? Gemilerin tarihi? Topluluk'ta en etkili android sistemine sahip olmalarının nedenleri?

Kızı, yanlarından geçtikleri diğer mühendis ve mekanik işçileriyle tanıştırdığını gördü.

Biraz sonra, tamamlanmak üzere olan Windwalker800'ün içine girerek bir süreliğine gözden kayboldular. Mak6.0 yalnızca kokpit camlarında ara sıra beliren görüntülerini yakalayabiliyordu. İkisi de gülümsüyordu.

Dataran, Miko'yu depo bölmelerine ve boya odasına götürdü. Hatta bir ara android şarj dolum alanlarına bile girdiler. Mak6.0 seslerini duymadığı sırada, adamın gamzelerini ortaya çıkaran gülüşünü daha sık görmeye başladı. Giderek artan bir sıklıkla kıza bakarken gözlerinin nasıl sevgi dolduğunu fark etti. Tıpkı ona baktığında kızın gözlerinde de gördüğü gibi.

Dataran kapıyı açarak Miko'yu su takviyesi ve yakıt tanklarının üzerinde bulunan platformlara çağırırken, Mak6.0 çalışmayı bırakmış olduğunu fark etti.

Sensörünü, hâlâ iki vidayla gövdeye bağlı bulunan panele doğru çevirdi. Sonra hemen yanındaki kardeşlerine baktı. Şimdiden üç paneli sökmüşlerdi bile.

Bu çok tuhaftı. Sadece insanlar karşısında garip bir biçimde büyülenmesi değil, bu büyünün, onun görevini tamamlama dürtüsüne bile üstün gelmesiydi tuhaf olan. Belki de gerçekten onunla ilgili ters giden bir şeyler vardı.

Evet, vardiyası biter bitmez kendini bakıma almalıydı.

Derken, Mak6.0 tam ilk panelini söküyordu ki biri haykırdı. Mak6.0 arkasını döndüğünde, o devasa vinçlerden birinin oldukça ağır bir yükün altında titrediğini gördü. Uzamış kolu asırlar gibi gelen bir an boyunca tehlikeli bir biçimde sallandıktan sonra devrilme noktasını buldu. Devasa metal kol, asılı platformlardan birinin üzerine düştü. Civatalar patırtılı sesler çıkarırken kablolar havayı dövüyordu.

Yürümeye devam eden Miko aniden bir çığlık attı.

Dataran onu yoldan çekti.

Vincin kolu, Dataran'ın başına çarparken çıkan ses, Mak6.0'ın kalın plastik kabuğunda yankılandı. Bedeni hemen

aşağıdaki yakıt fıçısına düştüğünde Dataran çoktan bilincini kaybetmişti.

Miko, yürüme yolunun parmaklıklarına tutunarak bir kez daha çığlık attı. Vinç güçlükle durdu. Kablolarından biri tavandan gevşekçe sarkıyordu. Platform bir yana doğru eğildi ama diğer kablolar tamamen devrilmesini engellemişti.

Mak6.0 durumu değerlendirmek ya da en mantıklı hareketin ne olduğunu hesaplamak için zaman harcamadı. Çoktan konteynırlara doğru yol almaya başlamıştı. Etrafında insanlar çığlık atıyor, makineler tiz sesler çıkararak duruyor, ayak sesleri gümbürdüyordu. Kırıldı kırılacakmış gibi duran yürüyüş yolu yukarıda sarsılıyordu. Birileri bir merdiven ya da ip getirilmesi için haykırıyordu. Mak6.0 ise çoktan panel vidalarını toplamak için mıknatıslarını aktifleştirmişti. Anlık bir kararla kendini devasa tankın bir tarafına tırmanırken buldu. Kıskaçları, tankın metal yanlarına dayanmıştı ve bedenini yukarı çekmeye çalışıyordu. Tuhaf bir görüntüydü, zira Mak6.0'ın bedeni bunun için inşa edilmemişti ve ayak kısmı tanka çarpıyor, kolları bir sonraki kavrayış için çırpınıyordu. Bağlantı yerleri, ağırlığı altında gerilmişti. Ama az sonra kendini ancak ayakta durabileceği kadar geniş olan pervaza çıkmayı başardı.

Yakıt fıçısı yıldızsız bir gece göğü gibi simsiyahtı. Simsiyah ve ürkütücü.

Mak6.0 fıçının içine girdi.

Hızla aşağı batarken sensör ışığını son ayarda açmış olması bile pek yardımcı olmadı. Kollarını olabildiğince açarak tankın dibine ulaştı. Dataran'ın orada bir yerde olduğunu biliyordu. Orada...

İşte burada!

Kıskaçlarını sıkılaştırdı ve kalın yakıt tabakası içinde bedenini ona doğru ilerletti. Benzin şimdi panellerinden içeri sızıyor, veri girişlerini blokluyor, şarj dolum yerine giriyordu. Ama adamı bulmuştu.

Kollarını gövdesine doladı ve adamı kaldırdı. Mak6.0'ın beklediğinden ağırdı. Kollarını yerine oturtan sürgüler bu ağırlığa dayanamayabilirdi ama Mak6.0 devam etti. Varilin kenarını buldu, çatal uçlarını tekrar yana yerleştirdi ve tırmanmaya başladı. Artık hiç ışık yoktu. Kıskaçlarının sesi ve duvarda gümleyen ayak sesleri dışında hiçbir ses, Mak6.0 onunla birlikte yukarı çıkmaya çalışırken onu ısrarla aşağı çeken ağırlık dışında hiçbir his yoktu.

Nihayet yüzeye vardılar. Ses aniden Mak6.0'ı çarptı. Cığlıklar, haykırışlar. Sonra birisi adamı kollarından aldı ve Mak6.0, programı kendini imha edecek davranış tespit ederek bacaklarına giden gücü kesmeden hemen önce kendini yüzüstü tankın kenarına atabildi.

Sensörlerinden benzin damlayarak öylece, çaresiz yattı. Platformdaki insan bedenlerini seçmeye başladı. Ses alıcıları havlular ve hava geçişleri ve ciğerler ve kafadan akan kan hakkında birtakım tartışmalar algıladı. Benzin tüm duyularını boşaltırken tüm bunlar öylesine uzun sürmüştü ki... Ama sonra adam öksürdü, kustu ve derin derin nefes aldı. İnsanlar sevinç içindeydi. Nihayet yüzündeki benzini iyice sildiklerinde ve Dataran gözlerini açabildiğinde önce etraftaki insanlara baktı. Sonra, bunca zamandır ilk kez, dönüp ona, Mak6.0'a baktı.

DATARAN HASTANEYE GÖTÜRÜLÜRKEN MAK6.0 da android bakım servisine alındı. Organları, durmadan başını iki yana sallayan yeşiller içindeki bir adam tarafından iyice ovularak temizlendi –mümkün olduğunca yani.

Sonra androidin veri girişi kanallarını incelemek için diline tıklayarak "Burası da kurtarılamaz," dedi. Mak6.0, adamın onu temizleme konusunda iyi bir iş çıkarmadığını düşünüyordu. Her dakika kendini daha ağır ve tükenmiş hissediyordu.

Belki de hiçbir zaman tamir edilemeyeceği yavaş yavaş anlaşılıyordu. Adam belki de tamir etmeyi denemeyecekti bile.

Adam iç çekerek dönen sandalyesinde döndü ve duvardaki ekrana bir şeyler girdi. Mak6.0 başını eğip bedenine, birleşme noktalarına ve benzin yüzünden kahverengi-siyah lekelerle kaplanmış panelinin kaynak yerlerine baktı. Hiç değilse görüşü artık netti ve işlemcisi, her zamankinden ağır olsa da hâlâ çalışıyor gibiydi.

Orion Klasik'in panelini sökme görevinden kalan vidaların hâlâ yan tarafında asılı olmasına şaşırdı. Kıskaçlarını onlara doğru uzattı. Vidaları tek tek alıp mekanik ustasının masasına koyarken sensör-kıskaç koordinasyonunun hâlâ işlediğini görmek onu memnun etti.

Son vidayı da bedeninden söktü.

Sonra duraksadı ve bir kez daha mücadeleye girişti. Ama bu sefer çekmeye çalıştığı şey vida değildi. Sırtına dolaşmış olan bir zincirle uğraşıyordu. Zinciri hızla çekti ve onu manyetik olarak

bedeninde tutan her ne ise pes etti. Mak6.0 kendini bir an benzinden kararmamış olsa altın renginde olacağını düşündüğü bir madalyona bakarken buldu.

Hafızasında Dataran'ın cebine sıkıştırdığı bir zincir belirdi.

Bu zincir ona aitti.

Mekanik ustası tekrar Mak6.0'a döndü. Android, madalyonu hızla arkasına sakladı. Ofisin kapısı açıldığında, mekanik ustası şüpheyle androide bakıyor ve başını iki yana sallıyordu. İçeri giren tersane sahibi, "İyi mi?" diye sordu.

Mekanik ustası bir kez daha başını iki yana salladı. "Bedeni harap olmuş. Onu temizlemek için birkaç hafta harcamam gerek ama dürüst olmak gerekirse bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Yenisini almak daha mantıklı."

Tam, androidi yukarıdan aşağıya incelerken kaşlarını çattı. "Peki ya işlemcisi? Kablo bağlantıları? Kurtarılabilir mi?"

"Muhtemelen daha sonradan kullanmak için saklayabileceğimiz bazı parçalar çıkacaktır. Yarın parçalamaya başlarım. Elimizde ne olduğuna bakarız. Ama işlemci ve kimlik kartına gelince... Bana kalırsa benzinden önce arıza vermiş olmalı."

"Ne demek istiyorsun?"

Mekanik ustası, elbisesinin koluyla alnındaki teri sildi. "Dataran tanka düştüğünde diğer androidlerin ne tepki verdiğini gördünüz değil mi?"

"Bir şey yaptıklarını sanmıyorum."

"Kesinlikle. Yapmaları gereken de buydu. Çalışmaya devam etmek, dramatik olaylara ya da üzücü durumlara bulaşmamak. Ama bunun yaptığı... Normal değil. Bu androidle ilgili tuhaf bir şeyler var."

Mak6.0'ın kafasında bir kıvılcım çaktı. O da kendinden şüphe duymaya başlamıştı ama bunun onaylanması endişe vericiydi.

"Sen ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Kim bilir. Bir süredir buna benzer hikâyeler duyuyorsunuz. Yapay zekâları öğrenme düzeyine ulaşan androidler, insana benzer eğilimler gösterir. Pratik olmayan düşünme, duygusala yakın tepkiler. Bunun neden gerçekleştiğine dair pek çok teori var ama önemli olan şu ki, bu iyi bir şey değil."

"Sanırım sana katılmıyorum." Tersane sahibi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu mak-droid bugün Dataran'ın hayatını kurtarmış olabilir."

"Farkındayım ve bunun için yıldızlara şükrediyorum. Ama bir sonraki arızada ne yapacak? Gerçek şu ki, hareketleri tahmin edilemeyen bir android tehlikelidir." Omuzlarını silkti. "Benim tavsiyem şu. Ya bilgisayarı gönderin, baştan programlasınlar ya da tamamen fırlatıp atın."

Tam, dudaklarını birbirine bastırarak Mak6.0'ın bedenini inceledi. Mak6.0üç parmaklı kıskacının içindeki madalyonu sımsıkı tutuyordu.

"Pekâlâ," dedi Tam. "Ama bunu yarın düşünelim. Sanırım hepimiz gecenin kalanında dinlensek iyi olacak."

Androidi mekanik ustasının odasında bırakıp çıktı. Tersanenin ışıkları sönerken Mak6.0, hayatı boyunca ilk kez bir şarj dokuna yerleştirilmeden bir gece geçireceğini fark etti.

Çünkü onu şarj etmelerine gerek yoktu Çünkü ertesi sabah parçalanacak ve bir yerlerdeki bir rafa kaldırılacak, saklanmaya gerek duyulmayan parçaları ise hurdalığa gönderilecekti.

Ertesi gün, Mak6.0 ölecekti.

Uzun bir süre bu sözleri analiz etti. İşlemcisi bu sözlerin etrafında dönüp duruyor, varlığının sürmesi için kalan saatleri ve dakikaları hesaplıyordu. Sonra yalnızca, bilincinin eskiden ortasında yattığı siyah bir boşluk kalacaktı ondan geriye.

Dataran'ın, onun hayatını kurtaran ve bunun için yok edilen arızalı androidi bir an olsun düşünüp düşünmeyeceğini merak etti.

Dataran. Mak6.0'ın elinde ona ait bir şey vardı. O eşyayı Dataran'a iade etmek, androidin kodlarında vardı. Tabii yapabilirse. Madalyonu arkasından çıkarıp sensörünün önüne getirdi ve boyutlarını, küçük menteşesini ve ince kilit mekanizmasını taradı. Beceriksiz parmak uçlarıyla madalyonu açmak bir mücadele gerektiriyordu ama sonunda başardı.

Ve tüm galaksi bir anda önünde belirdi.

Hologram tüm ofisi kaplamıştı. Güneş ve gezegenler, yıldızlar ve bulutlar, astroitler ve kuyruklu yıldızlar ve uzayın tüm güzelliği o küçücük, pek de etkileyici olmayan madalyona sığmıştı demek.

Mak6.0 madalyonu kapatarak evreni bir kez daha o küçük hapishanesine tıktı.

Hayır. Burada kalamazdı. Henüz hiç görmediği koca bir evren varken sonsuza dek karanlığa karışmaya katlanamazdı.

MAK6.0 DAHA ÖNCE HİÇ TERSANENİN DIŞINA çıkmamıştı. Programı yazıldığından, inşa edildiğinden ve satın

alındığından beri hiç. Kısa sürede dünyanın kaotik ve gürültülü bir yer olduğunu fark etti. Öyle çok duyumsal bilgi vardı ki Mak6.0, gideceği yere varamadan, yorgun düşen biyotlarının yanacağından korktu. Ama baharat varilleri, tel askılara asılmış yün battaniyeler ve her yüzeyde gevezelik eden ekranlarla dolu pazar yerinin ilk sokağına dönerken Yeni Pekin haritasına ve internette keşfettiği profile odaklanmıştı.

"Robot kediler, bir kedi fiyatına iki kedi. Sadece bugüne özel! Derdi yok, keyfi var!"

"Depresyon? Düşük enerji? Kısırlık? Hastalığınız her ne olursa olsun, tedavisi bizde! Hatta benekli humma için son bulunan önleyici haplar bile var! Test edildi, onaylandı!"

"Erik şarabı, pirinç şarabı! Tadımlık ikramlarımızdan almadan geçmeyin!"

"Hizmetçi-droidlerde büyük indirim! Şimdi hizmetçilerinizi güncellemenin tam zamanı. Yeni modellerimiz içeride!"

Mak6.0 sensörünü aşağı çevirdi ve göze çarpmamaya çalıştı. İnternet android hırsızı hikâyeleriyle doluydu ve Mak6.0 bu kadar çok insanla iç içe olmaktan korkuyordu. Kısa bir süre içinde kendini biri tarafından yakalanmış, yeni biri tarafından sahiplenilmiş olarak bulabilirdi. Şüphe yok ki bu yeni sahip de arızasını fark ettiği anda onu parçalarına ayırırdı.

Nihayet pazar rehberinde gösterildiği noktada ne olduğu belirsiz barakayı tespit etti. Duvarların tamamı raflarla doluydu. Raflarda ise karmakarışık aletler, android parçaları ve modası geçmiş taşınabilir ekranlar yığılıydı.

Mak6.0, girişi kapatan masayı kenara çekti. Barakanın arka tarafında bir kız duyuyordu. Elinde kalın iş eldivenleri, üzerinde

kargo pantolon vardı. Elindeki ekranda bir şeyler inceliyordu. Bir ara durdu ve parmaklarını ekrana vurdu. Sonra raftaki eşyaları biraz karıştırıp başka bir aleti incelemeye başladı.

"Affedersiniz," dedi Mak6.0. Bu öyle çok çaba gerektirmişti ki duyuları çatırdıyordu. Tersanede pek konuşma fırsatı bulamıyordu ve yaptığı uzun yolculuk güç kaynağını neredeyse tüketmişti.

Kız başını çevirip ona baktı. "Ah, pardon. Birazdan geliyorum." Üzerinde çalıştığı şey her neyse veri girişini bitirdi ve ekranı beline yerleştirdi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben... Linh Cinder'ı arıyordum."

"Ve buldun." Kız başını yana eğdi ve kaşlarını çattı. "Ses kutun arızalı mı senin?"

"Tüm... bedenim," dedi Mak6.0. "Satın almak... Yeni?"

Anlaması biraz zaman aldı ama Linh Cinder başıyla onayladı. "Ah, tabii ki. Yapabilirim. Sahibin buralarda mı?"

Mak6.0 gücünün aniden tükendiğini hissetti ama geçici bir kayıp olduğunu anlayınca rahatladı. Artık mekanik ustasını bulduğuna göre enerji tasarrufu için interneti kapatabilirdi. "Sahibim yok."

Linh Cinder'ın alnı kırıştı. Bakışları yolun karşısındaki android satıcısına odaklandı. "Ah, anlıyorum." Yeniden ekranını çıkardı ve androidle arasındaki masaya koydu. Ardından birkaç komut girdi. "Pekâlâ. O hâlde hemen bugün yeni bir vücut için sipariş girebilirim ama buraya gelmesi genellikle bir haftayı bulur. Tabii merkezdeki deponun stoklarında yoksa. Sen 6.0'sın, doğru mu? Görünüşe bakılırsa stoklarında yokmuş. Bir hafta bekleyebilir misin?"

"Burada... beklesem olur mu?"

"Eee..." Cinder tereddütle omzunun üzerinden barakaya baktı. Makineler ve alet çantalarıyla doluydu içerisi. Sonra omuz silkti. "Tabii, senin için bir yer ayarlayabileceğimi sanıyorum." Atkuyruğunu sıkılaştırarak masanın altına itilmiş sandalyeyi çekip oturdu. "Peki ama bir sahibin yoksa... ödemeyi nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

Ödeme.

Para. Banknot. Univ. Mal veya hizmetin karşılığını vermek.

Androidlere ödeme yapılmazdı.

"Takas," dedi Mak6.0

"Takas mı?" Cinder, bakışlarını Mak6.0'ın hırpalanmış bedenine baktı. "Neyle?"

Mak6.0 karın kısmındaki bölmeyi açtı. Kıskaçları madalyonun önce zincirini buldu ve kendi etrafına sardı.

Fanı yavaşladı. Neredeyse duracaktı.

Madalyonu bıraktıktan sonra tekrar bölmeyi aramaya başladı. Kıskaçları bu sefer holografik bir kart yakaladı. Mak6.0 onu da masanın üzerine koydu. Cinder sağ elindeki eldiveni çıkararak kartı aldı, evirip çevirdi. Çalıştırmadan önce arkasındaki sözleri okudu. Düz yüzeyinden hologram belirdi.

"Prens Kai'nin holografik takas kartı," diye mırıldandı eldivenli eliyle alnını ovarak. "Tam da ihtiyacım olan şey." İç çekerek yeniden Mak6.0'a baktı. "Özür dilerim ama bunun değeri yalnızca yirmi miro-univ. Bununla ancak bir vida alabilirsin." Kartı androide geri uzatırken gerçekten üzgün görünüyordu. Mak6.0'ı usulca kıskaçlarının arasına aldı.

"Başka bir şeyin var mı?"

İşlemcisi titreşti. *Madalyon.*

Ama bu madalyon ona ait değildi. Dataran'ın madalyonuydu ve Mak6.0, madalyonu ona geri verecekti. Yeni bir bedene kavuştuğunda. Onu tekrar gördüğünde.

Güç kaynağı tekrar düşük uyarısı verdi. Sensörün algıladığı dünyanın renkleri soluklaştı.

"Başka... bir şeyim yok..."

Linh Cinder anlayışla baktı. "O hâlde üzgünüm, sana yardımcı olamam."

Mak6.0 durumu tekrar gözden geçirdi, madalyonun potansiyel değerini ve yakın zamanda yeni bir bedene sahip olmanın önemini analiz etti. Her ne kadar mantığı ona madalyonun takası gerçekleştirecek kadar değerli olduğunu söylese de denkleme yeni bir faktör girmişti. Bambaşka bir değer, Dataran'a ait olan bir şeyin değeri. Madalyonu ona geri verdiğinde Dataran'ın yüzünde belirecek gülümsemenin değeri.

Kararının mantıksız olduğunu, yeni bir bedeni olmazsa alacağı hiçbir karşılık olmayacağını biliyordu ama yine de kendini holografik kartı bölmesine yerleştirip arkasını dönerken bulmuştu. Gidecek hiçbir yeri olmadığını da o sırada fark etti. Üstelik buradan fazla da uzaklaşamazdı. Yolun karşısındaki ikinci el android satıcısını gördü. Tam o anda görüşü karardı ve tüm renkler yok oldu.

Yeniden kalabalığa doğru ilerlerken ayakları titriyordu.

"Bekle."

Mak6.0 durdu ve yüzünü tekrar mekanik ustasına çevirdi. Kız, parmaklarıyla şakaklarını ovuyordu ve yüzünde siyah bir leke oluşmuştu.

"Bana bir arkadaşımı hatırlattın. Iko. O da bir android," dedi. Sonra kartı işaret ederek "Ayrıca küçük kız kardeşim o karttaki çocuğu gerçekten çok sever. Yani... Düşündüm de elimde sana göre bir şeyler olabilir. Bekle."

Sandalyeden kalkarak barakanın arka tarafına gitti. Mak6.0, Linh Cinder çeşitli makine parçalarını karıştırırken bekledi.

"Eh, pek büyük bir gelişme değil ama," dedi, "elimde bu var." Yukarı dek uzanan bir rafın ardından, bir kolundan asılmış bir kız bedeniyle çıktı. Omzuyla bir alet kutusunu kenara iterek, kızı büyük bir gürültüyle masaya bıraktı. Yumuşak bir kol masanın üzerinden Mak6.0'a doğru uzandı ve androidin tarayıcısı, o elin kısacık kesilmiş tırnaklarını, parmaklarının doğal kıvrımını, derisinin altındaki soluk mavi damarları gördü.

Sonra kızın bileğindeki neredeyse görünmez izi fark etti. Bir barkod.

Kız eskort-droid'di.

"Hemen hemen otuz yaşında," dedi Cinder. "ve şekli biraz kötü. Aslında yedek parçalar için burada tutuyordum." Mak6.0, kızın yüzünü görebilsin diye başını çevirdi. Oldukça güzel ve gerçeğe çok yakın bir yüzdü. Siyah gözleri ve dümdüz, siyah saçları vardı. Boş bakışları ve gül pembesi yanaklarıyla çok kısa bir süre önce ölmüş gibi duruyordu.

"Yanlış hatırlamıyorsam ses kutusuyla ilgili bir sorun vardı. Sanırım sessize alınmış ve son sahibi değiştirmekle uğraşmamış. Ayrıca az rastlanan bir arıza olarak dengesiz güç dalgaları var. Yani kablolarını değiştirmeyi ve elini çabuk tutup yeni bir pil almayı isteyebilirsin." Cinder, eskort-droid'in alnındaki tozları silkeledi. "Ama en önemlisi, yaşı epey büyük olduğu için kimlik

çipinle uyum sağlar mı, gerçekten bilmiyorum. Tuhaf teknik aksaklıklar yaşayabilirsin. Ama eğer istersen..."

Mak6.0 cevap vermek yerine holografik kartı çıkardı.

"DEMEK ELEKTRİKÇİSİN," DEDİ TAM SOVANN, EKranından onun profilini incelerken.

Mak6.0, insanlardan gördüğü gibi gülümseyerek başını salladı. Yeni bir net profili ayarlaması ve android kodlarının ona söylediği her şeye ters olsa da ona uyacak birkaç iş kıyafeti çalması neredeyse iki haftasını almıştı. Yine de başarmıştı ve yeniden tersaneye gelmişti. Şimdi bir insan bedeniyle, ikna edici bir kimlikle yine buradaydı ve Dataran'm madalyonu cebinde güvenle sallanıyordu.

"Ve klasik kapsüller ve gemiler üzerinde uzmanlaştın. Özellikle de lüks olanlarda... Etkileyici." Tam, yeniden Mak6.0'a baktı. Karşısındaki profile inanıp inanmamaya karar vermeye çalışır gibiydi.

Mak6.0 gülümsemeye devam etti.

"Ve... dilsizsin."

Mak6.0 yine başıyla onayladı.

Tam, profile tekrar bakmadan önce şüpheyle gözlerini kıstı. "Eh, bizim de şuradaki gibi lüks gemiler üzerine çalıştığımız açık."

Mak6.0 bunu zaten biliyordu.

"... Ve son zamanlarda epey elektrikçi buradan ayrıldı."

Mak6.0 bunu da biliyordu.

"Kendini kanıtlayana kadar sana en düşük maaşı vermek zorundayım. Anlayışla karşılayacağını düşünüyorum."

Mak6.0 başıyla onayladı. Daha önce hiç maaş almamıştı. O kuş kadar parayla ne yapacağını bile bilmiyordu.

"Pekâlâ. O hâlde deneyelim bakalım," dedi Tam, bunu söylediğine inanamıyormuş gibi. Mak6.0, adamın tereddüdünün dilsizliğinden mi, yoksa eskort bedeninin, pasaklı iş elbiselerine rağmen çarpıcı derecede çekici olmasından mı kaynaklandığından emin değildi. "Adım ne demiştin?" dedi Tam. Sonra karşısındaki sabırlı tebessümü görerek irkildi. "Ah, pardon. Eee..." Tekrar elindeki profile baktı. "Hoshi... Star."

Mak6.0, hayır, *Hoshi Star,* başıyla onayladı.

Tam'ın gözleri şüpheyle kısıldı, ama sonra omuzlarını silkti. "Öyle diyorsan, öyledir. Aramıza hoş geldin Hoshi-mei. Tam sana göre bir projem var. Bu taraftan."

Hoshi, sandalyeden kalkmadan önce kendini toparladı. Kimlik çipi, modası geçmiş eskort bedeniyle tam bir senkronizasyon içinde değildi. Linh Cinder haklıydı, yürürken bile ortaya çıkabilen sıra dışı teknik sorunlar yaşıyordu. Çaba sarf etmek, bacaklarından göğsüne dek uzanan bir acıya neden oluyor, biyotları yanıyordu. Bu sorunla ilk karşılaştığında nefesi kesilmiş ve kaldırıma yığılmıştı. Kör edici bir ışık duyularından akarken, bir saat kadar titreyerek orada oturmuştu.

Acı.

Daha önce bu hissi hiç tatmamıştı. Androidler bu tür şeyler yaşamazdı. Ama yaşadığı o şeyin acı olduğundan şüphesi yoktu. İnsan beyni bir şeylerin yanlış olduğunu anlatmak için acıyı na-

sıl kullanıyorsa, Hoshi'nin işlemcisi de bedeninin ona ait olmadığını anlatmak için aynı şeyi kullanıyordu. Bu kombinasyonun uzun sürmeyeceğini söylüyordu.

Üçüncü kez aynı sorunu yaşadığında Hoshi pazara tekrar gidip Linh Cinder'a bu bedeni geri alması için yalvarmayı düşünmüştü. Ama sonunda bunu yapmayı reddetti. Dataran'ı görmeden bunu yapamazdı. Zaman içinde acı giderek daha katlanılabilir bir hâl aldı. Belki de acıyı sadece diğer duyu girdilerine bölüştürmeyi öğrenmişti.

Dişlerini sıkarak kendini ayağa kalkmaya zorladı ve tersanenin içinde ilerleyen Tam-şifu'yu takip etti.

Devasa hangara girer girmez onu aramaya başladı. Gözleri bir insandan diğerine kayıyor, zarif bir duruş ve huzurlu bir tebessüm arıyordu. Tersaneden ayrıldığından beri içinde bir endişe vardı. Adamın benzin variline düştükten sonra tamamen iyileşmemiş olmasından, onu zamanında kurtaramamış olmaktan korkuyordu.

Her ne kadar yürürken tersanenin her bir köşesine bakmış olsa da genç mühendisten hiçbir iz yoktu.

"İşte geldik," dedi Tam bir uzay gemisini, Orion Klasik'i işaret ederek. Aradan geçen iki haftada dış yüzey neredeyse tamamlanmıştı. Ama Star, geminin içinde hâlâ bir sürü iş olduğunu tahmin edebiliyordu. "En değerli müşterilerimizden birinin işi. Fazladan tek bir kuruş harcamak istemiyor. Tabii pek de esnek olmayan bir programımız var. İşi yetiştirmemiz gerek. Ki burada genellikle hep acil işlerimiz olur. Senin için birkaç elektrik projesi bulayım. Ah, bu arada bu projede doğrudan Wing-jun'a rapor vereceksin. Dataran, gel de seni yeni elektrikçimizle tanıştırayım."

Dataran geminin ön tarafından çıkıp geldi. Elinde ekranı ve bir kulağının ardında ise kalemi vardı. Bedeninden bir anda öyle bir elektrik akımı geçti ki, Star gerçekten de eriyeceğini sandı. Ama erimedi ve adam kibarca başını eğdiğinde, o da başını eğerek selam vermeyi hatırlayabildi.

"Tanıştığıma çok memnun oldum," dedi Dataran. "Orion Klasik'te bizimle mi çalışacaksın?"

Star gülümsedi ama Tam çoktan elini sallamaya başlamıştı bile. "Evet, klasikler konusunda uzman olduğunu söylüyor. Onu boş bırakma. Bakalım neler yapabiliyor, tamam mı?" Dönüp geminin sol tarafına baktı. "Benim yarış motorunu kontrol etmem gerek. Dataran, sen yeni arkadaşımıza halatları gösterebilir misin?"

"Tabii efendim."

Tam, sözlerini bitirir bitirmez dönüp gitti. Dataran, adamın arkasından kıkırdadı. "Üstüne alınma. Herkese karşı böyledir."

Adamın nazik gülümsemesi, ayakta durmanın acısını Star'ın düşüncelerinden sildi ve Star, gözleri parlayarak Dataran'a baktı.

"Pardon, ismin neydi?"

Star kirpiklerini kırpıştırarak ağzını açtı ama hiçbir şey olmadı. İrkilerek boğazına vurdu. Dataran alnını kırıştırdı. "Sesin mi kısıldı?"

Star omuz silkti. Eh, yaklaşmıştı.

"Ah, o hâlde... Eee... Sana..." Kaşlarını çattı, cümleyi tamamlayacak uygun bir şey bulamamıştı.

Star birden hareketlenerek adamı kolundan tuttu ve geminin ön kısmına doğru çekiştirdi. Sonra geminin üzerine yeni yazılmış ismi işaret etti. *Child of the Stars.*

"Ah, Stars? Star?"

Kızın gözleri parlayınca Dataran güldü. "Kolay oldu. Tanıştığımıza memnun oldum Star."

Star, gözleriyle konuşmak için elinden geleni yaptı. Gerilmiş dudaklarıyla, adamın kolunu bırakmış ve ona tekrar dokunmaya korkan, hâlâ titreyen parmaklarıyla konuşmaya çalıştı. *Benim,* diye düşündü, adamın anlamasını umarak. *Ben seni kurtaran androidim. Madalyonunu bulan... benim, benim, ben.*

Ama Dataran başını geminin iniş takımlarına çevirdi. "Gel sana makine odasını göstereyim. Kablolama işinde neler yapabildiğimize bir bakarsın. Gerçi pek ilerleyemedik ama... Yardımın çok işimize yarayabilir."

Dataran arkasını dönmeden önce bir kat yukarıdaki kokpit penceresine baktı ve ağzı hızla gerildi.

Star, adamın bakışını takip etti.

Ochida Miko ve babası kokpitte oturuyordu. Babası, kıza bir şeyler öğretiyor gibiydi. Farklı kontrol panellerini işaret ediyordu. Ama Miko, dışarıdaki Dataran'ı fark etmişti ve babasını dinlemiyor gibi görünüyordu.

Star'ın içinde, Miko'nun utangaç gülümsemesinin kendisi ya da babası için olmadığına dair bir his vardı.

"AMA BU ÇOK GÜZEL!" DEDİ MIKO, DATARAN'IN diğer tarafına oturarak. Star, Miko'nun çok yakında hangardan ayrılacak gemiden bahsettiğini biliyordu. Her yıl düzenlenen

Neptün'e Dek Uzay Yarışı (herkes bunun bir hile olduğunu biliyordu. Yarış resmi olarak Jüpiter'de bitiyordu ama sponsorlar Neptün için aynı pisti kullanamayacaklarını iddia ediyordu) için görevlendirilmiş şık, göz alıcı bir parça. Gemi gerçekten çok güzeldi. Uzun roketleri, iğne gibi keskin bir burnu vardı. Boyacılar da kendilerini aşmış, geminin gövdesine oldukça gerçekçi bir Yeni Pekin manzarası resmetmişti.

Ama Star gemiyle pek ilgilenmiyordu. Dikkatini yine sonsuz gökyüzüne açılan tavana vermişti. Her ne kadar insan olarak sürdürdüğü yeni yaşamı ne zaman istese gece göğünü izlemesine fırsat verse de gözleri bu manzaradan asla yorulmuyordu. O sonsuzluk hissi, evrenin, onun gibi küçük ve önemsiz birine bile sunduğu her ne varsa görme arzusu...

Miko'nun, gemi çıkışı için tavan açıldığından beri bir kez dönüp yukarı baktığını sanmıyordu. Elbette kız şimdiye dek sayısız kez uzaya gitmişti. Orion Klasik biter bitmez de yine gidecekti. Geminin bitmesine en fazla iki üç hafta kalmıştı. Ochida-şifu giderek daha da sabırsızlanıyor, programı sıkıştırmaları, çalışma saatlerini uzatmaları ve gemiyi erken bitirmeleri için onları sıkıştırıyordu.

Miko ve Dataran ise gemiyle ilgili işler ilerledikçe giderek daha perişan görünüyordu. Hatta geminin teslim tarihi yaklaştıkça Dataran'ın hızı düşmeye başlamıştı.

Dataran, yarış gemisinin farklı özelliklerini sıralarken, sırtının zarif kıvrımını eliyle gösterirken, roket fırlatıcıların gücünü anlatırken dikkatini tekrar ona verdi. Star, adamın sesiyle, sözcüklerinden daha çok ilgileniyordu. Ustaca değişen ses tonu, teknik terimleri telaffuz ederken gösterilen özen, yaratıcılığıyla

onu çarpan bir şeyden bahsederken daha hızlı konuşması... Onu dinlemek, bir şarj dokuna takılmış gibi hissettiriyordu. Zarif bir elektrik akımı onu ısıtıyor ve canlandırıyordu.

Star, adama baktı ve dudaklarından hoşnut bir tebessüm döküldü.

Dataran, parmaklarını Miko'nun parmaklarına kenetlemiş, elini kendi dizine yerleştirmişti. Diğer eliyle de havaya bir şeyler çiziyordu.

Star'ın göğsünde bir şey parladı. Belki bir kıvılcım ya da bir güç akımı. Parmakları kıvrılıp bir yumruğa dönüştü. Dataran'a doğru uzanıp ellerini birbirinden ayırma isteğiyle yumruğunu sıktıkça sıkıyordu. Miko'yu bir kenara itmek, kendi parmaklarını onun boynuna geçirmek.

Yüzünü ekşiterek başını başta tarafa çevirdi ve gözünü kaplayan beyazlığın geçmesini bekledi.

Zihnine böyle korkunç düşünceler ilk kez gelmiyordu. Aslında genel olarak Miko'nun arkadaşlığından hoşlanıyordu. Hiçbir sohbete katılamayan Star'ın kendisini garip hissetmemesini sağlayacak şekilde konuşan zeki bir kızdı. Ara sıra Star'ın son zamanlarda çok çalıştığını söyleyerek onunla yürüyüş yapması için ısrar ediyor, onu yakınlardaki bir parka götürüyordu.

Ama Dataran da yanlarındayken -ki bu epey sık oluyordu- Star kendini Miko'nun dostluğundan vazgeçerken buluyor ve programının karanlık yönlerini keşfediyordu. Bunun da diğer teknik arızalardan biri olduğunu düşünmüştü. Bir insana zarar vermek için duyulan o tuhaf dürtünün. Üstelik yalnızca Dataran, usulca Miko'ya dokunduğunda ortaya çıkıyordu. Dirseğine dokunması ya da omuzundaki bir tutam saçı çekmesi gibi.

Bu küçük anlar, Star'a içten içe çöküyormuş hissi veriyordu.

Belki de arızası giderek kötüleşiyordu. Belki de yeni bir işlemci takması fayda ederdi. Acaba yeni bir işlemciye yetecek kadar para kazanmış mıydı? Emin değildi. Ayrıca her iş gününün sonunda bitmeye yüz tutan pilini de yenilemesi gerekiyordu.

"Star? İyi misin?"

Star, gözlerini açarak kendini Dataran'a bakmaya zorladı. Kısacık bir bakışlar hâlâ el ele olduklarını gördü ama yine de dudaklarını yukarı doğru kıvrılmaya zorladı. Başı ise yukarı aşağı oynuyordu. Dataran'ın gözlerinde endişe vardı. Ancak tam o sırada seyircilerden neşeli tezahüratlar yükseldi ve yarış gemisi uçuşa geçince Dataran ve Miko, dikkatlerini bu büyük olaya verdi.

Star, gemiye odaklanmaya çalıştı. Hatta yıldızlı gece göğüne. Ama Miko'nun boynuna sarılmış solgun parmaklarının görüntüsünü zihninden silemiyordu. Bu durum, işlemcisinin korkunç bir şey hayal edebilmesi onu rahatsız etti. Tersanedeki mekanik ustasının sözleri yankılandı zihninde.

Gerçek şu ki, tahmin edilemez bir android oldukça tehlikelidir.

Star, tahmin edilemez miydi? Tehlikeli miydi?

Gemi ağır ağır yukarı çıkarken yerdeki kalabalıktan kopan neşeli alkışlar, kablolarının ürpermesine neden oldu.

Enerjisi tükeniyordu.

İç ayarlarını güç tasarrufu moduna aldı ve tüm dünya, grinin tonlarına büründü. Ses alıcıları girdileri sıralayıp ayırmayı bıraktığı için kulaklarındaki ses uğultuya dönmüştü.

Dataran'ın omzuna tutunarak ayağa kalktı. Hareket etmesiyle birlikte öyle bir acıyla sarsılmıştı ki neredeyse yığılıp kalacaktı. Yüzünü buruşturdu ve veda etmeden önce biraz bekledi.

"Nereye gidiyorsun?" Dataran gemiyi işaret etti. "Sadece birkaç dakika kaldı. Sonra birlikte dönerdik."

Star'ın fanı daha hızlı dönmeye başladı. Tersanedeki üçüncü gününde, Dataran'ın evine yakın bir adres uydurmuştu kendine. Böylece mesai bitiminde birlikte çıkıyorlardı. Kimi zaman Miko da onlara katılıyordu ve Star, Dataran ile Miko'nun onu ilgilendirmeyen planları olabileceğini düşünüyordu. Yine de ikisi de her zaman Star'a istenmeyen biriymiş gibi hissettirmeyecek kadar nazikti.

AKŞAM YÜRÜYÜŞLERİNDE SADECE DATARAN'IN konuşmasını ve kahkahasını dinlemek, Star'ın kısa hayatındaki en güzel anlardandı.

Ama bu kez Star başını iki yana sallayarak reddetti. Bir şarj doku bulması gerekiyordu. Hem de hemen.

Adam ondan bir açıklama beklemedi. Dilsiz olmanın beklenmeyen faydalarından biri. Adam kaşları hâlâ çatık olsa da başını salladı ve Star'ın gitmesine izin verdi.

Ancak Star henüz birkaç adım atmıştı ki bacaklarındaki gücün çekildiğini hissetti. Zihninde uyarılar yanıp sönüyordu ama çok geç kalmıştı. Star düşüyordu. Başı sert zemine çarptı. Kolları öyle şiddetli titriyordu ki omuz girişlerinden çıkacaklarından korktu.

Kulaklarındaki kaotik gürültünün arasından bile Miko ile Dataran'ın çığlıklarını duyabiliyordu. Biraz sonra ikisi de ba-

şındaydı ve onu çevirmeye çalışıyordu. Star ikisinin de yüzünde şok, korku, panik ve belirsizlik gördü. Dataran bir şeyler söylüyordu ama Star anlayamıyordu. Miko ise elini, Star'ın alnına koymuştu.

İşlemcisi yeniden canlandı. Programlar bir bir yeniden yükleniyordu. Henüz bacaklarını kontrol edemiyordu ama Dataran'ın endişeli sorularını yeniden algılamaya başlamıştı. Dataran, art arda sorular sorup duruyordu.

Sonra Miko elini Dataran'ın koluna götürdü ve soğukkanlı ama otoriter bir tavırla, "Ona biraz su getir," dedi.

Adam çılgınca başını sallayarak ayağa kalktı. O gidince Miko iç çekti. Star'ın bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken bakışları şefkat doluydu.

"Kriz geçmiş görünüyor ama yatmaya devam et."

Star, Dataran onu böyle gördüğü için utanç içindeydi.

Miko, Dataran'ın gittiği yere doğru hızlıca bir göz attıktan sonra, "Bunu sorarak seni kırıyorsam özür dilerim ama," diye fısıldadı, "sen... bir eskort-droid misin Star-mei?"

Gözleri kocaman açılan Star doğrulmaya çalıştı. Miko koltuk altlarından tutup onu kaldırdı. Miko'nun sırrını bildiği düşüncesi onu dehşete düşürmüş olsa da Miko'nun gülümseyişi oldukça nazikti. "Endişelenme. Dataran'ın bir şey anladığını sanmıyorum. Ben de kimseye söylemem. Oldukça... gerçekçisin." Kirpiklerini kıpırdattı ve "Ama benzerler birbirini bulur," dedi.

Star, Miko'yu dikkatle inceledi. *Benzerler birbirini bulur.* Kızın sözleri zihninde yankılandı ama Star, sözcüklerin anlamını kavrayamıyor gibiydi.

Miko elini ensesine götürdü. Star, orada tersaneye döndüğünden beri defalarca kez gördüğü ama hep aceleyle gizlenen tuhaf, siyah noktayı gördü. Miko başını iki yana sallayarak, "Android değilim," dedi. Boğazını temizledi ve tekrar Star'ın gözlerine baktı. "Ama sayborgum."

Sayborg. Veri tabanında sözcüğün anlamı vardı ama Star bunun doğru olduğundan emin olamadı. Miko ha? O sevgi dolu, genç Miko?

Miko, yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa bakındı. İnsanlar, kalkışa geçen gemiyi rahatça görebilecekleri bir noktada, boyama standının yanındaydı ve hiçbiri onlara bakmıyordu.

Miko tekrar topuklarının üzerine oturarak ipek kimonosunun geniş kolunu çekti. Star büyülenmişçesine Miko'nun parmaklarını dirseğini kaplayan deriye geçirip deriyi çekmesini izledi. İnce bir deri ve et tabakası, kolunun üzerinde sıkıca örülmüş bir kolluk gibi kıvrıldı. Derinin altında hafif karbon-fiber polimerden yapılmış, muhteşem işçiliği olan bir kol belirdi. Star'ın bedeni de aynı maddeden üretilmişti.

Star görür görmez Miko deriyi yeniden yerine yerleştirdi ve uçları fark edilmeyecek kadar yapışana kadar ovdu.

Star şaşkınlıktan ağzı açık hâlde Dataran'ın gittiği yönü işaret etti.

"O biliyor," dedi Miko. "Ona söyledim. Şey olur olmaz... Şey..." Kucağında birleştirdiği protez ellerine baktı. "Ona âşık olduğumu fark ettiğim anda her şeyi anlattım. Bunun her şeyi sona erdireceğine emindim. Öğrendiğinde beni istemeyeceğine. Ama... O öyle biri değil, öyle değil mi?" Yanakları mutluluk-

la kızardı ama yapım aşamasındaki gemilerin bulunduğu tarafa bakınca neşesi söndü. Sıranın sonunda *Child of the Stars* vardı. Ama bunun bir önemi yok. Gemi biter bitmez buradan gideceğiz. Hiçbir şey babamın fikrini değiştiremez. Onun benim iyiliğimi düşündüğünü biliyorum ama..."

Star, ona devam etmesini söylemek istermiş gibi başını oynattı.

"Topluluk'tan ayrılıyoruz, çünkü babam, burada kalırsak beni de sayborg hizmeti için seçmelerinden korkuyor. Rastgele seçim yapıldığını biliyorum. Olasılık da düşük. Ama yine de babam seçimlere kadın sayborglar aleyhinde bir hile karıştırıldığını düşünüyor. Tabii gençler aleyhine de. Nereden bu fikre kapıldı bilmiyorum ama... Gemiyi bu yüzden aldık ve işlemlerin bir an önce bitmesi için bu yüzden ısrar ediyor. Gemi bittiğinde de... buraya veda etmek zorunda kalacağım."

Star, Miko'nun gözünde bir damla yaş görür gibi oldu ama o damla, bir anda yok oldu. "Şükretmeliyim, biliyorum. Beni güvende tutmak için çok fazla sıkıntı çekiyor. Ama sonunda Dataran'la kalmak varsa, seçmelerde şansımı denemeyi istediğimi hissediyorum."

Star bakışlarını ufka dikti. O hissi çok iyi biliyordu. Yürürken omurgalarında hissettiği acı, Miko'nun bedenini saran parlak renkli *obi*'yi gördüğünde gözlerinin nasıl parladığını görme işkencesi. Tüm bu sessiz ve arzu dolu yaşam nasıl da acı vericiydi.

Yine de gözleri birbirini bulduğunda her şeye değdiğini düşünüyordu. Üstelik onu benzin varilinden çıkardığında adamın yüzünde beliren şaşkınlık, minnet ve merakı hâlâ hatırlayabiliyordu.

Miko çantasını Star'a doğru uzatarak "Al, taşınabilir şarj cihazımı hep yanımda taşırım," dedi. "Dataran birazdan döner. Kendini toparlamazsan su içmemeni açıklamam zor olabilir. Şarj girişin boynunda mı?"

Star başıyla onayladı ve Miko kulağının ardındaki paneli açıp şarj kablosunu yerleştirirken minnetini olabildiğince ifade etmeye çalıştı. Ama yine de içinde karanlık hisler dolaşıyor, parmak uçlarını bacaklarına geçirmesine neden oluyordu. Miko'ya karşı tahammülsüzlük, onun varlığından duyduğu rahatsızlık gibi...

Star, tersaneye döndüğünden beri Miko'nun gidişini bir son -ve bir başlangıç- olarak düşünmüştü ve bu his günden güne büyümüştü. Miko'nun gideceği zamanı bekliyordu. Sonra kendine her yürüdüğünde baş kaldırmayan bir beden alacak ve tüm galaksiyi içinde gizleyen o madalyonu Dataran'a verirken ona her şeyi açıklayacaktı. Dataran'ın gülüşündeki bir şeylerin onu değiştirdiğini, üstelik değişmesi mümkün değilken değiştirdiğini anlatacaktı. Hayatını kurtaran androidin kendisi olduğunu, Dataran'ın tehlike altında olmasının onu tahmin edilemez ve belki de tehlikeli bir şeye çevirdiğini, dünyada onsuz var olamayacağını söyleyecekti.

STAR, DUVARA MONTE EDİLMİŞ EKRANDA PARMAğını gezdirdi ve kokpit karanlığa gömüldü. Parmağını saat yönünde döndürünce ışıklar yavaş yavaş tekrar açıldı. Saat yönünün tersine çevirdiğindeyse aşamalı olarak tekrar söndü. Isıyı

artırmak için bir yere, azaltmak için diğer bir noktaya dokunması yeterliydi. Her bir komutu tek tek denedi. Müzik çal, hava filtreleme sistemini ayarla, kokpit kapısını kilitle, kokpit zeminini ısıt, otomatik içecek sisteminden yeni bir içecek iste.

Her şeyin olması gerektiği gibi çalıştığından emin olduktan sonra ekranın ardındaki kablo panelini kapadı ve kullandığı aletleri toparlayarak belindeki kemere düzgünce yerleştirdi. Sonra bir süre duraksayarak kendini geminin ana çıkışına doğru yürümeye hazırladı. Yürürken bedeni sanki çığlıklar atıyordu ve çabalarının sistemine zarar vermeye başladığının farkındaydı. Haftalardır bu acıyı ve eskort-droid bedeninin er ya da geç isyan ederek kimlik çipini tanımayacağı gerçeğini görmezden gelmek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu. Kimi zaman bedenini yalnızca iradesiyle bir arada tuttuğunu hissettiği oluyordu.

Ama yeni bir beden alacak parayı biriktirmesine az kalmıştı. Biraz daha sabretmesi gerekiyordu.

Bir ses ayağının tutulmasına neden oldu. Çıkış rampasında duraksadı. *Dataran.*

Arkasına dönerek geminin ön kısmı ile kamaraları ayıran ortak alana baktı. Çeşit çeşit rahat koltuklar, ipek yastıklar ve kaşmir örtülerle vurgulanmış ve yerden çinili tavana dek uzanan baloncuklu bir akvaryumun etrafına yerleştirilmişti. Parlak renkli balıklar birkaç gün önce yeni evlerine getirilmişti ve yapay mercan kayalıkları arasında hiçbir şey düşünmeden yüzmekten gayet memnun görünüyorlardı.

Star, Miko'nun odasına doğru süründü. Sırtını duvara yaslamıştı ve bunun Mak6.0'ken yapabileceği bir şey olmadığının

farkındaydı. Casusluk yapmak, gizlice sokulmak, kapı dinlemek... Androidler meraklı olmak üzere programlanmamıştı.

Ama yine de işte oradaydı. Kapının yanında durmuş, ağlayan bir kızın hıçkırıklarını dinliyordu.

"Belki babanla konuşsak... Ona birbirimizi ne kadar sevdiğimizi göstersek..."

"Asla kabul etmez. Senin beni güvende tutabileceğine inanmaz."

Dataran sıkkınca iç geçirdi. "Biliyorum, biliyorum. Sana bir şey olmasına ben de dayanamam. Sadece zamana ihtiyacım var. İkimize bir gemi ayarlayabilirim. Bunun gibi bir şey olmaz. Hiçbir şey senin alıştığın gibi olmaz. Ama..."

"Önemli değil. Seninle..." Hıçkırdı. "... Her yere gelirim. Ama Dataran..."

"Ama ne?"

Miko'nun hıçkırıkları iyice arttı. "Sen gerçekten tüm yaşamını bir sayborgla geçirmek istediğinden emin misin?"

Star biraz daha yaklaşmayı göze aldı. Ağırlığını verdiği noktayı değiştirerek pahalı maun kapının arasından onları görebileceği bir yere geçti. Bu odalar tamamlanmıştı. Geminin işi neredeyse bitmişti ama ön tarafta yapılacak birkaç küçük detay kalmıştı.

Plana göre gemi iki gün sonra tersaneden ayrılacaktı.

Star, sevgililerin Miko'nun ekranlı masasının yanında durduğunu fark etti. Dataran onu kucaklamıştı. Bir eliyle kızın başını tutuyordu. Kız ise yüzünü adamın omuzuna gömmüştü.

Star, karşısındaki görüntüyü zihnine kazıyarak kendi elini ensesine götürdü ve parmak uçlarını saçlarına geçirdi. Gördüğü şeyin nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalıştı.

"Miko, lütfen," diye fısıldadı Dataran. "Kolların süpürge sapından olsa bile umurumda olmaz."

Star ses arayüzünü öyle yükseğe ayarlamıştı ki kumaş hışırtısını, adamın nefes alışını, kızın burun çekişlerini bile duyabiliyordu.

"Benim önemsediğim tek şey, burada ne olduğu."

Dataran biraz geri çekilerek elini çekti ve Miko'nun kimonosunun üstüne çizilmiş krizantem çiçeğine yerleştirdi. Tam köprücük kemiğinin üstüne.

Star, adamın hareketini taklit etti. Kendi göğsünü, sert kaplamasını, sentetik deri tabakasının hafif yumuşaklığını hissetti. Ama kalp atışı ya da nabız yoktu.

"Sen mükemmelsin Miko. Ve çok güzelsin. Seni seviyorum. Seninle evlenmek istiyorum."

Dataran ne kadar kısık sesle konuşmuş olursa olsun, sözleri Star'ın zihninde kurşun gibi patlamıştı. İrkildi ve bir elini kulağına bastırarak geri çekildi. Ama çok geç kalmıştı. Hâlâ dumanı tüten o sözler, veri tabanına girmişti bile.

Miko küçük bir çığlık attı ve iki sevgili birbirinden ayrıldı. İkisi de kapıya döndü.

Dataran bir saniye içinde kapıları açarak dışarı çıktı. Star'ı görünce ikisinin de yüzünde bir rahatlama belirdi.

"Oh, yıldızlara şükür," diye fısıldadı Miko, kendi yapay elini gerçekten atan kalbine götürerek. "Seni babam sandım."

Star, özür dilermiş pozu takınarak onlara doğru bir adım attı. Odanın etrafındaki ışıkları ve duvardaki kontrol panelini işaret etti. Sonra soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı. Yalan söylemişti. Tüm bu odaları bir gün önce kontrol etmişti zaten. Hiç

yalan söyleyemediği zamanlar da olmuştu. İma bile edemediği zamanlar.

"Ah, evet, evet. Her şey mükemmel görünüyor," dedi Dataran bir elini saçlarının arasından geçirerek. Adam telaşlı görünüyordu. Star ise kendini kırgın hissediyordu.

"Benim toparlanma işini bitirmem gerek," diye mırıldandı Miko. Sesi öyle coşkusuzdu ki sanki lüks bir uzay gemisine değil de bir hücreye taşınacaktı. Başını öne eğerek kapıya doğru ilerledi. "O kadar çok valiz var ki..."

"Miko, bekle." Dataran, Miko'yu bileğinden yakaladı ama sonra dönüp Star'a baktı. Star, elektronik kontrol panelini incelemek için hareketlenmişti. "Denemek zorundayım," diye fısıldadı Dataran, başını Miko'ya doğru eğerek. "En azından ona sormam gerek..."

"Kabul etmeyecektir."

"Ya ederse?.. Eğer onu sana iyi bakacağıma, seni sevdiğime ikna edebilirsem... Sen evet der misin?"

Star, parmak uçlarını boş boş ekranda dolaştırıyordu.

"Diyeceğimi biliyorsun," diye karşılık verdi Miko. Kısık sesi, son kelimede iyice kısılmıştı. Burnunu çekip boğazını temizledi. "Ama bunun bir önemi yok. Babam kabul etmeyecek. Burada kalmama izin vermeyecek."

Yumuşak ayak sesleri, geminin çıkışına doğru uzaklaştı.

Omuzunun üzerinden bakmaya cesaret eden Star, Dataran'ın alnını duvara yasladığını ve parmaklarını saçlarına geçirdiğini gördü. Derin bir iç çekerek avuçlarını yüzünden çekti ve Star'a baktı. Star, adamın gözlerinin altındaki siyah halkaları ve yüzünün solgunluğunu fark etti.

"Ochida-şifu... Miko'nun güvenliğinden endişe ediyor," dedi, açıklama yapar gibi. Sonra başını çevirdi. "Dürüst olmak gerekirse ben de endişeliyim. Ama buradan giderse onu bir daha hiç göremeyebilirim. Keşke... keşke bir gemim olsaydı ama..." Başını iki yana sallayarak arkasını döndü ve duvara yaslandı. Sanki duvardan destek almasa düşecek gibiydi. "Aslında bir gemi almak için para biriktiriyordum. Yıllardır. Hatta neredeyse gerekli parayı tamamlamıştım. Epey bir fark yaratacak kadar değerli olan şu antika hologram madalyonla birlikte yani... Ama madalyonu o aptal varilde kaybettim."

Star elini bacağına, madalyonun sessizce durduğu cebine bastırdı. O madalyonu geri vermek için en uygun anı beklemişti ama öyle bir an gelmeyecek gibiydi. Üstelik akşamları yalnız kaldığında madalyonu açıyor ve yıldızların onu yutmasına izin veriyor, Miko gidince hayatın nasıl olacağını hayal ediyordu. O zaman bir sürü şansı, bir sürü fırsatı olacaktı...

"Özür dilerim Star. Kendi sorunlarımla başını ağrıtmamalıydım. Sen bana kendi sorunlarını anlatamazken bu hiç adil değil."

Bir kez daha göz göze geldiler. Star, yumruk hâlindeki elini cebinden çıkardı. Miko iki gün içinde gidecekti. Sadece iki gün daha. Sonra... Sonra...

Dataran gülümsedi ama tebessümü yorgun, Star'da her zaman elektrik akımı oluşturan o sıcak tebessümden uzaktı. "Konuşmak istediğin bir sorunun var mı Star?"

Star başıyla onayladı.

"Belki yazabilirsin. İstersen ben de okurum."

Star bakışlarını kaçırarak başını iki yana salladı. Dışarıdaki ortak alanda akvaryum guruldadı ve bir uğultu duyuldu. Tüm

geminin yavaşlamaya sakinleşmeye başladığını bildirmesi gereken ses.

"Anlıyorum," dedi Dataran. "Muhtemelen kendimi en iyi hâlimle tanıtamadım sana. Tanıştığımızdan beri dinleyen taraf-sın. Ama bazen zihninde neler olup bittiğini merak ediyorum. Miko seni seviyor, biliyorsun. Bence, o bir şey söylemedi ama, onun tek arkadaşı olabilirsin."

Star uzaklara baktı. Yumruklarını sıktı. Sonra tekrar Dataran ile göz göze gelmeye cesaret etti. Bir elini kaldırdı, parmağını boş göğüs kafesine değdirdi. Dataran izliyordu ama kuşkuluydu. Anlamamıştı.

Star, adama doğru bir adım attı ve aynı parmağını Dataran'ın kalbine uzattı.

Dataran gözlerini kırpıştırarak bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama Star, adamın konuşmasına izin vermeden uzanıp onu öptü. Kısa bir öpücüktü ama söylenmemiş tüm sözleri o öpücüğe yüklemek istemişti.

Ben benim, hep bendim. Ben senin hayatını kurtarmış olabilirim ama sen olmasaydın, ben bir hiç olurdum. Diğer mak-droidlerden biri olurdum ve birini sevmenin, onun için her şeyden vazgeçecek kadar sevmenin nasıl bir şey olduğunu asla bilemezdim.

Star geri çekildiğinde adam şok olmuş, dehşete düşmüş ve suçlu görünüyordu. Star, adamın, söylemek istediklerinin hiçbirini anlamadığını anladı. Dataran'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden odadan çıktı. Adam ne seslendi ne de arkasından geldi.

Star gemiden indi ve hangardan, tersaneden çıkana kadar yürüdü. Devasa gökyüzünün altında tek başına yürüyen yalnız

bir android... Elini cebine soktu ve parmaklarını madalyona ve Dataran'sız bir anlamı olmayan evrene doladı.

TRİTON'UN KALKIŞININ AKSİNE *CHILD OF THE Stars*'ın kalkışı özel bir topluluğa hitap ediyordu. Ochido-şifu'nun eski çalışma arkadaşlarından birkaçı ve onlara iyi yolculuklar dilemeye gelmiş birkaç eş dost dışında sadece tersane çalışanları vardı. Miko'nun hiçbir arkadaşı gelmemişti. Belki de Dataran haklıydı, Miko'nun hiç arkadaşı yoktu. Star, acaba Miko'nun zengin ve korunan bir çocuk olduğundan mı, utangaç olduğundan mı yoksa bir sayborg olduğundan mı arkadaş edinemediğini merak etti.

Star, kalabalığın içinde omuzları çökük duran Dataran'dan gözlerini alamıyordu. Dataran motorları gürleyen ve kalkış mıknatısları hangarın zemininde canlılıkla vızıldayan gemiye bakıyordu. Muhtemelen Miko'yu pencereden bir an olsun görmeyi umuyordu. Ama kokpit pencereleri öylesine küçüktü ki boş bir umuttu bu. Star, iki gün önce onları dinlediğinden beri görüşüp görüşmediklerini merak etti. Kulak misafiri olduğu sözler hâlâ Star'ın zihninde dolaşıp duruyordu ve bu hatıra ona acı veriyordu. Tıpkı o öpücüğün verdiği acı gibi.

Star, o sabahtan beri Dataran'ı görmemişti. Ondan kaçıyordu. Miko'yu kaybetmekten duyduğu acıya ve Miko'nun neden âşık olduğu kadın olduğunu ve Star'a neden asla, Miko gittikten sonra bile âşık olamayacağını açıklarken söyleyeceği o duygusal

sözlere katlanamazdı. Az sonra Dataran'ın etrafındaki kalabalık hareketlendi. İnsanların arasında zarafetle ilerleyen bir figür vardı. Star başını kaldırıp gözlerini kıstı. Öylece bakıyor ve bekliyordu.

Dataran bir an irkildi ve başını hızla çevirdi. Bakışları, sade kıyafetler giymiş Miko'ya takıldı. Sonra şaşkınlıkla geri çekildi. Miko'nun tebessümü utangaç ama pırıl pırıldı. Dataran'a yaklaştı ve bir şeyler fısıldadı. Elini kaldırdı. Avucunun içinde küçük bir şey parlıyordu. Star göremeyecek kadar uzakta olsa da parlayanın madalyon olduğunu biliyordu. Onun madalyonu. Onun evreni.

Dataran başını inanamıyormuş gibi iki yana salladı ve tekrar gemiye baktı. Sonra gülümsedi gülümseyecek bir ifadeyle Miko'yu kollarına alıp öptü.

Star parmak uçlarını kendi dudaklarına bastırdı. Hayal etti.

Zayıf düşünce Star, kolunun kucağına düşmesine izin verdi. Çok uzun sürmeyecekti. Bedeninin isyana başladığını hissedebiliyordu. Acı artık neredeyse sürekli hâle gelmişti. Otururken bile bacakları yırtan, bıçak gibi saplanan bir ağrı. Seğiren parçalarının kontrolünü sık sık kaybediyordu. Görüşü birden kararıyordu ve Star, her seferinde bunun son olacağını düşünüyor, uzun, acı verici bir anın ardından tekrar bilincini kazanıyordu.

Ortak alanda ayak sesleri duyuldu. Kapı eşiğinde durdu. Star başını çevirdi.

Ochido-şifu, "Kalkışa bir dakika kaldı," dedi. "Benimle kokpite gelmek ister misin?"

Star başını iki yana salladı ve adamın, kollarındaki metal plakayı görmesi için ipek kimonosunun kolunu ayarladı. Sentetik

deriyi çıkarmak kolaydı. Her ne kadar android içeriğini görmek rahatsız edici olsa da uzuvları ona üç kıskaçlı Mak6.0 bedenini hatırlatıyordu. Bunda rahatlatıcı bir benzerlik vardı.

Ochida arkasında derin derin iç geçirdi. "Bunu *senin için* yapıyorum Miko. Böylesi daha iyi. Üstelik o sadece bir adam. Atlatırsın."

Star cevap vermeyince adam ofladı ve kapının eşiğinden çekildi.

"Pekâlâ. Kız bakalım. İstersen öfke nöbeti geçir. Ayrıca o maddeyi fazla kurcalamadan kolunu da kapa. Her ne yapmak istiyorsan işe yaramayacak. Bana ne olduğunu hatırlatman, sadece doğru kararı verdiğime ikna ediyor beni."

Ochido arkasını dönüp gitti.

Star bakışlarını tekrar pencereye, hangara, kalabalığa çevirdi. Şarj duvarı boyunca sıralanmış yüzlerce mak-droide. Miko'ya. Ve Dataran'a.

Çok geçmeden takımların hazırlandığını duydu ve geminin yerden yükseldiğini hissetti. Kalabalık tezahürata başladı. Dataran, Miko'ya sarıldı. Kız âdeta ışık saçıyordu. Star, Miko'nun onu gördüğünü sanmıyordu ama o an birbirlerine bakıyorlarmış gibi hisseti. Sanki Miko, Star'ın bir anda verdiği kararı anlamıştı. Ve o da bu kararın doğru olduğunu biliyordu.

İticiler ateşlendi ve gemi, hangarın tavanına doğru yükselmeye başladı. Pırıl pırıl parlayan, koca Yeni Pekin'in üzerindeydi şimdi. Ve Dataran artık yoktu.

Aniden yorgun düşen Star başını pencereye yasladı. Ses alıcıları *Child of the Stars* bulut kümelerini delerken ve gökyüzü parlak maviden pembeye ve soluk bir turuncuya dönerken uzaktan gelen zayıf bir vızıltı duyuyordu.

Star'ın fanı, karın bölgesinde çırpınıyor, giderek daha yavaş dönüyordu...

Sonra, fark edemeyeceği kadar aniden uzay önünde belirdi. Siyah ve geniş ve sonsuz ve doya doya tadını çıkarmasına yeteceğinden çok daha fazla yıldızla dolu. Onun bile sayamayacağı kadar çok yıldızla...

Bu, hologramtan çok daha iyiydi.

Son güç damlaları içinden geçerken kabloları titredi. Parmakları titredi ve sonra hareketsiz kaldı.

Kendini milyonlarca yıldızdan oluşan bir denize düşmüş fazladan bir yıldız olarak hayal ederken gülümsedi ve bedeni, bu kadarının yeterli olacağına karar verdi. Şarjının bittiği o anı, tükenen elektriği hissetti.

O artık kocaman ve parlak ve sonsuzdu.

Mekanik Ustası

HOVER SARAYIN KUZEYBATI TARAFINDAKİ KAPIsının dışında bekliyordu. Kai aldırmaz görünerek bahçedeki yok boyunca ilerlemeye başladı. Nainsi'nin hafif android bedeni bir kolunun altına sıkıştırılmıştı. Diğer omuzundaysa kapüşonlu bir sweatshirt taşıyordu. Acele etmiyordu ama oyalanmıyordu da. Fark edilmek umurunda değilmiş gibi davranıyordu. İzi çok rahat sürülebilirdi. Derisinin altında bir değil, tam *iki* kimlik çipi saklıydı ve güvenlik ekibi, gözlerini sürekli onun üzerinde tutmak konusunda uzmandı.

Saraydan ayrıldığı bir sır değildi.

Ama herkesin öğrenmesini de istemiyordu.

Hava, hafta boyunca olmadığı kadar sıcaktı. Nemden saçları ensesine yapışmıştı. Bahçe kapısı sessizce açılmış olsa da güvenlik kamerasının her hareketini izlediğini hissedebiliyordu. Kamerayı görmezden gelerek aynı özgüvenle hover'a doğru ilerlemeye devam etti. Ne kadar önemsiz olursa olsun, ona verilen bütün görevleri aynı özgüvenle yapmayı öğrenmişti. Kimlik çipi

yerleştirilmiş bileğini hover'ın tarayıcısına uzattı ve kapı usulca açılarak boyalı camların ardındaki geniş alanı gözler önüne serdi. Gizli hoparlörlerden bir flütün rahatlatıcı notaları duyuluyordu. İçerinin sıcaklığı tam kıvamında olsa da köşedeki bir buz kovası yoğunlaşma sayesinde hâlâ kendindeydi. Çeşit çeşit aromalı su ve soğuk çay seçeneği sunuyordu.

Kai, minderli sıralardan birinin üzerine yerleşmeden önce Nainsi'yi oturttu. Kapı kapandı ve Kai, hover'ın içi ne kadar huzurlu olursa olsun, kalbinin hızla çarpmaya başladığını fark etti.

Hover, yapay bir kadın sesiyle, "İyi günler Majesteleri. Varış noktanız neresi?" diye sordu.

Kai, şakağına düşmek üzere olan bir damla teri sildi. "Şehir merkezindeki pazar yeri."

Hover sokağın üzerinde havalandı ve saraydan uzaklaştı. Tepenin üzerinden Yeni Pekin'e doğru inişe geçmeden önce koruyucu dış duvarın etrafında bir süre ilerledi. Kai, koyu camların ardından şehrin alev alev parladığını görebiliyordu. Camlar ve metal binalar, öğleden sonra güneşiyle parlıyordu.

Kai, şehrini seviyordu. Ülkesini seviyordu.

Onu korumak için her türlü riske girebilirdi.

Nefesini sertçe vererek ekranını çıkardı ve internete bağlandı. Günler önce arattığı profil ana sayfasında belirdi.

LINH CINDER, LİSANSLI TAMİRCİ
KONUM: YENİ PEKİN HAFTALIK PAZAR
KULÜBE #771
480 PUAN; %98.7 MÜŞTERİ MEMNUNİYETİ

Mekanik ustasının ya da dükkânın bir fotoğrafı yoktu ama Linh Cinder, şehrin en iyi mekanik ustası olarak nam salmıştı ve müşteri memnuniyet oranı, Kai'nin incelediği herkesten daha yüksekti. Linh Cinder'ın adını ilk kez sarayın kraliyet androidlerinin korunmasından sorumlu mekanik ustasından duymuştu. Temel testleri uyguladıkları hâlde Nainsi'nin arızasını tespit edememişlerdi ve böylece Linh Cinder'ın ismi, en iyi mekanik ustası olarak ortaya atılmıştı.

Elbette Kai'nin bir android için bu kadar uğraşmasının çılgınlık olduğunu düşünüyorlardı.

Hemen yenisini sipariş ederiz, demişlerdi. *Sarayın bütçesinden karşılanır. Standart prosedür. Ne de olsa sıradan bir asistan android, birkaç asistanlık uygulaması yüklenerek programlanmış. Kolaylıkla yenisi yapılabilir Majesteleri. Endişelenmeniz gereken bir şey yok.*

Ama yanılıyorlardı. Nainsi'nin yeri kolay kolay dolmazdı. Onun sahip olduğu bilgi -en azından Kai o bilgiye sahip olduğunu *umuyordu*- yenilenemezdi.

Ekranını tekrar belindeki kemere taktı ve androidi kendine doğru çekerek günlerdir siyah olan sensör ışığını inceledi. Bir kez daha küçük açma düğmesine bastı. Yine bir şey olmadı.

Her ne kadar Nainsi'nin öylece çalışıp sırlarının döküleceğini ummaktan çoktan vazgeçmişse de iç geçirdi. Şarjı full'dü ve tanı testlerine göre her şey olması gerektiği gibi çalışıyordu. Kimse sorunun nerede olduğunu anlayamamıştı ve Nainsi daha kötü bir zamanda bozulamazdı.

"Çok yaklaştık," diye fısıldadı Kai kendi kendine. Arkasına yaslanarak elini saçlarında dolaştırdı. Kaburgalarında haftalardır

büyüyen bir ağrı vardı. O Aylı sihirbaz Sybil Mira, *elçilik görevi* ile onu ziyarete geldiğinden beri. Kadın cadının tekiydi. Tüyler ürpertici, insanların zihnini kontrol eden bir sihirbaz. Onun sarayda olduğunu bilmek bile Kai'nin sinirlerini bozuyordu. Aynı odada değillerken bile kadının onu izleyen gözlerini üzerinde, nefesini ensesinde hissediyordu. Bu kendi paranoyası mı yoksa bir çeşit Ay hilesi mi bilmiyordu ama o kadının onu, ailesini ve ülkesini rahat bırakması için sabırsızlanıyordu.

Ardından babası hastalandı.

Hayır, *hastalık* değil. Babası vebaya yakalandı. Babası ölüyordu ve Kai'nin bunu önlemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ve şimdi de bu dert çıkmıştı. Nainsi, tam da Kai onun işe yarar, değerli bir şeyler bulduğundan *eminken* arızalanmıştı.

Prenses Selene'nin nerede olduğuna dair değerli bir bilgi.

Bunun bir risk olduğunu biliyordu. Sybil Mira ya da herhangi bir Aylı, Kai'nin kayıp prensesi aradığını öğrenirse Dünya ve Ay arasında siyasi bir felaket yaşanabilirdi. Kai'nin onu tahtından etmek için kararlılıkla uğraştığını öğrenirse, Kraliçe Levana'nın onu kolay kolay affetmeyeceğini biliyordu.

Ama bu, alınmaya değer bir riskti. Selene'yi bulmak ve onu tekrar Ay tahtına oturtmak, Kraliçe Levana ve onun Doğu Ulusları Topluluğu'na yöneltttiği tehditlerden kurtulmak için en büyük -hatta tek- şansıydı. Kraliçe onları savaşla ve tüm ulusu köleleştirmekle tehdit ediyordu. En kötüsü ise bir ittifak *evliliği* tehdidiydi. Buna izin veremezdi. Çok geç olmadan Ay Ülkesi'nin gerçek vârisini bulmalıydı.

Nainsi ve Kai, aylardır büyük bir araştırma yapıyordu. Sayısız sahte vârisle karşılaşmış, defalarca açmazlara sürüklenmişler-

di ama Kai, son günlerde ilerleme kaydettiklerinden emindi. Nainsi, Prenses'in kaybolmasıyla ilgisi olduğundan şüphelenilen Aylı bir doktorun izini bulmuştu. Yıllar önce Dünyalı bir kadınla bir ilişki yaşadığından şüpheleniliyordu.

Zayıf bir umuttu. Çok zayıf. Ama Kai'nin içgüdüleri ona buradan bir şeyler çıkacağını söylüyordu. Nainsi'ye doktorla ve şu Dünyalı kadınla ilgili olabildiğince bilgi edinmesi talimatını vermişti. İki gün sonra ise... Hiç.

Nainsi dünyayla bağını koparmıştı.

Başını uçan arabanın kontrol paneline yaslamak istiyordu.

Robotik bir ses, "Şehir merkezine yaklaşıldı," dedi, Kai'yi düşüncelerinden uyandırarak. "Nerede iniş yapmak istersiniz?"

Kai pencereden dışarı baktı. Sokaklar, her iki yanlarındaki devasa binaların gölgesinde kalmıştı. Vitrinler, ekranlardaki reklamlarla ışıldıyor, el değmemiş eskort-droidler son moda kıyafetleri ve aletleri tanıtıyordu. Kai, bir blok ileride pazarın başladığını görebiliyordu. Küçücük kulübeler ve telaşlı bir kalabalık.

"Burada inebilirim," dedi. Ardından pakete uzandı ve saraydan kaçırdığı gri kapüşonlu sweatshirt'ü çıkardı. Sahip olduğu en mütevazı kıyafet oydu.

Araç, sokağın kenarına iniş yaptı. Yere değerken iniş takımları vızıldadı. "Burada dönmenizi bekleyeyim mi?"

Kai kollarını sweatshirt'e geçirip femuarı çekerken, "Lütfen," dedi. "Uzun süreceğini sanmıyorum."

Bir ara kesin bir saat vermeyi düşündü. *Bir saate kadar dönmezsem muhtemelen magazinciler ve çığlık çığlığa adımı haykıran kızlar etrafımı sarmıştır. Kraliyet güvenlik ekibini beni kurtarmaya gönderebilirsin.* Ama bunu düşünmek bile kendini aşırı duy-

gusal hissetmesine neden oldu. Kapüşonu alnına kadar indirdi ve araçtan indi. Nainsi'nin armut biçimli bedenini kolunun altında taşıyordu.

Çok gitmemişti ki pazar yerinin kargaşası beş duyu organına birden saldırdı âdeta. Limonotu, zencefil ve cızırdayan etlerin kokusu. Kahkaha atan çocukların ve bağıran dükkân sahiplerinin sesleri. Ahenkle çınlayan indirim duyuruları. Gölgede bile hissedilen bayıltıcı sıcak, sweatshirt'ünün içine sızmış ve etrafına boğucu bir koza örmüştü. Yürürken sweatshirt'ünün fermuarını açtı ama kapüşonu çıkarmaya cesaret edememişti. Dikkatleri üzerine çekmek, isteyeceği son şeydi.

Veliaht prens olmanın en büyük sıkıntısı da *sürekli* dikkatleri üzerine çekmekti.

Veliaht prens, müstakbel imparator.

Hayır, şimdi bunu düşünmemeliydi. Böylesi düşünceler onu zayıflatırdı. Babasını kaybetme düşüncesi... Üstelik yıllar önce annesini ondan alan hastalığa, vebaya yenik düşmesi... Tahta çıkma düşüncesi. Hayatları onun doğru kararlar almasına bağlı olan onca insan. Bu kadarı çok fazlaydı. Buna hazır değildi. Henüz. Belki de hiç olmayacaktı.

Boğazındaki yumruyu yutkunarak yok etmeye çalıştı. Bugün tek bir düşüncesi vardı. Linh Cinder'ın Nainsi'yi tamir edebileceğini onaylamak.

Nainsi tamir edildikten sonra Prenses'i aramaya devam edebilirdi.

Nefesini yavaşça bıraktı, sonra yeniden derin bir nefes aldı. Sokak yemeklerinin ve mekânın kokusunun onu tekrar pazar yerine getirmesine izin verdi. Yolunu bulabilmek için başını ha-

fiyçe kaldırdı. Küçüklüğünde annesi onu birkaç kez buraya getirmiş olsa da pazar yerine gelmeyeli yıllar oluyordu ve kulübelerin üzerindeki gölgeliklerde ya da metal çerçevelerdeki silinmiş numaraları görmesi biraz zaman aldı. Sağa döndü ve kalabalığın arasında ilerledi. Pirinç varillerini, mango tezgâhlarını, el dokuması halıları ve sudan ucuza satılan ekranları -muhtemelen ünlü markaların çakmalarıydı- geçti.

Nihayet görmüştü. Silinmiş numaraya bakmadan bile karşısındakinin mekanik ustasının kulübesi olduğunu biliyordu: 771 numara. Malzemelerle dolu raflardan oluşan bir labirent tüm alanı kaplamıştı. Raflar paslı android parçaları, darbeli araç panelleri, civata ve vida kutularıyla, bir de Kai'nin nerede kullanıldığını tahmin dahi edemediği binlerce farklı aletle doluydu. Tam giriş kapısının karşısına bir masa konmuştu. Masanın üzeri yağ lekeli bir örtüyle kaplıydı ve çeşit çeşit kablo ve tornavida ile doluydu. Bir eskort-droid ya da sayborg için üretilmiş küçük, metal bir ayak, karmaşanın tam ortasında duruyordu. Öyle beklenmedik bir görüntüydü ki Kai neredeyse gülecekti.

Ama neşesi, hayal kırıklığının gölgesinde kaldı.

Kapı ardına kadar açık olmasına rağmen içeride kimse yoktu.

Kai, yüzünü buruşturarak Nainsi'yi gürültüyle masaya bıraktı.

Küçük bir çığlık, ardından da *pat* diye bir ses duydu. Sonra masanın altından kafasını ovuşturan bir kız çıktı. Kai'ye bakarken yüzünde öfke vardı.

Sonra donup kaldı.

Kai, kızın kendini tanıdığı anı saniyesi saniyesine söyleyebilirdi.

İçgüdüsel olarak gülümsedi. Tebessümünde bir parça özür, bir parça kibarlık vardı. Biraz da şaşkınlık tabii. Çünkü bu pazara gelirken beklediği onca şey arasında dağınık saçlı ve kirli iş eldivenleri giymiş tatlı bir kızla tanışmak kesinlikle yoktu.

"Özür dilerim," dedi. "Orada biri olduğunu fark etmemişim."

Kız birden ayağa fırlayıp "Majesteleri," diyerek reverans yapmadan önce birkaç saniye boyunca şaşkınlıkla Kai'ye baktı.

Kai yüzünü ekşiterek arkasındaki kalabalığa bir göz attı. Henüz onu tanıyan başka kimse yoktu. Aceleyle arkasını döndü ve kıza doğru eğildi. "Aslında, eee..." İşaret parmağını dudaklarına götürdü. "Şu majesteleri meselesi..."

Kız başıyla anladığını belirtti ama yüzünde hâlâ şaşkın bir ifade vardı ve Kai, tanınmamasının ne kadar önemli olduğunun anlaşıldığından emin değildi.

"Evet. Elbette. Size nasıl?.." Kız, dudaklarını sımsıkı birbirine bastırarak duraksadı ve bakışlarını adamın göğsüne çevirdi. Kai, kızın kendi tepkisinden utandığını görebiliyordu ama yüzü kızarmamıştı. En azından henüz.

"Ben Linh Cinder'ı arıyordum," dedi Kai. Kızı korkuttuğu için kendini hâlâ kötü hissediyordu.

"Beyefendi buralarda mı?"

Kız sol eldiveninin parmaklarını çekiştirmeye başladı. Kai, eldiveni çıkaracağını düşündü. O eldivenler de en az kendi üzerindeki sweatshirt kadar rahatsızlık verici olmalıydı. Ama kız eldivenleri çıkarmadı. "Ben... Linh Cinder benim."

Kai'nin kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. Bu doğru olamazdı. Belki de ismi yanlış duymuştu. Belki de Linh Cinder bir aile adıydı. Mekanikle ilgilenen bir büyük amcadan filan kalmıştı.

Bu kız *hemen hemen* Kai ile aynı yaştaydı ama Kai, daha da genç olabileceğini düşündü.

Elini Nainsi'nin başına koyarak ileri doğru ittirdi. "Linh Cinder *sen misin?*"

"Evet, Majeste..." Cinder yine duraksadı. Kraliyet unvanını tamamlamamak için alt dudağını ısırdı. Bu küçük utanç hareketi şaşırtıcı derecede çekiciydi.

"Mekanik ustası mı?"

Kız -*Cinder*- başıyla onayladı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kai, yukarıdan kızın başına baktı.

Linh Cinder.

Tanınmışlığı. İtibarı. Müşteri memnuniyeti oranı.

Yeni Pekin'in en iyi mekanik ustası... gencecik bir kız mıydı?

Kai meraklanmıştı. Hoşuna gitmişti. Ama daha da ötesi, *etkilenmişti*. Ne de olsa kendisi ekranını güncellerken yazılım yükleme konusunda bile yardıma ihtiyaç duyuyordu ama karşısındaki kız, kendine ait bir mekanik ustası dükkânı açmıştı.

Kai, insanları hep merak ederdi zaten. Torin, bu merakın günün birinde onu güçlü bir imparator yapacak özelliklerden biri olduğunu söylüyordu. Ve Kai şimdi daha fazlasını öğrenmeye can atıyordu. Kız bu işe nasıl başlamıştı? Tüm bu ünü kazanacak şeyleri yapmayı nereden öğrenmişti? Kaç yaşındaydı?

Ama Linh Cinder, adamın şaşkınlığından bihaber, adamın göğsüne bakıyordu ve hâlâ alt dudağını çiğniyordu.

Kai öne doğru eğilerek doğrudan kızın görüş alanına girdi ve onu gözlerine bakmaya zorladı. Kızın onu gördüğünden emin olduktan sonra tekrar gülümsedi. Bunun dostça, hatta rahatla-

tıcı olacağını sanmıştı ama kızın gözlerinin hayretle açılmasına bakılırsa onu daha da ürkütmekten başka bir işe yaramadığını düşündü.

En azından Kai yeniden doğrulduğunda, Cinder ona bakmaya devam etti.

Saçlarım tepeden atkuyruğu yapmıştı. Dışarda kalan tutamlar ise alnına ve kulaklarına dökülmüştü. O gün kıyafetlerine ve saçına pek özen göstermemiş gibiydi. Belki de hiç göstermiyordu. Güzeldi ama olağanüstü bir güzelliği de yoktu. *Dikkat çeken* biri değildi. Güzelliğini ancak ona bakmaya zahmet ederseniz görürdünüz.

Kai, ani bir şaşkınlıkla ona baktığını fark etti.

Alnına düşen saçların altında kalan yağ lekesini, ona dikkatle baktığı için fark etmişti.

Gülme isteğini bastırdı.

Öyle tatlıydı ki... Sürekli karşılaştığı saçları yapılmış, takıp takıştırmış kızlara hiç benzemiyordu. Kai masanın karşısına uzanıp o lekeyi silmek istedi.

Parmaklarına hâkim olmaya çalıştı. Kendine de. Kendini toparlamak zorundaydı.

"Senin gibi biriyle karşılaşmayı beklemiyordum," dedi. Hemen ardından da Cinder'ın, onu nasıl hafife aldığını anlamamasını umdu.

"Eee, siz pek... Ben..." Cinder boğazını temizledi ve gözlerini bir kez daha kaçırdı. Bu kez Nainsi'ye odaklanmıştı. Androidi kendisine doğru çekti. "Androidin sorunu ne Majesteleri?"

Kai'nin omuzları hafifçe çöktü. Hayal kırıklığına uğradığı için mi, rahatladığı için mi, kendisi de bilmiyordu. Belki iki-

sinden de bir parça vardı. Nainsi. Buraya Nainsi için gelmişti. Ve Prenses Selene için. Ve kahrolası dünyayı Kraliçe Levana ve onun acımasız, nefret saçan cinsinden korumak için.

"Açılmıyor. Düzgün çalışıyordu ama ertesi gün birden kapandı ve bir daha açılmadı."

Cinder, androidi masada evirip çevirdi. "Daha önce de arızalanmış mıydı?"

"Hayır." Kai gözlerini mekanik ustasından zorla alarak masaya baktı. Sonra gözü bir kez daha küçük, metal ayağa takıldı. Uzanıp ayağı eline aldı. "Kraliyet mekanik ustaları her ay kontrollerini yapıyor. Açıkçası ilk kez arızalanıyor."

Metal ayak çok küçüktü. Kai'nin elinden bile küçük. Sanki yıllar önce çöp öğütücüye atılmış gibiydi. Ek yerleri, sert ve sanki ayak parmakları sürekli oynuyormuş gibi gıcırtılıydı. Kaplamalar arasındaki bağlantı yerleri se yağlanmıştı. Ayak bileği çukurundan bir tutam kablo sarkıyordu.

Kai, her bir kablonun hangi işe yaradığını merak etti. Nasıl oluyordu da bir avuç kablo, küçük hareket becerilerini yerine getirebiliyordu? Bunu ne zaman düşünse hayret ediyordu. Gerçi, dürüst olmak gerekirse daha önce böyle şeyleri pek düşünmemişti.

Ayağın bir yanında bir parmak izi fark etti ve sweatshirt'ünün koluyla izi sildi.

O anda Cinder'ın onu izlediğini fark etti.

Kendini neden yapmaması gereken bir şeyi yaparken yakalanmış gibi hissettiğinden emin olamadan donup kaldı.

Ama Cinder ona malzemelerini bırakmasını söylemek yerine sadece, "Sıcaklamadınız mı?" diye sordu.

Kai gözlerini kırpıştırdı. Sıcağı ve nemi neredeyse unutmuştu ama Cinder'ın sözleri yeniden sıcaklamasına neden oldu. Ensesinden damlayan teri, saçlarının ensesine yapıştığını hissedebiliyordu.

"Ölüyorum," diye itiraf etti. "Ama tanınmamaya çalışıyorum."

Kai, Cinder'm bir şeyler daha söylemesini bekledi ama Cinder bakışlarını tekrar Nainsi'ye çevirerek arkasındaki paneli açtı. "Neden kraliyet mekanik ustaları ilgilenmiyor?"

"Tamir etmeyi denediler ama neyi olduğunu bulamadılar. İçlerinden biri de onu sana getirmemi önerdi." Kai, elindeki metal ayağı tekrar masaya koydu. Ardından bakışlarını Cinder'm arkasındaki dolu raflara çevirdi. Çok fazla alet ve yedek parça vardı. "Senin Yeni Pekin'deki en iyi mekanik ustası olduğunu söylediler. Ben de yaşlı bir adam bekliyordum."

Kai şaka yapmak istemişti ama Cinder gülmedi. "Öyle mi dediler?" diye sordu gözlerini Nainsi'nin iç parçalarından ayırmadan.

Kai ona bir şeyler söylemek, kısa sürede bu kadar büyük bir itibarı nasıl kazandığını sormak istedi ama Cinder, "Bazen sadece tükenmiş olurlar. Belki de daha yeni bir model almanızın zamanı gelmiştir," dedi.

Kai, Cinder'ın Nainsi'den bahsettiğini hemen algılayamadı.

Başını iki yana salladı. "Korkarım bunu yapamam. İçinde çok gizli bilgiler var. Başka birinin eline geçmeden onu hayata döndürmek bir ulusal güvenlik meselesi." Biraz gizemli görünmek istemişti. Hatta, gerçekten öyle olsa bile zarif görünmek istemişti. Cinder başını kaldırıp ona baktı. Yüzünde şüpheli bir ifade vardı.

Kai soğukkanlı görünmeye çalışarak devam etti, "Şaka yapıyorum. Nainsi benim ilk androidim. Aramızda duygusal bir bağ var."

Cinder'ın kısa sessizliği rahatsız ediciydi. "Ulusal güvenlik. Komik."

Kai'nin şimdiye kadar duyduğu en duygusuz iltifattı bu. Cinder gülmemişti. Kai neredeyse kızın, ona yalan söylediğini bildiğini düşünecekti.

Belki, diye fısıldadı içinden bir ses, *yalanımı yakalamış olmasını istiyorumdur.* Belki de gerçekten Cinder'ın bir ölüm kalım meselesi olduğuna ve onun yardımı olmadan çözülemeyeceğine inanmasını istiyordu. Belki de onu etkilemeye çalışıyordu. En azından bir parça.

Ki bu çok saçmaydı.

O bir prensti.

O Doğu Ulusları Topluluğu'nun Prensi'ydi.

Belki unvanı tek başına pek önemli değildi ama Kai, hayatını bir unvandan fazlası olmaya adamıştı. Ülkesinin tarihi ve siyaseti üzerine eğitim almış, resmi yemeklerde bulunmuş ve babasının kabine üyelerini milli siyasetin çeşitli alanlarında test etmişti. Kendi başına mükemmel bir konuşma hazırlayana dek babasının konuşmalarını tekrar tekrar izlemişti. Gerçi gençliğe ilk adımlarını attığı yıllarda babasının, onun için konuşmalarını yazan adamları olduğunu öğrenmişti. Uzun zaman önce doğuştan gelen hakkını bileğinin hakkıyla elde etmeye karar vermişti. Böylece ileride tarihi metinler onu değersiz bir imparator olmakla suçlayamayacaktı. Ve her ne kadar her gün şüphe içinde kıvransa da içten içe elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyordu.

Ve uzun zamandır ilk kez bundan etkilenmeyen biriyle karşılaşmıştı.

Ayrıca, yine uzun zamandır ilk kez, birini etkilemeyi umursadığı bir an olmuştu.

"Asistan8.6 model," dedi Cinder, Nainsi'nin panelinde yazanları okuyarak. "Oldukça eski görünüyor."

Kai onaylamak için ağzını açtı ama o daha bir şey söyleyemeden Cinder yumruğunu havaya kaldırdı ve sertçe Nainsi'nin yuvarlak başının kenarına indirdi. Kai şaşkınlıkla yerinden sıçradı. Android, masanın üzerinde sendelediyse de Cinder onu kolayca yakaladı ve yeniden ayağa dikti. "Bunun ne çok arızada işe yaradığını bilseniz şaşardınız," derken neredeyse *-neredeyse-* mahcup görünüyordu.

Kai tuhaf bir kahkaha attı. Artık kimin kimi etkilemeye çalıştığından ya da hangisinin bu konuda başarılı olduğundan emin değildi. "Sen Linh Cinder olduğuna emin misin?" diye sordu. "Şu ünlü mekanik ustası?"

Birden, bir androidin ayak sesleriyle birlikte yükselen tiz bir ses konuşmalarını böldü. "Cinder! Buldum!"

Kai arkasına döndüğünde bir hizmetçi androidin onlara doğru ilerlediğini gördü. Androidin mavi sensör ışığı heyecanla yanıp sönüyordu.

Android, masanın üzerine ikinci bir metal ayak bıraktı. Diğeriyle kıyaslanınca bu yeni ayağın kaplamaları parlıyordu ve tertemizdi.

"Eskisine göre son derece gelişmiş, az kullanılmış ve kabloları diğerine uygun görünüyor. Ayrıca satıcıyla pazarlık yaptım ve altı yüz ünive inmesini sağladım."

Mekanik ustası yeni ayağı aldı ve masanın arkasına bıraktı. "İyi iş İko. Nguyen-şifu, eskort-droidi için yeni bir ayak bulmamıza sevinecek."

"Ngyuen-şifu mu?" dedi android. "Öyle bir bilgiye ulaşamadım."

Cinder gerginlikle gülümsedi ve başını hafifçe oynatarak Kai'yi işaret etti. "Iko, müşterimize saygılarını sunmak ister misin? Majesteleri..."

Android bombeli kafasını arkaya yasladı. Her ne kadar androidlerin cinsiyeti olmasa da kimi kimlik çipleri daha erkeksi ya da daha kadınsı özelliklerle programlanıyordu. Tiz sesine bakılırsa bu androidin kadın olduğu açıktı. Kai için kolay bir tahmin oldu. Ne de olsa bu Iko denen androidin, Kai'nin hep kadın olarak düşündüğü Nainsi'yle benzer bir vücut stili vardı.

Kai'nin yüzünü tararken androidin sensörü yanıp söndü. "Prens Kai," dedi, sesinde beklenmedik bir iç geçirme tınısıyla. "Gerçekte daha yakışıklıymışsınız."

Kai gülmeye başladı. Engel olamadığı ani, kontrol edilemez bir kahkahaydı.

"BU KADARI YETER IKO," DEDİ CINDER. "İÇERİ geç."

Android, Cinder'ın emrine uyarak masa örtüsünün altından geçti.

Hâlâ sırıtan Kai, kulübenin tekerlekli kapısına yaslandı. "Her zaman böyle kişilikli bir androidle karşılaşmıyor insan. Onu kendin mi programladın?"

Cinder da gülümsedi. Her ne kadar alaycı bir tebessüme benziyor olsa da Kai bir ilerleme kaydettiğini hissetti. "İster inanın ister inanmayın, bana bu şekilde geldi. Bir programlama hatası olduğundan şüpheleniyorum. Muhtemelen üvey annem de o yüzden bu kadar ucuza aldı onu."

"Bende programlama hatası filan yok, tamam mı?" Iko'nun öfkeli sesi, kule gibi yükselmiş raflardan birinin arkasından geldi.

Kai yine kıkırdadı. Cinder gözlerini kaçırmadan hemen önce, kısacık bir an göz göze geldiler.

Cinder bakışlarını yine Nainsi'ye çevirmişti.

Kai'nin orada bulunma sebebine. Çok-ama-çok-önemli sebebe.

Kafası neden bu kadar karışmıştı?

Kai, sweatshirt'ünün fermuarını biraz indirdi. Sıcaklık giderek dayanılmaz bir hâl alıyordu. Muhtemelen aracına döndüğünde içindeki gömleği terden sırılsıklam olmuş bulacaktı. Hatta terin henüz sweatshirt'ünü ıslatmamış olduğuna sevinmeliydi.

"Eee, ne düşünüyorsun?"

"Bütün kontrollerini yapmam gerek. Birkaç gün sürer. Belki de bir hafta." Cinder, yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına attı ve bir sandalyeye oturdu.

Kai ancak o zaman kızın hafifçe titrediğini fark etti. Belki de fazla susuz kalmıştı.

Gidip ona biraz su getirmeyi teklif etmek geçti içinden. Ama sonra kızın bu tür işler için bir androidi olduğunu hatırladı. O yüzden kimlik çipinin bulunduğu bileğini uzatarak "Ödemeyi önceden mi yapmalıyım?" diye sordu.

Cinder, Kai daha sözünü bitirmeden elini sallayarak teklifi reddetti. "Hayır, teşekkürler. İşinizi yapmaktan şeref duyarım."

Kai itiraz etmek için ağzını açtı ama tereddüt etti. Küçük iş sahipleriyle karşı karşıyayken sık yaşanan bir durumdu bu. Kai'nin onların müşterisi olmasını yeterli bir ödeme gibi görüyorlardı. Ya da bu durumun kazandırdığı popülerliği. Ödeme yapmak için ısrar ettiğinde genellikle satıcı yalandan karşı çıkıyormuş gibi davranıyor ve Kai kendini kibirli biri gibi hissediyordu.

Başını eğdi ve tekrar Nainsi'ye baktı. "Festivalden önce düzelmesi gibi bir umut olmadığını varsayıyorum?"

"Mesele o değil," dedi Cinder, Nainsi'nin kontrol panelini kapatırken. "Ama sorunun ne olduğunu bilmeden..."

"Biliyorum, biliyorum." Kai, başparmaklarını sweatshirt'ünün ceplerine geçirdi ve topuklarının üzerinde geri döndü. Prenses Selene'yi aramaya başladığından beri onun hayatta olduğunu herkese ilan etmenin ve yıl dönümü balosunda onu tahtına oturtmanın hayalini kuruyordu. Bu, ne de olsa Dünya barışının kutlandığı bir balo olacaktı. Ülkesine onları Kraliçe Levana'dan, en sinsi ve en düzenbaz düşmanlarından kurtarmaktan daha iyi bir hediye veremezdi. "Sadece bir hayal işte."

"Hazır olduğunda size nasıl ulaşırım?"

"Saraya bir yazı gönder." Kai, Sybil Mira'yı, Ay Kraliçesi'nin yardakçısını hatırlayınca duraksadı. Sybil Mira'nın, Kai'nin ka-

yıp prensesi aradığından ya da Levana'nın hâkimiyetini zedeleyecek herhangi bir şey yaptığından şüphelenmemesi gerekiyordu. Kai alelacele, "Ya da önümüzdeki hafta sonu gelsem burada olur musun?" diye sordu. "Uğrayabilirim."

Arka taraftan Iko'nun sesi duyuldu. "Ah, elbette! Pazarın açık olduğu her gün buradayız. Mutlaka tekrar gelmelisiniz. Harika olur."

Cinder irkildi. "Zahmet etmenize..."

"Benim için bir zevk olacak."

Yalan değildi. Böylece hem yapılan işlemi gizli tutabilecek hem de Nainsi'yi şahsen alarak saraydaki ismini dahi bilmediği bir asistanın ellerine teslim etmemiş olacaktı. Ayrıca bu, Linh Cinder'ı tekrar görebileceği anlamına geliyordu.

Belki o zaman hakkında daha fazla bilgi edinebilirdi.

Belki onu gülümsetmeyi başarırdı. *Gerçek* bir gülümseme.

Belki...

Belki yeni bir hobi edinmeliydi.

Başını sallayarak Cinder'a veda etti. Cinder da aynı şekilde karşılık verdi ama ayağa kalkıp reverans yapmadı. Alıştığı o kraliyet resmiyetinden uzak, tamamen profesyonel bir kibarlık. Bir şekilde huzur vericiydi.

Kapüşonunu tekrar yüzüne indirerek arkasını döndü ve telaşlı kalabalığa karıştı.

Aracına döndüğünde kendini günlerdir hissetmediği kadar rahatlamış hissediyordu. Henüz hiçbir şeyin çözülmediğini biliyordu. Babası hâlâ ölümle pençeleşiyordu, ülkesi tehlikedeydi ve Nainsi, sırlarını onunla paylaşamıyordu. Ama Linh Cinder'da bir şeyler vardı. Kai'yle konuşurken ne kadar gergin olursa ol-

sun, becerikli ve güven veren biriydi. Beklenmedik itibarının çok ötesinde bir şeyler vardı onda.

Göğsündeki düğüm biraz olsun gevşemişti. Linh Cinder bu sorunu çözecekti. Biliyordu. Cinder, Nainsi'yi tamir edecek, böylece Kai, Prenses'le ilgili kayıp bilgilere ulaşabilecekti. Selene'yi bulacaktı. Dünya, nesiller sonra ilk kez Ay'da gerçek bir müttefike sahip olacaktı.

Haftada bir kurulan pazarı ardında bırakırken, Kai son derece umutluydu. Haftalardır olmadığı kadar umutlu.

O mekanik ustası, her şeyi değiştirecekti.

Eski Bir Şey, Yeni Bir Şey

CINDER RAHATLAYARAK TUTTUĞU NEFESİ VERDİ ve çantanın kapağını kapadı. Iko, hafta boyunca neleri yanına alıp neleri almayacağını söyleyerek, çeşitli kıyafetler ve rahatsız ayakkabıları alması için ısrar ederek ve Cinder'ın durmadan bu gezinin önemli bir kısmını bir çiftlikte, inekler ve tavuklarla birlikte çamurun ortasında geçireceklerini hatırlatması karşısında gözlerini devirerek Cinder'ı darlamıştı.

"Artık kraliçe olmaman," dedi Iko, yumruk yaptığı ellerini beline koyarak, "makinelerin arasında yuvarlanırken olduğun gibi görünmeni gerektirmez."

Nihayet kafa kafaya verip birkaç çift rahat pantolon, hafif birkaç tişört ve zümrüt yeşili bir gece elbisesi almaya karar verdiler. "Her ihtimale karşı," diye ısrar etmişti Iko.

Cinder bir adım geri çekildi ve kaygıyla bavula baktı. Ne unuttuğunu hatırlamaya çalışıyordu. Ama midesinde gerilen sinirlerin ne giyeceği kaygısıyla ya da bir şeyler unutma ihtimaliyle ilgili olmadığını biliyordu. Ne de olsa Dünya'da da dükkânlar vardı.

Hayır, gideceği için gergindi.

Resmi taç giyme töreninden beri Ay'dan ilk kez ayrılıyordu.

Ay tahtında hak iddia etmesinden sonra yalnızca bir kez Dünya'ya gitmişti. Sözünü tutmuş ve Doğu Ulusları Topluluğu'nun balosunda Kai'ye eşlik etmişti. Oldukça... korkutucuydu. Aynı zamanda da sıra dışı. Dünya insanları, çok sevgili liderlerinin açık açık bir Aylı ile flört etmesi karşısında ne yapmaları gerektiğinden pek emin değillerdi. Üstelik sayborg bir Aylı. Birtakım protestolar olmuştu. Dünyanın önemli bir bölümünde sıra dışı, hatta saldırgan sayılacak şekilde aşklarıyla dalga geçen komedi skeçleri yapılmıştı. Diğer konukların kıskançlık, hatta nefret dolu bakışlarına maruz kalmışlar, canlı yayınlarda Cinder'ın elbisesinden duruşuna kadar her şey alaycı bir mizah anlayışıyla eleştirilmişti.

O gezi süresince harika şeyler de yaşamamış olsa kendini aşağılanmış hisseder, hatta büyük ihtimalle çok öfkelenirdi. Iko, balonun yıldızlarından biri olmuştu. Resmi bir davet alan ilk androiddi ne de olsa. Düzinelerce çocuk, Cinder'dan ekranlarını imzalamasını istemişti. Onu bir rol model ve kahraman olarak görüyorlardı. Arkadaşlarını yeniden görmek de Cinder'ı fazlasıyla sevindirmişti.

Bütün Dünyalılar ona karşı değildi. Aslında onu eleştirenler küçük bir azınlıktı. En azından Iko'ya sık sık gelen güncellemelere ve hatırlatmalara göre. Protestolar karşısında onu savunan ve herkese onun Dünya'yı Levana'dan kurtaran kız olduğunu ve Dünya'ya sadakatini göstermek ve övülmeye değer bir cesaret örneği sergilemek dışında bir şey yapmadığını hatırlatan pek çok insan vardı.

Ve elbette Kai de oradaydı. Cinder uzay gemisinden inip de Yeni Pekin Sarayı'nın platformuna adım akarken Kai'nin ona bakışı, genç kızın hafızasına kazınmıştı. Dünya'yı da çok özlemişti. Hakkında çok az şey bildiği bir ülkeyi kurtarmak için ne kadar savaşmış olursa olsun, Ay'da kendini hiçbir zaman evinde gibi hissetmemişti. Orada iki yıl yaşadıktan sonra bile. Adri ile yaşarken de kendini evinde gibi hissetmiyordu gerçi ama yine de Yeni Pekin'i özlemişti.

Ne zaman ki Kai'nin tebessümünü görüp kendini onun kollarında buldu -ki yakışıklı İmparator, tüm dünyanın onları izlediğini görmezden gelerek yapmıştı bunu- özlemini çektiği *ev*'in, *Kai* olduğunu anladı.

Aradan geçen aylar boyunca Dünya ile ilişkiler giderek güçlenmişti. Görünüşe bakılırsa Doğu Ulusları Topluluğu halkı da İmparator'larının alışılmadık romantik tercihi konusunda bir uzlaşmaya varmıştı. Cinder'ın tahttan feragat edişi çok zor olmamıştı. Ay monarşisini kaldırma planını duyurduğundan ve demokratik bir sistem için seçim yapacağını açıkladığından beri Dünya halkı sevinç içindeydi. Onlara göre en önemli siyasi söz buydu. Karşılarında bir daha asla bir Kraliçe Levana görmeyecekleri sözü.

Ay halkı Cinder'ın seçimini o kadar da büyük bir coşkuyla karşılamamıştı ama adaylıklar açıklanıp seçim kampanyaları başlayınca ülkenin zihniyeti değişti. Bu sistem için büyük bir potansiyel taşıdıklarını ve kraliyet yönetimindeyken bunun görülmediğini fark ettiler. Herkes temsil edilecekti ve çocuklarının her biri ileride bir lider olabilirdi. Bu yeni bir düşünce biçimiydi. Özellikle de dış bölgelerde yaşayanlar için. Planı işlemeye başla

dığında, Cinder çok büyük bir rahatlama yaşamıştı. Oylar açıklandığında, neredeyse bütün vatandaşların oy kullandığı görüldü.

Daha önce yaptığı hiçbir şeyden böylesine gurur duymamıştı. Levana'nın hükümdarlığını sona erdiren devrimden bile.

Kapısı çalındı ve Iko, bir kanguru gibi zıplayarak içeri girdi. "İşte buradasın! Az önce liman güvenliğindeydim. Rampion geldi!"

"Güzel," dedi Cinder başıyla çantasını işaret ederek. "Gitmeye hazırım."

Iko durdu ve inanamıyormuş gibi kaşlarını çatarak valizi aldı. "Bu kadarcık mı?"

"Bu kadarcık. Neden? Sen kaç valiz getiriyorsun ki?"

"Üç. O da yaptığım onca elemenin ardından." Elini, Cinder'ın koluna koydu. "Endişelenme. Kıyafetsiz kalırsan sana benimkilerden birini veririm. Kinney?" Iko arkasına baktı. "İyi biri olup Büyükelçi Linh Blackburn'ün valizini limana kadar taşır mısın?"

Cinder da Iko'nun baktığı tarafa çevirdi bakışlarını. Liam Kinney, kollarını göğsünde birleştirmiş, kapı eşiğinde tur atıyordu. Kinney, devrim sırasında Cinder'ın yanında yer almış kraliyet muhafızlarından biriydi. Cinder, o günlerden beri Kinney'i bir dost olarak görüyordu. Genç adam artık bir kraliyet muhafızı değildi. Ne de olsa korunacak bir *kraliyet* kalmamıştı. Ancak yeni başbakanın ve onun seçilmiş meclisinin koruması olmaya hevesliydi ve Cinder da onu memnuniyetle tavsiye etmişti.

"Zevkle," dedi Kinney duygusuzca. "Aslında ben de sizi geçirmeye geleyim de birkaç kas gücü gerektiren iş yapmamı isteyin diye düşünüyordum."

Iko omuzlarını silkti. "Ağır şeyler kaldırmak istemiyorsan, öyle etkileyici kaslar yapmasaydın."

Kinney, yatağın üzerindeki valizi almak için ilerlerken Cinder, gülmemek için kendini tuttu. Adam sert görünmeye çalışsa da Cinder, kulaklarının kızardığını görebiliyordu. "En azından senin valizlerin Iko'nunkinin yarısı kadar," dedi Kinney, Cinder'a minnettar bir bakış atarak.

"Hazırlarken sadece senin rahatını düşünüyordum," dedi Cinder. "Teşekkürler Kinney."

Kinney, başıyla hafif bir selam verdi. Kırılması imkânsız alışkanlıklarından biri. "Vardiyam bir saat sonra başlıyor. Size veda etmek için limanda olamayacağım. İkinize de şimdiden iyi yolculuklar dilerim."

"Ben yokken yeni başbakanı beladan uzak tutmaya çalış."

"Elimden geleni yaparım." Kinney kapıya doğru ilerledi. Iko'nun yanından geçerken öyle hızlı ve gizemli bir tebessüm belirdi ki yüzünde, Cinder neredeyse kaçıracaktı. Iko, adam gözden kaybolana kadar bakışlarını ondan ayırmadı.

"O da bizimle gelebilirdi, biliyorsun değil mi?" dedi Cinder odaya son kez bir göz atarken.

Iko başını iki yana salladı. "İnsana acı verecek kadar katı bir iş ahlakı var. En sıkıntılı huylarından biri."

Cinder kıkırdadı. "Eh, kimse mükemmel değildir."

"Kendi adına konuş." Iko ona arkasını döndü ve heyecanla ellerini çırptı. "Hazır mısın? Artık gidebilir miyiz?"

Cinder yeniden derin bir nefes aldı. "Evet, sanırım gidebiliriz." Sonra yüzünü buruşturdu. "Buradan ayrılmamın bir hata olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hata mı?"

"Sadece... Yeni meclis daha altı hafta önce göreve başladı. Ya bir şeyler ters giderse? Ya bana ihtiyaç duyarlarsa?"

"Öyle bir şey olursa sana bir nota gönderirler." Iko ellerini Cinder'ın omzuna koydu. "Sen artık Dünya büyükelçisisin Cinder. Yani Dünya'ya gidip biraz elçicilik yapmanın zamanı geldi."

Cinder başını bir yana eğdi. "Böyle bir sözcük yok."

"Olmalı o zaman. Üstelik başbakanın bir sürü yardımcısı ve bağlantısı var. Sen tahta oturduğunda elinin altında hiçbiri yoktu. Başının çaresine bakacaktır." Cinder'ın koluna girdi ve onu kapıya doğru çekiştirdi. "Hadi gidelim artık. Paris bizi bekler."

"Paris'e gitmiyoruz ki!"

"Yeterince yakınına gidiyoruz."

Cinder, Iko ile beraber saraydan bozma hükümet binasının koridorlarında ilerlerken direnmekten vazgeçti. Her yer beyaz mermerdendi. Tavana dek uzanan camlar vardı. Karşısında uzanan simsiyah gökyüzünde ise bir yıldız denizi uzanıyordu.

Buradan ayrıldığı için üzgün mü yoksa heyecanlı mı olduğuna karar veremiyordu. Iko öyle coşkulu konuşuyordu ki Cinder'ın endişeleri de yatışmaya başlamıştı. Üstelik Iko haklıydı da. Cinder her ne kadar yeni yönetim sistemine geçiş sürecinde aktif olarak rol almışsa da -seçilen liderler göreve gelir gelmez onlara mümkün olduğunca çok konuda tavsiyelerde bulunmuştu- rolü giderek azalıyordu. Ay siyasetinde etkin olmaya devam edeceği daha önce de konuşulmuştu ancak bir danışman ve büyükelçi olarak dâhil olacaktı bu sürece. Tıpkı Winter gibi. Cinder, Dünya ile Ay arasındaki ilişkileri yumuşatmak için eşsiz bir konumdaydı. Ayrıca...

Kai... Kai'yi yeniden görmek için sabırsızlanıyordu. Onu öpmek, onun kollarında olmak için. İronik esprilerine gülmeyi ve Kai güldüğünde gözlerinin kenarında beliren kırışıklıklara bakmayı özlemişti.

Cinder için her şeyi göze almak çok kolaydı çünkü -her ne kadar pek romantik olmasa da- Kai ile birlikteyken iki ülke halkı arasındaki önyargıları kırma konusunda, herhangi bir siyasi müzakereden çok daha başarılı olacaklarını biliyordu.

Cinder ve Iko, sarayın hemen altındaki limana girdiğinde, ilk gördükleri şey Rampion oldu. Limanda düzgünce dizilmiş kraliyet gemileriyle karşılaştırılınca Rampion kocaman görünüyordu. Metal kaplamaları yıpranmış ve kirlenmişti. Etrafındaki şık gemilerin yanında, yük taşıma bölümü oldukça biçimsiz görünüyordu. Ama her şeye rağmen çok güzeldi ve alçalmış yük rampası, herhangi bir kırmızı halıdan çok daha davetkârdı.

Thorne ve Cress, rampanın hemen önünde onları bekliyordu. Cress ve Iko birbirlerini görünce aynı anda çığlık attılar. Thorne ve Cinder ise ürkerek eğilmişti. Sonra hepsi gülümseyerek sanki yıllardır görüşmüyorlarmış gibi birbirlerine sarıldılar. Oysa sık sık görüşüyorlardı. Thorne ve Cress'in görevi veba panzehirini Dünya'ya dağıtmak ve yeni bir vaka görüldüğünde onları Artemisia'ya getirmekti. Cinder'ın Ay'daki nakliye sistemlerinin, alışveriş politikalarının ve eğitim düzeninin karmaşasıyla uğraşırken aklını koruyabilmesi de bu görüşmeler sayesinde mümkün olmuştu.

Thorne, bir kolu Cinder'ın bir kolu Iko'nun omuzunda, onlara rampa boyunca eşlik etti. "Yeniden sıradan bir insan olmak nasıl bir duygu bayan Linh?"

"Harika!" dedi Cinder. "Bir daha asla *Majesteleri* lafını duymak istemiyorum."

"Asla mı? Kesinlikle asla mı?" Thorne bir kaşını kaldırarak Cinder'a baktı. "Ya bu sefer bir İmparatorluk tacı olursa? Fikrin değişir mi?"

Cinder çenesini sıktı. Thorne'un takılmalarının onu utandırmamasına memnundu. Bir dirsek attı ve adamın kollarından kurtuldu. "Gemin nasıl?"

"İyi kaçıştı," dedi Thorne, Iko'nun omuzundaki diğer kolunu çekip başparmağını kemerine geçirirken. "Ama güzel bir soru sorduğun için kaçmana izin vereceğim. Geçen ay mı ne, sıkıştırma sisteminden ses geliyordu."

Cinder, yük bölümünün tavanına bir göz attı ama sistemler kapalı olduğu için herhangi bir ses duyamadı.

Cress, "Geçen hafta Dublin'e iniş yaptığımızda ona gemiyi bir mekanik ustasına göstermesini söyledim," dedi.

Thorne, Cinder'ı işaret ederek "Ben de ona elimizde zaten bir mekanik ustası olduğunu söyledim," dedi.

Cress özür dilercesine omuz silkti.

"Güzel," dedi Cinder. "Aslına bakarsanız işi özledim. Yoldayken bir bakarım."

Thorne ellerini birbirine vurdu. "Harika, o hâlde şu diplomatik geziyi başlatalım bakalım. Gemi, rampaya çık! Siz arkanıza yaslanıp gevşeyin. Göz açıp kapayana kadar Dünya'da oluruz." Kokpite doğru ilerlerken omzunun üzerinden dönerek "Bu arada son zamanlarda biraz kalkış çalıştım. Şaşırmaya hazır olun," diye ekledi. Cress, duyulmayacağından emin olur olmaz yüzünü buruşturarak Iko ile Cinder'a döndü. "Hiçbir ilerleme

kaydedemedi," diye fısıldadı. "Hadi personel odalarına gidelim. Orada tutunacak daha çok şey var."

Cress öne geçerek Rampion'un dar koridoru boyunca önemli konukları karşılayan bir hostes havasında ilerledi. Cinder, Cress'in Rampion'a ilk binişinden bu yana ne büyük bir değişim geçirdiğini düşünerek gülümsedi. İlk zamanlarda silik ve tuhaf biriydi. Thorne'un arkasına saklanmadan iki kelimeyi bir araya bile getiremiyordu.

Cress, onları küçük personel odalarından birine götürdü. Uzun zamandır boş duran bir odaydı burası. Cress kapıyı açarken Cinder, buranın arandığı zamanlarda kısa bir süre kaldığı oda olduğunu fark etti. Nostaljik bir şaşkınlıkla içeri girdi ve birden kahkahalar atmaya başladı.

İçerisi beyaz krepon kâğıdı, tül, yanmamış mum, camdan fenerler, flamalar ve badem şekerleriyle dolup taşan ipek keselerle doluydu.

Iko derin bir nefes aldı ve bir parmağını devasa tülün üzerinde gezdirdi. "Tüm bunlar düğün için mi?"

Cress başıyla onayladı ama etraftaki dağınık dekora bakarken yüzünden endişe vardı. "Wolf, ihtiyaç duyabileceğimiz ne bulursak getirmemizi istedi. Biz de Amerika'daki bir düğün malzemeleri dükkânına girdik ve stoklarını erittik." Alt dudağını çiğneyerek Iko'ya baktı. "Ama hepsini buraya yığdıktan sonra biraz fazla mı gösterişli oldu diye düşünmeye başladım."

Iko omuz silkti. "Gösteriş bizim işimiz."

Rampion birden gümbürdemeye başladı. Cress ve Iko, kabinin bir duvarını boydan boya kaplayan alçak yatağın üzerinde birer yer seçti. Cinder ise gül yaprağıyla tıka basa dolu

sepetlerin, boş cam vazoların ve fildişi kumaş yığınlarının arasında ilerleyerek odanın arkasındaki yuvarlak pencereye ulaşabildi.

Cress haklıydı. Thorne'un kalkışları hâlâ korkunçtu. Ama Cinder, bembeyaz Artemisa şehri Ay'ın kraterli yüzeyinde ufacık bir parıltıya dönüşene dek pencerenin önünden ayrılmadı.

İNİŞ BİRAZ DAHA İYİYDİ. BELKİ DE, IKO'NUN Avrupa düğün gelenekleri hakkındaki monoloğu onu çok eğlendirdiği için Cinder gemideki sarsıntıları hissetmemişti. Uzaydayken takırtıya sebep olan gevşekliği gidermiş, uçuşun geri kalanındaysa Thorne ve Cress'in hayatında olup bitenlerle ilgilenmişti. Panzehir turlarındayken yaşadıkları maceraları ve gördükleri yerleri dinledi. Görünüşe bakılırsa Thorne, Cress'in görmeyi ve yaşamayı dilediği her şeyi ona göstermeyi ve yaşatmayı amaç edinmişti. Cress şikâyetçi görünmüyordu ama birbirlerine bakışları, Cress için müze ve anıtlardan ziyade Thorne'un varlığının önemli olduğunu söylüyordu.

Thorne geminin motorunu durdurdu. "Wolf ve Scarlet'ı ne sıklıkta gördünüz?" diye sordu Iko bir ayağını yük bölmesindeki sandıklardan birine doğru uzatırken.

"Yılda birkaç kez," dedi Cress. "Scarlet sonunda bize hangarın yanında bir iniş pisti yapmak zorunda kaldı. Yoksa Thorne onun mahsullerini ezip durmaya devam edecekti." Kokpite doğru bir bakış attı. "Umarım pisti kaçırmamıştır."

Kokpitten Thorne'un gürlediğini duydular. "Tabii ki kaçırmadım!"

Rampa hareket etti ve alçalırken gıcırdadı. Cinder ayağa kalktığında kalbinin hızla atışı karşısında şaşırmıştı.

Önce gökyüzünü gördü. Rampanın ardında uzanan muhteşem güzellikte, mavi bir çizgi... Sonra ilk nefesini derin derin içine çekti. Hava ağaçların ve bitkilerin arasından geliyordu, dönüşüm tanklarından değil. Ayrıca yeni kazılmış toprak, saman ve o kadar da hoş olmayan hayvan kokuları da karışmıştı havaya. Uzaktan uzağa tanıdık gelen bir gürültü vardı. Kuşlar cıvıldıyor, tavuklar gıdaklıyordu. Rampanın oluşturduğu açıklıkta hafif bir rüzgâr uğulduyordu. Bir yandan da... İnsan sesleri. İnsan seslerinin yarattığı bir kakofoni. Çok fazla ses vardı.

Cinder, ancak rampa yarıya kadar indiğinde onları görebildi. Hayır, Wolf, Scarlet ve arkadaşları değil.

Gazeteciler...

"Bu o! Selene! Majesteleri!"

Cinder bir adım geriledi ve mutluluğunun silinip gittiğini hissetti. Ardında yalnızca iki uzun yıl boyunca birlikte yaşadığı gerginliği bırakmıştı. O gözler önünde olma hâli, üzerindeki sorumluluklar ve *beklentileri* karşılama zorunluluğu.

"Kraliyet yönetimini neden değiştirdiniz?" diye bağırdı biri. Sonra bir diğeri, "Yeniden Dünya'da olmak nasıl bir his?" diye sordu. "Bu yıl yine Doğu Ulusları Topluluğu'nun balosuna katılacak mısınız?" Ve "Yaklaşan Ay-Dünya evliliği, siyasi bir evlilik mi? Birleşme hakkında bir şeyler söylemek ister misiniz?"

Çakıl taşlı araba yolunun bulunduğu yerden bir silah sesi duyuldu. Gazeteciler çığlıklar atarak dağıldı. Kimisi Rampion'un

iniş pistine saklanırken diğerleri kendi araçlarının güvenliğini sağlamak için koşturuyordu.

"Size açıklamayı ben yapacağım!" dedi Scarlet elindeki silahı tekrar doldurarak onlara doğru yürürken. Ona bakma cüreti gösteren gazetecilere delici bakışlar attı. "Ve açıklamam şu: Evimi hemen terk edin sizi zavallı, haber açlığı çeken akbabalar!"

Öfkeyle oflayarak rampanın tepesinde diğerleriyle birlikte duran Cinder'a baktı. Scarlet, aşağı yukarı Cinder'ın hatırladığı gibiydi. Sadece biraz daha çılgındı. Konuklarına arkasındaki çiftliği işaret ederken gözlerinde öfkeli ve şaşkın bir bakış vardı.

"Fransa'ya hoş geldiniz. Android gazeteciler gelmeden sizi içeri alayım. Onları savuşturmak bu kadar kolay değil çünkü."

SCARLET, MİSAFİRLERİNİ İÇERİ ALIP ÖN KAPIYI kapattıktan sonra inleyerek nefesini bıraktı. "İki haftada bir ortaya çıkmaya başladılar," dedi. "Şeker pancarı tarlalarında kamp kurmayı denediler. Sanki çiftlik onlarınmış gibi! Tam dört kez haneye tecavüz bildirmek için polisi aradım. Ama dürüst olmak gerekirse polis de medyanın bana olan ilgisi karşısında en az benim kadar şaşkın." İç geçirdi ve kapıya yaslandı. "Sessiz sakin bir düğün istiyorum, bir sirk gösterisi değil."

Thorne, merdiven tırabzanlarına dayandı. "Bu, nesillerdir görülecek ilk Aylı-Dünyalı evliliği. Damat genetik işlemden geçirilmiş bir kurt-insan melezi ve düğüne Doğu Ulusları

Topluluğu'nun imparatoruyla *eski* Ay Kraliçesi'ni davet ettin. Ne bekliyordun ki?"

Scarlet dönüp Thorne'a baktı. "Sevdiğim adamla evleniyorum ve yanımızda olsunlar diye *dostlarımı* çağırdım. Biraz mahremiyet bekliyorum."

"Üzgünüm," dedi Cinder. "Planlarımız konusunda biraz daha ketum davranmalıydık."

Scarlet başını iki yana salladı. "Senin hatan değil ki. Kai'nin yolculuğu aşağı yukarı halkın gözleri önünde planlandı. Yani korkarım buna engel olmanın bir yolu yoktu." Homurdandı. "Sadece Kai geldiğinde çığlık çığlığa haykıran kızları görmediğin için seviniyorum."

Cinder başını çevirip Scarlet'a baktı. "O geldi mi?"

Scarlet başıyla onayladı. "Dün gece. Winter ve Jacin de bu sabah Kanada'dan geldi. Yani herkes burada. Şimdi yapmam gereken tek şey, düğüne dek üç gün daha hayatta kalmak. Sonra her şey bitecek." Alnını sıvazladı. "En azından o dışarıdaki kan emiciler törene dalmaya çalışmayacak. Biliyor musunuz, en kötüsü de bu evliliği büyük bir siyasi meseleye dönüştürmeye çalışmaları. *Ay ve Dünya nihayet birleşiyor! Levana'nın işkence ettiği Dünyalı kız, Aylı bir askerle evleniyor!* Tiksinç!" Bir kez daha iç geçirdi. "O *burada* değil Cinder."

Cinder dikkatini yeniden Scarlet'a verdi. Mutfağın ve oturma odasının kapılarına bakıp yukarıdan gelen ayak seslerini dinlerken kızın anlattıklarını kaçırmıştı. "Ne?"

Iko kıkırdarken Scarlet, öfkesini yapmacık bir gülümsemeyle bastırdı. "Wolf onlara çiftliği gezdiriyor. Birazdan dönerler."

"Ah, tabii. Pardon. Ben sadece..."

Scarlet elini salladı. "Sorun değil. Ayrıca ilişkisine siyasi bir malzeme muamelesi yapılmasının nasıl bir şey olduğunu anlayabilecek biri varsa o da sensin."

Cinder bakışlarını eğdi. Bunun ona kendini iyi hissettirmek için söylenip söylenmediğinden emin değildi.

"Hey, Cinder," dedi Thorne mütevazı oturma odasının kapısına doğru ilerlerken. "Buraya en son gelişimizi hatırlıyor musun? İkimiz de çılgın kanun kaçaklarıydık."

"Hangarın altında, gizemli bir ameliyatla sayborga dönüşerek beni hiç istemeyen bir aileye verilmemden önce sekiz yıl boyunca koma hâlinde yattığım gizli sığınağı bulduğumuz zamanı mı diyorsun? Evet Thorne. Ah, eski güzel günler!"

Thorne göz kırptı. "Ben aslında bizi bulan ve neredeyse kalp krizi geçirecek olan o tatlı sarışından bahsediyordum. Hey, düğünde o da olacak mı?"

"Onun adı Emilie," dedi Scarlet. "Ve evet, düğünde olacak. Lütfen kız arkadaşının gözleri önünde onunla flört etmeye kalkma. Bu hafta baş etmem gereken yeterince dram var zaten."

Cress omuz silkti. "Artık o kadar da sinirimi bozmuyor. Hem muhtemelen kıza çoktan ilanıaşk etmiştir. Daha fazla ne diyebilir ki?"

Thorne bakışlarını düşünceli bir şekilde tavana kaldırdı. "Doğru. İlanıaşk etmiş olabilirim. Gerçekten hiç hatırlamıyorum."

Cress gözlerini devirdi ama kıskandıysa bile Cinder fark etmemişti. Emilie çiftlik evinin kapısında bayıldığında Thorne'un gerçekten de ilk görüşte aşka düştüğünü söylediğini anlatmamayı seçti.

Evin arka tarafından bir menteşe gıcırtısı duyuldu. Hemen ardından güçlü ayak sesleri ve Winter'ın hülyalı sesi dar koridorları doldurdu.

"Ama dönmeden önce onu sağabilirim değil mi? Daha önce hiç inek sağmadım. Bence iyi becerebileceğim bir iş."

Jacin kıkırdayarak "Elbette becerirsin," dedi. "Büyün karşısında tutulup kalan diğer hayvanlar gibi şaşkınlıkla sana bakacaktır zaten."

"Ne büyüsü?" dedi Winter, tam merdivenin oradan dönerken Jacin'e bir omuz atarak. "Ben hipnozcu değilim."

"Emin misin?"

Herkesin girişte olduğunu görünce donup kaldılar.

"Başardın!" diye haykırdı Winter. Sonra birden Cinder'a doğru atılarak ona hızla sarıldı. Ardından da Cress ve Iko'yı kısaca kucakladı.

Wolf da onlarla birlikte gelmiş, keskin dişlerini göstererek yeni misafirlerine gülümsüyordu. Ve hemen yanında...

"Onlara Rampion'un o tatlı gümbürtüsünü duyduğumu söyledim," dedi Kai. "Ama hepsi yeni bir gazeteci aracı olduğu konusunda ısrar etti." Elleri ceplerindeydi ve Cinder'ın alışık olduğundan çok daha spor giyinmişti. Yakası düğmeli gömleğinin kolları dirseğine kadar sıvanmıştı ve ayağında koyu renk bir kot vardı. Cinder, çiftlik yaşamının Kai'ye uygun olduğunu hayal bile edemezdi ama her yerde olduğu gibi burada da oldukça rahat görünüyordu.

Cinder kollarını göğsünde birleştirdi. "Uzay gemilerinin ses seviyeleri konusunda uzman oldun, öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Kai. "Sadece tüm gün o sesi duymayı beklemiştim."

Cinder, Kai'ye gülümsedi ve nabzının bir sinekkuşu gibi attığını hissetti. Kai de ona gülümsedi.

"Mükemmel," dedi Thorne hafifçe inleyerek. "Henüz öpüşmediler ve şimdiden midemi bulandırdılar."

Thorne'un yorumunun ardından acılı bir inleme duyuldu ama Cinder, arkadaşlarından hangisinin ona vurduğunu bilmiyordu. Kai gözlerini devirdi. Sonra Cinder'ın ellerini tuttu ve onu koridorun arka tarafına çekti. Sadece birkaç adımlık bir yoldu. Onları diğerlerinden ayıran bir duvar ya da kapı da yoktu. Ama saniyeler içinde başka kimse yokmuş gibi hissetmeye başlamışlardı.

Gözlerden uzak, mutluluk verici bir yalnızlık.

"Uçuş nasıldı?" diye fısıldadı. Cinder'a o kadar yakın duruyordu ki Cinder, Kai'nin kalp atışlarını hissedebiliyordu.

"Ah, bildiğin gibi," diye mırıldandı Cinder. "Thorne dümendeydi. Yani bitip tükenmek bilmeyen bir dizi öleyazma tecrübesi. İmparatorluk nasıl gidiyor?"

"Ah, bildiğin gibi. Basın toplantıları. Kabine toplantıları. Nereye gitsem ayılıp bayılan hayranlar..."

"Yani bitip tükenmek bilmeyen bir dizi öleyazma tecrübesi, ha?"

"Hemen hemen."

Kai, konuşurken Cinder'a biraz daha yaklaştı. Cinder neredeyse duvara dayanmıştı. Ağır ıvır zıvırlarla dolu bir rafın ve yerdeki çamurlu ayakkabıların arasındaydı. "Bu kadar havadan sudan konuşmak yeter mi?"

Cinder, "Bana sorarsan yeter," dedi ve parmaklarını Kai'nin saçlarından geçirerek onu kendine çekti.

20 DAKİKA SONRA KAHVALTI HAZIRDI.

Cinder, göz kapaklarının karanlığında akan mesajı okurken ağzının içinde bir şeyler homurdandı. Göz kapaklarını hafifçe araladı ve odanın küçük penceresinden içeri süzülen güneş ışığına baktı. Rampion'un tanıdık görüntüsüyle karşılaştı. Artemisia Sarayı'nın lüksünden çok uzakta ama daha önce hiç olmadığı kadar rahattı. Metal duvarlar arasından duyulan su tankı gürültüsü. Çelik ve dolaşımdaki havanın kokusu. Yatağın alçak iskeleti üzerindeki sert şilte.

Yine de beline dolanmış bir kol, onun için yeni bir şeydi.

Cinder gülümsedi ve Scarlet'ın onları çağırmasını beklemek üzere yeniden gözlerini kapadı. Cinder ve Kai, geç saatlere kadar uyanık kalmıştı.

Nihayet yattıklarında güneşin ilk ışıkları ufukta belirmeye başlamıştı. Elleri birbirine geçmiş hâlde uçsuz bucaksız tarlaları dolaşırken, gazeteci ordusunun nihayet yataklarına dönmüş olmasından memnunlardı. Çiftliğin verandasında oturdular ve bulutsuz gökyüzünde ayı izlediler. Ve sonunda, Kai'nin mecburen gemide olduğu günlerde kaldığı kamaraya gittiler. Alçak yatağa kıvrılarak konuştular, konuştular, konuştular. Ta ki sözcükler ağızlarında eriyene ve göz kapakları kaldıramayacakları kadar ağırlaşana dek.

Hiç ayrı kalmamış gibiydiler. Cinder, Kai'nin varlığının daha önce hiç olmadığı kadar güven verici olduğunu hissediyordu. Sanki ona aklına gelen her şeyi söyleyebilirdi. Kai'nin onunla

paylaştığı korkularına, duygularına ve hayal kırıklıklarına bakarak, onun da benzer şeyler hissettiğini düşünüyordu.

Cinder rahatlayarak nefesini bıraktı ve sırtüstü döndü. Kai itiraz edercesine inledi ve döndü. Yüzünü yastığa, Cinder'ın yüzünün hemen yanına yerleştirdi.

"Scarlet kahvaltıyı hazırlıyor," dedi Cinder. Saatlerce konuştuğu ve güldüğü için sesi çatlaktı.

"Saat kaç?" diye homurdandı Kai yastığa doğru.

Cinder kafasının içindeki saate baktı. "Dokuza geliyor."

Kai bir kez daha inledi. Dört saat bile uyumamışlardı. Cinder, Wolf ve Scarlet'ın şafak söktüğünden beri ayakta olduğunu ve çiftliğin işleriyle ilgilendiğini tahmin ediyordu. Muhtemelen birbirlerini özlemişlerdi.

"Hadi," dedi Cinder, Kai'nin koluna uzanarak. "Bugün büyük gün."

Cinder'ın metal eli ona dokununca Kai irkildi. Cinder birden geri çekildi.

"Yıldızlar aşkına, elin buz gibi," diye mırıldandı Kai. Sonra sırtüstü döndü ve Cinder'ın metal elini avuçlarının arasına alarak, kış günü buz kesmiş parmakları ısıtmaya çalışır gibi ısıttı. Cinder doğruldu ve Kai'yi izlemeye başladı. Genç adamın gözleri hâlâ kapalıydı. Her an yeniden uykuya dalabilirdi ama avuçları, hâlâ Cinder'ın metal elini ovuşturuyordu. Kai'nin gömleği kırışmış, saçlar çarşafa dağılmıştı.

"Kai?"

Kai komurdandı.

"Seni seviyorum."

Dudaklarının kenarında uykulu bir tebessüm belirdi.

"Ben de seni seviyorum."

"Güzel." Cinder eğilerek Kai'nin dudaklarına hızla bir öpücük kondurdu. "Çünkü duşa önce ben gireceğim."

EV, HEPSİNİ YETECEK KADAR BÜYÜK DEĞİLDİ. O nedenle Winter ve Jacin, evdeki tek boş odayı alırken diğerleri Rampion'da kalıyordu. Hepsi duş alıp giyindikten sonra hep birlikte araba yolunda ilerlemeye başladılar. Gazeteciler yine dışarıda toplanmış haykırarak sorular soruyor, fotoğraf çekiyorlardı. Ancak Wolf ve Jacin bir gece önce halatlardan basit bir bariyer yapmışlardı ve gazeteciler artık en azından o bariyerin dışında kalıyor ve Scarlet'ın ekinlerine zarar vermiyorlardı.

Cinder onları görmezden gelmeye çalıştı ama varlıkları, Kai'nin, beline değen elini çok daha iyi hissetmesine neden oluyordu.

İçeri girdiklerinde ev pastırma ve sert bir kahve kokusuyla dolmuştu. Jacin, mutfaktaki yuvarlak masada oturmuş bir kruvasanı dilimlerken Scarlet, Wolf ve Winter da çeşit çeşit işlemeli önlükleriyle onun etrafında dolanıyordu. Wolf bile beline mavi ekoseli bir önlük takmıştı.

Scarlet, "Bir tabak kapsana," diye emretti, elindeki tahta kaşıkla tezgâhın üzerindeki tabak yığınını işaret ederek. "Oturma odasında yiyeceğiz. Buraya sığmayız."

Cinder, Scarlet'ın dediğini yaptı ve tarçınlı hamur, pastırma, fırınlanmış patates, soğan ve biber ile bir salkım kırmızı üzüm aldı. Ardından Iko'nun, bir ayağını sallanan bir sandalyenin

üzerine atmış beklediği oturma odasına geçti. Cinder onun yanına, yere oturunca iç geçirdi.

"Bunun ne kadar lezzetli olduğuna dair tek bir şey duymak istemiyorum," dedi Iko.

"Korkunç," dedi Cinder bir dilim pastırmanın yarısını ısırarak. Lokmasını yuttuktan sonra, "Özellikle de pastırma," diye ekledi. "*Nefret edersin.*"

Diğerleri de içeri girdi ve önce kanepeyi, sonra yıpranmış halının üzerindeki oturulabilecek her yeri doldurdu. İçeri en son girenler Wolf ve Scarlet'tı.

Scarlet, kanepedeki tek boş yere otururken önlüğünü çözdü ve "Biriniz öğle yemeğini planlasa iyi olur," dedi. Wolf, Scarlet'a bir tabak uzatarak ayaklarının dibine oturdu. Bir kolunu kızın dizine dayadıktan sonra da kendi yemeğine döküldü.

Thorne çatalını kaldırdı. "Paket servis için uçuşa geçeyim mi?"

"Anlaştık," dedi Scarlet ve çatalının kenarıyla Thorne'un çatalına vurdu.

Iko sandalyesini sallamayı bıraktı ve öne eğildi. "Eee, anlatın o zaman, büyük gün için elimizde ne var? Planlarken eğlendiniz mi? Sizi en çok heyecanlandıran ne?"

Scarlet başını kanepeye dayadı. "En heyecanla beklediğim an, tüm bunların sona ereceği an. Şu aptal medya insanları çekip gidecek ve hayatlarımızı geri alacağız."

Wolf, Scarlet'ın dizine hafifçe vurdu ve yemeğine devam etti.

Cress kaşlarını çattı. "Evleneceğin için heyecanlı değil misin?"

"Ah, tabii," dedi Scarlet. "O kısım güzel olacak. Ama ben zaten başından beri büyük bir düğün istemedim. Böyle bir şamataya dönüşmesini de asla beklemiyordum." Duruşunu yeniden

dikleştirdi. "Sizi davet ettiğime pişman değilim çocuklar," diye ekledi doğrudan Kai ve Cinder'a bakarak. Sonra Winter'a da hızlıca bir bakış attı. "Sizi elbette yanımda istiyorum. Sadece..." Derin derin iç geçirdi.

"Anlıyoruz," dedi Kai, bir portakalı dilimlerine ayırırken. "Hayatı boyunca magazincilerle yaşamış biri olarak kimsenin başına gelmesini istemem."

"Gerçekten töreni etkileyeceklerini düşünmüyorsun, öyle değil mi?" diye sordu Iko.

Scarlet omuz silkti. "Daha beteri. Damat ve gelin geleneksel olarak tören alanına kasabanın sokaklarından geçerek gider ve çocukların onlar için hazırladıkları kurdeleleri keserler. Ama o kundakçılar yüzünden kendi evimin yolunda bile yürüyemiyorum. Geleneği nasıl gerçekleştireceğiz bilmem."

Cinder boğazını temizledi. "Bu gelenek, senin için önemli mi?"

Scarlet dalga geçti. "Önemsediğim tek gelenek, *evet*, demek."

Odadakilerin rahatladığı gözle görülebilirdi. Cinder irkildi. Scarlet'm bunu gördüğü açıktı ama ekmeğine yağ sürmeye devam etti ve sıra dışı hiçbir şey yokmuş gibi yaptı. Kai, Cinder'la göz göze geldi ve alnından ter silermiş gibi yaptı. Cinder birden gülmeye başladı.

"Biraz daha anlatsana," dedi Winter. "Sizin Dünya gelenekleri hakkında çok az şey biliyorum. Öğreneceklerim, ileride kültür elçiliği görevimde işime yarayabilir." Yanağını bir eline dayadı. "Ama en çok Scarlet Benoit-Kesley'in önemsediği gelenekleri öğrenmek istiyorum"

Scarlet, "Ah, bilmiyorum ki," dedi. "Yüzükleri değiştirir ve yeminler ederiz. Ama Ay'da da böyle gelenekler var zaten, değil mi?"

Winter başıyla onayladı. "Elinde gelin çiçeği olacak mı?"

"Muhtemelen. O gün bahçede güzel görünen çiçeklerden bir şeyler toplamayı düşünüyorum."

"Renkle ilgili bir düşüncen var mı?" diye sordu Iko.

Scarlet duraksadı. "Eee... Beyaz?"

Cress, "Pasta olacak mı?" diye sordu.

Scarlet sırıttı. "Sayılır. Emilie *croquembouche* getirecek. Üzerine karamel dökülmüş hamur topları denebilir. Çok lezzetli olacak."

"Ben bir gelenek duymuştum," dedi Thorne. "Konuklar, gelinle damadın odasının dışında büyük bir gürültü çıkarır ve siz bize şeker verip gönderene kadar bir yere gitmezlermiş."

Scarlet dönüp Thorne'a baktı. "Evet, lütfen böyle bir şey yapmayın."

Kai, "Düğünde kaç kişi olacak?" diye sordu.

Scarlet bir kez daha inledi. "Bütün kahrolası kasaba. Net bir şey söyleyemem. Nasıl oldu bilmiyorum. Kesinlikle herkesi davet etmedim. Küçük ve özel bir şey deyip durdum. Yalnızca yakın arkadaşlarım dedim. Ama küçük bir kasabadaysanız, sanırım herkes tanıma uyduğunu düşünüyor. Bana kalsa sadece bu odadaki insanlarla düğün yapardım." Duraksadı. "Eh, bir de Emilie tabii. Çünkü, dediğim gibi, tatlıyı o getirecek."

Wolf ayağa kalktı ve herkesin boş tabaklarını toplayarak mutfağa götürdü. O çıkınca Iko öne doğru eğildi ve ellerini birbirine vurdu. "Hey! Neden bize elbiseni göstermiyorsun? Onu görmeye *can atıyorum*."

Scarlet başını dikleştirdi. "İki gün daha bekleyemez misin?"

"Kesinlikle bekleyemem. Lütfen!"

Scarlet umursamazca omuz silkerek ayağa kalktı. "Gel benimle. Yukarıda." Peşinde Iko ile odadan çıktı. Cinder da onları takip etmek için hareketlendi. Sonra durdu, etrafındakilere baktı.

"İdare edebilir misiniz?" diye sordu.

Thorne onu selamladı. "Sorun yok. Siz onun dikkatini olabildiğince dağıtın."

Wolf, mutfaktan döndü ve devasa elini Cinder'ın omzuna koydu. Eli öyle ağırdı ki Cinder şaşkınlıkla sıçradı.

"Sakın *eski bir şey* olmadan aşağı inmesine izin verme," diye fısıldadı.

"Eski bir şey mi?"

Wolf başıyla onayladı. "O sana açıklar. Daha önce hiç bahsetmedi ama onun için önemli geleneklerden biri."

Jacin, "Acele etseniz iyi olacak," diyerek Winter, Cinder ve Cress'i merdivenlere doğru ittirdi. "Ayakaltında durmayın. Bizim de birtakım *dekorasyon* işlerimiz var."

Bu fikrin onu tiksindirdiğini saklamaya çalışmadı. Cinder da Jacin'in bir şeyleri süslediğini düşününce kahkaha atacak gibi oldu.

Döndü ve hızla ikinci kata çıkmaya başladı. Ama yolun yarısında durdu. Cress ona çarpınca neredeyse dizlerinin üstüne düşecekti ama tırabzana tutundu ve düşmedi.

"Ne oldu?" diye sordu Cress.

Cinder, "Hiç," dedi zihnine dolan hatıraları savuşturmaya çalışarak. Bu merdivenleri daha önce de çıkmıştı. Thorne'la birlikte, Michelle Benoit'yı aramak için buradalardı. Cinder'ın geçmişine dair bazı cevapların peşindelerdi. "Sadece yeniden bu-

rada olmak tuhaf geldi," dedi. Cress ve Winter'la değil de kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. "Burada olmak ve kapana kısılmış ya da korkmuş hissetmemek." Arkasına baktı ve omuzlarını silkti. "En son buraya gelişimden çok farklı."

Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve merdivenlerin kalanını çıkmaya başladı.

İkinci katta küçük bir koridor ve üç kapı vardı. Bu kapılardan ikisi kapalıydı. Açık kapı ise düzensiz battaniyeleri, güneşten lekelenmiş perdeleri ve duvarlardan birindeki askıdan sarkan kocaman bir smokini gözler önüne seriyordu. Iko, kırış kırış yatağın üzerinde bacaklarını göğsüne çekmiş oturuyor ve Scarlet'ın koca bir kıyafet paketiyle boğuşmasını izliyordu. Cinder ve diğerlerinin içeri girmesinden hemen sonra Scarlet onlara doğru dönerek "Voila!" diye haykırdı ve elbiseyi onların görebileceği şekilde tuttu.

Iko, Cress ve Winter aynı anda bir çığlık attı. Ardından bir dizi *ahhh,* geldi. Cinder, karşısındaki dramatik manzaraya bakarken kıkırdamasını tutamadı.

Elbise çok güzeldi ve tam Scarlet'lıktı. Basit, pamuklu, beyaz bir elbise. İnce ve saydam bir kumaştan yapılan boyun kısmı ve beyaz şeritler. Etek, Scarlet'ın dizlerinin azıcık aşağısında kalacaktı. Belinde parlak kırmızı bir kurdele vardı ve smokinin kırmızı kemeri ile papyonuna uyum sağlıyordu.

"Mükemmel!" dedi Iko. Sonra elbiseye dokunmak için yataktan indi. Parmaklarını hayranlıkla kurdelede gezdirdikten sonra eteğe dokundu. "Sade ve güzel. Tıpkı senin gibi Scarlet." Hülyalı hülyalı iç geçirdi. "Bizim için onu giymelisin."

Scarlet teklifi eliyle savuşturdu.

"Birkaç güne göreceksiniz zaten."

"Ah, hadi ama, lütfen," dedi Cress. Ellerini kavuşturup çenesinin altına götürdü. Iko'nun yalvaran bakışlarına o da eşlik ediyordu ama Scarlet başını iki yana salladı ve elbiseyi yeniden kılıfına koydu.

"Üzerine bir şeyler dökülmesini göze alamam," dedi.

Winter birden, gözlerinde muzip pırıltılarla, "İyi şans getirir!" dedi.

Scarlet duraksadı. "Ne iyi şans getirir?"

"Ay'da," dedi Winter, bir düğün rehberinden alıntı yapar gibi kollarını kavuşturarak. "Gelinin düğünden üç gün önceden itibaren her gün en az bir saat gelinliğini giymesinin şans getireceğine inanılır. Evliliğe adanmışlığı sembolize eder. E, damat da Aylı olduğuna göre onun geleneklerinden bazılarını da yerine getirmeliyiz, öyle değil mi?"

"Bir saat mi?" dedi Scarlet. "Bu sence de biraz fazla değil mi?"

Winter omuz silkti.

Scarlet sonunda yüksek sesle iç geçirerek "Pekâlâ," dedi. "Giyeceğim. Ama içinde bir saat kalmam. Hâlâ yapmam gereken ev işleri var." Elinde elbisesiyle odadan çıktı. Biraz sonra koridorun diğer tarafındaki banyo kapısının kapandığını duydular.

Cress, "Daha önce hiç böyle bir gelenek duymadım," dedi.

"Çünkü ben uydurdum," diye karşılık verdi Winter.

Iko gözleri parlayarak Winter'a baktı. "Harika! Hadi, çabuk olalım." Hızla smokine uzanıp askıdan aldı ve Cress'e verdi. Cress de smokini Cinder'a uzatarak "Çabuk, Scarlet dönmeden şunu Wolf'a götür," dedi.

Cinder merdivenlere doğru koşarak tıslamaya benzer bir ses çıkardı. Aşağıda birden Kai belirdi. Omzunda bir sürü kurdele ve gül parçası vardı. Cinder gülümseyerek "Orada eğleniyor musun?" dedi.

"Şaşırtıcı ama eğleniyorum denebilir. Thorne'un şu düğün meselesinde epey hünerli olduğu ortaya çıktı. Cress'in birkaç aydır düğün meselelerine odaklanmasından kaynaklandığını söylüyor ama bana kalırsa Thorne da gizliden gizliye hoşlanıyor bu işten."

Oturma odasından Thorne'un sesi geldi. "Biriyle sırf ince zevklere sahip olduğu için dalga geçemezsiniz, tamam mı?"

Cinder, "Al, bunu Wolf'a ver," dedi smokini Kai'ye uzatarak. Kai, geri çekilmeden önce başparmağını kaldırarak tamamdır işareti yaptı.

Kapının açıldığını duyan Cinder arkasını döndü ve Scarlet'ın beyaz elbisesiyle banyodan çıktığını gördü. "Birinin fermuarı çekmesi gerek," dedi Scarlet saçlarını bir omzuna atıp sırtını Cinder'a dönerken.

Cinder, onu yatak odasına doğru çekerek "Eee, aslında Winter yapsa daha iyi olur," dedi. "Biliyorsun, dokunduğum her şeyde yağ izi bırakabilirim."

Diğer kızlar endişeyle Scarlet'ın dönüşünü bekliyordu. Karşılarında gördükleri manzara karşısında koro hâlinde kendilerinden geçtiler. Winter fermuarı çekti ve Scarlet hafifçe dönerek eteğin bacakları etrafında salınmasını izledi. Cinder, Scarlet'ın daha önce hiç bu kadar kadınsı bir hareket yaptığını görmemişti. Odanın köşesindeki boy aynasında yansımasını gören Scarlet'ın bile gözleri kamaşmıştı.

"Ah, Scarlet," diye iç geçirdi Cress. "Evleniyorsun. Rüya gibi."

Scarlet, "Eh, bir anlamda," diye onayladı. Yanaklarındaki çillerin etrafı kızarmıştı.

Iko, yatağın kenarına elini vurdu. "Otur da saçını yapayım."

"Saçımı mı? Saçıma ne yapacaksın?"

"Henüz emin değilim. O yüzden büyük gün için önceden prova yapmak iyi olur diye düşündüm."

Scarlet arkasını dönünce Iko, Cinder'a bir göz kırptı. Iko'nun bir süredir popüler gelin saçı modellerini araştırdığını ve haftalardır saraydaki hizmetliler üzerinde pratik yaptığını sadece Cinder biliyordu.

Scarlet inledi. "Ne kadar sürer?"

"Neden? Başka bir yerde mi olman gerekiyor? Sızlanmayı kes de otur. Cinder, getirmeni söylediğim aletler yanında mı?"

"Ah, tabii." Cinder, Ay'dan ayrılmadan önce Iko'nun isteği üzerine sayborg bacağındaki boş bölmeye yerleştirdiği fırça, klips, tel toka ve saç maşasını tamamen unutmuştu. Oturdu ve gerekli eşyaları çıkardı.

Scarlet'ın ağzı açık kaldı. "Korkutucu derecede hazırlıklısınız," dedi, parmağının ucuyla Cinder'ın yatağın üzerine dizdiği tel toka yığınını ittirirken. "Peki ya size saçlarımı olduğu gibi, normal hâliyle bırakmak istediğimi söylersem?"

"O zaman fikrini değiştirmek için ikna gücümü devreye sokarım." Iko, Scarlet'ın başını yanlarından tuttu ve öne çevirdi. "Şimdi sabit dur."

Diğerleri oturdukları yerden Iko'nun çalışmasını izledi. Scarlet, "Wolf'un smokini nereye kayboldu?" diye sorduğunda, Iko, kızın saçını süslemeyi yeni bitirmişti.

Cinder, diğerlerine baktı. "O... Eee... Biz..."

Cress, "Thorne gelip aldı," diye araya girdi. "Sen üstünü değiştirirken."

Scarlet kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü... O..." Cress yutkundu. "Eee... Kendi smokiniyle karşılaştıracakmış. Şeyden emin olmak için... Uyumlu olup olmadıklarından." Cress, bunun Thorne için bile ne kadar mantıksız göründüğünü fark edince bakışlarını kaçırdı.

"Demek istiyor ki," diye araya girdi Cinder, "Thorne, Wolf'la aynı smokini almış olmaktan endişe ediyor. Sakıncalı bir pişti olur. Thorne'un bu tür şeylerde nasıl davrandığını bilirsin. Damatla aynı smokini giymek! Nasıl da utanç verici! Öyle değil mi?"

Scarlet bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama tam o anda Iko, "Hangi ayakkabıyı giyeceksin?" diye sorunca alnını kırıştırdı.

Başını döndürmeye çalıştı ama Iko elleriyle onu yakaladı ve yeniden karşıya bakmasını sağladı. Scarlet oflayarak "Bilmiyorum. Winter bana ödünç verebileceği bir çift ayakkabı olduğunu söylemişti," dedi.

Winter ellerini çırptı ve ayağa fırladı. "Evet. Paketlenmiş bekliyorlar. Hemen gidip getireyim." Koridor boyunca ilerleyerek misafir odasına girdi. Bir süre etrafı karıştırdıktan sonra elinde, tam da elbisenin kuşağıyla aynı renkte topukları olan bir çift ayakkabıyla geri döndü.

Mükemmel ayakkabıların görüntüsü, yeni bir toplu *ayyy* dalgasına neden oldu. Cinder bu sefer kıkırdamasına engel olamadı ve başını salladı. Winter, Scarlet'm önüne bağdaş kurarak ayakkabıları giydirdi. "Nasıl oldu?"

"Kötü değil." Scarlet ayak bileğini ileri geri oynattı. "Bunların içinde düşüp bileğimi kırmazsam düğünü büyük bir başarıyla atlattığımı söyleyebiliriz."

Iko homurdandı. "Sadece birkaç santim topuğu var."

"Bu da benim alışkın olduğumdan *birkaç santim* daha uzun oldukları anlamına geliyor."

Aşağıdan gelen bir çarpma sesi hepsinin yerinden sıçramasına neden oldu.

"O da ney..." Scarlet yataktan kalkmaya çalıştı ama Iko, bir tutam saçını sıkıca tutarak onu geri çekti.

"*Sabit dur*'un nesini anlamadın?" diye çıkıştı.

"Ben gidip ne olduğuna bakarım," dedi Cinder ve koridora çıkarak merdivenlere yöneldi. Jacin en alt basamakta oturmuş, bir şeyin üzerine eğilmiş, dikkatle çalışıyordu.

"Thorne'du," dedi dönüp Cinder'a bakmadan.

"Ne yaptı? Duvarı mı yıktı?" Cinder, Jacin'in yanından geçmek için hareketlendi ama ayaklarının dibinde beyaz çiçeklerle dolu bir vazo görünce tereddüt etti. Jacin, büyük bir dikkatle çiçekleri tek tek sudan çıkarıyor ve saplarını birbirine bağlıyordu. İşine öyle yoğunlaşmıştı ki alnı kırışmıştı.

"Çiçek buketi mi yapıyorsun?" diye sordu inanamıyormuş gibi.

"Kapa çeneni." Jacin, çiçek yığınını bir elinde tuttu ve evirip çevirerek birkaç farklı açıdan baktıktan sonra beyaz bir ortancayı çıkarıp aranjmana ekledi.

Cinder başını iki yana sallayarak döndü ve oturma odasına bir göz attı. Oda çoktan büyük bir değişim geçirmişti. Çiçekler, çelenkler ve tüllü keseler her yeri kaplamıştı. Hem çok güzel hem de bir parça karmaşık bir görüntü vardı.

Wolf hiçbir yerde görünmüyordu. *Muhtemelen üstünü değiştiriyordur,* diye düşündü Cinder. Thorne ve Kai ise sandalyelerin tepesine çıkmış, şöminenin üzerindeki duvarda duran rafı sahte sunakları hâline getiriyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Cinder. "O gürültü de neydi?"

Thorne, ağzına doldurduğu çivilerin arasından, "Her şey kontrol altında," dedi.

Cinder, süklüm püklüm omzunu silken Kai'ye baktı. "Raf konusunda bir anlaşmazlık yaşadık ama Thorne haklı çıktı. O kadar."

Cinder daha fazla bilgi almak için ağzını açtı ama sonra tereddütle tekrar odaya bir göz attı. Hiçbir şey geri döndürülemez bir hasar almış gibi görünmüyordu.

Kai, "Sence ne kadar vaktimiz var?" diye sordu.

"Iko şu an saçlarını yapıyor. Ortalama... yarım saat?"

Kai başıyla tamam dedi ve Cinder arkasını dönüp hızlı adımlarla yatak odasına çıktı.

"Endişelenecek bir şey yok," dedi içeri girerken. Iko, Scarlet'ın başının etrafında bir hale gibi duran karmaşık görünümlü örgüyü bitirmek üzereydi. Saçlarının alt kısmı salıktı ve bukleleri omuzlarına düşünüyordu.

"Peki o ses neymiş?" diye sordu Scarlet.

Cinder dönüp ona baktı. Aklında hızla birkaç mantıksal açıklama geçirdi. "Eee... Sandalyelerden birini devirmişler. Şey yaparken... güreşirken." İçi bir an ürperince, içsel yalan dedektörünün kendisi için devre dışı olmamasına şaşırdı. Scarlet'ın yüzünde giderek derinleşen şüphenin izlerini görebiliyordu ama gülümsedi ve "Harika iş çıkarıyorsun Iko," dedi.

Iko, maşayı çevirirken, "Doğal buklelerine küçük bir dokunuş gerekiyor," dedi. "Ayrıca şu incilerden bir kısmını geline iliştirmem gerek."

Scarlet gülmeye başladı. "Bu sadece prova Iko. Zamanını boşa harcama."

Iko'nun boğazından boğuk bir ses geldi. *Vah vah*'a benzer bir şeyler. "Ama başka türlü tam etki alamayız ki. Elbise, ayakkabılar, saç... Her şey o gün olacağı gibi olmalı. Hepsi bir arada olmalı."

Scarlet iç geçirdi. "Hepiniz çok tuhaf davranıyorsunuz. Bilmem gereken ters bir şeyler mi var?"

Oda bir anda koro hâlinde yükselen *yooo*, *hiç de bile* sesleriyle doldu. Scarlet ofladı.

Cinder, Winter'ın yanına oturarak "Neden bize *eski bir şey*'den bahsetmiyorsun?" diye sordu.

Scarlet kaşlarını çattı. "Eski bir şey mi?"

"Evet. Eee, Wolf bir gelenekle ilgili bir şeylerden bahsetti..."

"Ah!" Scarlet eteğini savurdu ve mümkün olduğunca kırışıklıkları düzeltti. "Çok ama çok eskiden bir düğün geleneği varmış. Gelin eski bir şey, yeni bir şey, ödünç alınmış bir şey ve mavi bir şey giyermiş. İşte benim de elbisem yeni," dedi elbisesini göstererek. "Ayakkabılarım ödünç alınmış. Eski bir şeyim de orada işte." Eliyle bir yeri işaret etti.

Cress döndü ve konsolun üzerinde parlayan küçük bir nesneyi eline alarak Scarlet'a uzattı. Scarlet, elindekini diğerlerine göstermeden önce başını salladı.

Elindeki bir broştu. Tam ortasında sarı bir taş vardı ve peş köşeli bir yıldızın içine yerleştirilmişti. İki tarafından da altın

kanatlar çıkıyordu. Cinder'ın retina ekranı, nesneyi hemen tanımladı ve Avrupa Federasyonu ordusuna ait, takribi T.E 81'den kalma bir pilot iğnesiydi.

"Büyükannemindi," dedi Scarlet, broşu avucunda tutarak. Cress, broşu alıp Scarlet'ın elbisesine taktı. "Pilot olduğu zaman vermişler ona. O da yıllar önce bana verdi. Ben de hani onun bir parçası benimle olur gibi düşündüm. Ne bileyim buketin ya da herhangi bir şeyi kenarına iliştiririm dedim."

"Aptallaşma." Winter dizlerinin üzerinde doğruldu ve Scarlet'a yaklaştı. Broşu ellerinden aldı, öne değildi ve beyaz kumaşa, Scarlet'ın kalbinin hemen üzerine iliştirdi. "Bunun ait olduğu yer kesinlikle burası."

Scarlet, broşa bakarak gülümsedi. "Elbiseyle uyuşmadığını düşünmüyor musun?"

Hemen arkasındaki Iko, "Ah, tabii ki uyuşmuyor," dedi.

"Peki sen bunu umursuyor musun?" diye sordu Winter.

Scarlet başını iki yana salladı. "Pek değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Tamamdır!" Iko arkasına yaslandı. "Kalk da herkes görsün."

"Sen ne ara bu kadar patronluk taslayan biri oldun?" diye sordu Scarlet kıkırdayarak. Ayağa kalktı ve elbisesini düzeltti. Hafifçe döndükten sonra herkesin Iko'nun becerisine hayranlığını göstermesi için durdu. Saçları geniş bukleler hâlinde aşağı süzülüyordu. Hâlâ kıvırcık ve dağınıktı ama normalde olduğundan daha düzdü. Tepesinde ise şık, inci bezeli bir örgü vardı. Kendini görmek için aynaya yöneldi.

Uzun, sessiz bir dakikanın ardından yutkundu ve parmağını büyükannesinin broşuna değdirdi. Burnunu çekti, sonra başını

hızla arkaya attı ve gözlerindeki yaşların düşmesini engellemek için derin derin nefes aldı. Biraz sonra tekrar gülerek başını indirdi.

"Keşke o da burada olsaydı," diye mırıldandı. Kimsenin kimi kastettiğini sormasına gerek yoktu. "Onu çok severdi." Tekrar burnunu çekti ve gözlerini silerek arkasına döndü. "Hepinizi çok severdi. Bence... Bence pek arkadaşım olmaması onu hep endişelendirmişti." Kollarını belirsiz bir yöne salladı. "Bir de şimdi bakın. O kadar çok arkadaşım var ki hepsini misafir etmek için bir yük gemisine ihtiyaç duyuyorum."

Winter ayağa kalktı ve Scarlet'ın beline sarıldı. "O şimdi yıldızlarda," diye fısıldadı. "Jacin ve ben, ne zaman gökyüzüne çıksam onu görüyoruz. Yukarıdan sana gülümsüyor ve seninle çok ama çok gurur duyuyor."

Scarlet, Winter'ın kucaklayışı arasında başını iki yana salladı. "Artık deli olmadığını sanıyordum."

Winter sırıttı. "Öyle bir söz vermedim," dedi çenesini yukarı kaldırarak. "Ayrıca söylediklerime gerçekten inanıyorum. O seni izliyor Scar. Ve seninle gurur duyuyor."

Scarlet başını hafifçe eğerek gözlerini bir kez daha sildi. "Bu harika," dedi. "Şimdi tüm bunları çıkarsam iyi olacak yoksa düğünden önce berbat olacaklar, öyle değil mi?"

Cinder önüne bakıyordu ama Cress'le Iko'nun birbirlerine tuhaf bir şekilde baktığını hissedebiliyordu. Cress boğazını temizledi ve "Peki ya mavi bir şey?" diye sordu. "Bize onun ne olacağını söylemedin."

"Ah, o mu?" Scarlet kendini Winter'ın kollarından kurtardı. "Onun üzerine pek düşünemedim doğrusu. O yüzden de o

kısmı atlamayı düşünüyordum. Ne de olsa aptalca bir gelenek, öyle değil mi?"

Winter birden irkildi. Gözleri parlıyordu. "Pek de aptalca değil. Ayrıca ben şeyin ne olacağını biliyorum. Mavi bir ipliğin var mı?"

Scarlet şüpheyle Winter'a baktı. "Şuradaki en üst çekmecede bir dikiş seti var."

Winter aceleyle çekmeceye doğru ilerledi, seti buldu ve birkaç saniye içinde kobalt mavisi bir ipliği iğneye geçirdi. "Otursana."

"Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu Scarlet kaygıyla, Winter elbisenin kenarını kıvırıp alttaki ipeksi kumaşı ortaya çıkarırken.

"Endişelenme. Yıllar önce nasıl nakış yapılacağını öğrendim." Başını öne eğerek konsantre oldu. Kalın bukleleri yüzünü örtüyordu.

Scarlet iç geçirdi ama itiraz etmedi. "*Bu iş* ne kadar sürecek? Belki birileri Wolf'a gidip çok geç olmadan çiçekleri sulamasını söyleyebilir, ha?"

"Ben söylerim," dedi Cress. Göz açıp kapayana kadar odadan çıktı ve kapıyı yavaşça kapadı.

Elbisenin kırışıklıklarını düzeltmekten yorgun düşen Scarlet iç geçirdi ve yatağa uzanarak Winter'a her ne yapıyorsa devam etmesi için izin verdi. Cinder, Winter'ın omuzu üzerinden bakmaya çalıştı ama Winter'ın saçları iğnenin işlediği yeri gizliyordu. Cinder da vazgeçti ve yatakta oturan Iko'nun yanına çökerek sırtını karyola başlığına yasladı.

Retina ekranında bir bağlantı açtı ve hızla bir mesaj yazdı.

UNUTTUĞUMUZ BİR ŞEY VAR MI?

Iko dönüp ona baktı. İçsel bilgisayarlarını kullanarak iletişime geçmeleri çok sık yaşanan bir durum değildi. Daha ziyade ikisine de kendilerini daha insan gibi hissettiren taşınabilir ekranlarını kullanıyorlardı. Ama sayborg ve android olmanın kolaylıkları da vardı.

CRESS'İN MÜZİĞİ HALLETMESİ GEREKİYORDU, diye cevap verdi Iko. **AZ ÖNCE ONA BİR HATIRLATMA NOTU GÖNDERDİM.**

Cinder başını salladı ve kollarını dizlerine sardı. "Gergin misin?" diye sordu.

Scarlet başını çevirdi. Örgüsü bozulabilirdi ama kimse bir şey söylemedi. "Hayır," dedi Scarlet. "En azından evleniyor olmak beni germiyor. Sadece şu meselenin uluslararası bir mevzuya dönüşmesinden endişeleniyorum. Wolf'u da beni de tanımayan insanlar kendilerinde evliliğimizi yargılama hakkı veriyor. Ama... Hayır. Evlenmek konusunda pek gergin değilim. Sonuçta o Wolf. Doğru adam olduğunu hissettiriyor." Cinder'ın başının üzerindeki belirsiz bir noktaya bakarken gözleri bulutlandı. "Bugüne dek hiçbir zaman doğru adam olmadığını hissettirmedi."

Cinder yutkundu ve Kai'yi düşünmeden edemedi. Acaba onun hiç doğru hissettirmediği bir zaman olmuş muydu?

Zorlu zamanlar yaşamışlardı mutlaka.

Ona ilk âşık olduğu ama sevdiği adama bir sayborg olduğunu söylemeye korktuğu zamanlar.

Kai'nin onun bir Aylı olduğunu öğrendiği ve ona âşık olması için beynini yıkadığını düşündüğü zamanlar.

Cinder'ın Kai'yi kaçırdığı, savaşı sona erdirme ve vebanın panzehrini alma amaçlarını görmezden geldiği zamanlar.

Ah, bir de Kai'nin, Cinder'ın korkunç teyzesiyle evlendiği zaman.

İlişkilerinin hiçbir zaman *kolay* olmadığını rahatlıkla söyleyebilirdi ama Wolf'la Scarlet'ın ilişkisi de kolay olmamıştı.

Peki her zaman *doğru* muydu?

Soru karşısında nabzı hızlandı.

Öyle olmalı, diye düşündü. *Her şey yanlışken bile. Yoksa onun için bu kadar savaşamazdı.*

Cress hafifçe kapıyı vurup içeri girdiğinde Cinder ne zamandır düşüncelere daldığını bilmiyordu. "Çiçekler halledildi," dedi Cress, Iko'ya göz kırparak. Neyse ki Scarlet'ın gözleri kapalıydı da aralarındaki o şifreli işaretleşmeyi görmemişti. Ya da o yaptıkları her neyse işte.

"İşim bitmek üzere," dedi Winter.

Scarlet, "Güzelim elbiseme ne yaptığını görmek için sabırsızlanıyorum," dedi ama pek de umursuyormuş gibi görünmüyordu.

"Hoşuna gidecek." Winter, ipliğe bir düğüm attı ve üzerine eğilerek dişleriyle uzun ipi kesti. "İşte, tamam."

Diğerleri etrafını sararken Scarlet doğruldu.

Bu sefer Cinder, Winter'ın ne yaptığını görebilmişti ve ağzından neşeli bir çığlığın savrulmasına engel olamadı.

Winter, Scarlet'ın düğün elbisesinin ipeksi kumaşına, mavi iplikle tek bir sözcük işlemişti. Muazzam bir el yazısıyla tek bir sözcük: *Alfa.*

Scarlet, başparmağıyla ovalayarak "Haklıymışsın," dedi. "Bu... mükemmel."

Winter, "En azından mavi bir şey işte," dedi.

Cress boğazını temizledi. Cinder başını kaldırıp bakınca, Cress'in elindeki ekranı gördü. Ekrana bir şeyler giriyordu. Yüzünde heyecanlı, mutlu bir tebessüm vardı.

"Sırada ne var?" diye sordu Scarlet şüpheci bir ses tonuyla.

Ancak aldığı tek karşılık, alt kattan gelen bir müzik sesiydi. Tüm evi dolduracak kadar yüksek sesli bir müzik.

Scarlet yataktan kalktı ve şüpheli gözlerle tek tek tüm arkadaşlarını süzdü. "Neler oluyor?"

Cress kapıyı açtı ve müziğin odayı doldurmasına izin verdi.

Scarlet kapıya doğru tedirgin bir adım attı ama Iko onu durdurdu ve saçını alelacele düzelterek ittirdi. Scarlet koridora çıkıp dar merdivenlerden aşağıya bakarken bütün kızlar gelinin arkasındaydı. Cinder odadan son çıktığından beri tırabzan beyaz krepon kâğıdıyla sarılmıştı ve en sonunda tülden kocaman bir yay vardı. Aşağıda oturma odasıyla antreyi ayıran kapı eşiğine beyaz flamalar asılmıştı. Tüm evi gül kokusu sarmıştı.

Scarlet arkasına döndü. "Siz ne yaptınız?"

Hepsi dudakları sımsıkı kapalı, gizemli tebessümlerle bakıyordu.

Scarlet, kırmızı topuklu ayakkabılarıyla başını sallaya sallaya merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Oturma odasına döndüğünde Jacin tarafından karşılandı. Jacin'in elinde ustaca harmanlanmış bir buket duruyordu. Scarlet, çiçek buketini Jacin'den aldı. Ağzı açık hâlde, sallanan flamalara doğru ilerledi.

Sonra gülmeye başladı.

Cinder ona yetişmek için aceleyle ilerledi. Erkeklerin neler yaptığını görmek istiyordu. Ancak oturma odasına girdiğinde dikkatini ilk çeken süslemeler değil, şömine tarafındaki sunağın

önünde, siyah kırmızı smokiniyle duran Wolf oldu. Smokin ona özel yapılmış olsa da ceket, yine de Wolf'un geniş göğsünde ve omuzlarında geriliyordu. Kırmızı papyonu, sert yüz hatları ve kurtlara özgü kemik yapısı yanında komik görünüyordu.

Neredeyse.

Levana'nın ona yapmaya çalıştığı her şeye rağmen, Cinder, adamın hâlâ yakışıklı olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Buğday teni ve canlı, yeşil gözleri, bakımsız saçlarıyla oldukça yakışıklı görünüyordu. Her şeyden önemlisi, Scarlet'a bakışlarıydı tabii. Her kızın nefesini keserdi o bakışlar.

Kai ve Thorne da oradaydı ve yüzlerinde kendilerinden hoşnut bir ifadeyle elleri ceplerinde, topukları üzerinde ileri geri sallanarak dikiliyordu. Bunun şimdiye kadar yapılmış en şahane doğaçlama düğün olduğu konusunda itiraz kabul etmezmiş gibi duruyorlardı.

Ve gerçekten de harika bir iş çıkarmışlardı. Cinder'ın beklediğinden çok daha iyisini. Daha önceki o karmaşa, bir şekilde yok olmuş ve masadaki çiçekler, masadaki fildişi örtü ve odadaki devasa mumlarla mükemmel bir resme dönüşmüştü.

Tabii Emilie de oradaydı. Scarlet'ın arkadaşı ve bir zamanlar, aranan bir kaçak olduğu günlerde Cinder'dan ölesiye korkan o kız. Emilie şimdi gözleri ışıl ışıl bakıyor ve altın rengi pasta piramidinin bulunduğu küçük masanın yanında duruyordu.

"Bu da..." diye soludu Scarlet, buketi sıkıca kavrayarak. "Ne?"

Wolf, sivri dişlerini göstererek gülümsedi. "Bu gözlerin şimdiye dek değdiği en şahane manzarasın."

Scarlet başını dikleştirdi. "Ve sen de evlenmek üzereymiş gibi görünüyorsun." Ses tonunda açıkça seçilen eğlenceli bir hava vardı.

Wolf'un gözleri halıya kaydı ama gülümsemeye devam ediyordu. Oda boyunca ilerledi ve Scarlet'ın ellerini, ellerinin içine aldı. Sonra elleri, çiçek saplarının içinde kayboldu.

"Scarlet," dedi. "Düğünümüzün bu kadar ilgi odağı olmasının seni ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğrattığını biliyorum. Ve işlerin bu hâle gelmesinden ne kadar nefret ettiğini de... Ben düğün günümüzde senin sadece mutlu ve hoşnut hissetmeni istiyorum. Tüm o gazetecileri, kameraları ya da haberleri düşünmeni istemiyorum. Sen bunlar için evet demedin bana. Bunları yaşaman hiç adil değil. Ben de düşündüm ki... Belki benimle, *burada* evlenmek istersin."

Scarlet bakışlarını güçlükle Wolf'tan ayırdı ve odada toplanmış diğer arkadaşlarına baktı tek tek. "Hepiniz bu işin içindesiniz, ha?"

Kai, "Wolf'un aklına birkaç hafta önce geldi bu fikir," dedi. "Senin medya meselesine ne kadar üzüldüğünü ilk fark ettiğinde. O yüzden hepimiz daha erken gelmek istedik."

Scarlet gözlerini kırpıştırınca birkaç damla yaş aktı. "Ben... Bu... Harika... Ama önemli bir şeyi unuttunuz sanırım." Tekrar Wolf'a baktı. "Burada resmi görevli biri yok. Bizi kim evlendirecek?"

Wolf'un tebessümü genişledi ve Kai'ye baktı.

Scarlet, Wolf'un bakışlarını takip etti. "Cidden mi?"

Kai omuzlarını silkti. "Daha önce hiç yapmadım ama Doğu Ulusları Topluluğu'nun imparatoru olarak insanları evlendirmek de yetkilerim arasında. Son derece meşru ve bağlayıcı olacaktır."

Wolf, bir adım daha yaklaşarak Scarlet'ın tepesinde dikildi ve oda bu kadar kalabalık olmasa ne kadar mahrem bir an yaşayacaklarını hissettirdi. "Eee? Benimle evlenecek misin?"

Scarlet gülümsemeye başladı.

"Bir saniye. Cevap vermeden önce," dedi Thorne, odayı işaret ederek, "bunları aldığımız mağazanın iade kabul etmediğini bilmen gerek."

Scarlet bakışlarını yukarı kaldırarak, "Eh, o hâlde, evet. Evet, tabii ki evlenirim." Kollarını Wolf'un omuzlarına doğru atarken gözleri sevinçle parlıyordu. Wolf'un elleri, Scarlet'ın belindeki kuşağı sardı ve bedeniyle ona doğru eğildi.

Tam dudakları kavuşacaktı ki Thorne elini ikisinin arasına uzattı ve Wolf ile Scarlet, onun parmaklarının iki yanını öptü. İkisi de irkilerek geri çekildi.

"Hey, yavaşlayın bakalım," dedi Thorne. "Pek uzman sayılmam ama henüz öpüşme kısmına gelmediğimiz çok açık." Scarlet'ı Wolf'tan uzaklaştırdı. Wolf ise hafifçe inleyerek "Herkes yerlerine!" dedi.

Cinder memnuniyetle mutfaktan getirilmiş ahşap sandalyelerden birine otururken Emilie de hemen yanına oturdu ve "Çok güzel bir çift değiller mi? Onları ben tanıştırdım, biliyor musun?" diye fısıldadı.

Cinder alnını kırıştırarak ona baktı. "Öyle mi?"

Emilie omuz silkti ve haşarı bir gülümsemeyle, "Eh, bir anlamda öyle sayılır," dedi.

Kai ve Wolf, kendi yaptıkları sunağın önünde dururken Winter ve Jacin de diğer sandalyelere oturdu. Whorne, Scarlet'ı tekrar antreye çıkardı. Cinder, adamın ona aceleyle birtakım direktifler fısıldadığını duyabiliyordu. Thorne, az sonra gelip çarşafla örtülmüş kanepede Cress ile Iko'nun yanına oturdu.

Cress ekranına yeni bir komut girince müzik değişti ve klasik düğün marşı çalmaya başladı. Müziğin değişimi etkisini gösterdi ve ortamı süslemelerin eğlenceli havasından ve Thorne'un şakalarından sıyırarak tören havasına soktu.

Scarlet bir an bekledi, müziğin seremoniye nüfuz etmesine izin verdi ve sonra flamaların arasından çıktı. Arka arkaya ağır adımlar atarken gözleri Wolf'un gözlerine kenetlenmişti.

Emilie burnunu çekti ve mendiliyle burnunu kapadı. "Düğünleri seviyorum."

Cinder gülümseyerek Kai'ye baktığında onun da kendisine gülümsediğini gördü. Kai, böyle önemli bir anda böylesine önemli bir rol oynamaktan dolayı gerginse bile belli etmiyordu.

Scarlet, Wolf'un önünde durdu ve Cress müziğin sesini kısarak ağır ağır sona ermesini sağladı. Odada biri daha burun çekiyordu. Cinder, bunun Winter olduğunu tahmin etti.

Kai, "Sevgili dostlar," diye başladı. "Bugün burada Wo... eee, şey Ze'ev Kesley ve Scarlet Benoit'nın evlilik törenine şahitlik etmek üzere toplandık. Her ne kadar küçük bir topluluk olsak da karşımızda duran gelin ve damada duyduğumuz sevgi öyle büyük ki buradan Ay'a, Ay'dan buraya yol olur." Bakır rengi gözleri sevgiyle Scarlet ve Wolf'u izledi. "Elbette herkesin bu evliliği tarihi bir olay olarak gördüğünü biliyoruz. İkinci devirden beri bir Aylı ile bir Dünyalı ilk kez evleniyor. İlk kayıtlı evlilik. Evet, belki bu önemlidir. Belki bu iki insanın birbirlerine duydukları aşk ve tutku, geleceğe dair umudun bir sembolüdür. Belki de bu evlilik, günün birinde iki ırkın birbirlerini hoş görmekle kalmayarak sevebilecekleri ve birbirlerine değer verebilecekleri ihtimalinin altını çiziyordur. Ya da *belki*..." Kai'nin gözleri par-

ladı. "... Bu ilişkinin siyasetle hiçbir ilgisi yoktur ve tamamen bizi koruyup kollayacak ve bizim koruyup kollayacağımız birini bulmak gibi ortak insani ihtiyaçlarla ilgilidir. Bize iltifat edecek ve bir şeyler öğretecek bir eş bulma ihtiyacıyla. Bizi daha güçlü kılacak. Bizim, olabilecek en iyi *biz* olmayı arzulamamızı sağlayacak biri..."

Cinder bir burun çekiş daha duydu. Bu kez Iko'ydu ve neredeyse tıkanacaktı. Iko da onun gibi ağlayamıyordu ama bu onun ağlıyormuş gibi yapmasına asla engel olmamıştı.

Kai devam etti. "Bana sorarsanız bu odadaki hiç kimse Ze'ev ve Scarlet'a baktığında bir Aylı ve bir Dünyalı görmüyor. Bir gündem maddesi ya da uzlaşmaya çalışan iki insan görmüyoruz. Bence onlara baktığımızda koskoca evrende birbirlerini bulabilecek kadar şanslı iki insan görüyoruz. Ve bu iki insan, birlikte mutlu bir yaşam sürmek için yollarına çıkan hiçbir sınıra, mesafeye, ırk farklılığına ve hatta psikolojik baskılara boyun eğmedi."

Cinder zihninde bir kez daha tekrarladı. *Mesafe. Irk. Psikolojik baskı.* Sanki Kai sadece Wolf ve Scarlet hakkında konuşmuyordu. Kendi ilişkilerinden bahsediyor da olabilirdi. Gözlerini kısarak, şüpheyle Kai'ye baktı ama Kai'nin gözleri onunkilere değmedi ve Cinder, bunları düşünmekle bencillik ettiğini hissetti. Bugün Wolf ve Scarlet'ın günüydü ve Kai buna saygı duyuyordu.

Ama konuşmasını kaleme alırken benzerlikler onun da dikkatini çekmiş olmalıydı, değil mi?

Cinder nefesini tuttu ve Kai'nin sözlerini daha büyük bir dikkatle dinlemeye başladı. Sözlerinin bu törenin ötesinde bir anlam taşıyıp taşımadığını çözmeye çalışıyordu.

Kai elini cebine attı ve iki altın yüzük çıkardı. Birini Wolf'a uzattı. Ardından Scarlet'ın elindeki çiçeği alarak diğer yüzüğü de ona verdi.

"Bu törene hazırlanırken," dedi Kai, çiçek buketini yanındaki şömine rafına koyarken, "biraz araştırma yaptım ve *Alfa* sözcüğünün tarih boyunca pek çok anlamda kullanıldığını öğrendim."

Odada boğuk kıkırtılar duyuldu. Hepsi Wolf ve Scarlet arasındaki *alfa ilişki* meselesini biliyordu ve yıllar içinde aralarında bir espriye dönüştürmüşlerdi. Ancak Cinder, aynı zamanda bu esprinin üzerine kurulduğu daha derin gerçeği de biliyordu. Wolf ve Scarlet isimlerini ciddiye almışlardı ve Cinder bunun bir anlamda acı verici derecede romantik olduğunu kabul etmeliydi.

"*Alfa* bir şeyin ilkini temsil edebilir," dedi Kai. "Ya da *her şeyin* başlangıcını. Oldukça güçlü ve karizmatik biri için de kullanılabilir. Ya da bir hayvan sürüsü, en bilineni kurt sürüleri tabii, içinde belirgin bir şekilde dominant olan lideri de temsil edebilir." Ciddi ifadesi bir anda alaycı bir tebessümle bölündü. "Kimyada, fizikte ve hatta astronomide bile bazı anlamları var. Mesela astronomide bir takımyıldızın en parlak yıldızını tanımlıyor. Ancak görünen o ki Ze'ev ve Scarlet, bu sözcük için yeni bir tanım yarattılar. Ve aralarındaki ilişki bu sözcüğe, hepimiz için yeni bir anlam yükledi. Alfa olmak, eşinle birlikte olmak için tüm güçlüklere karşı durmak demektir. Yani birbirini güçleri ve kusurlarıyla kabul etmek. Kendi yolunu mutluluğa ve aşka çevirmek." Başıyla Wolf'u işaret etti. "Şimdi yüzüğü gelinin parmağına tak ve sözlerimi tekrar et."

Wolf, Scarlet'ın elini avucunun içine aldı ve yaralı bir kelebeği eline alır gibi nazik bir tavırla yüzüğü parmağına geçirdi. Konuşurken sesi çatallıydı ve titriyordu. "Ben, Ze'ev Kesley, burada sen Scarlet Benoit'yı eşim ve alfam olarak kabul ediyorum. Sonsuza dek benim eşim, yıldızım ve her şeyin başlangıcı olacaksın."

Scarlet'a gülümserken gözleri dolmuştu. Scarlet da onun bakışına aynı şekilde karşılık verdi. Her ne kadar Wolf'un ifadesinde gurur ve çekingenlik varsa da Scarlet'ın yüzünde sadece mutluluk seçiliyordu. "Sen teksin. Her zaman öyle oldun ve her zaman da öyle olacaksın."

Scarlet, kendi parmağındaki yüzüğün çok daha geniş bir kopyası olan ikinci yüzüğü aldı ve Wolf'un parmağına baktı. "Ben, Scarlet Benoit, burada sen Ze'ev Kesley'i eşim ve alfam olarak kabul ediyorum. Sonsuza dek benim eşim, yıldızım ve her şeyin başlangıcı olacaksın. Sen teksin. Her zaman öyle oldun ve her zaman öyle olacaksın."

Wolf, Scarlet'ın ellerini sardı. Cinder, oturduğu yerden Wolf'un titrediğini görebiliyordu.

Kai gülümsedi. "Dünya insanlarının bana verdiği yetkiye dayanarak, Dünya Birliği yasalarına göre ve burada şahitlik etmek için toplanmış herkesin gözleri önünde sizleri karı koca ilan ediyorum." Elini davetkârca salladı. "Gelini öpe..."

Wolf bir anda kollarını Scarlet'ın beline sardı, onu yukarı kaldırdı ve Kai cümlesini bitiremeden öpmeye başladı. Ya da belki de Scarlet onu öpmeye başlamıştı. Aynı anda olmuş gibi görünüyordu. Scarlet'ın saçları, Wolf'un dağınık saçlarında dolaşıyordu.

Oda alkışlarla inlerken herkes ayağa kalkarak hâlâ öpüşen çifti tebrik etmeye hazırlandı. Scarlet, kırmızı ayakkabılarından birini düşürmüştü.

Thorne, "Ben şampanyayı getireyim," dedi mutfağa doğru ilerleyerek. "Şu ikisi birbirlerinden ayrıldıklarında muhtemelen susamış olurlar."

CINDER MERDİVENLERE ÇÖKTÜ VE TIRABZANA yaslandı. Gece ilerledikçe merdivenlerdeki krepon kâğıtları gevşemiş ve soyulmaya başlamıştı. Cinder tükenmişti. Sağ ayağı atıyor, sol ayağı ise kurşunla doluymuş gibi ağır geliyordu. Hayatında hiç bu kadar dans etmemişti. Geçen seneki baloda bile. Salonda herkesin ona baktığının o kadar farkındaydı ki sadece birkaç şarkıda dans edebilmişti. Ama bu kez farklı hissediyordu. Cress bir şekilde muhteşem şarkılardan bir liste hazırlamıştı ve parti ne zaman yavaşlasa yüksek ritimli bir şarkı geliyor ve herkes yeniden ayaklanıyor, kahkahalarla dönmeye başlıyordu. Kai ve Winter diğerlerine birkaç basit vals adımı bile öğretmişti ve Iko, odadaki herkesle birkaç kez dans edebilmek için bunu kullanmıştı. Elbette o yorulmak nedir bilmiyordu. Emilie bile kutlamalarına kolaylıkla adapte olmuştu.

Ziyafet de olmuştu tabii ama çoğunlukla *croquembouche* yemişlerdi. Hem öğlen yemekleri hem de akşam yemekleri olmuştu ve muhtemelen gece yarısı atıştırmasına da yeteceklerdi.

Ve kahkahalar, sataşmalar, eski maceralarına dair anılar ve hepsinin Rampion'un tayfası olduğu günler.

Kai, Cinder'ın yanına geldi. Yorgun ellerini saçlarında gezdirdi ve Cinder'ın yanına oturdu. "Eee? Sence nasıldık?"

Cinder başını Kai'nin omzuna dayadı ve Iko ile Jacin'in antrede vals yapışını izledi. Kimin kime önderlik ettiği pek belli değildi. "Bana sorarsan muhteşem bir başarıydı. Tüm o gazeteciler, töreni kaçırdıklarını fark ettiklerinde büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaklar."

"Yapabilecekleri bir sürü haber var. Bunun için Wolf ve Scarlet'ın mahremiyetlerine saldırmak zorunda değiller."

"Birkaç gün sonra düğün yerine bir basın toplantısı yapmayı düşünmez misin? Dünyaya bir evlilik törenindeki ilk görevinden bahsederdin. Böyle bir evliliğin tarihsel önemine dair şiirsel bir konuşma yapardın."

Kai başını çevirip yapmacık bir gülümsemeyle Cinder'a baktı. "Hayır. Ama onlara, birbirine deliler gibi âşık olan iki yakın arkadaşımı evlendirme şerefine eriştiğimi söyleyebilirim."

Biraz daha gülümsedi. "Gerçi bu onları pek tatmin etmez ama."

"Biliyorum. Pek cezbedici değil."

Cinder, Kai'nin elini tutup sıktı. "Sana göstermek istediğim bir şey var. Sence bir süreliğine ortadan kaybolsak fark ederler mi?"

Kai bir kaşını kaldırarak ona baktı. "Davetli listesinin hemen hemen yarısını oluşturduğumuz düşünülürse, fark etmemeleri karşısında kendimi aşağılanmış hissederim."

"Retorik bir soruydu."

"O hâlde yolu göster."

Cinder kalktı ve arka kapıya doğru ilerledi.

Karanlık çökmüştü ve tarlalar yalnızca ay ve yıldızların ışığıyla aydınlanıyordu. Dünya gümüşi bir maviye boyanmıştı. Cinder verandada kısa bir an durup konuşmaları, ayak seslerini ve android adımlarını dinledi. Görünüşe bakışırsa magazinciler avlarının çiftlik evinden çıkmasını beklemekten yorulmuş ve dinlenmeye çekilmişti.

Hâlâ Kai'nin elini tutan Cinder, Scarlet'ın uçan aracının bulunduğu devasa hangara doğru ilerledi. Hangarın ışıklarını açarak varlıklarını belli etmek istemediği için kapıyı kapadı ve sayborg parmağındaki feneri çalıştırdı. Fenerin ışığında aracın yanından geçtiler ve yere saçılmış bir yığın alet edevata ulaştılar. Cinder, hangarın arka tarafındaki küçük kabini buldu. Buraya son gelişinde kaldığı yer. Kai'nin elini bırakarak çömeldi ve parmakları aradığı kapı mandalını bulana kadar kabinin zemininde ellerini gezdirdi. Sonra mandalı yukarı çekti ve ürkütücü bir karanlığı açığa çıkardı. Bir dizi plastik basamak, beton duvardan aşağıya doğru uzanıyor, gölgelerin içinde kayboluyordu.

Kai şaşkınlıkla homurdandı. "Dikkatimi çektin."

Cinder ışığı aşağıya, karanlığa doğru çevirdi ve ilk basamağa adımını atmadan önce gideceği yere baktı. Sonra aşağı süzülmeye başladı. Kai de hemen arkasından geldi.

Kai'nin zemine ulaştığını duyar duymaz Cinder, "Işıklar yansın!" dedi.

Bir jeneratör hırıldamaya başladı ve tepedeki ışıklar yanarak yukarıdaki hangar kadar geniş bir alanı aydınlattı. Ancak burası çok farklı bir amaçla kullanılıyor gibiydi. Cinder etrafa bakınır-

ken yutkundu. İki yıl önce Thorne'la burayı keşfettiklerinden beri hiçbir şey değişmemişti. Scarlet'ın ara sıra büyükannesinin yıllarca gizli tuttuğu bu odaya gelip gelmediğini merak etti. *Burayı merak ediyor mu yoksa terk edilip sonsuza dek unutulmasını mı istiyor acaba*, diye düşündü.

Çocukluğunun önemli bir dönemini içinde yatarak geçirdiği yaşam tankı orada duruyordu.

Bir sayborga dönüştürüldüğü ameliyat masası da oradaydı.

Cinder rüyasız bir uykudayken onu hayatta tutan, beynini uyaran ve yaşam belirtilerini gösteren makineler oradaydı.

Kai ile Cinder'ın etrafını saran sessizlik, bu gizli odadaki metalik kokulu hava kadar sertti. Kai, Cinder'a değerek yanından geçti ve boş tankın yanında durdu. Tankın dibindeki mavi bir jel, bir çocuğun bedenine ait silik bir iz taşıyordu hâlâ.

"Seni tuttuğu yer," diye mırıldandı Kai.

Cinder dudaklarını yaladı ve etrafa baktı. Bir yanı bu odayı bir tapınak gibi görüyordu. Dünyada onu bu kadar uzun süre güvende tutabilen tek yer. Ama diğer yanı ise bir zindan gibi görüyordu burayı. "Sekiz yıl boyunca buradaydım."

"Hiç hatırlıyor musun?"

"Hayır. Sonuna dek bilincim yerinde değildi. Sadece hayal meyal merdivenleri çıkıp hangardan ayrılışımı hatırlıyorum. Ama çok silik bir anı. Thorne'la birlikte buraya gelmesek bir rüya sanabilirdim."

Tankın yanından ayrılan Kai odada bir tur attı ve sayborg protezlerini takmak ve insan sinir sistemine benzeyen karmaşık kablo sistemini tasarlamak için kullanılan aletleri eline aldı. Şimdi yanmayan parlak ışıklar, ameliyat masasının tepesinde

ahtapot kolları gibi duruyordu. Kai, duvardaki ekranlara baktı ama açmayı denemedi. Odanın etrafında karmaşık bir tur daha attıktan sonra durdu ve "Kim bilir ne kadar gururlanırdı," dedi.

"Michelle Benoit mı?"

Kai başıyla onayladı. "Scarlet'la ve seninle çok gurur duyardı. Seni güvende tutmak için neleri feda ettiğini ancak anlamaya başlıyorum. Ve hepsi, günün birinde Levana'yla yüzleşip onun zorbalığına son verebilmen içindi. Sen başarılı olmakla kalmadın. Bremen Antlaşması'nı imzaladın ve Ay monarşisine son verdin. Tarihin akışını onun hayal bile edemeyeceği ölçüde değiştirdin. Ve şimdi..." Çiftlik evine doğru bakarken dudağı bir yana doğru kıvrıldı. "... Ve şimdi torunu bir Aylı ile evlendi. Gizli saklı değil. Resmi olarak. *Seve seve.* Daha birkaç yıl önce böyle bir şeyi düşünmek bile imkânsızdı." Tebessümü birden melankolik bir hâl aldı. "Onunla tanışamadığım için üzgünüm."

"Ben de," dedi Cinder.

Parmaklarını birbirine geçirdiler. Kai, Cinder'ın elini kaldırdı ve dudaklarına götürdü. "Burayı bana göstermek istemenin özel bir nedeni var mı?"

"Emin değilim. Düşüdüm de tüm biyolojik ailemi ve içine doğduğum dünyayı biliyorsun. Eh, üvey ailemle de birkaç kez karşılaşmış olmaktan büyük keyif aldığını da biliyorum. İşte bu da bulmacanın son parçası." Kolunu sallayarak odayı gösterdi. "Geçmişimin kayıp parçası."

Kai bir kez daha etrafına baktı. "Aslında epey ürkütücü."

"Biliyorum."

Birkaç dakikalık bir sessizliğin ardından Kai, "Thorne'un buraya rehberli geziler başlatmamış olmasına şaşırdım aslında. Eminim epey bir giriş ücreti alınabilir," diye takıldı.

Cinder homurdandı. "Lütfen aklına bu fikri sokma."

"Zaten Scarlet asla izin vermez. Hadi gel." Kai merdivene doğru ilerlemeye başladı. "Bir şeyler gösterme sırası bende."

Çiftlik evinden yayılan müziği hâlâ duyabiliyorlardı ama Kai evin yanından geçti ve onları çevreleyen tarlalara yöneldi. Daha birkaç adım atmışlardı ki sulama fıskiyelerinin oluşturduğu çamur ayaklarına bulaştı. Şeker pancarı sıraları arasında uzun bir süre yürüdüler. Ay ışığı yol gösteriyordu onlara. Bir süre sonra müzik sesi iyice geride kaldı ve silindi. Müziğin yerini küçük bir derenin melodik çağıltısı aldı.

Tarlanın en ucunda derenin zaman içinde oluşturduğu dar bir hendek vardı. Derenin iki yanına dizilmiş birkaç ağacın kökleri, ay ışığının güç seçilen ışığı altında, birkaç çimenlik alanda dışarı çıkmıştı. Kai ve Cinder yan yana oturdu. Kai'nin kolu, Cinder'ın belini sarmıştı.

"Pekâlâ, pes ediyorum," dedi Cinder. "Bunların burada olduğunu nereden biliyorsun?"

"Wolf dün gece bize çiftliği gezdirirken bahsetmişti. Dere, mülkün sonunu işaret ediyormuş. Diğer taraf da komşununmuş."

"Çok güzel," dedi Cinder tereddütle. "Peki ama... Bana neden dereyi gösteriyorsun?"

"Dereyi değil." Yukarıyı işaret etti. "Yıldızlara bakıyoruz."

Cinder başını arkaya atarak güldü. Ay ufukta kaybolmaya başlamıştı. Dörtte üçü görülen ayın etrafını yıldızlar sarmıştı ve Yeni Pekin gibi metropollerde asla görülemeyecek bir manzaraydı.

"O da çok güzel," dedi Cinder. "Ama ister inan, ister inanma, ben bu yıldızları daha önce de gördüm."

Kai alaycı bir sesle, "Eh, sence de etkilemesi zor biri değil misin?" diye sordu.

"Özür dilerim. Demek istediğim bu manzara ***nefes kesici.***"

"Teşekkürler. Bir kez olsun sen yanımdayken geceyi izlemek, sadece yanımda olmanı dilemekten çok daha güzel olur diye düşündüm."

Cinder, az önce o kadar ciddiyetsiz olduğu için bir suçluluk hissetti. Oysa gerçek...

"Ben de yapardım," dedi. "Yıldızlara bakar ve sen yanımdaymışsın gibi yapardım. Ya da senin de aynı anda aynı takımyıldıza bakıp bakmadığını merak ederdim." Bedenini Kai'ye yasladı ve Kai onun başını öperken gülümsedi. Her şey çok doğal geliyordu ona. Sanki uzun zamandır ayrı değillerdi de bunu yıllardır her gece yapıyorlardı.

"İtiraf etmem gereken bir şey var," diye mırıldandı Kai, Cinder'ın saçlarına doğru.

Cinder ona bakmak için başını oynattı. "Dikkatli ol. Şu ağaçların arasına saklanmış bir gazeteci olabilir. Herhangi bir itiraf yarın manşetlere taşınabilir."

Kai bir an bunu düşünürmüş gibi yaparak gözlerini kırpıştırdı. Sonra, "Bununla yaşayabilirim," dedi.

Cinder doğruldu ve Kai'ye baktı. "Söyle o hâlde."

"Düğün için yapacağım konuşmayı düşünürken sürekli ikimizi düşündüm."

Cinder sarsıldı. "Biliyordum!"

Kai'nin kaşları yukarı kalktı.

"Yani bir sürü ortak nokta var gibi görünüyordu," diye ekledi Cinder. "Özellikle de ırkı, mesafeleri ve psikolojik baskıyı görmezden gelme kısmı."

Kai, Cinder'ı gülümseyerek izlerken başını kaldırdı. "Aslında ben daha çok sana iltifat edecek ve seni daha güçlü kılacak birini bulma kısmında bize referans yapıyordum. Ve siyasi bir çıkar için değil de onu sevdiğin için biriyle birlikte olmak kısmında."

Cinder, Kai'ye baktı. Kai de uzun bir süre gözlerini ondan ayırmadı. Sonra omuz silkti ve "Eh, tabii senin dediğin kısım da var," diye itiraf etti.

"Teşekkürler."

"Cinder." Kai bir bacağını büktü ve bedenini çevirdi. Şimdi yüz yüzeydiler. Kai, Cinder'ın ellerini ellerinin arasına aldı. Cinder'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. Kai'nin dokunuşu yüzünden değildi. Hatta o kısık, ciddi sesi yüzünden de değildi. Cinder, onca zaman sonra ilk kez Kai'nin *gergin* olduğunu hissediyordu.

Kai hiçbir zaman gerilmezdi.

"Sana daha önce de sormuştum," dedi başparmaklarını Cinder'ın parmak boğumlarında gezdirerek. "Bir kez daha taç takmayı düşünüp düşünmeyeceğini sormuştum. Ay Kraliçesi olarak değil, benim imparatoriçem olarak. Sen de düşüneceğini söylemiştin. Günün birinde..."

Cinder soğuk gece havasını içine çekti. "O gün geldi mi?"

Kai'nin dudakları seğirdi ama bir tebessüme dönüşmedi. "Seni seviyorum. Hayatımın geri kalanında seninle birlikte olmak istiyorum. Seninle evlenmek istiyorum ve evet, imparatoriçem olmam istiyorum."

Cinder uzun uzun Kai'ye baktıktan sonra fısıldarcasına, "Çok şey istiyorsun," dedi.

"Hiçbir fikrin yok."

Cinder kirpiklerini indirdi. "Aslında biraz fikrim olabilir."

Kai, Cinder'ın bir elini bıraktı. Cinder başını kaldırıp bakınca Kai'nin elini cebine götürdüğünü gördü. Daha önce Wolf ve Scarlet'ın alyanslarını çıkardığı cebine. Elini cebinden çıkardığında yumruk hâlindeydi. Kai, elini ona doğru uzatarak ağır ağır nefes verdi ve parmaklarını açtı. Avucunda elmaslarla çevrili kocaman bir yakut yüzük duruyordu.

Cinder'ın retina ekranının yüzüğü tartması çok sürmedi. Saniyeler içinde, ihtiyaç duyduğundan çok daha fazla bilgiyle doldu. *Karat* ve *berraklık* gibi anlamsız sözcükler görüş alanından kayıp geçti. Ama onun dikkatini asıl çeken yüzüğün tarihiydi. Bir zamanlar Kai'nin annesine ait bir nişan yüzüğüydü. Ondan önce de büyükannesi kullanmıştı.

Kai, Cinder'ın elini tuttu ve yüzüğü parmağına geçirdi. Metal, metale değdi ve paha biçilmez mücevher, Cinder'ın sayborg elinde saçma bir görüntü oluşturdu. Tıpkı Wolf'un devasa, deforme olmuş ve hafif kıllı parmağındaki basit altın yüzük gibi.

Cinder dudaklarını birbirine bastırdı ve tekrar Kai'yle göz göze gelmeden önce yutkundu.

"Cinder," dedi Kai. "Benimle evlenir misin?"

Saçma, diye düşündü Cinder.

Doğu Ulusları Topluluğu'nun imparatoru, ona evlenme teklif ediyordu. Anlaşılmazdı. Çılgıncaydı.

Ama karşısındaki Kai'ydi ve tam da bu nedenle her şey son derece doğru görünüyordu.

"Evet," diye fısıldadı Cinder. "Seninle evlenirim."

Bu basit sözcükler aralarında bir nefes gibi asılı kaldı. Sonra Cinder gülümsedi ve onu öptü. Bu cevabın, yıllar önce sandığı gibi kaygısını harekete geçirmemesi karşısında şaşkındı. Kai onu kollarına aldı. Öpüşmelerinin arasında gülüp duruyordu. Sonunda Cinder da gülmeye başladı. Tuhaf bir şekilde heyecanlı hissediyordu.

Birlikte tüm engellere karşı durmuşlardı ve şimdi kendi aşk yollarında ilerleyeceklerdi. Cinder, Kai'nin karısı olacaktı. Topluluk'un imparatoriçesi olacaktı. Ve bundan sonra sonsuza dek mutlu yaşamaya kararlıydı.

Kupa Kraliçesi, Harikalar Diyarı'na korku salmadan önce yalnızca âşık olmayı dileyen sıradan bir kızdı.

Marissa Meyer'in yeni romanı *Kalpsiz*'den özel bir bölüm okumak için sayfayı çevirin.

BÖLÜM 1

ÜÇ LEZİZ, LİMONLU TART ışıl ışıl Catherine'e baktı. Cath havluya sardığı elleriyle fırının içine uzandı, kollarına ve yanaklarına vuran ısıya aldırmadan tepsiyi fırından çıkardı. Tartların güneş rengi kreması, taş fırından çıktığına sevinmiş gibi mutlu mesut titreşerek dans etti.

Cath tepsiyi, başka birinin ancak Kral'ın tacını taşırken göstereceği türden bir özenle, gözlerini bir an bile tartlardan ayırmadan mutfağın diğer tarafındaki tezgâha taşıdı. Nihayet tepsi iç rahatlatıcı bir tıkırtıyla tezgâha oturduğunda tartlar bir an daha titreşti, sonra kusursuz bir pırıltıyla hareketsiz kaldı.

Cath havluları bir yana bıraktı, parşömen kâğıdının üstündeki şekerli limon kabuğu şeritlerine uzandı ve her bir şeridi, hâlâ sıcak olan tartların göbeğine gül goncaları gibi yerleştirdi. Şekerli limonun ve tereyağlı hamurun kokusu burnuna doldu.

Eserini incelemek için bir adım geri çekildi.

Bu tartları pişirmek bütün sabahını almıştı. Tereyağını, şekeri, unu ölçmek, karıştırmak, hamuru yoğurmak, yumurtaların sarısını ayırmak ve kıvam alıp da düğünçiçeği rengine dönünceye kadar limon suyuyla çırpmakla geçen beş saat. Tabandaki hamurun üstüne *cila* sürmüş ve kenarlarını dantel gibi kıvırmıştı. Narin limon şeritlerini şekerle dikkatle kaynatmış, süslemede kullanacağı şeker kristallerini toz haline gelinceye kadar ezmişti. Bu şekeri bir an evvel tartın kenarlarına serpmek için parmakları karıncalanıyordu ama kendini durdurdu. Tartın önce soğuması gerekiyordu, yoksa şeker eriyip çirkin pürüzler oluştururdu.

Bu tartlar, mutfak rafındaki lime lime yemek kitabından öğrendiği her şeyin somutlaşmış haliydi. Onları hazırlarken ne tek bir küçük hareketi aceleye getirmiş ne bir anlık dikkatsizlik etmiş ne de kalıba döktüğü malzemelerden birini eksik ya da fazla tartmıştı. Her bir aşamada son derece titizdi. Tüm kalbiyle çalışmıştı. Şimdi gözleri uzun uzun tartların her bir miliminde dolaştı; parlak yüzeyi, alttaki hamurun her bir kıvrımını dikkatle inceledi.

Nihayet gülümsemeyi hak ettiğine karar verdi.

Önünde üç mükemmel limonlu tart duruyordu ve dodo kuşlarından Kral'ın ta kendisine kadar Kupalar Diyarı'ndaki herkese onun krallıktaki en iyi pastacı olduğunu ilan edeceklerdi. Hatta Cath'in annesi bile bunu kabul etmek zorunda kalacaktı.

Tüm endişeleri dağıldı, parmaklarının ucunda yaylandı ve bitiştirdiği ellerine doğru neşeyle cıvıldadı.

"Siz benim baş tacımsınız," diye ilan etti, tartları şövalye ilan ediyormuş gibi elini tepelerinde tutarak. "Şimdi sizi dünyaya

açılmaya ve limonlu görkeminizle şereflendirdiğiniz her ağızda bir gülümseme yaratmaya davet ediyorum."

"Yine yemeklerle mi konuşuyorsun, Leydi Catherine?"

"Ah, öyle sıradan bir yemek değil, Cheshire." Cath arkasını dönmeden elini geriye doğru uzattı. "Seni Kupalar Krallığı'nda bugüne dek yapılmış en mükemmel tartlarla tanıştırabilir miyim?"

Çizgili bir kuyruk sağ omzuna dolandı. Tüylü, bıyıklı bir kafa sol omzundan uzandı. Cheshire Kedisi düşünceli bir şekilde mırladığında sesi Cath'in omurgasında titreşti. "Harikulade," dedi, Cath'i daima acaba benimle dalga mı geçiyor sorusuyla baş başa bırakan o ses tonuyla. "Peki balık nerede?"

Cath parmaklarındaki şeker kristallerini dilinin ucuyla alırken başını iki yana salladı.

"Balık yok."

"Balık yok mu? O zaman olay ne ki?"

"Olay, mükemmellik." Sırf bunu düşünmek bile Cath'in midesinde kelebekler uçuşmasına sebep oluyordu.

Cheshire omuzlarından kayboldu ve tezgâhın üstünde belirdi. Bir patisini tartların üzerine doğru uzattı. Cath onu kovalamak için öne atıldı. "Sakın bir saçmalık yapayım deme! Onlar Kral'ın partisi için, seni şapşal."

Cheshire'ın bıyıkları titreşti. "Kral mı? Yine mi?"

Cath bir sandalyeyi masanın yanına çekti ve üstüne tünedi. "Birini Kral'a ayırırım, diğerleri ziyafet masasında servis edilir diye düşündüm. Majesteleri buna çok mutlu olur. Ona bir şeyler pişirmemi seviyor, biliyorsun. Ve mutlu bir kral..."

"... Mutlu bir krallık demektir." Cheshire ağzını kapatmaya zahmet etmeden kocaman esnedi. Cath hemen elini onunla

tartlar arasına uzattı ki kedinin tonbalıklı nefesi tartlara gelmesin.

"Mutlu bir kral ayrıca harika kararlar da alabilir. Düşünsene, beni krallığın resmi pastacısı ilan edermiş mesela! İnsanlar benim pastalarımı tatmak için kilometrelerce uzayan kuyruklara girerler."

"Tart gibi kokuyorlar."

"Çünkü tartlar." Cath kalıplardan birini hafifçe çevirdi; böylece onun üzerindeki limon kabuğundan gonca da diğerleriyle aynı hizaya geldi. Sunuma her zaman büyük önem verirdi. Mary Ann onun pastalarının, kraliyet pasta şeflerinin yaptığından bile daha güzel göründüğünü söylerdi.

Ve bu geceden sonra tatlıları sadece güzel görüntüleriyle değil, her bakımdan üstünlükleriyle anılacaktı. Mary Ann'le birlikte açacakları pastane için ihtiyaçları olan şey tam da bu şöhretti. Yıllardır yaptıkları onca plandan sonra Cath artık hayallerinin gerçekleşmesine az kaldığını hissedebiliyordu.

"Yılın bu vaktinde limonlar olmuş oluyor mu?" diye sordu Cheshire, Cath'in kalan limon kabuklarını toplayıp bir tülbende sarmasını izlerken. Bahçıvanlar tülbentteki bu limonları zararlıları uzak tutmakta kullanabilirdi.

"Pek sayılmaz," dedi Cath kendi kendine gülümseyerek. Düşünceleri o sabaha kaydı. Dantel perdelerin arasından süzülen soluk bir ışıkla havadaki limon kokusuna uyanmıştı.

Bir parçası bu anıyı sır olarak saklamak istiyordu ama Cheshire nasılsa yakında öğrenirdi. Birinin yatak odasında bir gecede büyüyen bir ağacı sır olarak saklamak biraz zordu. Cath söylentinin şimdiden yayılmamış olmasına şaşırmıştı, ne de olsa

Cheshire hiçbir dedikoduyu kaçırmazdı. Kedi tük sabahı uyuklayarak geçirmişti herhâlde.

Ya da daha büyük ihtimalle, karnını hizmetçilere kaşıtmakla meşguldü.

"Bir rüyadan geldiler," diye itiraf etti, tartları tel dolaba taşırken. Tartlar orada soğumaya devam edebilirdi.

Cheshire arka ayakları üzerinde oturdu. "Rüya mı?" Geniş bir sırıtışla ağzı yayıldı, dişleri ortaya çıktı. "Anlatsana."

"Daha akşam çökmeden krallığın yarısı öğrensin diye mi? Tabii ki anlatmayacağım. Bir rüya gördüm ve sabah uyandığımda odamda bir limon ağacı büyümüştü. Bu kadarını bilmen yeter."

Sözlerine nokta koyarcasına tel dolabın kapağını pat diye kapattı. Cheshire'ın başka soru sormasını engellemek için olduğu kadar, kendini susturmak için de. İşin aslı, uyandığı andan beri rüyası hep bir şekilde aklının bir köşesindeydi, düşünüp düşünüp hülyalara dalıyordu. Rüyasını hem kırk kat kilit altında kendine saklamak hem de sürekli ondan bahsetmek istiyordu.

Puslu, çok güzel bir rüyaydı ve içinde puslu ve çok güzel bir delikanlı vardı. Baştan aşağı siyahlar giymişti ve limon ağaçlarının ortasında duruyordu. Cath belli belirsiz, onda kendine ait bir şey olduğu hissine kapılmıştı. Ne olduğunu bilmiyordu ama onu geri istiyordu. Fakat ona doğru her adım attığında delikanlı uzaklaşıyordu.

Cath'in sırtında bir ürperti dolaştı. Rüyasında duyduğu o güçlü merakı, delikanlıyı takip etmesi gerektiği hissini şu anda bile hissedebiliyordu.

Ama asıl o gözler onu esir etmişti. Işıl ışıl sarı gözler. Hem hoş hem mayhoş. Gözleri, ağaçtan düşmeye hazır limonların rengindeydi.

Aklına dolan rüya kırıntılarından silkinip kurtuldu, yeniden Cheshire'a döndü.

"Ben uyanana kadar ağacın dalları çoktan karyolanın direklerinden birini kırmıştı. Annem, odaya daha fazla zarar vermeden önce hemen bahçıvanlara onu aşağı götürmelerini emretti. Neyse ki bu arada birkaç limon alabildim."

"Ben de sabahki patırtının sebebini merak ediyordum." Cheshire kuyruğunu et tahtasına vurdu. "Bu limonların yenmesinin güvenli olduğuna emin misin? Eğer bir rüyadan geliyorlarsa, biliyorsun, başka türlü bir yiyecek de olabilirler."

Cath'in bakışları tel dolaba, tel ağın ardında gizli tartlara kaydı. "Kral yerse boyu daha da kısalır diye mi korkuyorsun?"

Cheshire alayla güldü. "Tam tersi, ben yediğimde evlere sığamam diye korkuyorum. Ben sadece kendi formumu düşünüyorum."

Cath kıkırdayarak masanın üzerinden uzandı, kedinin çenesinin altını kaşıdı. "Kaç kilo olursan ol sen daima mükemmelsin, Cheshire. Hem limonlar gayet güvenli. Tartları yapmaya başlamadan önce birinin ucundan azıcık ısırdım." O ekşi tadın anısıyla yüzünü buruşturdu.

Cheshire mırlamaya başlamıştı, artık onu dinlemiyordu bile. Kedi yana devrildi ve Cath elini onun çenesinin altından karnına doğru indirdi. "Ayrıca eğer bir gün öyle bir şey yersen de ben yine senden faydalanmanın bir yolunu bulurum. Hep faytonumu bir kedi çeksin istemişimdir."

Cheshire tek gözünü açtı. Gözünü kısıp hoşnutsuz bir şekilde baktı.

"Koşman için önüne sürekli yün yumakları ve balık kılçıkları atarım."

Cheshire mırlamaya kısa bir ara verdi. "Zannettiğin kadar komik değilsin, Leydi Pinkerton."

Cath, Cheshire'ın burnunu avuçlayıp elini çekti. "Şu ortadan kaybolma numaranı çekersin ve herkes *hey, faytonu çeken şu koca kafaya da bak*, diye düşünür."

Cheshire şimdi ona iki gözüyle birden dik dik bakıyordu. "Ben gururlu bir kediyim, yük beygiri değilim."

Ve puf diye kayboldu.

"Kızmasana. Sadece dalga geçiyordum."

Catherine önlüğünü çıkarıp duvardaki kancaya astı ve elbisesinin önünde, unla ve kurumuş hamur parçacıklarıyla çerçevelenmiş tertemiz bir önlük silüeti ortaya çıktı.

"Hah, bu arada." Cheshire'ın bu kez sadece sesi duyuldu. "Annen seni arıyordu."

"Niye ki? Bütün sabah buradaydım."

"Evet, ve geç kalıyorsun. Eğer baloya limonlu tart kılığında gitmeyeceksen artık hazırlansan iyi edersin."

"Geç mi?"

Cath duvardaki guguklu saate baktı. Saat öğleyi yeni geçmişti. Hazırlanmak için daha bir sürü vakti...

Saatin içinden gelen belli belirsiz hırıltıyı duyunca aniden kalp atışları hızlandı. "Ah! Guguk, yine mi uyuyakaldın?" Avucuyla saatin yanma vurdu ve kapı aniden açılınca içerde uyuyan minik kırmızı kuş göründü. "Guguk!"

Kuş olduğu yerde sıçrayarak uyandı, deli gibi kanat çırptı. "Ah, ah, olamaz!" diye bağırdı, kanatlarının ucuyla gözlerini ovuşturarak. "Saat kaç?"

"Bana mı soruyorsun, seni budala kuş?"

Mutsuz bir iç çekişle Catherine koşarak mutfaktan çıktı; merdivenlerde az kalsın Mary Ann'le çarpışıyordu.

"Cath... Leydi Catherine! Ben de sana geliyordum. Markiz..."

"Biliyorum, biliyorum, balo. Saati unutmuşum."

Mary onu çabucak baştan ayağa süzdü, ardından bileğinden tutup çekiştirdi. "Markiz görmeden seni hemen temizlesek iyi olur. Yoksa kesin ikimizin de kellesinin uçurulmasını emreder."

BÖLÜM 2

KÖŞEYE GELDİKLERİNDE MARY ANN başını uzatıp Markiz etrafta mı diye baktı, sonra Cath'i çabucak yatak odasına sokup kapıyı kapattı.

Diğer hizmetçi Abigail, Mary Ann'inkinin aynısı ağırbaşlı siyah elbisesi ve beyaz önlüğüyle odada bir sallanan-atsineğini kovalıyor, elindeki saplı süpürgeyle sineği camdan dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Her ıska geçtiğinde yaratık kişneyip yelelerini savuruyor, ardından yine tavana doğru uçuyordu. "Bu sinekler benim ölümüm olacak!" dedi Abigail, Mary Ann'e, alnında biriken teri silerken. Derken Catherine'i fark edince hemen dizini bükerek eğildi.

Catherine telaşla atıldı: "Abigail..."

Ama geç kalmıştı. Atın üzerinde sallandığı kızaklar Abigail'in bonesinin arkasına kondu, bir iki sallandı, sonra at yeniden tavana uçtu.

"Bunu neden yapıyorsun, neden, seni pis beygir?" diye bağırdı Abigail elindeki süpürgeyi sallayarak.

Mary Ann sinekten ve süpürgeden sakınmak için eğilerek Catherine'i banyoya sürükledi ve kapıyı arkalarından kapattı. Yıkanma bölmesinde bir kova su çoktan hazırdı. "Banyo yapmaya vakit yok ama bunu annene söylemesek de olur, tamam mı?" dedi Mary Ann. Catherine'in muslin elbisesini çıkarmak için sırtındaki fermuara uzandı, bu arada Cath de lifi kovaya daldırıp çabuk çabuk yüzündeki unları temizledi. Kulağının arkasına bile un bulaştırmayı nasıl becermişti ki?

"Bugün şehre ineceğini sanıyordum," dedi, Mary Ann onun elbisesini ve kombinezonunu indirirken.

"Gittim ama inanılmaz sıkıcıydı. Millet balodan başka bir şey konuşmuyordu. Sanki Kral iki günde bir parti vermiyormuş gibi!" Lifi alıp Catherine'in kollarına sürttü, ta ki kızın teni pembeleşinceye kadar. Ardından tart hamurunun ve fırının kokusunu maskelemek için her tarafına gülsuyu püskürttü. "Herkes yeni jokerden bahsediyor. Hani saraya yeni kabul edilen şu yeni kraliyet soytarısından. Jack böbürlenip duruyordu, yok açılış olarak adamın şapkasını çalacakmış da, şapkasındaki zilleri koparacakmış da..."

"Ne kadar çocukça."

"Aynen. Jack çok numaracı bir oğlan." Mary Ann, Catherine'in temiz bir kombinezon giymesine yardım etti, ardından onu tabureye oturtup siyah saçlarını fırçalamaya başladı. "Yine de ilginç bir haber duymadım değil. Ayakkabıcı emekli oluyormuş ve bu ay sonuna kadar dükkânını boşaltacakmış." Birkaç küçük çekip bükme, bir sürü firkete ve biraz da balmumu sayesinde, az sonra Catherine'in saçları ensesinde güzel bir topuz yapılmıştı ve yüzünü canlı bukleler çevreliyordu.

"Ayakkabıcı mı? Ana cadde üzerindeki?"

"Aynen." Mary Ann, Cath'i kendine doğru çevirdi, ardından sesini iyice alçaltıp fısıldadı. "Bunu duyduğumda dükkânın yerinin ne kadar iyi olduğunu düşündüm. Bizim için."

Cath'in gözleri kocaman açıldı. "Ah, haklısın, hayatım. Oyuncakçının yanında..."

"Ve tepedeki beyaz şapele çıkan yolun hemen dibinde. Hazırlayacağın düğün pastalarını bir düşünsene..."

"Ah, açılış için bir sürü meyveli pasta yaparız. Klasiklerle başlarız; yabanmersinli, şeftalili... Ama sonra... Çeşitleri hayal edebiliyor musun? Bir gün lavantalı-nektarinli. Ardından muzlu-karamelalı, üstüne mısır unlu kraker ufalanmış. Ve sonra..."

"Kes şunu!" Mary Ann güldü. "Daha akşam yemeği yemedim."

"Hemen gidip dükkâna bakmalıyız. Haber yayılmadan önce gidip ilk biz bakalım. Sence de öyle değil mi?"

"Aynen. Belki yarın gidebiliriz. Ama annen..."

"Kurdele almaya gideceğimizi söylerim. Bir şey demez."

Cath parmaklarının ucunda kalkıp yaylandı.

"Pastane açtığımızı öğrenene kadar da ona bunun ne büyük bir iş imkânı olduğunu kanıtlamış oluruz. O bile artık itiraz edemez."

Mary Ann'in gülümsemesi gerildi. "İyi bir iş imkânı olmadığını düşündüğü için itiraz edeceğini sanmam."

Cath, Mary Ann'in haklı olduğunu bilse de endişelerini bir kenara itti. Annesi, Kaya Kaplumbağa Kovuğu'nun varisi tek kızının erkeklerin hâkim olduğu iş hayatına girmesini, hele de Mary Ann gibi basit bir hizmetkârla ortak olmasını asla onayla-

mazdı. Ayrıca annesi bir şeyler pişirmenin olsa olsa hizmetkârların işi olabileceğini söylerdi. Ve Cath'in kendi çeyiz parasını bir dükkâna yatırması fikrinden kesinlikle nefret ederdi.

Fakat Mary Ann'le birlikte öyle uzun zamandır bir pastane açma hayali kuruyorlardı ki Cath bazen bunun henüz gerçekleşmediğini bile unutuyordu. Pastalarının ve tatlılarının ünü krallıkta çoktan yayılmıştı ve en birinci hayranı da Kral'ın ta kendisiydi. Annesinin onun bu hobisini hoş görmesinin tek sebebi de buydu zaten.

"Annem onaylamasa da sorun olmaz," dedi Cath. Mary Ann bir yana, önce kendini ikna etmeye çalışıyordu. Annesinin onun bu kararına nasıl kızacağım hatta daha da kötüsü belki onu evlatlıktan bile reddedebileceğini düşündükçe karnına ağrılar giriyordu. Ama nasılsa iş oraya varmazdı. Öyle umuyordu.

Çenesini kaldırdı. "Annemler kabul etsin ya da etmesin, biz kendi yolumuzda yürüyeceğiz. Kupalar Diyarı'ndaki en iyi pastane olacağız. Beyaz Kraliçe bile çikolatalı trüfümüz ve kuşüzümlü çöreklerimiz için kalkıp buralara gelecek."

Mary Ann buna şüpheliymiş gibi dudak büktü.

"Aklıma gelmişken," diye devam etti Cath, "tartları aşağıda tel dolapta soğumaya bıraktım. Onları bu gece baloya sen getirebilir misin? Ah, ama üzerlerine pudraşekeri serpmeye fırsatım olmadı. Tezgâhın üstünde pudraşekeri var. Getirmeden önce azıcık, bir tutamcık serpersin, tamam mı?"

Parmaklarının ucuyla ne kadar serpmesi gerektiğini işaret etti.

"Elbette getiririm. Neli tart yaptın?"

"Limonlu."

Mary Ann'in yüzünde muzip bir gülümseme dolaştı. "Kendi ağacından mı?"

"Ağacımı duydun mu?"

"Bu sabah Bay Gardiner'ı senin pencerenin altına limon ağacı dikerken görünce bu koca ağacın nereden geldiğini sordum. Yatağının direklerinden kurtarmak için bayağı bir budamışlar, yine de gayet iyi görünüyordu."

Catherine elleriyle oynadı; rüyasından bahsetmekten neden çekindiğini hiç bilmiyordu. "Şey, evet, limonlar o ağaçtan geldi ve şu ana kadar yaptığım en güzel tart oldu. Yarın sabah Kupalar Diyarı'ndaki herkes tartlarımdan bahsediyor ve bizim yaptığımız tatlıları ne zaman alabileceklerini merak ediyor olacaklar."

"Bunun için tartlara gerek yok ki." Mary Ann korseyi Cath'in kafasından aşağı geçirdi. "Geçen yıl yaptığın akçaağaç şuruplu ve esmer şekerli kurabiyelerden beri bunu sorup duruyorlar zaten."

Cath yüzünü buruşturdu. "Hiç hatırlatma. O kurabiyeler fırında fazla kalmıştı, hatırlıyorsun di mi? Kenarları fazla kıtır kıtırdı."

"Kendine çok yükleniyorsun."

"Çünkü bu işin en iyisi olmak istiyorum."

Mary Ann ellerini Cath'in omuzlarına koydu. "Zaten en iyisisin. Bu arada hesapları yeniden gözden geçirdim. Bay Tırtıl'ın dükkânının maliyeti, aylık masraflar, malzemelerin parası ile günlük üretimimizi ve konuştuğumuz fiyatları karşılaştırdım. Hata payı ile birlikte, yine de bir yıldan kısa sürede kâra geçermişiz gibi görünüyor."

Cath elleriyle kulaklarını kapattı. "Tüm bu rakamlar ve hesaplarla işin eğlencesini kaçırıyorsun. Bunların nasıl başıma ağrılar soktuğunu bilmiyorsun sanki!"

Mary Ann burnunu çekip arkasını döndü, gardırobun kapağını açtı. "Sen de gramları çorba kaşığına çevirmekte hiç zorlanmıyorsun. Aynı şey."

"Hiç de aynı şey değil. Bu yüzden bu işte sana çok ihtiyacım var. Benim çok akıllı ve bir o kadar mantıklı ortakcığım."

Mary Ann'in gözlerini devirdiğini görmese de hissetti. "Hele bir bunu sözleşmede yazılı olarak görelim de, Leydi Catherine. Şimdi, hatırladığım kadarıyla bu gece beyaz elbiseni giyersin diye konuşmuştuk."

"Sen öyle diyorsan." Cath pastane hayallerini şimdilik bir kenara bırakıp kulaklarına inci küpelerini taktı.

"Eee?" diye sordu Mary Ann gardıroptan iç etekliği çıkarırken. Ardından Cath'i döndürdü ki korsenin iplerini bağlayabilsin. "Güzel bir rüya mıydı?"

Cath tırnaklarının arasında hâlâ hamur kaldığını fark edince şaşırdı. Onu çıkarmakla uğraşmak, başını öne eğmesi için de iyi bir bahane oldu. Böylece yüzünün kızardığını gizlemeyi umuyordu. "Öyle çok olağanüstü bir şey değil," dedi limon sarısı gözleri düşünürken.

Korsenin ipi aniden çekilince gafil avlandı. "Yalan söylediğinde anlıyorum," dedi Mary Ann.

"Of, tamam. Evet, güzel bir rüyaydı. Ama zaten hepsi büyülü değil mi?"

"Bilmem, ben hiç görmedim. Gerçi Abigail bir seferinde, gökyüzünde süzülen hilal şeklinde parlayan bir şey gördüğünü

söylemişti... Ve ertesi sabah Cheshire, havada süzülen sırıtık dişleriyle bir kâse süt için mırlayarak çıkageldi. Yıllar geçti, hâlâ ondan kurtulabilmiş değiliz."

Cath inler gibi bir ses çıkardı. "Cheshire'a bayılıyorum ama umarım benim rüyam ondan daha büyülü bir şeye delalettir umarım."

"Öyle değilse bile, en azından rüyandan birkaç güzel limon aldın."

"Doğru. Bu da bana yeter." Gerçi yetmemişti. Hem de hiç.

"Catherine!" Kapı ardına kadar açıldı ve Markiz içeri daldı. Yeni pudralandığı halde yüzü mor-kırmızı bir renge çalıyordu ve gözleri kocaman açılmıştı. Catherine'in annesi hayatı sürekli bir şaşkınlık modunda yaşardı.

"İşte buradasın, şekerim. Hangi elbiseni... Nasıl, sen hâlâ giyinmedin mi?"

"Ah, anne, Mary Ann de şimdi giyinmeme yardım ediyordu..."

"Abigail, süpürgeyle oynamayı bırak da buraya gel! Bize yardım etmen lazım! Mary Ann, Catherine hangi elbiseyi giyiyor?"

"Beyaz elbisesini giyer diye düşündük, leydim."

"Kesinlikle olmaz! Kırmızı! Kırmızı elbiseni giyiyorsun." Annesi gardırobun kapılarını açtı ve kırmızı kadife elbiseyi çıkardı. Ağır kadife elbisesinin kabarık etekleri ve pek az şeyi gizleyen derin bir dekoltesi vardı. "Evet, harika."

"Ah, anne, o olmaz. O elbise bana küçük geliyor."

Annesi yatağın üzerinde kalmış yeşil bir yaprağı aldı ve elbiseyi örtülerin üstüne serdi. "Hayır, hayır, benim canım şekerime hiç de küçük değil. Bu çok özel bir gece, Catherine. En güzel elbiseni giymelisin."

Cath, Mary Ann'e bir bakış attı, hizmetkâr omuz silkmekle yetindi.

"Kral'ın balolarından biri işte. Neden bu gece..."

"Şşşt, şşşt, kızım."

Annesi odanın diğer tarafından yanına gelip Cath'in yüzünü ellerinin arasına aldı. Markiz minyon ve narin bir kadın olmakla birlikte Catherine'in yüzünü sıkıştıran ellerde narinlikten eser yoktu. "Bu gece çok hoşuna gidecek, şekerim." Gözleri öyle bir parlıyordu ki Catherine'in içi huzursuz oldu. Derken annesi devam etti: "Şimdi dön bakayım!"

Catherine olduğu yerde sıçradı ve hemen cama doğru döndü.

Annesi markiz unvanını evlilik yoluyla almış olsa da herkesin üzerinde böyle bir etkisi vardı. Aslında genellikle sıcak ve sevgi dolu bir kadındı ve Cath'in babası Marki onun üzerine titrerdi. Öte yandan annesinin ruh halindeki ani değişimler Cath'in yabancısı olduğu bir şey değildi. Annesi bir saniye önce gayet sakin ve mutluyken bir an sonra ciğerlerini yırtarcasına bağırıyor olabilirdi. Minyon vücudundan umulmayacak kadar güçlü bir sesi ve bir aslanı bile ürkütüp sindirecek sert bakışları vardı.

Cath bunca zaman sonra artık annesinin huyuna alışmış olmalıydı ama yine de bu ani değişiklikler bazen onu bile gafil avlıyordu.

"Mary Ann, korsesini sıkılaştır."

"Fakat, leydim, ben zaten..."

"Daha sıkı, Mary Ann. Bu elbise elli beş santimden daha geniş bir bele olmaz. Gerçi bir kerecik olsun belinin elli santime indiğini görmek isterdim. Ne yazık ki babanın talihsiz kemik

yapısını almışsın. Bari dikkatli olalım da vücudun onunkine dönüşmesin. Abigail, hadi iyi bir kız ol da git mücevher dolabından yakut seti getir."

"Yakut set mi?" diye inledi Catherine, Mary Ann korsenin bağcıklarını açarken. "Ama o küpeler çok ağır."

"Mızmızlanma, Catherine. Sadece bir gecelik. Daha sıkı, Mary Ann!"

Mary Ann korsenin iplerini çekerken Cath yüzünü acıyla buruşturdu. Ciğerlerini mümkün olduğunca havayla doldurdu, tuvalet masasının yanına tutundu ve gözlerinin önünde dans eden parlak noktaların yok olmasını umdu.

"Anne, nefes alamıyorum."

"İyi. Bir dahaki sefere, dün gece yaptığın gibi ikinci tabak tatlıyı alırken bir kez daha düşünürsün belki. Domuz gibi yiyip leydi gibi giyinemezsin. Şu elbiseye girebilirsen bu bir mucize olacak."

"Belki... beyazı... giysem?"

Annesi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu akşam benim kızım kırmızı elbise giyecek, gerçek bir... Neyse, sen bunları düşünme. Bu akşam yemek yemezsin, olur biter."

Mary Ann korseyi bir kez daha sıktığında Cath inledi. Sımsıkı korsenin içinde kıvranmak yeterince kötüyken şimdi bir de akşam yemeğinden olmuştu. Kral'ın verdiği davetlerin en sevdiği yanı yemeklerdi. Üstelik bütün gün sadece bir tane haşlanmış yumurta yemişti. Tartlarıyla öyle meşguldü ki yemek yemek aklına bile gelmemişti.

Aklından geçenleri onaylarcasına midesi guruldadı.

"İyi misin?" diye fısıldadı Mary Ann.

Başını sallamakla yetindi. Ciğerlerindeki havayı konuşarak ziyan edemezdi.

"Elbise!" dedi annesi.

Catherine daha nefesini toparlayamadan kendini kırmızı kadifenin içine tıkılırken buldu. Hizmetkârlar nihayet onu elbisenin içine itip kakmayı bitirdiğinde Catherine tüm cesaretini toplayıp aynaya baktı ve bir nebze olsun rahatladı. Kendini kılıfa sokulmuş bir sosis gibi hissediyor olsa da en azından öyle görünmüyordu. Elbisenin cesur rengi dudaklarının kırmızısını ortaya çıkarmıştı, teni daha beyaz, saçları daha siyah görünüyordu. Abigail devasa gerdanlığı boynuna takıp köprücükkemiklerinin üzerine bıraktığında ve kulağındaki incileri sallantılı yakut küpelerle değiştirdiğinde Catherine bir an kendini ışıltılı ve gizemli gerçek bir saraylı leydi gibi hissetti.

"Muhteşem!" Markiz, Catherine'in ellerini ellerinin arasına aldı ve yine o tuhaf, dolu dolu gözlerle, neredeyse duygusal ifadesi geri döndü. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Cath kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

"Ah, uzatma işte." Annesi son bir kez ellerini hafifçe sıkıp bıraktı.

Cath yeniden aynadaki yansımasına baktı. Aynada bu kez gizemli bir leydi yerine bir teşhirci gördü. Şirin, rahat bir elbiseyi tercih ederdi. Unla kaplı bile olsa. "Anne, abartı kaçacağım. Kimse bu kadar giyinip kuşanmaz."

Annesi başını salladı. "Kesinlikle. Sen bir tanesin!" Yanağından süzülen bir damla yaşı sildi. "Kendimi tutmasam hüngür hüngür ağlayacağım."

Elbisenin içinde boğuluyor olsa da, bu işin içinde bir bit yeniği olduğundan şüphelense de Cath'in içi sıcacık oldu. Annesinin sesi beyninde rahatsız edici bir vızıltıydı daima; ona çatalını elinden bırakmasını, dik durmasını, gülümsemesini ama o kadar çok gülümsememesini söyler dururdu. Annesinin onun için en iyisini istediğini biliyordu, yine de bir kerecik olsun ondan böyle güzel sözler duymak harikaydı.

Markiz son bir hülyalı iç çekişle, artık gidip bir de Cath'in babasına bakması gerektiğini söyledi ve odadan çıktı. Kapı kapandığında Cath annesinin varlığının sebep olduğu o bezginlikle kendini yatağa atmamak için zor tuttu. Bunu yaparsa kesin elbisenin dikişlerini patlatırdı.

"Hissettiğim kadar gülünç mü görünüyorum?"

Mary Ann başını iki yana salladı. "Enfes görünüyorsun."

"Ama şu aptal baloda enfes görünmem gülünç olmayacak mı? Herkes benim fazla abarttığımı düşünecek."

Mary Ann özür dilercesine dudaklarını büzdü. "Eh, biraz abartı olabilir."

"Of, üstelik de açım." Cath kaburgasına batan sertlikten kurtulmaya çalışarak korsenin içinde kıpırdandıysa da işe yaramadı. "Biraz çikolata yesem?"

"Cath, üzgünüm ama bu elbisenin tek bir lokmayı bile kabul edeceğini sanmam. Hadi gel, ayakkabılarını giymene yardım edeyim."